aventură

spionaj

anticipație

ANDRÉ SOUSSAN

OCTOMBRIE II

EDITURA ARTEMIS

Ziarist franco-danez, specializat în geopolitică şi viitorologie, André Soussan este, din 1980, adjunct al directorului prestigioasei reviste „Politique Internationale” şi şef al biroului din Paris al canalului de televiziune TV 2 Danemark. Comentator avizat al vieţii politice internationale, el s-a impus în cercurile de specialitate îndeosebi prin capacitatea de a prevedea situaţiile critice care au tulburat în ultimii ani, în diverse colţuri ale lumii, relaţiile dintre ţări şi popoare.

Aceeaşi preocupare de a anticipa momente de răscruce ale istoriei zilelor noastre, de a proiecta o plauzibilă ipostază a viitorului defineşte şi scrierile sale de ficţiune, Le jour le plus court, *primul său best-seller, apărut în 1988, şi* Octobre II, *ambele publicate de Editions Robert Laffont.*

Apărut în vitrinele librăriilor din Franţa în luna mai 1990, Octobre II *propunea cititorilor „scenariul” unor evenimente declanşate din umbră de agenţii CIA şi Mossad, evenimente care aveau să-şi afle punctul culminant în octombrie 1994, când, în urma unei lovituri de stat militare, comunismul avea să fie definitiv abolit în Uniunea Sovietică.*

Realitatea atât de zbuciumată a epocii pe care o străbatem avea să confirme, într-un timp relativ scurt, cele mai multe dintre previziunile lui André Soussan, dar şi să le depăşească în anumite privinţe. Ceea ce nu ştirbeşte, însă, cu nimic interesul pe care îi poate suscita acest roman de ficţiune politica, în care firele naraţiunii, construită cu mare abilitate, antrenează numeroase personaje investite cu o puternică personalitate, iar scenele de suspans se succed într-un ritm infernal, până la ultimul rând.

ANDRÉ SOUSSAN

Memoriei părinţilor mei. Lui Maurice, lui Christian.

PRIMA PARTE

Langley. Imobilul CIA,
22 decembrie 1993

Sala de proiecţie se lumină. Robert Nelson, directorul operaţiunilor secrete din cadrul CIA, un bărbat cam de 50 de ani, cu ochii albaştri şi privirea dură, se îndreptă în tăcere către magnetoscop şi scoase caseta^ video. Se apropie de Dahlia, care îşi strivea a zecea ţigară.

— Întrebări? spuse cu o voce neutră.

Dahlia îşi luă pachetul de Mariboro light, ezită un moment şi îl puse pe masă.

— Piolr Karstov are frumuseţea unui caucazian, lăsă ea să-i scape, privind în gol.

— Şi brutalitatea. Este un megaloman. Caseta video este cât se poate'de elocventă. Întrebări? repetă el.

în faţa figurii gânditoare a Dahliei, aşteptă câteva secunde.

— Foarte bine, făcu el, întinzându-i un plic mare. Pleci în seara asta. Totul se află aici. Biletele de avion, paşaportul, cărţile de credit, banii. Restul îl cunoşti pe dinafară.

Dahlia se ridică, luă plicul pe care-î vârî în geantă şi se

îndreptă spre uşă.

— Eşti sigură că n-ai întrebări? mai spuse o dată, aproape rugător.

r Totul este limpede ca apa unui izvor poluat.

îi oferi surâsul ei cel mai frumos şi închise uşa.

Paris, 23 decembrie

De la Roissy, şoferul nu-şi coborâse aproape deloc ochii de pe oglinda retrovizoare. Nu o dată, Dahlia fu gata să urle, dar la ce bun... în câteva minute taxiul va intra în Pţiris. Zborul de la Washington o extenuase. Imposibil să doarmă sau să o intereseze filmele proiectate. După ce-l pusese la punct, cu răceală, pe obişnuitul cuceritor ce se afla lângă ea în cabina de clasa I, se gândisc tot timpul la obiectul misiunii sale. Cu toate că şansele de reuşită

păreau a fi destul de mici, era prea târziu să mai dea înapoi. Trebuia să meargă până la capăt şi să joace jocul pe care-l acceptase. La urma urmei, era o experienţă, o aventură formidabilă.

Taxiul intră pe avenue de la Grande-Armée. Pe Dahlia o trecu un fior când descoperi Arcul de Triumf, strălucitor sub cerul albastru pal de decembrie. La Etoile, taxiul încercă să se angajeze pe avenue Victor Hugo, dar Dahlia îi ceru şoferului să coboare pe Champs-Elysées.

— Mergeţi încet, vă rog.

în acest ’23 decembrie 1993, bulevardul părea a fi acelaşi, cu câteva detalii în plus, cu cel pe care-l parcursese în zilele Crăciunului din 1972. Avea abia 8 ani. De atunci, de câle ori revenea, resimţea aceeaşi plăcere ca şi cum, pe cea mai frumoasă arteră din lume, timpul se oprise parcă o dală pentru totdeauna.

Deodată, avu chef să meargă, să se plimbe, să se piardă în acea mulţime matinală, anonimă şi nepăsăloare. Dar nu avea timp. Câteva minute mai târziu, taxiul se opri în faţa

unui mic hotel de lux, „Victor Hugo“, rue Copernic. Dahlia îi dădu şoferului o bancnotă de 500 franci, spunându-i:

— Păstrează restul şi altădată să priveşti înainte când conduci!

Aruncă o privire rapidă în jur şi intră în hotel, urmată de şoferul care-i ducea cele două valize.’

Ajunsă în cameră, se repezi la oglindă şi-şi examină cu atenţie înfăţişarea. După operaţia estetică era obsedată de noua-i faţă. Se oprea în dreptul fiecărei oglinzi încercând parcă să se recunoască, să se convingă că în spatele acestei femei tinere de 28 de ani, cu părul scurt, negru, cu ochii albaştri închis înconjuraţi de gene lungi, negre, cu sâni provocatori, ea era de fapt cea pe care o privea.

— Eşti splendidă! exclamase Nelson revăzând-o, o lună după operaţie. Păcat că…

Desigur, Dahlia semăna mai degrabă acum cu o viitoare stea de cinema decât cu un obscur agent al Mossad-ului sau CIA, ceea ce era în realitate!

Chirurgii agenţiei îi ridicaseră puţin nasul şi făcuseră să-i iasă în evidenţă pometii. Gura îi era mai puţin bosumflată şi ochii i se măriseră. Insistase să i se păstreze gropiţa din bărbie, ’cu toată opoziţia lui Nelson:

— Èste prea uşor de reţinut!

— Dar ea îmi defineşte personalitatea, îi replicase. E atuul decisiv al şarmului meu. Bacă mi-o suprimaţi, nu mai exist!

Nelson cedase. *

8

Dahlia scoase din poşetă o casetă video şi o introduse în magne- toscopul ce fusese instalat în apartament la cererea ei. Dorea să vadă pentru ultima oară imaginea bărbatului de care depindea reuşita sau eşecul misiunii sale. Apăsă pe butonul „play“ şi se lungi pe pat. Pelicula fusese înregistrată în Afganistan, cu loani în urmă, mai

exact la 17 mai 1983. Serviciile tehnice ale CIA realizaseră un montaj demn de Hollywood. Câteva secunde mai lărziu, imaginile pe care le văzuse deja în compania lui Robert Nelson invadară micul ecran.

Se zăreau două elicoptere Mi-24 apărând deasupra munţilor, slăşiind noaptea înir-un zgomot de infern. Efectuară un viraj în unghi drept. Şi se stabilizară la 2 metri de sol. Oamenii săriră sub palele elicelor ce ridicau nori de praf şi fugiră să se adăpostească în spatele stâncilor. Elicopterele se ridicară din nou spre cerul negru şi dispărură în direcţia nord-est. Cei 30 de ostaşi din trupele cu destinaţie specială, renumiţii *Speţnaz,* în ţinută de camuflaj, cu automatele Kalasnikov dotate' cu amortizoare, formau un cerc în jurul şefului lor, îocotenent-colonclul Piolr Karstov. Îngenuncheat în faţa unei hărţi, cu lanterna şi busola în mână, arăta spre cele două'maşini de teren, lăsate cu câteva minute în urmă de alte două elicoptere. Făcu un semn omului aşezat în faţa unuia dintre camioane şi acesta se apropie cu un pas suplu şi rapid. Faţa îi era protejată de un'turban închis la culoare care de-ab'ia lăsa să i'sc vadă privirea. Karstov, cu ochii pe hartă, începu să vorbească cu o voce gravă:

— Ştiu că sânleţi nerăbdători să cunoaşteţi obiectivul misiunii noastre. Este simplu. Nouă generali şi o'fiţeri superiori au fost capturaţi înir-o ambuscadă, acum două luni, de către bandiţii afgani ai lui Jalloud. Toată lumea o ştie, în afară de poporul sovietic. Îi vorn elibera.

Făcu o pauză şi aruncă o privire circulară asupra oamenilor săi.

— Biroul Politic a refuzat categoric să negocieze eliberarea lor. Andropov a dat chiar ordin să fie consideraţi ca şi morţi… Vor fi sigur aşa peste câteva zile. Am holărât să nu mă supun ordinului.

În penumbră, Karstov se uită la figurile oamenilor. Niciuna nu tresărise.

— Îi vorn elibera chiar în noaptea asta.

Observă câteva surâsuri.

îndreptă lanterna spre hartă şi dădu imediat instrucţiunile.

— Suntem aici, lângă Orgum. Ai noştri se află la 30 km de cealaltă parte a graniţei pakistaneze, în apropiere de Miriam Shah. Este exact ora 22 şi’7 minute. Potriviţi-vă ceasurile. Aii va fi ghidul nostru. Este agentul Serviciului de informaţii al armatei, infiltrat în rezistenţa afgană. Cunoaşte locurile unde sunt deţinuţi camarazii noştri. Camioanele se vor opri la cinci kilometri de tabăra duşmană.

9

Restul drumului îl vorn face în pas alergător. Operaţiunea trebuie să înceapă la 0 şi 15 minute şi să dureze cinci minute maximum. Va trebui să fim înapoi înainte de ora 2 şi 30. Elicopterele vor fi aici. Pentru raţiuni evidente de securitate, nu ne vor aştepta, dar vor reveni din oră în oră, până în zori. După aceea ne vor considera dispăruţi…

Se opri un moment şi apoi adăugă:

— Tovarăşi, este operaţiunea cea mai riscantă pe care Armata Roşie a pregătit-o vreodată. Niciun şef al partidului sau al statu- lui-major nu este la curent. Nu avem deci dreptul să eşuăm. Noroc!

Piotr Karstov dădu apoi ordin diferitelor grupe, explică planul de asalt şi-şi îmbarcă oamenii.

Trei minute mai târziu, cele două vehicule, cu farurile vopsite în albastru, o porniră la drum. Noaptea era glacială. Strânşi unul într-altul, ostaşii păreau dăltuiţi în piatră.

Dahlia ştia că toţi erau absolvenţi ai faimoasei şcoli de trupe aeropurtate de la Riâzan şi că formau elita armatei sovietice. Timp de patru ani, urmau o pregătire practică şi teoretică completă. Antrenaţi în arte marţiale, acţiuni de sabotaj, salturi de noapte deasupra mării, pe acoperişuri, în păduri, pe orice timp, cu sau fără echipament greu, erau

dispersaţi în infanterie sau în trupele aeropurtate. Cei mai buni dintre ei se alăturau celor 40.000 de *Spelnazi,* mândria Armatei Roşii şi coşmarul NATO-ului. Din toate armatele occidentale, numai Israelul poseda echivalentul şcolii de la Riazan: faimoasele comandouri de paraşulişti şi de *Golais.*

Zece minute mai târziu, unul dintre vehicule se opri deodată. Imediat, oamenii săriră jos şi se împrăştiară pe teren. Şoferul, cu capul sub capotă, încerca să' localizeze pana. Karstov se îndreptă în goană spre el.

— Ce se înlâmplă?

— Nu înţeleg. Motorul s-a oprit dintr-o dată. Probabil aprinderea... Motoarele astea nu sunt bune de nimic! spuse, scuipând de necaz.

— Lasă-l. Nu avem timp de reparat. Ne continuăm drumul cu celălalt.

Cu un semn al mâinii îşi chemă oamenii.

— Urcaţi-vă în celălalt camion. Nu avem de ales.

Lovi cu piciorul în camionul în pană şi înjură printre dinţi: *„Gavno!“* Un minut mai târziu, reluau drumul haotic şi abrupt. Karstov îşi privi ceasul: se încadrau încă în timp.

După '45 de minute de cursă într-un teritoriu necunoscut, din care se putea trage în orice moment asupra lor, vehiculul ieşi din drum şi se opri într-o mică depresiune a terenului. Oamenii săriră jos şi se adunară în patru grupe. Karstov dădu ultimele ordine.

10

— În mai puţin de o oră, vorn fi la locul stabilit. Fiţi Iară milă, băieţi. O lăcem pentru onoarea armatei. Nu vreau niciun prizonier.

începură să fugă, fiecare grup la distanţă de zece metri de celălalt. Aii, în fruntea primului, părea să cunoască fiecare obstacol, fiecare piatră. Karstov, în urma lui, privea adesea la oamenii săi. Brusc, Aii ridică un braţ. Piotr îl imită şi toată lumea se aruncă cu fata la pământ.

— La 6 sută de metri în faţă, frontiera, murmură el.

Frontiera pakistaneză, pustie în acel loc, fu trecută fără greutate. Obscuritatea era totală.

Puţin după aceea, ajunseră în preajma taberei afgane. La două sute de metri de locul unde erau ascunşi, Karstov distingea în noapte focuri. Zărind o santinelă în avampost, se târî până la ea şi o sugrumă cu o furie ce-l surprinse şi pe el. Apoi, le făcu semn căpitanului Bukovski şi locotenenţilor'Korolenko şi Leonov să-şi înceapă înaintarea, unul spre est, 'ceilalţi doi spre vest. În cinci minute, afganii urmau să fie prinşi în cleşte.

Karstov şi oamenii lui se apro'piară în formaţie de V, lăsând ca protecţie în spate şase *Spetnazi.* Cu binoclul cu infraroşii, reuşi să localizeze grota unde erau ţinuţi prizonierii. Doi afgani, înarmaţi până-n dinţi, făceau de gardă'la intrare. Se uită la ceas: 23 şi 53 minute. Peste şapte minute, cele două santinele vor fi înlocuite de una singură. Karstov, cu ochii pe ceas, ştia că afganii nu erau punctuali ca militarii. Gândul de a rămâne nemişcat în această poziţie, la câţiva metri numai de os ta teci, îl irita, dar se forţă să-şi păstreze calmul

După' informaţiile lui Aii, ofiţerii Armatei Roşii erau păziţi de circa 50 de mujâhedini, repartizaţi în corturi mici.'Karstov reuş'î să repereze 8 corturi, în care dormeau în mod normal trei oameni. Deci nu erau decât 24 de oameni. Chiar dacă ar fi fost câte patru în cort, numărul lor ajungea doar la 32. Unde erau ceilalţi? îl cuprinse o îndoială: Aii îl minţise, sau...? Un zgomot de paşi îi întrerupse gândurile.

Un afgan se îndreptă spre grotă. Karstov îi făcu un semn cu piciorul vecinului. Acesta repetă gestul celui de-al doilea şi tot aşa. Toţi oamenii îşi ţinură respiraţia.

Cei trei afgani vorbeau şi râdcau cu voce tare. Karstov profită pentru a se apropia la zece metri de grotă. Se uită din nou la ceas: 0 şi 12. În trei minute trebuia să treacă la

asalt. Karstov, de data asta, îi făcu de două ori semn cu piciorul vecinului: cei şase trăgători de elită, înarmaţi cu automate cu amortizoare şi cu vizoare cu infraroşii erau gata. Santinelele nu păreau grăbite să se despartă. Piotr număra secundele. La 0 şi 15 l'ix lăcu un gest cu braţul. Gloanţele plecară simultan: cei trei'afgani se prăbuşiră

fără un zgomot. Atunci, Karstov dădu semnalul general. Fugi repede, urmat de trei oameni, spre grotă, în timp ce ceilalţi se năpusteau spre corturi. Câteva secunde mai târziu, se dezlănţ'ui infernul. Cu pistolul, cu automatul Kalaşnikov, cu pumnalul, oamenii lui Karstov nu lăsau nicio şansă afganilor. Surpriza era loială.

Când să intre în grotă, Karstov avu impresia că braţul drept i se desprinde de corp: un glonte îi străpunsese muşchiul. Se aruncă la pământ şi strigă din toate puterile:

— Nu mişcaţi, tovarăşi, vă vorn scoate de aici! Mai ales, nu mişcaţi!

Rămase la pământ câteva secunde pentru a observa ce se petrece în spatele lui.

Unul din cei trei oameni ce-l urmaseră zăcea mort la câţiva metri de el, cu un glonte în mijlocul spatelui. Chemă ajutoare şi alţi doi oameni i se alăturară. Karstov se furişă în interiorul grotei. Cu lanterna lumină şi identifică repede prizonierii: slăbiţi, vlăguiţi, cu privirea înfricoşată, erau înlănţuiţi unii de alţii. Un *Spetnaz,* grăbindu-se spre Karstov, îi puse un'garou şi vru să-l panseze.

— Nu avem timp să lâncezim aici! După, 'după... să-i eliberăm pe ceilalţi.

Afară tragerile încetară deodată. Karstov ieşi şi descoperi un spectacol înfricoşător. Zeci de cadavre zăceau ici şi colo. Un om îi raportă rapid:'

— Treizeci şi unu afgani ucişi. Doi dintre băieţii noştri ucişi şi trei răniţi, din care doi grav.

— Aleksândr a fost ucis în faţa grotei. L-ai numărat?

— Da. Şi tu faci parte dintre răniţi.

Dădu ordin ca nimeni să nu fie lăsat pe teren. Apoi, privind în jur, întrebă unde era Aii.

— Dispărut, răspunse o voce. Nu a fost zărit în timpul operaţiunii.

— Ticălosul! înjură Piotr. Haideţi, o luăm din loc fără el, atâta răm

11 căută cu privirea pe cameraman. Vladimir era în spatele lui.

— Ai filmat tot?

Vladimir dădu din cap, mângâindu-şi cu mândrie Belacamul

— Chiar când am fost atins?

— Da, eram la doi metri de line. Totul este prins aici pe peliculă.

— O.K., copii, plecăm. Nu ştiu cum vorn putea să regăsim drumul şi să urcăm toţi în camion. Dumnezeu să ne ajute!

Piotr Karstov şi oamenii lui recunoscură pista, în noapte, fără prea multă greutate. Punctele de reper erau mai numeroase decât se aşteptaseră. Aici un copac, acolo o colină, un puţ, carcasa unui elicopter…

12

Cei nouă oameni eliberaţi, răniţii şi cei doi morţi le încetineau înaintarea. O oră mai târziu', treceau'frontiera fără necazuri. Camionul aştepta în acelaşi loc. Se năpustiră pe pistă în viteză. Cincizeci şi cinci de minute' mai târziu, Karstov opri convoiul în faţa camionului rămas în pană.

— Mihail, aruncă-l în aer. Nu vreau ca aceşti fii de căţea să-l poată repara şi utiliza împotriva noastră. Sunt capabili să-l transforme în turbo în zece minute…

O explozie sfâsie noaptea. Când plecară, ceasul lui Piotr indica 2 şi 10.

Condu cu toată viteza! Nu mai avem decât 20 de

minute…

— Ştiu, dar nu pot merge mai repede. Camionul este supraîncărcat, este deja extraordinar că mergem cu viteza asta.

Karstov fixă un moment obiectivul camerei, ce nu înceta să filmeze. Apoi îşi consultă ceasul.

— Nu vorn ajunge la timp, bombăni.

Era ora 2 şi 56 când ajunseră la punctul de plecare. Oamenii săriră din camion şi se împrăştiară pe teren. Karstov, impasibil, scruta orizontul. Liniştea era absolută. Trebuiau să aştepte.

Se lungi. Un *Speţnaz* aprinse o ţigară Pali Mall şi ’i-o întinse.

— Ţine, o blondă! Bişniţă! râse.

Un infirmier vru să-l’ panseze, dar Karstov îl opri.

— Ocupă-le mai bine de ceilalţi. Pot să aştept.

Veniră şi ofiţerii eliberaţi. Aflaţi încă sub’ efectul şocului,de-abia se ţineau pe picioare.

— Tovarăşi, spuse, v-am eliberat împotriva ordinelor lui Andro- pov. Ca pe timpul lui Stalin, prizonierii sunt consideraţi încă trădători… Operaţiunea a reuşit. Sânteţî liberi şi în viaţă. Eu, cu puţină şansă, mă voi alege cu zece ani. Dar am’ţinut să filmez operaţiunea în numele armatei. Nu se ştie niciod’ală…

— Cu comentariile astea, nu cu zece ani te vei pricopsi, ci-ţi vor smulge boaşele, îi spuse locotenentul Andrei Leonov.

Karstov surâse.

— Vorn suprima insultele la montaj, nu-i aşa’Vladimir?

Cu o voce stinsă, unul dintre cei eliberaţi se prezentă:

— General de blindate l’gor Vasilievici Ntcolaev. Din adâncul inimii, mulţumesc…

Vru să spună mai mult, dar vocea i se frânse. Karstov se ridică şi-l îmbrăţişă. Imediat, ceilalţi îl imitară. Rapiditatea acţiunii împiedicase manifestarea sentimentelor. De-abia

acum înţelegeau că erau liberi.

— În mai puţin de 15 minute, elicopterul ar trebui…

Karstov nu avu timp să-şi termine fraza. Un tunet de foc se dezlănţui deodată. Doi oameni fură seceraţi. Grenade explodară

13

la câţiva metri de Karstov. Toţi se aruncară îa pământ. În vacarmul produs de tirul armelor automate se auzeau strigăte, gemete.

— Împrăşliaţi-vă, Dumnezeule! împrăştiaţi-vă! urlă Karstov. Vin dinspre nord.

Imposibil să se ridice. Erau ţintuiţi la pământ de rafale bine reglate. *Speţnazii* ripostară în dezordine, sufocaţi de tirul intens al celor ce-i atacaseră.

Recunoşteau seriile ultrarapide ale armelor americane M16, pe care afganii le foloseau cu dexteritate.

— Ticăloşii de yankei, înjură Piotr.

O grenadă explodă în spatele său. Avu timp să vadă corpul siârtecat al unuia dintre oamenii pe care de-abia îi eliberase. Karstov reuşi să lanseze o rachetă luminoasă deasupra locului de unde se trăgea şi numără patru siluete. Fură imediat doborâte de trăgătorii de elită.

Zumzetul elicopterelor acoperi deodată vacarmul. În sfârşit! Karstov îşi scoase lanterna, se târî în spatele unui arbust şi, uitâ’nd orice prudenţă, lansă câleva semnale luminoase, pentru â-şi indica poziţia exactă. Un glonţ îi atinse uşor fruntea, sângelc îl orbi. De data asta erau trei aparate. În afara’celor două Mi-24 – elicoptere de luptă – mai era un mare transportor de trupe, faimosul Mi-6/ Hook. Imediat un Mi-24 se întoarse către afgani şi trase o salvă de rachete. Pământlul se cutremură sub impact şi un nor de fum se ridică spre cer.

Mi-6/Hook reuşi să aterizeze şi oamenii se grăbiră, ducând pe umeri morţii şi răniţii.

Karstov’ îşi’ îndemna camarazii:

— Nu lăsaţi pe nimeni pe teren!

Gloanţele începură să şuiere din nou în direcţia lor. Nu mai rămăseseră decât vreo zece pe sol, trăgând ca nebunii. Sub protecţia celor două Mi-24, care-şi aruncau arsenalul de bombe şi de rachete în direcţia afganilor, ultimii oameni fugiră spre aparat cu o viteză extraordinară. Un prizonier căzu, fulgerat de un glonţ ce-l lovise în cap. Căpitanul Bukovski se îndreptă spre el şi se’ prăbuşi la rândul său, chiar în momentul când voia să-l urce la bord. Karstov se aplecă asupra lui; un glonţ îi străpunsese ceafa. Ceru ajutor. Un om sări la pământ, se târî spre corpul prizonierului şi-l transportă la bord. Piotr îl luă pe Bukovski pe umăr şi se repezi în interiorul elicopterului, ridicat de Andrei Leonov. Mi-6 se înălţă în noapte şi zbură spre nord, urmat la distanţă de cele două Mi-24.

Dahlia opri magnetoscopul, extrase caseta, o demontă şi scoase din ca filmul, pe care-l tăie în mii de bucăţele. Le va arunca mai

târziu într-o cutie de gunoi. Revăzând caseta singură, îşi schimbase părerea despre Karstov. Nu, nu era bruta şi megalomanul descris de Nelson, ci exact contrariul: un mare soldat, un patriot. Ceea ce dădea o nouă faţă misiunii sale…

Se dezbrăcă şi intră în baia luminată. Se contemplă din nou, goală, în oglindă’, înainte de a face un duş fierbinte.’ Zece minute mai târziu, era lungită în pat, în halat de baie, cu privirea pierdută, rememorându-şi esenţialul din biografia ei:

— Mă numesc Eva’Dumoulin, am 28 de ani, sunt franţuzoaică, născută la Frankfurt, din mamă germană şi. Tată francez. Tatăl meu era inginer la uzinele Mercedes. La 6 ani, am plecat în Italia, unde am rămas cinci ani, apoi am

fost dusă în Anglia, unde am trăit până la vârsta de 16 ani. După moartea părinţilor, într-un accident de avion, am plecat în Statele Unite, la Los' Angeles. Am urmat cursurile de limbă rusă şi economie politică la San Diego, unde am obţinut MBA în 1992. Reîntoarsă imediat după aceea în Europa, am fost angajată ca ziaristă stagiară la *Herald Tribune.* Şase luni mai târziu, ziarul *Le soir de Bruxelles* m-a angajat în serviciul ştiri externe, ţările din est. Articole semnate cu pseudonim. Călătorii în URSS şi în ţările Pactului de la Varşovia. Am fost numită şeful biroului de' la Moscova al APE (Agenţia de Presă Europeană) pe care au creat-o cei 12. Vorbesc franceza, germana, italiana, engleza şi rusa.

Toate acestea erau în parte adevărate. În parte numai. Dahlia fusese abandonată la vârsta de o lună în faţa unui orfelinat de la marginea Hamburgului. Mama sa, o tânără germană de 19 ani, făcuse cunoştinţă cu un israelian, cu ocazia unei călătorii într-o insulă grecească. O lună mai târziu şi-a dat seama că este însărcinată. Îndrăgostită nebuneşte de israelianul cu douăzeci de ani mai în vârstă, hotărâse să păstreze copilul. Două luni înainte de a naşte, israelianul dispăruse, fără a mai da vreun semn de viaţă. Mama sa o abandonă. La numai trei luni după ce fusese găsită, Dahlia fu adoptată de un industriaş de origine evreiască, căsătorit cu o germană de religie protestantă. Când a împlinit vârsta majoratului, părinţii i-au dezvăluit adevărul şi i-au înmânat o scrisoare, pe care mama sa o lăsase lângă ea când o părăsise. Această scrisoare justifica abandonul în termeni confuzi. Doi ani mai târ- zâu, primi prin poştă fotografia unui bărbat... Avea cam 60 de ani, părul grizonat şi ochii albaştri. O vagă asemănare...

Tatăl său? fotografia fusese trimisă din Rhodos. O pusese în dosarul ci „personal".

înainte de a se lansa în cariera de avocat, Dahlia se dusese la Ierusalim, dorind să-şi completeze cunoştinţele

istorice pentru
15

a înţelege mai bine rădăcinile celor doi taţi ai ei, ca şi cele ale ţării’pe care o considera a sa.

în vârstă atunci de 22 ani, avea deja în buzunar cele două diplome de la San Diego. Testul pe care l-a dat la înscriere a ajuns din înlâmplare în mâinile directorului catedrei de istoric, vechi ofiţer superior al Mossad-ului, serviciile secrete israelicnc. În faţa formidabilului Q.I. Al Dahlici, nu putu să nu trimită o copie vechilor săi patroni…

Dahlia n-a mai început niciodată studiile. În octombrie 1990, două săptămâni după înscrierea la Facultatea de istorie a Universităţii din Ierusalim, fu recrutată de Mossad.

’trei ani mai târziu, era complet metamorfozată. Cei mai buni instructori ai serviciilor secrete israeliene o luaseră în primire şi, graţie unui antrenament pe cât de intens, pe atât de complet, făcuseră din ea un agent de înalt nivel.

Timp de trei ani se scula în fiecare zi la ora 5 dimineaţa. După o oră de gimnastică şi de înot, lua un copios mic dejun. Cursurile de dimineaţă cuprindeau învăţarea intensivă a limbii ruse, a istorici şi civilizaţiei sovietice, a ziaristicii, a psihologiei aplicate, ca şi studiul prezicerii şi al fenomenelor paranormale. După-amiaza era consacrată tehnicilor de spionaj, de securitate, de transmisii, artelor marţiale etc. După doi ani, a urmat stagii de supravieţuire: a fost lăsată singură să se descurce în deşertul Neguev, la Beirut, Bagdad sau Teheran. Niciodată nu i s-a vorbit de o misiune.

Seara, când se regăsea singură şi epuizată în baraca taberei speciale nr.2 a Mossad-ului, ajungea să creadă că nicio misiune nu-i va fi încredinţată. Că îndura probabil toate astea pentru plăcerea câlorva detracaţi paranoici.

în slărşit, într-o bună dimineaţă de mai, a fost condusă la o reşedinţă de lux, unde un necunoscut, care nu era altul

decât generalul Aron, îi destăinui că misiunea sa va constitui cea mai mare operaţiune de pătrundere realizată vreodată în Est de către serviciile secrete occidentale.

Timp de trei luni a fost instruită cu minuţiozitate în câteva tehnici specifice sexului ei. Şi, într-o zi, fu anunţată că va pleca la Washington pentru a-şi completa pregătirea. IVÂossad-ul şi CIA pregătiseră operaţiunea împreună, în cel mai strict secret, fără chiar a informa guvernele respective.

în acea zi avu excepţionalul privilegiu de a-l înlălni pe patronul Mossad-ului, cunoscut numai de patru sau cinci persoane. Înlăl- nirca avu loaânir-o căsuţă anonimă, într-o seară de vară, la periferia Haifei, unde i se explică, în fine, scopul misiunii.

— Faţa lumii va fi definitiv schimbată, dacă-ţi vei duce la bun slărşit misiunea, îi spuse. Şi pentru ţara noastră' misiunea ta este

.16

o chestiune de supravieţuire. Cred că poţi reuşi. Eşti în stare. Trebuie să reuşeşti, trebuie!

Vorbea cu o voce înceată şi calmă.

— Misiunea ta nu este cunoscută decât de patru persoane: tu, Nelson, directorul operaţiunilor secrete de la CIA, pe care-l vei înlălni săptămâna viitoare, generalul Aron şi cu mine. Niciunul în plus. Trebuie să mărturisesc, spre marele' meu regret, că ideea îi aparţine lui Nelson. Dar noi furnizăm pasărea rară... fără de care ideea lui, oricât de genială ar fi, şi este într-adevăr, nu valorează nimic.

în timp ce vorbea, n-o scăpa din ochi. Nici Dahlia pe el.

— În caz de urgenţă sau pericol, vei suna la telefonul pe care ţi-l va da Nelson. Ordinele talc, oricare ar fi ele, chiar de a ucide, dacă este nevoie, vor fi executate. Evident, acei oameni nu cunosc obiectivul misiunii tale.

Cuvântul *a ucide* îi produse un frison. Era pe calc să pună o scrie de întrebări referitoare la acest lucru, dar se abţinu.

— Ai întrebări? îi spuse el.

— Nu.

— Foarte bine, este răspunsul pe care-l aşteptam.

Se ridică şi se îndreptă spre el cu mâna întinsă. La rândul lui se îndreptă spre ca şi o îmbrăţişă ca un tată.

— Dumnezeu să te ocrotească, Dahlia. *Shalorn.*

Moscova, 26 decembrie

Piotr Karstov se uită la ceasul deşteptător: ora 3 dimineaţa. Înjură printre dinţi şi ridică receptorul.'

— Gorşkov. Veniţi imediat, vă aştept în biroul meu.

Karstov sări din pat şi se duse la baie. Zece minute mai târziu, maşina sa Volvo demară şi se îndreptă cu toată viteza spre Kremlin.

'Nu era pentru prima' dală când Preşedintele îl scula în plină noapte. De când fusese numit şeful „Consiliului naţional de securitate", în mai 1991, şi „consilier special" al Preşedintelui, un an mai târziu, avea rar ocazia să doarmă târziu dimineaţa. Din experienţă şi, de asemenea, din intuiţie ştia că se produsese sau era pe calc să se producă o nouă catastrofă. Se conta deci pe „pompier", cum fusese numit de presa internaţională, pentru a stinge unul din nenumăratele incendii ce ameninţau să izbucnească în Uniunea Sovietică. Ce drum parcursese din'Afganistan! Chiar în ziua eliberării ostaticilor fusese trimis la Moscova, judecat de un tribunal militar pentru nesupunere şi condamnat la 15 ani închisoare. 'ân cursul procesului fulger, avusese totuşi timp să-l califice pe Andropov drept „jalnic, mic birocrat, pervers şi mic Stalin". Ceea ce-l costase izolarea şi, bineînţeles, darea afară din armată pentru „lezarea onoarci".

în ceea ce îi priveşte pe cei şapte ostatici eliberaţi, fuseseră scoşi la pensie cu anticipaţie şi trimişi în cele patru colţuri ale ţării, fără posibilitatea de â co'munica'cu cineva.

Piotr trebui să aştepte trei ani pentru a fi amnistiat de

Mihail Gorşkov. La 15 mai 1986, dimineaţa în zori, şeful de stat major în persoană veni în celulă.

— Tovarăşe Karstov, o mare şi de neiertat nedreptate a fost comisă în ceea ce vă priveşte. Coşmarul a luat sirrşit. O eră nouă începe, ţara are nevoie de toţi eroii ei şi Dvs. Sânt'eţi unul dintre cei mai mari.

Piotr se uită la el cu ironie şi se mulţumi doar să-l întrebe de soarta ostaticilor.

18

— Vor fi în curând aduşi şi ei la Moscova…

— Atunci voi aştepta să fie şi ei aici. Nu înainte.

— Aveţi cuvântiil meu de onoare…

— N-am ce face cu cuvântul Dvs. De onoare. Dacă-mi aminfesc bine, făceaţi parte din juriul care m-a condamnat, nu?

— Era o'altă epocă. Vă înţeleg amărăciunea, dar, de data asta, vă spun că suntem…

— V-am spus ce aveam de spus.

Două zile mai lărziu, Piotr ieşi din închisoare şi fu primit împreună cu cei şapte foşti comandanţi din Afganistan de noul lider al Kremlinului'. Piotr karstov fu decorat cu Ordinul Lenin şi cu Ordinul Victoriei, cea mai înaltă distincţie militară; totodată, fu numit general. Ceru şi obţinu să se facă funeralii oficiale şi să fie distinşi cu aceleaşi' ordine post-mortem ostaşii din trupele de comando'şi ostaticii morţi în cursul operaţiunii. Ceilalţi fură reintegraţi în'funcţiile lor şi'promovaţi. ' ' *

Trei luni mai târziu, ' după un repaus binemeritat, Karstov se alătură statului major general; apoi, în aprilie 1988, fu însărcinat să organizeze şi să coordoneze retragerea trupelor din Afganistan. Karstov considerase întotdeauna nu numai că acest război este absurd şi inutil, dar şi că, cu toate avantajele de care beneficia sistemul sovietic – război secret, opinie naţională şi internaţională

indiferentă – Armata Roşie nu avea nicio şansă’ să-l câşti’ge definitiv. În plus, Karstov, ş’i nu doar el, fusese’ martorul degradării morale şi fizice a trupelor, acesta fiind de fapt singurul punct comun între Armata Roşie de ocupaţie şi americanii din Vietnam. Chiar pe plan strategic, el se opusese de câteva ori superiorilor săi. Argumenlul-cheie al statului major, conform căruia aviaţia sovietică ajunsese astfel la 400 km de Golf şi de puţurile de petrol, era ridicol din mai multe motive. Mai întâi, avioanele puteau să atingă Arabia Saudită direct de pe bazele din apropiere, fără să fie alimentate în zbor. Apoi, gândea că flota sovietică, datorită bazelor din Oceanul Indian şi Yemenul de nord, avea mijloacele, dacă era necesar, să facă să cedeze ţările din Golf în câteva ore.

Circula zvonul că el, Karstov, era cel care-l convinsese pe Gorşkov să se retragă din această afacere periculoasă. Într-o seară în care cina cu Gorşkov, Karstov i-ar fi spus în legătură cu Afganistanul:

„Alternativa este cât se poate de clară: să rămânem, dacă avem mijloacele economice, politice şi militare, şi nici în acest caz nu vorn soluţiona problema afgană definitiv; ori să ne retragem şi, cel puţin, limităm pagubele şi ravagiile pe care drogul este pe caic să le producă în rândurile armatei noastre. Îmi e teamă că este deja prea târziu. Zecile de oameni care au luptat acolo nu mai

sunt aceiaşi. Şi-au pierdut principialitatea lor marxistă, nu mai cred în armată. Toţi cei ce vă vor spune contrariul sunt fie imbecili, fie escroci. Vorn evita mai ales noi pierderi, care sunt din ce în ce mai greu de suportat de opinia noastră publică. În ceea ce priveşte avantajele politice ale unei astfel de retrageri, sunteţi singurul în măsură să le apreciaţi“.

Iarăşi, conform zvonurilor, Tania Gorşkov îl susţinuse pe

Kar- stov cu toată forţa…

Piotr Karstov'era tipul caucazianului, reputat pentru frumuseţea, vitejia, felul cavaleresc şi sălbatic de a fi. Înalt de 1,87 în, cu un fizic de atlet, ochi verzi închis, părul blond, o meşă ascunzându-i privirea de oţel. Avea 44 de ani. La numai 27 fusese numit în fruntea faimoasei' şcoli secrete pentru trupele aeropurtate de la Riazan… Se numărase, apoi, printre primii care au pus piciorul.pe pământlul afgan cu trupele de elită, la 27 decembrie 1979. La 32 de ani, fusese numit locotenent-colonel. Cel mai lânăr din Armata Roşie.

Maşina Volvo parcă în spaţiul rezervat personalităţilor din Biroul Politic. Mihail Gorşkov era în uşa biroului.

— Este rău, foarte rău, îi spuse întinzându-i o mână obosită, pe care Karslov o strânse cu energie, ca pentru a-i da curaj.

Dc-abia intrat în biroul lui Gorşkov, Karstov spuse:

— Războiul sfânl?

. — Exact. Am primit un raport al KGB-ului: în următoarele zile, liderii musulmani din clandestinitate vor declanşa Djihadul în tot Azerbaidjanul şi vor cerc independenţa. Doream să vă aflu părerea înainte de a reuni consiliul de criză.

Vorbea repede, cu o voce sacadată. Karstov remarcă figura marcată de oboseală şi nelinişte.

— Era de aşteptat, domnule Preşedinte. Cu toate manifestaţiile pe care le-am reprimat în sânge, cu sutele de morţi şi răniţi, cu concesiile-făcule pe jumătate, cu promisiunile nerespectate, această radicalizare a şefilor islamici era previzibilă. Trebuie acţionat imediat şi cu o mare fermitate. Chiar azi. Trebuie declarată starea de urgenţă şi interzis accesul presei în zonă. Să instaurăm încă o dată legea marţială şi să-i lichidăm pe toţi aceşti nebuni ai lui Allah. Ce face KGB-ul? De mult li se cere să-şi infiltreze oamenii. S-a reuşit destul de bine în Afganistan,

de ce nu şi aici?

Făcu o pauză şi adăugă, cu privirea absentă:

— Trebuie umplute magazinele, foamea este întotdeauna un- prost sfătuitor.

— Cel mai bine ar fi să vă duceţi la faţa locului chiar acum, pentru a evalua situaţia şi a-mi face un raport...

20

— Vroiam să vă fac şi eu această propunere, domnule Preşedinte. Din păcate, trebuie să mă duc diseară la Ambasada Israelului să-l înlălnesc pe ministrul lor al apărării. A cerut să mă în- lălncască. Dar voi pleca imediat după aceea.

— Foarte bine. Voi aştepta raportul Dvs. Înainte de a reuni consiliul de criză.

Karstov îşi luă rămas bun. Când ajunse aproape de uşă, Preşedintele îl opri. Vocea îşi recăpătase toată vigoarea:

— Generale, de data asta trebuie să mergi până la capăt. Trebuie să le distrugem coloana vertebrală. Cu războiul sfânt nu te joci, tragi în grămadă.

— Sunt de aceeaşi părere, domnule Preşedinte. Dacă KGB-ul ar fi fost mai eficace, azi nu am fi ajuns aici. Sper că vor înceta să-mi pună beţe în roate...

— Ştiu, ştiu! Dar acum trebuie procedat repede. Nu mai am de ales. Este vorba de victoria sau de moartea Uniunii.

Airbus-ul A 320, aparţinând companiei Air France, ăteriză pe pista noului aeroport Gorşk'ov. „Misiunea începe într-adevăr, gândea Da- hlia. Acum sunt Eva Dumoulin..." Cu inima bătându-i mai repede ca de obicei, se prezentă la controlul paşapoartelor, care se dovedi mai rapid şi mai puţin amănunţit ca în trecut: două minute cel mult. Acelaşi lucru la' controlul bagajelor. Vameşul, un lânăr palid, după ce-i examină cu nonşalanţă paşaportul, îi ceru sărşi

deschidă poşeta, îi aruncă o privire’ scurtă şi îi ură bun venit la’Moscova.

’ân hol, îşi văzu numele scris cu litere de tipar pe o mică pancartă pe care o ţinea un bărbat în vârstă. —

— Bun venit în ţara *peresiroicii*, îi spuse. Mă numesc Hans, Hans Mahnfieldt. Pe mine mă veţi înlocui. Vă invidiez. Pentru profesia noastră, URSS este locul cel mai fascinant al acestui slărşit de secol. Dar o ştiţi deja, nu? Eva îi surâse îp semn de aprobare şi-l sărută pe amândoi obrajii, ca francezii.

— Ca ruşii ar fi fost mai bine… îi spuse <$1 maliţios.

Apucă cele două valize şi le duse spre parking.’

— Care sunt ultimele zvonuri la Moscova? întrebă Eva odată instalată într-o maşină Honda.

— Agonia Uniunii! Libanizarea Azerbaidjanului, dezordinea, grevele, manifestaţiile, delincvenţa, magazinele mai goale ca niciodată, lipsă de cărbuni, de caiete de şcoală, inflaţie, şomaj… Harababură peste tot. Administraţia nu pricepe nimic. În urma celor do’uă tentative de asasinat, Gorşkov trăieşte practic izolat la Kremlin. Anul 1994 va fi decisiv pentru viitorul lui. Veţi avea poate şansa să asistaţi la demiterea lui. Opoziţia din Comitetul Central se întăreşte; conservatorii, aliaţi cu neo-staliniştii şi naţionaliştii, îşi petrec vremea criticându-l fără ruşine. De aceea aş ’fi vrut să mai rămân un an.

— Dacă înţeleg bine, nimic nou. De când conduce ţara, fiecare an este unul decisiv.

— Este adevărat, dar de data asta cred că…

Eva schimbă subiectul:

— Mergem la hotelul Meridian, nu-i aşa?

— Da, vi s-a rezervat un apartament la hotel. Vă veţi simţi foarte bine. Nu a fost uşor. Toate hotelurile sunt pline. Oamenii de afaceri occidentali, germani, americani,

japonezi şi italieni, ocupă toate camerele. S-a făcut apel la direcţia generală de la Paris. După plecarea mea, peste 10 zile, puteţi să'vă instalaţi în apartamentul pe care-l ocup. Este mic, dar bine situat. Locuiesc pe strada Donskaia, în casa unui diplomat sovietic în post la Berlin.

Circulaţia era intensă şi le; a trebuit o oră şi jumătate pentru a ajunge în centrul Moscovei. În ultimii ani, traficul în marile oraşe sovietice se multiplicase de zece ori. O nouă clasă de întreprinzători, de mici comercianţi, de profesiuni liberale, dar şi de traficanţi de lot felul apăruse'cu o viteză ameţitoare.

încurajaţi de Gorşkov, care se sprijinea pe' ei, aceştia, „noii bogătaşi", transformaseră capitala sovietică cu totul. Restaurante, pizzerii, simigerii, cârnăţării, bistrouri şi discoteci se iveau ca ciupercile şi luminau marile artere moscovite cu neonul lor ţipător. Majoritatea acestor locuri erau lotuşi rezervate privilegiaţilor, adică posesorilor de devize forte, în special de dolari şi mărci. Contrastul dintre opulenţa unora şi mizeria crescândă a majorităţii indigna pe mulţi dintre'vechii comunişti, care-şi spuneau zilnic părerea în curierul cititorilor din *Pravda, Izvestici* şi, în special, *Ogoniok.* Dar mişcarea era irezistibilă şi tinerii sovietici, cu toate privaţiunile pe care trebuiau să le suporte, erau foarte bucuroşi.

Ziarele foloseau cu o subtilitate făţarnică arta autocenz'urii. Trebuiau să găsească un echilibru rafinat între critică şi comentariul „obiectiv" al informaţiei generale.

Privilegiaţii şi, mai ales, „noii bogătaşi", care călătoreau în străinătate fără prea multe greutăţi sau restricţii, erau din ce în ce mai numeroşi. Dar reversul acestor avantaje luase de-a lungul anilor o amploare îngrijorătoare: grevele, şomajul, majorarea preţurilor şi inflaţia continuau să ameninţe'bazele regimului. Totuşi, pericolul ccf mai mare pentru coeziunea sistemului şi a Uniunii îl reprezentau

revoltele minorităţilor naţionale, religioase sau ecologiste şi instabilitatea ţărilor „frăţeşti“.’ Mai rău încă, „tarele occidentale“ deveniseră lucru obişnuit: drogul, hold-up-ul, criminalitatea erau zilnic pe prima pagină a ziarelor. Şi, apoi, mai erau „afganii“... grija cea mai importantă a miliţiei, cu totul neprietenoasă în faţa acestor „noi bandiţi“, cel mai’ adesea înarmaţi. Veterani călіţi’ într-un război teribil, dezamăgiţi de marxism, ’abandonaţi şi trataţi ca nişte câini la întoarcerea acasă, cu toate cele câtevâ măsuri luate în favoarea lor, semănau teroarea în toate marile oraşe ale Uniunii. Organizaţi în bande sau în „familii“, asemenea mafiei, nu se dădeau înapo’i de la omor în plină zi, devalizau băncile sau transporturile de fonduri, agresau cetăţenii sovietici

„decadenţi“ sau turiştii... „Nu le poţi bucura de binefacerile democraţiei sau ale capitalismului fără să le suporţi inconvenientele“, proclama presa internaţională când evoca aceste probleme. Dar răul era mult mai profund decât şi-l puica imagina...

Cameristul deschise uşa apartamentului 907. Eva intră şi se duse direct să inspecteze sala de baie. „Impecabilă“ îşi spuse, liniştită. Îi plăceau marile băi ale hotelurilor de lux. Dădu zece dolari bacşiş cameristului, care se înroşi de plăcere. Rămasă singură, examina conştiincios salonul şi camera. Îşi desfăcu Rolex-ul 2000 cu afişaj digital şi cu indicativ şi apăsă pe unul dintre cele trei butoane minuscule: se succedară cifre până la cea care declanşa una din multiplele funcţiuni ale acestei mici bijuterii a tehnologiei occidentale. „Ceasul“ detecta cel mai infim impuls electromagnetic. Cele ale aparatelor de ascultat, de exemplu, sau ale obiectivelor camerelor de luat vederi, disimulate în pereţi. Apoi, Eva se plimbă încet, atingând zidurile şi obiectele. Semnalul luminos al ceasului nu lăsa

nicio îndoială: apartamentul era înţesat de microfoane…

Eva surâsc şi câteva minute mai târziu intră în cada cu apă fierbinte, contemplându-se în marea oglindă pe care o avea în faţă. O jumătate de oră mai târziu, ieşea din cadă. Se îmbrăcă cu ceva călduros, luă invitaţia pusă la vedere pe masă lângă un magnific buchet de flori şi ieşi să se plimbe pe străzile Moscovei.

„Domnişoara Eva Dimounlin!“

Majordomului îi fu greu să-i pronunţe numele, dar toate privirile se îndreptară spre ea.

— Ah, în sfirşit, o femeie frumoasă!

Ambasadorul Israelului îi sărută mâna apăsat.

— Prevăd că veţi avea mult succes la Moscova. Dacă nu mă înşel, Dvs. Veţi conduce Agenţia de Presă Europeană. Felicitări şi urări de bun venit la Moscova.’Dacă vă pot ajuta cu ceva, nu ezitaţi. Spuneţi-mi Dov. Asta înseamnă „urs“ în ebraică, dar nu sunt…

Eva îi mulţumi cu cel mai frumos zâmbet şi se îndreptă spre salonul foarte’luminat şi deja plin.

O oră mai târziu, avea cu ce-şi umple un întreg carnet de adrese: înalţi funcţionari, diplomaţi, ziarişti; poşeta îi era plină de cărţi de vizită şi invitaţii la dineuri…

— Generalul şi’ doamna Karstov!

Imediat se produse îmbulzeală. Ziariştii se precipitară spre Karstov, care le făcu semn să rămână deoparte. Îl luă pe ministrul israelian al apărării de braţ şi-l duse înir-un colţ izolat, în timp ce ambasadorul se întreţinea cu soţia lui. Eva se apropie de aceştia din urmă.

— Scuzaţi-mă că vă întrerup, spuse cu o voce caldă. Trebuie să plec.

— Să plecaţi? Glumiţi!

Ambasadorul se întoarse către doamna Karstov:

— Dânsa este Eva, este franţuzoaică şi de-abia a sosit la

Moscova. Pretinde că este ziaristă, dar cu sunt convins că ar trebui să facă film! Dacă nu cumva este o nouă Mala…

Cele două femei îşi strânseră mâinile.

— Îmi place mult Franţa, spuse soţia generalului. Este o ţară formidabilă, şi Parisul! Ah, Dumnezeule, Parisul! Sânleţi pariz'iană?

— Da, răspunse Eva în rusă. Dar şi Moscova este un oraş irezistibil. Cred că o să mă simt foarte'bine aici.

— Dar vorbiţi perfect limba noastră! Aş dori atât de mult s-o vorbesc şi cu pe a Dvs. Atât de bine. Spuneţi-mi Olga, vă rog, sunt convinsă că vorn deveni bune prietene. Veniţi cu mine.

Şi o conduse la bufet.

— Povestiţi-mi totul. Despre dumneavoastră, despre viaţa de la Paris. Sânleţi foarte frumoasă, ştiţi?

— Mulţumesc, dar şi Dvs. Sunteţi foarte frumoasă. V-am văzut mai multe fotografii înir-o revistă germană, acum câteva luni.

— Da, în *Stern.* Soţului meu nu-i prea place să mă afişez astfel. Eu însă ador aşa ceva, spuse cu o privire maliţioasă. Sunteţi căsătorită?

— Nu, şi mă păzesc cu grijă. În meseria mea este mai bine să fii celibatar.

— Ah, ce noroc, vă invidiez…

— Generalul Karstov pare să fie totuşi un om de mare valoare.

— Aşa se spune… Eu nu-l prea văd. Feste mereu plecat. Veniţi să vi-l prezint.

Se aplecă la urechea Evei si-i spuse:

— Nu este aşa de viril pe cât are aerul…

Braţ la braţ se duseră la general, care discuta deoparte cu ministrul israelian.

— Îmi permiteţi să vi-l răpesc pentru un minut pe soţul meu?

Piotr Karstov se scuză faţă de israelian murmurând

în’cngleză:

— Imposibil, ea nu va înţelege niciodată…

îi strinsc mâna Evei, în timp ce Olga i-o prezenta.

— Încântat, domnişoară. Nu reuşesc niciodată să sărut mâna cum trebuie, mai ales femeilor ca Dvs.

Eva se mulţumi să-i surâdă şi îi sirânse tare mâna. Observându-l pe furiş, remarcă trăsăturile de acum cunoscute pentru ea ale omului din caseta video şi din diferitele fotografii pe care le examinase la ierusalim şi la Langicy. Demn, puţin rigid. Numai figura, slăbită de oboseală, ’era puţin îmbătrânită.

25

r

— Aveţi o soţie minunată, generale. Aveţi mult noroc!

— Văd’că Olga v-a cucerit deja. Este o mare seducătoare. Să nu aveţi încredere!

— Nu vreau să vă deranjez, cred că sunteţi foarte solicitat, spuse Eva. Sper să am plăcerea să vă revăd. Oricum, mă pregăteam să plec…

— Rămâi cu mine, Eva, o rugă Olga. Piotr se întoarce în Azerbaidjan în seara asta, putem să cinăm împreună.

Eva remarcă iritarea pe faţa lui Karslov.

— Vă mulţumesc, sunt atât de obosită încât risc să adorm la masă. Prefer să mă întorc la hotel.

— Înţeleg. Uite cartea mea de vizită, Eva. Să mă suni…

Se strecură printre invitaţi, lăsându-i împreună.

Eva vru să-şi ia rămas bun la rândul ei, dar Karstov îi făcu semn să rămână. De la început n-o pierduse din ochi, încercând să ghicească cine este această femeie şi pentru ce-i fusese încredinţată conducerea Agenţiei de Presă Europeană. De obicei, acest gen de post era ocupat de lipi confirmaţi, bătrâni aventurieri ai presei internaţionale, cunoscând bine ţara. Pentru Moscova, era în plus nevoie de cineva care cunoştea perfect organizarea partidului,

compoziţia Biroului Politic, a Comitetului Central. Eva Dumoulin părea prea tânără. Numai dacă nu era cumva unul dintre strălucitele produse formate de universităţile occidentale, unul din acele creiere redutabile, capabile de analizele cele mai fine. Numai dacă…

— Care este specialitatea Dvs.? o întrebă deodată, cu o voce amabilă.

— Economia şi, în special, ăceea a ţării Dvs. Se petrec alătea aici în acest domeniu, încât agenţia nu a avut de ales, spuse ea cu un surâs dezarmant.

Karstov părea că apreciază răspunsul pe care i-l dăduse. Îi surise la rândul său.

— Cât timp…?

— Trei ani, conform contractului meu. Dar poate că va fi mai scurt. Totul depinde de oameni ca Dvs., fără îndoială.

— Ah, da?

— Nu este un secret pentru nimeni, generale, că sunteţi consilierul cel mai ascultat al Preşedintelui. Vi se spune „pompierul“, nu-i aşa?

Sur’âse.

— Începeţi un interviu?

— Aţi fi gata să-mi acordaţi unul? în exclusivitate?

— Nu vă pierdeţi timpul, domnişoară…

— Dumoulin Eva. Dumoulin. Atunci, răspunsul este da? Ştiu că n-aţi mai acordat interviuri de doi ani. Poate puteţi să rupeţi acest jurământ de tăcere?

— Nu am nevoie de ziarişti pentru a-mi face munca!

— Din păcate, pentru mine… suspină Eva, surâzând din nou. Este timpul să plec. Dacă n-am reuşit să vă conving, înseamnă că şânt foarte obosită… Dar vă voi ataca din nou.

îi întinse mâna. Karstov o luă cu mai multă duioşie decât ar fi vrut. Pielea fină a degetelor îl tulbură. Eva îl fixa cu o

privire ce exprima în acelaşi timp şi regret şi ironie. Întoarse mâna generalului, ale cărei linii le privi cu un aer amuzat. Acesta rămase imperturbabil, dar inima începu să-i bală mai tare.

— I Să nu regretaţi nimic, Eva. În ritmul în care se petrec lucrurile aici, este pos'ibil. Să-mi schimb părerile. În acest caz vă promit că veţi fi prima care veţi afla.

O privi îndepărlându-se sub privirile invidioase ale colegilor occidentali. O impresie stranie puse stăpânire pe el.

Afară era un frig polar, dar Eva dorea să meargă pe jos pentru a-şi regăsi calmul, aşa că se îndreptă spre pasajul pietonal din strada Donskaia. Nu-şi revenea! Piolr Karstov în carne şi oase! Mossad-ul nu se dădea înapoi de la nimic: să-l determine'să vină la Moscova pe ministruhsraelian al apărării special pentru a stabili contactul! Cu un surâs de mândrie pe buze, Eva se simţea într-o stare euforică. Aspiră o gură de aer îngheţat şi începu să meargă mai repede. În dreptul parcului Gorki, traversă Bulevardul Lenin şi trecu prin faţa muzeului de geologie şi paleontologie.

Nu-i văzu pe cei patru bărbaţi ce se apropiau de ea. Deabia avu timp să observe pantofii de'sport ai „afganilor", că simţi o puternică lovitură în cap. O durere fulgerătoare o orbi şi se prăbuşi, fără a avea timpul să înţeleagă ce se întâmplă şi, cu atât mai puţin, să acţioneze.

'Când redeschise ochii, mai multe capete se învârteau deasupra ei. Auzea voci şi voia să se ridice, dar nu avea puterea să o facă. Se simţea moale, capul parcă-i explodase. O maşină frână brusc, făcând să scrâşnească pneurile, o portieră se izbi şi văzu un miliţian aplecându-se deasupra eL O întrebă ce se întâmplase. Eva îşi revenea încetul cu încetul. Îşi căută poşeta: dispăruse. Îşi trecu mâna în jurul gâtului şi simţi că îi lipseşte colierul de aur. Instinctiv, ridică mâna stângă. Ceasul dispăruse de asemenea. Descurajată, cu un efort enorm, se ridică

clătinându-se.

Miliţianul o ajută. Chemase o ambulanţă prin radio, ce trebuia să sosească" dintr-un moment înir-altul. Eva îl asigură că nu mai

era nevoie, că se simţea mai bine, că se putea duce singură. Vorbea evitând să-l privească pe miliţian în ochi. Dar acesta nu vroia să audă nimic.

— Aţi fost atacată de „afgani“. Nu sunteţi singura, treizeci de agresiuni au avut loc în seara aceasta. Rămâneţi aici, ne vorn ocupa de Dvs.

în disperare de cauză, Eva căută într-un buzunar disimulat în interiorul taiorului şi scoase o hârtie de 100 de dolari. Îl luă pe miliţian deoparte şi, strecurându-i bancnota în mână, îi spuse:

— Iată o sută de’dolari. Trebuie neapărat să plec. Sunt aşteptată acasă. Este aniversarea mea, spuse cu un mic surâs, în ciuda durerii ce-i sfredelea capul. Nu nti-aii furat nimic. Mai am banii. Am puţin de mers, locuiesc de cclalallă parte a parcului.

Miliţianul luă bancnota, o băgă în buzunar, dar insistăjs-o conducă. Degeaba îi explică ca că nu era nevoie, degeaba. Începuse să devină bănuitor şi ea înţelese că trebuia să-l asculte. Îi deschise portiera şi Eva se ’instală’ân silă, având grijă să-şi acopere faţa. Înainte de a demara, miliţianul vru să se branşeze pe centrală, dar ea îl întrebă deodată dacă era liber: s-ar bucura dacă ar veni la aniversarea ei. Vizibil emoţionat, miliţianul porni maşina. Avea în jur de 30 de ani şi părea georgian.

— Unde locuiţi?

— Nu-mi amintesc numele străzii. Este lângă parcul Sokolniki. Dar cunosc locul.

— Sokolniki? Dar este în cealaltă parte a oraşului! Şi este unul din cele mai periculoase locuri. Şi doreaţi să mergeţi

pe jos? Aici este parcul Gorki. Probabil că le-aţi confundat. Sunteţi străină? Vorbiţi bine limba noastră.

— £>înt profesoară de rusă la Paris. Am venit cu două clase de elevi pentru zece zile. Veniţi la aniversarea mea?

— Nu pot, sunt de serviciu până la miezul nopţii.

O privi cu un aer interesat. Lada rula către Piaţa Roşie. Înconjură Kremlinul şi se îndreptă spre Piaţa Revoluţiei.

— Ce făceaţi pe stradă la ora asta? ’

— Ieşisem de la un prieten. Vroiam să mă plimb puţin. Îmi place să merg pe jos. La Paris aşa fac întotdeauna. Apoi, deodată, nişte bărbaţi, patru cred, s-au repezit asupra mea. După aceea nu-mi mai amintesc de nimic.

— Vroiau, probabil, şi să vă violeze.

Se uită la ea şi ea surâse.

— Patru, este puţin cam mult, nu?

Râse din nou şi el avu un râs bizar. Maşina o luă la dreapta şi se angajă pe strada Cernâşevski.

— Ajungem în cinci minute. Sunteţi căsătorită?

— Nu, prefer să rămân liberă.

Privi înainte, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Simţea nerăbdarea ce-l cuprindea pe miliţian şi insistă:

— Veniţi după serviciu. Voi fi singură… Ocup un întreg apar- lament. Eal unui prieten care lipseşte din oraş. Sau…

îl mângâie cu un deget pe faţă. ¿1 se înroşi:’ maşina ajunsese la capătul parcului Sokolniki.

Eva îi propuse să găsească un loc liniştit şi pustiu. Vroia să-i mulţumească înainte de a se^ întoarce acasă.

Kliliţianul nu-şi revenea. Înconjură parcul şi opri maşina între doi arbori, în partea cea mai pustie. Apoi tăie contactul şi se în- loarsc spre Eva. În întuneric, nu văzu latul palmei mâinii stângi cu care ea îl lovi din toate puterile în mărul lui Adam. Fără să scoată un ţipăt, se prăbuşi peste volan. Apoi, liniştită, îi prinse gâtul cu ambele mâini, se

concentră şi-l strangulă.

Ieşi din maşină şi aruncă o privire'ân jur. Noaptea era glacială. Ezită un moment şi deschise portbagajul. Găsi un bidon de benzină şi stropi cu eî motorul şi interiorul maşinii. Respiră adânc, se uită în jur şi dădu foc.

Ajunsese deja pe strada Rusakovskaia când se auzi zgomotul unei explozii. Mergea repede şi ajunse în piaţa Komsomolskaia. Lăsă în urmă nişte gură-cască, ' trecu prin faţa' unei cafenele şi-şi continuă drumul spre piaţa Lermontovskaiâ. Ezită în faţa unei staţii de metrou şi se hotărî să meargă mai departe pe jos. Avea nevoie de mişcare. „Dacă viaţa ta este în pericol, nu ezita nicio secundă". Aceste cuvinte ale antrenorului de karate îi reveneau în memorie... Nu mai avea decât doi kilometri până la hotelul Meridian, situat la întretăierea străzilor Volhonka şi Frunze, la cinci minute de mers de Kremlin. Auzi urletul sirenelor şi văzu două maşini de pompieri şi o ambulanţă precedată de o maşină a miliţiei, care rula cu viteză, cu farurile aprinse, în direcţia parcului Sokolniki. Tremura şi transpira în acelaşi timp. În piaţa Dzer- jinskaia încetini pasul. Un bărbat cu o caschetă bordată cu bleu, epoleţi şi nasturi bleu fixaţi pe manta se apropie de ea. Recunoscu uniforma KGB-ului. Inima îi tresări. Frica o făcu să uite că se afla la câţiva zeci de metri de statul major al KGB-ului, instalat în Lubianka, piaţa Dzerjinskaia, la câteva străzi de Kremlin. Dar bărbatul trecu pe lângă ea fără să-i acorde vreo atenţie şi intră într-un imobil în stil gotic de şase etaje. Când văzu luminile Pieţei Roşii, Eva se simţi în siguranţă. Era la capătul puterilor. Îi venea să vomite şi iuţi pasul. Îşi imaginase totul în timpul antrenamentului, totul în afară de ceea ce se întâmplase: să ucidă cu sânge rece o fiinţă umană! O îndoială o cuprinse. Îi venea să fugă. Greaţa îi tăia respiraţia.

Gânduri confuze îi treceau prin cap. Ceasul ei, ceasul cel mai sofisticat, ultimul strigăt al spionajului american... Ce se va întâmplâ cu el? îşi vor da seama de importanţa lui? Sigur că unii dintre curioşii ce se adunaseră o văzuseră ur'când în maşina miliţianului. Ar putea s-o recunoască? Era noapte şi-şi ascunsese faţa. Dar, înainte de a-şi reveni, câlă lume o privise? Se simţea foarte vinovată. Fusese avertizată: „Fără plimbări nocturne, Moscova a devenit un oraş periculos. Niciodată să nu rişti inutil..." Poşeta nu avea nicio valoare. Se obişnuise să nu poarte în ea actele, banii şi cărţile de credit.

în faţa hotelului îşi aranjă puţin părul şi se forţă să ia o atitudine dezinvoltă. Ceasul din hoî arăta 22' şi 10. ¿lupă ce intră în cameră, fugi în baie să vomite. Rămase mult timp sub duş, sperând ca apa fierbinte să-i şteargă amintirea crimei...

Pentru prima oară Eva evită oglinda. Pentru a nu întâlni ochii Dahliei? Se băgă sub pătură epuizată şi stinse lumina. Rămase trează mult timp şi nu-şi găsi somnul decât spre dimineaţă.

Zvonurile despre iminenta secesiune a Azerbaidjanului continuau să fie comentate în presa internaţională. Aici, însă, nimeni nu îndrăznea să vorbească de independenţă, dar toată lumea ştia că este inevitabilă, chiar dacă preţul ci ar fi declanşarea unui război civil incontrolabil în toate provinciile Uniunii. Reforma unei mari descentralizări economice şi politice la scara Uniunii, propusă de Preşedinte, fusese categoric respinsă de şefii populaţiei islamice, care acţionau în ilegalitate. Unul dintre'lideri, faimosul Ahmad Khan, promisese într-o întrevedere secretă cu un ziarist de la *Newsweek* „un război de o sută de ani ateilor de la Kremlin". Şi adăugase: „Dacă palestinienii au reuşit să-şi obţină statul lor în faţa celei mai bune armate din lume, noi nu vorn avea nicio greutate să reuşim. Am servit în Armata Roşie. O cunoaştem din interior, cu ¿orţelc

şi cu slăbiciunile ei ma’i ales. Copiii noştri sunt gata să moară pentru patrie. Ca tinerii palestinieni care a’u făcut să se retragă armata Israelului. Vorn merge până la capăt. Scrieţi. Şi de călăul Karslov nu ne este frică. Vă garantez că nu-şi va slărşi zilele în patul lui…” Ahmad Khan încheiase cu un avertisment teribil adresat cetăţenilor marilor oraşe sovietice: „Teroarea se va abate asupra voastră!”

Chiar în ziua publicării acestei opinii în ziarul american, miliţia năvălise în localul ultramodern pe care corespondenţii săi îl ocupau la Moscova şi, cu o brutalitate neobişnuită, pusese mina pe arhive. Ziaristul care luase interviul lui Ahmad Khan, un oarecare Roger Kaplan, fusese destul de inteligent să plece în SUA, cu

două zile mai înainte. Ziarişţii străini trebuiau de acum să-şi supună articolele cenzurii militare înaintea publicării, şi asta’până la noi ordine.

Unii se întrebau dacă prezenţa unor ziarişti occidentali nu avea să fie din nou interzisă… Proteste se făceau auzite de peste tot şi toată presa internaţională acreditată la Moscova ameninţa cu greva.

Eva se sculă. Dormise o oră sau doar câteva minute, nu ştia. Un teribil coşmar îi agitase somnul efemer: un miliţian, transformat în făclie vie, fugea după ea, însoţit de strigătele ’isterice ale mulţimii. Ea cădea, se ridica, cădea din nou şi el se apropia din ce în ce mai mult, strigând cu o voce care răsuna în întreg oraşul: „Este o spioană, este o spioană!” Strigase în timpul somnului? întrebarea o îngheţă.

Sub duş, încerdt să-şi revină. Misiunea ei dc-abia începea. Co* mandă micul dejun, se’ îmbrăcă şi apăsă pe telecomanda televizorului. Nimeri canalul american CNN. Prezentatoarea telejurnalului comenta interviul din *Newsweek,* apărut în ajun. Scăpase începutul, dar înţelese esenţialul. Cineva bătea la uşă. Cameristul intră aducând

un cărucior’bine garnisit. În afara unui mic dejun copios *à l’américaine,* cele patru ziare pe care le comandase: *Wall Street Journal, Herald Tribune, Le Monde, Pravda.*

Frunzări rapid cotidianul sovietic, dar nu găsi nimic despre a- venlura sa din ajun. Nu avuseseră timp să publice informaţia, căci *Pravda* îşi încheia ediţia la ora 20. Nici radioul nu făcuse nicio aluzie. Era de mirare.’ântoarse repede paginile celorlalte ziare şi le lăsă să cadă pe mochetă. Apoi îşi făcu planul zilei. Va trimite chiar azi o carte poştală Antonelle’i la Roma: îi va spune cât era de mulţumită de întâlnirea cu această „mare ţară”, un adevărat *coup de foudre,* şi aşa cum îi promisese îi va cumpăra faimosul ceas de mână al miliţienilor sovietici la modă. Va semna *Annette...*

Apoi va face să parvină un comunicat la AFP şi la AP pentru a revendica omorul, în numele organizaţiei lui Ahmad Khan, pre- cizând că acesta nu era decât un început. Trebuia, de asemenea, să se debaraseze de îmbrăcămintea pe care-o pürtase în ajun şi în special de mantoul de blană, uşor de identificat. Îşi va schimba câteva detalii în machiaj şi coafură pentru a evita să fie recunoscută, chiar dacă această eventualitate era greu de presupus. În întuneric, nimeni nu-i distinsese trăsăturile feţei. Eva se duse în faţa oglinzii. Ochii... întotdeauna, după un lung moment de concentrare, reuşea s-o vadă pe Dahlia timp de o secundă în ochi. Devenise un’fel de joc şi acum o necesitate. Dar Eva n-o regăsi pe Dahlia în dimineaţa aceea. Se simţi mizerabil, în adâncul sufletului ei, şi-şi plecă privirea. Respiră adânc şi ieşi trântind uşa.

31

30 decembrie

Inspectorul Boris Pliuci intră în biroul îngust, eu zugrăveala decolorată, şi ca în fiecare zi îşi aruncă şapca pe cuier. Ca de fiecare dală ratã lovitura şi înjură printre dinii,

ducându-se să-şi ia o coastă de cafea. Băutura fierbinte nu avea nici gustul, nici mirosul cafelei. Se instală şi apăsă butonul interfonului, după ce-şi aruncase rapid ochii pe corespondenta de pe birou. Uşa se deschise şi adjunctul lui, un colos de 1,90 în, intră cu o ceaşcă de cafea în mână.

— La ce oră este înmormântarea lui Sokol'ov?

— La 11.

îi întinse o hârlic. Pliuci o cili cu atenţie. Era de la „Pcirovka", cartierul general al miliţiei, strada Petro'vka 38. Din lipsă de indicii, raportul conchidea'că a fost un atentat terorist şi preconiza măsuri de securitate urgente. Miliţia va primi imediat noi materiale, veste anli-glonţ şi *talkies-walkies.* Miliţienii trebuiau de acum să patruleze în grupuri de patru şi aveau autorizaţia să oprească orice suspect. Descinderile în cartierele „afgane" erau'programate pentru mâine. Alte instrucţiuni vor fi comunicate la momentul oportun.

Boris Pliuci se'uită la adjunctul său. Nikilin descoperi şapca şefului pe jos şi surâse. Pliuci ridică din umeri şi-l concedie'cu o mişcare din cap.

'După 30 de ani de serviciu, reputaţia inspectorului Boris Pliuci era bine stabilită. Era unul dintre cei mai buni specialişti în domeniul anchetelor criminalistice. La 57 de ani, cu părul 'grizonat, cu ochii albaştri disimulaţi de sprâncene negre, groase, avea un fizic de bunic tânăr. Presa îl supranumise „Maigret-ul Moscovei". O poreclă ce-l flata.

în spate, colegii îl numeau „bătrânul Bond", deoarece rata mereu aruncarea şepcii pe cuier. Pliuci ştia şi se amuza. Se cufundă din nou în raportul zilei: şase crime, 18 furturi comise de indivizi înarmaţi, 53 agresiuni, majoritatea asupra turiştilor, 89 furturi de automo'bile, 2 incendii criminale fuseseră comise în sectorul său -1 Mai. În plus, au fost descoperiţi 7 morţi din pricina unor doze

prea mari de drog, în pivniţe sau locuri izolate. Suspină şi-l chemă prin interfon pe sergentul'ânsărcinat cu presa. Niciun răspuns. Formă atunci numărul ziarului *Pravda* şi ceru să vorbească cu redactorul rubricii criminalistice. I se răspunse că acesta este în călătorie în Suedia.

— Atunci, cu adjunctul său.

— Nu a sosit încă…

— Atunci, dali-mi pe oricine din redacrie!

Ridicase tonul. Tânăra telefonistă răspunse că încă nu venise nimeni, dar să încerce peste o oră.

Puse receptorul în furcă furios. Soneria telefonului întrerupse brusc înjurăturile pe care începuse să le debiteze. Smulse receptorul

— Inspectorul Pliuci?

— Chiar el. Cine este la aparat?

Auzi o respiraţie puternică şi o lungă tăcere.

— Vă ascult, vorbiţi.

Apăsă, din reflex, pe butonul magnetofonului. Se aştepta la un denunţ anonim. Comisariatul primea cam 30 pe zi. De obicei, centrala era cea care înregistra astfel de telefoane. Dar, adesea, „bunii comunişti" reuşeau să-l găsească personal, pentru a se plân- ge de un „speculiant" sau de un *„dealer"…*

— Vă ascult, repetă, cu răbdare.

Auzi zgomote de circulaţie. Interlocutorul său telefona dintr-o, 'abină publică. Acesta se hotărî, în sfârşit, să vorbească:

— Domnule inspector, ştiu că sunteţi.!. Că sunteţi un tip bine… Citesc ziarele… (Linişte). Nu sunt vinovat, nu ştiam… Nu, n-am…

Pliuci începea să se enerveze. Îi venea să strige, dar îşi reţinu furia şi-l încurajă pe necunoscut…

— Vă cred. Dar, vă rog, vorbiţi! Nu am prea mult timp.

— Iată, este vorba de un ceas… Vă jurită nu l-am furat…

Pliuci explodă de furie.

— Ascultă, tovarăşe.! Ceasul vi-l puteţi băga acolo unde mă gândese eu!

închise cu violenţă şi lovi cu pumnul în masă.

Nikitin deschise uşa'şi-i spuse că toată lumea era gata pentru şedinţa de la ora 10.

— Ce imbecil! Bine, începeţi şedinţa, am să vin şi eu< Aştepta- ţi-mă, însă, înainte de a lua legătura cu Petrovka. Ei! Stai, b'ălrâne. Tu vei comunica astăzi raportul pentru ziarul ***Pravda…*** Pe mine domnii ăştia ziarişti mă obosesc…

Soneria telefonului se auzi din nou. Luă receptorul, lăcând semn lui Nikitin s£ dispară.

— Da, inspectorul Pliuci la aparat.

33

Recunoscu imediat aceleaşi zgomote de maşini, aceleaşi ezitări şi fu gata să închidă.

— Vă ascult, spuse, totuşi, cu o voce ce se dorea calmă.

— Eu sunt… Ceasul este un ceas de spion, inspectore.

Boris dădu drumul magnetofonului.

— Continuaţi, vă ascult.

— L-am cumpărat acum două zile de la un lip, pe stradă… Nu ştiam… înţelegeţi, toată lumea face la fel… dar am observai că nu-i un ceas obişnuit…

— Ascultaţi-m'ă bine. Dacă ceea ce spuneţi este adevărat, vă promit o recompensă. Veniţi imediat la mine cu ceasul. Vă aştept.

— Nu! Nu vreau să mă vedeţi… Nu vreau dosar… Pot să vi-l las undeva, într-un plic. Spuneţi'-mi unde şi o fac…

— Dragă tovarăşe, insistă inspectorul. Sâ'nleţi un bun cetăţean. Vă dau cuvântul meu de onoare că veţi fi recompensat. Veniţi, nu vă temeţi de nimic. Aveţi cuvântul meu. Vă aştept.

Puse receptorul în furcă' întrerupând dialogul ce risca să se eternizeze. Apoi ieşi din birou şi se îndreptă cu paşi

apăsaţi spre holul de primire.

— Un om va sosi dintr-un moment într-altui. Il conduceţi imediat în biroul meu. Să nu-i puneţi nicio întrebare. Şi fi ţi amabili cu el. Foarte amabili!

Se îndepărtă, se opri, se întoarse şi strigă:

— Este un ordin!

Ajuns în birou, se îndreptă gânditor către fereastră. Viscolul se oprise, dar cerul era tot acoperit. Buletinul meteo promisese înseninări spre slărşitul dimineţii şi câteva zile cu soare. Nu credea însă o iotă. Ca şi cum ai putea avea încredere în specialiştii meteo! Văzu deodată un bărbat de statură potrivită pe trotuarul din faţă. Îşi bălea tălpile ca să nu îngheţe. Pliuci fu sigur că era vorba de interlocutorul său anonim. Omul telefonase probabil de la cabina telefonică ce se găsea la câteva sute de metri mai încolo. Ezita vizibil să pătrundă în comisariat. Pliuci se pregătea să dea ordin să fie adus, când necunoscutul traversă strada. Un minut mai târziu, un miliţian bătu la uşă.

Bărbatul purta un’ cojoc din blană de oaie, iar în priviri i se citea frica.

inspectorul îl pofti să ia loc şi, fără a-l întreba, îi turnă cafea într-un pahar. 1-1 întinse cu un gest amabil, împinse spre el zahar- niţa şi-i propuse să se facă comod. Omul se ridică cu teamă şi-şi scoase cojocul. Pliuci îl observa cu discreţie. Îmbrăcat cu un costum de croială străină, purta o cămaşă şi ’o cravată luxoase. Avea în jur de 40 de ani. Un inel gros, din aur, îi împodobea inelarul mâinii stângi. Înţelese că avea de-a face cu un bişniţar, cu unul

L

ilin numeroşii traficanţi de devize care bântuiau străzile Moscovei, la orice oră’ din zi şi din noapte.

Omul ezită, apoi scoase ceasul din buzunar. Il întinse fără

vreun cuvânt, cu ochii în pământ. Pliuci îl cxamină. Obiectul nu avea, aparent, nimic anormal.

— Ce are deosebit acest Rolex?

— Am să vă arăt, domnule inspector.

Omul îl luă şi-l puse pe masă. Apoi întoarse încet cadranul spre el. O minusculă lumină roşie se aprinse în dreptul cifrei 12 şi o succesiune de bip-bip-uri răsunară în birou. Parc-ar fi fost semnale Morse. Pliuci înţelese imediat. Această mică bijuterie nu putea aparţine decât unui străin, probabil un spion. Mai multe întrebări îi veniră atunci în minte. Afacerea ţinea în mod normal de KGB. Totuşi, ceva, o intuiţie probabil, îl împinse să se ocupe personal de cercetări.

— Cine ţi-a vândut asta? întrebă el, tutuindu-l pe individ, pentru a-i da încredere. Recompensa o vei avea, am promis.

— Nu-l cunosc. Nu l-am văzut niciodată. Ceasul l-am cumpărat în Piaţa Roşie. Se face mult trafic pe acolo... Mă duc din când în când...

— Deslupă-ţi urechile şi ascultă-mă bine. Ţi-am făcut o promisiune. Am să mi-o ţin. Dacă te-ai fi dus la Pelrovka, te-ar fi cotonogit deja pentru a te face să vorbeşti. Apoi, te-ar fi desfigurat pentru a-ţi mulţumi.. Cu mine nu rişti nimic. Dar, în schimb, trebuie să mă ajuţi să-l găsesc pe omul care ţi-a vândut acest ceas. Probabil că vine des cu marfă în Piaţa Roşie' nu-i aşa? Nu trebuie decât să mi-l arăţi de departe. Nu rişti nimic. Apoi, vei fi liber, îţi dau cuvântul meu.

Omul înghiţi o gură de cafea.

— Pot fuma?

Fără să aştepte răspunsul, îşi scoase pachetul de ţigări şi vru să-i ofere una şi inspectorului, care refuză cu un gest sec. Xeest mic traficant începea să-l enerveze. Cu ce putea să se ocupe oare în mod oficial, în viaţa de fiecare zi? Timp de o secundă, Pliuci avu poftă să-i tragă una peste mutră.

— De acord. Voi face ce-mi cereţi, răspunse omul. Adăugă apoi cu o voce înceată: Cât este recompensa?

Inspectorul îl fixă drept în ochi, îndelung. Omului începu să-i fie frică şi se bâlbâi:

— Nu cer nimic… Numai să-ini fie rambursat preţul…

— Vei avea ceva. Hai, vino. Vorn face o mică plimbare prin Piaţa Roşie, spuse Boris Pliuci, ridicându-se de pe scaun.

De abia peste trei zile ziarele *Pravda* şi *Izvestia* anunţară că o maşină de miliţie fusese pulverizată de-o explozie, împreună cu şoferul ei, un anume Sokolov, şi că un grup islamic revendicase atentatul. Ştirea nu avea decât'câteva rânduri. Era vizibil că nici autorităţile, nici redacţiile nu ştiau despre ce era vorba exact. Eva răsuflă uşurată: comunicatul transmis de ea fusese luat în serios. Ceasul o neliniştea mai mult. Se gândise să se ducă a doua zi să-l caute într-una din pieţele bântuite de hoţi, chiar în Piaţa Roşie, dar instinctul o oprise. Ar fi mai prudent să iasă cât mai puţin în cazul în care, improbabil, cineva ar recunoaşte-o. Refuzase numeroase invitaţii pe care le primise la dineuri în urma prezenţe; sale remarcabile la ambasada Israelului şi se mulţumise doar să dea o raită pe la agenţie pentru a se pune la curent cu munca. Avea în faţă trei săptămâni ca să organizeze noua viaţă, să ia contact cu oficialităţile sovietice şi să se mute în apartamentul în care locuise Hans Mahnfieldt.

Fu convocată pe data de 29 decembrie, trei zile după sosire, la Ministerul Afacerilor Externe, pentru a da relaţii în legătură cu acreditarea. După trei ore de discuţii foarte aprinse, funcţionarul de la biroul de presă sfârşi prin a-i promite că va avea gala legitimaţia în ziua în care va intra în funcţie.

în aceeaşi seară, luă masa la Olgă şi Piotr Karstov.

— Ce spuneţi de acest pateu de ficat?'o întrebă Olga. Îl

cumpăr de la restaurantul Maxim’s din Moscova.

— – Este aproape mai bun decât la Paris.

Entuziasmul Evei nu era prefăcut. Pateul era excelent. Ca şi tot dineul *à la française* pe care Olga îl pregătise în onoarea invitatei sale şi care fusese servit de două ordonanţe îmbrăcate cu veste albe.

Apartamentul familiei Karstov era mare şi luxos, dar fără exces. Lustre de cristal luminau camerele mobilate’cu gust şi magnificele covoare persane. Eva era îmbrăcată cu un *deux- pièces* roşu, destui de decoltat. Un colier dublu de perie contrasta cu pieâea-i fină şi puţin mată. Totuşi, generalul rămânea impasibil şi nu pronunţase

nici măcar zece cuvinte în timpul mesei. Cu toate eforturile Evei, conversaţia celor două femei îl plictisea vizibil. Eva vorbi despre Paris, Statele Unite, modă, evitând cu grijă subiectele politice. Voia să-l determine să-şi uite pentru un timp preocupările şi, dându-i o imagine foarte feminină despre ea însăşi, să facă să crape acest bloc de granit care părea a fi Piotr Karstov.

Erau acum în salon, confortabil instalaţi în fotolii de piele. Un foc puternic ardea în şemineul de marmură cu linii pure. Pe pereţi, tablouri de artişti contemporani. Eva recunoscu un Mitia Kantorov şi un Ovcinikov, ale căror opere erau cotate astăzi la Londra şi la New York la un nivel foarte ridicat.

Subiectele tablourilor lor contrastau cu imensa pânză ce se afla pe peretele opus reprezentând bătălia de la Borodino.

— După Dvs., generale, Kutuzov ar fi putut câşliga această bătălie? întrebă ea, arălând tabloul cu capul.

Karstov, care tocmai turna în pahare coniac georgian, se opri surprins. Ezită câteva secunde şi răspunse:

— Istoria nu poate fi refăcută. Şi dacă privesc adesea

această pictură, o fac nu pentru a admira nu ştiu ce eroism, ci pentru a-mi aduce aminte că această gigantică bătălie a fost mai întâi o confuzie monstruoasă: 80.000 de morţi pentru nimic.

— De ce?

— Recitiţi-l pe Clausewitz. Napoleon pierduse, din punct de vedere obiectiv, de când pusese piciorul pe teritoriul nostru.

Eva vru să răspundă, dar Karstov continuă:

— Vă interesează *Kiiegskunst,* arta războiului? Este puţin obişnuit pentru o femeie, chiar ziaristă.

— Există subiecte rezervate bărbaţilor? Este adevărat, mă pasionează istoria militară... Chiar dacă n-am pus mâna pe nicio armă în viaţa mea!

Generalul Karstov surise. Eva continuă:

— Există măceluri inutile?

— Bineînţeles. Spuneţi-mi, este vorba din nou despre interviul pe care intenţionaţi să mi-l luaţi?

Pufniră în ’râs şi-şi ridicară paharele, făcându-şi cu ochiul unul altuia.

Mai târziu, Olga insistă ca generalul s-o conducă pe Eva, dar aceasta refuză. În faţa insistenţei Olgăi, Eva sfârşi prin a accepta ca şoferul să o ducă la hotel. 6 îmbrăţişă pe Olga, promiţându-i că mai vine. Karstov o însoţi până în stradă. În momentul despărţirii, îşi strânseră mâinile. Eva ezită un moment şi întoarse mâna generalului. Îi examină podul palmei câteva secunde la lumina felinarului.

— În plus, ghiciţi în palmă? Dacă mi-aduc aminte, v-aţi mai uitat o dată cu atenţie la mâinilc mele, cu ocazia primei noastre întâlniri...

— Nu, nu chiar, dar vroiam să văd dacă ale Dvs. Evocă pentru mine imagini.

— Vă jucaţi de-a chiromanţia?

— Nu mă joc niciodată, generale, răspunse ea sec. Mai ales când am... intuiţii, dacă vreţi, în cazul cuiva pe care abia îl cunosc.

Karslov păru să oscileze între scepticism şi fascinaţie.

— Şi ce vedeţi, dacă nu sânl prea indiscret®?

— Tln mare destin!

îi lăsă mâna şi se îndreptă spre maşină.

Eva deschise ochii. Era ora 7 dimineaţa, în acest 31 decembrie. Acceptase să-şi petreacă revelionul cu echipa agenţiei. Adormise greu. Seara din 29 de la familia Karstov fusese o reuşită. Cu tot dezinteresul generalului manifestat la începutul serii, se uitase de mai multe ori la ea, la bustul ei. Apoi, când în stârşit reuşise să-i atragă atenţia asupra problemelor strategice, privirea nu i s-a mai dezlipit de a ei. A făcut bine că a refuzat s-o însoţească, ar fi fost prea rapid! Se ridică şi bău încet un pahar cu apă'ân faţa oglinzii.

Se îmbrăcă în ţinută de jogging şi coborî în sala de gimnastică a hotelului. O oră mai târziu, îşi comanda un dejun copios. Dacă ar fi fost după ea, ar fi locuit la hotel pe toată perioada cât avea să rămână la Moscova.

Pentru prima oară de la sosire, se hotărî să se ducă să se plimbe prin oraş. Se îmbrăcă cu ceva. Călduros, îşi puse apoi noul mantou de blană' pe care-l cumpărase a doua zi'după crimă într-unul din magazinele de lujî ale hotelului Hillon şi ieşi.

Instinctiv, se îndreptă spre Piaţa Roşie. Pentru a regăsi ceasul? De-abia ajunsă în piaţă, un cuplu de turişti o rugară să-i fotografieze. Acceptă,

Un lânăr o acostă şi-î propuse ruble pentru valută forte, de zece ori mai mult decât la cursul oficial. Eva se îndepărtă fără să-i răspundă şi o luă pe strada Razin, unde se afla agenţia, în- cereând să cumpere micile cadouri pentru acea scară. Spre ora 4, se întoarse la hotel epuizată. Străbătuse oraşul, vizitase două muzee, testase un număr

de telefon pentru caz de urgenţă şi observase îndeaproape locul de pe Colinele Lenin unde putea'lăsa un mesaj cifrat. Petrecu o jumătate de oră în cadă şi se lungi goală pe pal…

Tocmai terminase să se machieze, când cineva bătu discret la uşă. Totuşi, cartonul cu inscripţia „Nu deranjaţi" era agăţat de clanţă. Se'apropie şi privi prin vizor. Inima îi bătu mai tare.

38

Eva deschise şi în fata ei apăru generalul Piotr Karslov, în civil, ni un mie buchet de trandafiri în mână. Nu-i lăsă timp să vorbească;

— Am venit să vă urez un an bun. Poftim!

Intră şi, prin semne, o făcu să înţeleagă că sunt microfoane.

— Veniţi, vă invit să facem o mică pâimbarc. Timpul este superb, vă aştept în maşină. Este un Volvo albastru închis.

îşi puse şapca pe care o ţinea în mână şi o pereche de ochelari de soare, apoi plecă.

Era ora 18 şi Eva trebuia să se înlălnească cu colegii într-o oră. Puse florile înir-o vază, îmbrăcă noul mantou de blană şi coborî cu ascensorul. Inima îi bătca foarte tare. Karstov îşi asumase mari riscuri venind aici.

Nicio privire bănuitoare nu o urmări când lăsă cheile la recepţie. Ieşi din hotel.

Automobilul Volvo o aştepta câţiva zeci de metri mai departe. Se apropie cu un pas ezitant şi-l văzu pe Karstov la volan. Se urcă.

— Sânleţi un gentleman ciudat, îi spuse tremurând. Şi ati venit fără şofer?'

— 'M-am gândit mult la Dvs. De la ultima noastră înlălnire. Eu…

Eva îl întrerupse:

— Sânteli un om căsătorit, generale. Şi soţia Dvs.?

— Uitaţi-o pe soţia mea. Ştiu că v-a plăcut, răspunse

pornind maşina. Dar şi Dvs., Eva, m-aţi cucerit. Şi întorcându-se spre ea: Sunteţi încântătoare.

— Mulţumesc. Unde mergem, generale? Sper că nu este vorba de un kid'napping?

Karstov izbucni în râs. În locul oricărui răspuns puse o casetă. Câteva secunde mai târziu, vocea lui Ray Charles răsuna în maşină. *I can't stop lovingyou.*

— Este cântăreţul meu preferat, spuse Karstov.

— Ştiu.

O privi surprins. Ea surâse candid şi urmă:

— Astă-noaptc am avut un vis. Exact ce se petrece acum.

— Vorbiţi serios? Ah, uitasem, sunteţi şi prezicătoare! spuse su- râzând. Şi cum s-a terminat acest vis? '

— Nu cum credeţi. Ascultaţi-mă, generale, trebuie să mă duc la nişte prieteni să-mi petrec revelionul. V-aş fi recunoscătoare dacă ne-am întoarce la hotel. Pentru că sunt singură, nu trebuie să credeţi... Ar fi preferabil pentru amândoi, dacă v-aţi opri acum.

Eva spusese toate acestea cu o voce tulburată, fără a-l privi. Dar Karslov continua să şofeze ca şi cum n-ar fi auzit nimic. Nu deschise gura, privind fix'drumul. La stopuri nu se oprea decât puţin, se strecura în circulaţie cu o uşurinţă uluitoare. Nicio ocazie să poată coborî din maşină. Ieşiră din oraş şi se îndreptară

spre Podolski, aflat la 30 de km spre sud de Moscova. Resemnată, Eva preferă să tacă. Karstov o privea din când în când amuzat. Traversară Podolski şi se îndreptară spre Kresli. După 20 de minute, Karstov o luă la dreapta şi se angajă pe un drum îngust, care şerpuia prin pădurea ninsă până la o *dacea* în faţa căreia se opri.

Coborî primul. Fără să spună un cuvânt, se îndreptă spre uşă, o deschise, aprinse lumina. Se întoarse. Eva rămăsese în maşină, Karstov îi deschise portiera şi, tot fără a spune

vreun cuvânt, îi făcu semn să coboare. O prinse de mijloc pentru a o face să intre în *dacea.* Camera era vastă şi bine încălzită. Pe pereţi se aflau săbii căzăceşti încrucişate, două puşti de vânătoare şi tapiserii cu desene geometrice. Mobilă din lemn pictat, o masă mare rustică, scaune şi bănci erau dispuse cu gust de-a lungul zidurilor. O sobă mare de fontă emailată trona într-un colţ al camerei. Eva, în picioare, se lăsă pătrunsă de atmosfera plăcută şi se destinse dintr-o dată.

Karstov o prinse delicat de umeri şi o privi în ochi.

— Nu ştiu ce se întâmplă cu mine, murmură cu o voce înceată. Nu sunt stăpân pe gesturile mele, înţelegeţi-mă. Doresc să petrec această noapte cu Dvs. Este pentru prima bară când fac aşa ceva… Am riscat, am venit fără gardă, nimeni nu ştie unde sunt.

Părea sincer. Eva se desprinse din îmbrăţişare şi se duse la telefon. Formă un număr şi aşteptă, fără a-l pierde’din ochi.

— Eva Dumoulin. Nu mă aşteplati. Nu pot veni.

Puse receptorul în furcă. Faţa lui! Piotr Karstov se lumină dintr-o dată. Se duse spre ea şi o sărută tandru pe obraz.

— Am un portbagaj plin cu lucruri delicioase. Mă duc să le aduc.

Câteva minute mai lărziu, bucătăria se umplu de icre negre şi de Manciuria, pateu de ficat din import, somon, nisetru, vodcă’ poloneză, şampanie, vin de Georgia, faimosul Tvichi, blinî. Era chiar şi un buchet de trandafiri. Molipsindu-se de entuziasmul generalului, Eva se puse pe treabă. Cinci minute mai lărziu, masa era aranjată. Karstov, îneântat ca un copil, înteţi focul în şemineu, destupă o sticlă de şampanie… Eva aprinse ea însăşi luminările şi anunţă:

— Generalul este servit!

— Spuneţi-mi Piotr, vă rog, şi-i sărută lung mâna.

Eva surâse şi luă cupa de şampanie pe care el i-o

întindea.

— Sunteţi un’adevărat gentleman acum. Sper că veţi rămâne aşa toată seara.

— Pentru frumuseţea Dvs., spuse ridicând paharul.

Se aşezară la mas’ă. Piotr mânca cu poftă. Vorbea despre ei, despre războiul din Afganistan, despre ţara sa. Era cald, entuziast.

O făcu să râdă povestindu-i câteva glume despre birocraţia sovietică.

Eva se lăsa cuprinsă de bucuria lui comunicativă. Descoperea un alt om, seducător, simpatic, mai frumos decât cel pe care-l văzuse pe caseta video. Deodată, grav, Piotr o întrebă ce-i văzuse în palmă seara trecută. Eva se aştepta la această întrebare. Surâse şi ceru să-i întindă mâna. El îi’ântinse dreapta.

— Stânga.

O examină îndelung, în linişte, şi închise ochii, ca şi cum astfel s-ar fi putut concentra mai bine. Când îi redeschise, pupilele erau dilatate. Fixându-l în ochi cu o jirivire fără expresie, începu să vorbească cu o voce monotonă. Îi povesti câteva dintre marile evenimente ale vieţii lui, despre fratele mai mare mort în mod tragic, despre mama să, o femeie deosebită, despre tatăl său, pe care el nu-l cunoscuse.

Piotr, fascinatei sorbea cuvintele fără a îndrăzni s-o oprească.

Eva ezită deodată, ca şi cum ar fi vrut să ascundă ceva grav.

— Nu ştiu dacă…

— Dacă?

— Soţia Dvs. Nu vrea copii… dar cred că este sterilă. Asta-i, nu poate avea copii.

Piotr n-o slăbea din ochi. Brusc, ea se prăbuşi pe scaun.

— Asta-i lot, spuse cu o voce obosită. Sunt epuizată.

închise ochii şi trase adânc aer în piept. Urmă un moment de linişte, pe care el nu îndrăzni să-l întrerupă.

— De când aveţi acest dar? o întrebă, în sfârşit. Tot ceea ce aţi spus este adevărat.

— L-am moştenit de la tata. Se spune că este ereditar. Şi bunicul îl avea, dar el’se pare că era un adevărat mediu. Am descoperit că şi eu îl am aproape din întâmplare. Câteodală ştiam ceea ce oamenii urmau să spună. Într-o zi, aveam zece ani, am văzut un om ce se pregătea să traverseze strada. Era la München. Am avut deodată ca un fel de viziune: o maşină îl strivea. Tocmai traversa şi eu am alergat să-l opresc. Prea târziu... A fost groaznic. M-am simţit mult timp vinovată. M-am hotărât să-i spun tatei. Mi-a spus că şi el avea astfel de viziuni, că eram, fără îndoială, o cxtra-lucidă. M-a liniştit şi, mai târziu, m-a învăţat cum să controlez această putere. Din fericire, căci altfel aş înnebuni!

Piotr o cercetă cu atentie.

— Cum se produce asta’/ Vreau să spun, în ce mod...?

— Numai faţă de anumite persoane şi în anumite situaţii. Acum câteva zile, la Ambasadă, când v-am întâlnit, am avut brusc o viziune... dar n-am îndrăznit să v-o spun.

— De ce?

— Pentru că m-aţi fi considerat nebună. Şi, apoi, nu era locul potrivit.

— Ce-aţi văzut? j

— Nu ştiu precis. O imagine vagă... Era prea multă lume, prea mult zgomot... Am văzut un mare destin, da. Un mare destin.

— Dar nu îl am deja?

— Ba da, dar veţi avansa încă, sânleţi chemat să jucaţi

un rol şi mai mare, chiar dacă vreţi sau nu!

— Puteţi să-mi spuneţi mai exact?

— Nu, este o imagine'. Voi avea, desigur, altele…

Piotr îi confirmă că fratele lui mai mare murise în cursul unui antrenament militar, că tatăl său dispăruse la puţin timp după naşterea sa, fără a lăsa nicio urmă, şi că mama sa îşi crescuse cei doi băieţi în spiritul dragostei faţă de patrie. Fusese mult timp femeie de serviciu într-o uzină din împrejurimile oraşului Kutaisi, în Georgia, şi se lipsise de toate pentru ca el să devină cineva, îi povesti, de asemenea, că soţia sa, Olga, refuzase întotdeauna ideea de a avea copii, că era fiica unui membru important al Comitetului Central, că n-o iubise cu adevărat, dar că a trebuit să se căsătorească cu ea aşa cum se practica în nomenclatură: un „erou" al armatei nu putea să rămână celibatar.

— Mai ştiu ceva, Piotr, murmură Eva. Se spune că sunteţi neîndurător, brutal, sângeros chiar. Eu ştiu, însă, că nu-i adevărat. Când v-am yăzut, am ştiut imediat că cei ce cred astfel se înşală.

Nu-l slăbi din ochi şi Piotr, emoţionat profund, îi luă mâna şi o sărută. O dorea. Eva o simţea. Dar nu sosise încă momentul, închise ochii şi spuse:

— Aţi avut un accident în tinereţe?

Şi fără a aştepta răspunsul, închizând ochii, îi povesti o scenă:

— Aveaţi cinci sau şase ani, mama Dvs. Fugea la spital, plângeaţi, era sânge… Şi, arătându-i cu degetul pântecele, adăugă: acolo, cicatricea este undeva, acolo. A

Piotr fu vizibil tulburat. Îşi aminti scena. Exact cea pe care o povestise Eva. Se ridică, îşi deschise cămaşa, lăsă puţin în jos pantalonii şi-i arătă cicatricea:

— Apendicită.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar este ceva mai puternic decât mine, când mă apucă aşa subit, nu pot…

Bău o înghiţitură de şampanie. Piotr o dorea cu pasiune, dar ceva îl împiedica s-o ia în braţe şi s-o arunce pe pat, aşa cum ar fi vrut de la începutul serii. Faţa pură şi expresivă a Evei, ochii strălucind de inteligenţă îl tulburau adânc. Încerca să-şi imagineze corpul ei gol şi, pentru prima oară în viaţă, se simţea dezarmat

în faţa unei femei. Îi provoca un val de tandreţe şi de respect, pe care nu-l mai încercase.

— Vreţi să ne întoarcem? întrebă Piotr, pentru a rupe vraja care-l cup'rinsese.

Eva lăsă ochii în jos.

— Da şi nu, răspunse. Da, pentru că nu-mi place această situaţie. Sunteţi căsătorit şi o cunosc pe soţia Dvs. Sunteţi un om important şi risc să fiu expulzată înainte cfiiar de a-mi fi scris primul articol... Şi nu...

Rămase tăcută câteva secunde, apoi, ridicând ochii, îi fixă asupra lui. Străluceau. Piotr, subjugat, aştepta.

— Nu, pentru că sunteţi un bărbat atrăgător. Foarte atrăgător,

Eva îi surâse. Se ridicară în acelaşi timp şi Piotr o luă în braţe.

Parfumul ei era irezistibil. O îmbrăţi'şă delicat, apoi pasiunea puse stăpânire pe el. Deodată, o luă în'braţe şi o duse spre pat... Se minuna descoperindu-i corpul superb, sinii rotunzi între care îşi ascunse faţa, coapsele de-o dulceaţă incomparabilă. Cu inima bătind, vru s-o posede, fără să mai aştepte. Dar ca îl reţinu.

— Lăsă-mă să te iubesc, îi şopti'la ureche.

începu să-l mângâie. Corpul îi era musculos. Mâinile ci îi pro- vocau senzaţii necunoscute. Gura sa îi atingea pielea, îndrăzneaţă şi fierbinte. Piotr credea că înnebuneşte, cufundat în acest joc erotic, ale căror reguli îi erau impuse de Eva. Avea impresia că descoperă plăcerea pentru prima

oară… Nemaiputând rezista, o luă în braţe şi o răsturnă sub el. Ea închise ochii şi tresări când o posedă’.

— Eva, nu vei fi expulzată. Ştii de ce? Pentru că vei fi soţia mea. ’ ’

Cele trei maşini Lada ale brigăzii criminalistice de la comisariatul din Piaţa 1 Mai se îndreptau spre Kubina, situată la 40 de km spre est de Moscova. Inspectorul Boris Pliuti îşi consultă ceasul: ora 5 dimineaţa. I-au trebuit nouă zile pentru a-şi identifica omul. Împreună cu micul „mafiot“, cum îi spunea, colindase toate locurile pe unde funcţiona bursa neagră sub ochiul complice al miliţiei. În special marile pieţe ale oraşului, faimoasa ŢVetnaia, la 15 minute de mers pe jos, la Ceremuşenskaia, aproape de paradisul nomenclaturii, la sud-vest, pe strada Tişinsk, în apropierea staţiei de metrou Aeroport şi aproape de „ghetoul roz“, unde trăiau scriitorii oficiali, şi în alte două locuri frecventate numai de „mafioţi“ şi de „afgani“. Apoi, îşi filase cu discreţie omul şi sfârşise prin a afla unde locuieşte. La’ Kubina, maşinile se apropiară de un bloc confort II, recent construit, şi se opriră în apropierea grădinii rămasă în paragină, pentru a bioca ieşirea. Pliuci coborî primul. Două minute mai lărziu, cei 8 miliţieni pătrunseră în imobil şi urcară fără zgomot la etajul cinci. Sp’arseră uşa, la un simplu semn al şefului lor, şi pătrunseră înăuntru.

„Afganul’“ era în pat cu o femeie. Schiţă gestul de a lua o armă de sub pernă, dar doi coloşi îl imobilizară! îi înjură, îi făcu nazişti, poliţişti împuţiţi, corupţi. Pliuci urlă:

— ’ ’tacă-ţi lâe’anca, fiu de căţea! Am să te bag la zdup pentru zece ani, dacă mai continui să’strigi.

„Afganul“ se calmă imediat.

— Ascullă-mă bine, urmă inspectorul. Ai vândut un ceas cuiva în Piaţa Roşie, acum exact două săptămâni. Vreau să ştiu cum ţi l-ai procurat.

Scoase ceasul din buzunar şi i-l puse sub ochi.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, ’ nu l-am văzut niciodată.

— Foarte bine. Pune-i cătuşele, îl luăm cu noi. Căutaţi peste tot şi nu uitaţi arma. Vă aştept afară.

6 oră mai’ târziu, „afganul“ era aşezat pe un scaun incomod, în biroul lui Boris Pliuci, cu-mâinile legate de scaun cu cătuşele. Continua să nege orice legătură cu povestea asta. Inspectorul îl

observa fără să spună nimic. Omul avea vreo 30 de ani. Bine făcut» avea o privire plină de ură şi de dispreţ. Un miliţian intră fără să bată la uşă şi-i întinse lui’ Pliuci o foaie de hârâie, iar acesta, după ce o citi, se întoarse către omul nostru.

— Vorn încheia un lărg, spuse cu o voce blândă. Nu sunt obligat s-o fac. Cu tot ce s-a găsit la tine şi cu tot ce-am citit în cazierul lău judiciar, iei pe puţin zece ani. În aşteptare, pot da instrucţiuni şi în cinci minute ma’ică-ta nu te va mai recunoaşte. Acum vreo zece zile, un miliţian a fost ucis în explozia unei maşni. Nimic nu mă împiedică să te bănuiesc. Şi, înir-un astfel de caz, este vorba de pedeapsa cu moartea. Toate astea le pot face, dacă mă obligi.

Făcu o pauză. Omul părea că-şi bale joc de ameninţările lui şi contempla camera cu un aer vizibil dezgustat.

Pliuci reluă calm:

— Târgul pe care ţi-l propun este simplu. Tu îmi spui tot, dar *tot,* în cele mai mici detalii, şi eu trec cu buretele peste păcatele tale.

Omul izbucni deodată: ’

— Dar ce are ceasul ăsta de sunteţi aşa de înverşunat împotriva mea? Se fură zilnic de-alde astea1. De ce nu-i arestaţi pe copiii nomenclaluriştilor care se droghează toată ziua?

— Ne priveşte pe noi. Hotărăşte-te. Ai exact cinci minute

pentru a mărturisi lotul. După aceea vei regreta două lucruri: ziua în care te-ai născut şi oferta mea.

Suspansul dură' trei minute. Apoi individul ceru o ţigară. Pliuci îi dădu una din pachetul de Mariboro pe care-l ţinea în sertar pentru ocazii de acest gen şi i-o aprinse. Se hotărî să-l dezlege şi-i oferi un pahar cu cafea. Privirea i se îmblânzi puţin. Lui Boris Pliuci nu-i plăcea violenţa. Apelase rareori la ea, dar atunci nu fusese prea mândru de el. Cu o voce răguşită, omul sfârşi prin a întreba:

— Ce garanţii...?

— Niciuna. Numai promisiunea mea.

Celălalt îl privi trăgând nervos din ţigară.

— Bine. Am trecut prin riscuri mai mari în Afganistan. Am fost rănit de trei ori. Sunt decorat cu mai multe medalii.

Inspectorului îi venea să explodeze, dar nu spuse nimic.

— Acest ceas nu l-am furat. Nu atac niciodată o femeie. Este vorba despre un prieten, un mic burghez de rahat...

Pliuci tresărise imperceptibil, dar se mulţumi să întrebe cu o voce neutră:

— O femeie?

Omul povesti tot ce ştia. Nu, i-ar fi imposibil s-o recunoască. Era noapte, avea aerul unei turiste, era destul de înaltă, cam de talia lui, un metru şaptezeci şi opt, şi avea un mantou de blană

şi cizme foarte elegante. Avea părul scurt şi negru, dar nu era prea sigur de asta. Unul dintre prietenii lui a vrut s-o violeze. Dar nişte oameni au ieşit din parc şi ei au preferat s-o ia la goană.

— I-'am luat ceasul ş'i colierul de aur. Avea o poşetă de catifea neagră, dar nu era mai nimic înăuntru, doar câteva lucruri femeieşti şi cărţi de vizită, aşa că am aruncat-o în Moscova. Colierul l-am vândut unui turist italian, iar ceasul unui traficant... Asta-i tot.

Bău o gură de cafea şi ceru o altă ţigară. Apoi păru să-şi amintească de altceva.

— De departe am văzut o maşină de miliţie oprindu-se lângă fată. M-am despărţit de amicii mei şi m-am întors să văd ce se întâmplă. V-am spus, eu nu atac niciodată o femeie şi mi-era teamă că au omorât-o. Tipul care a lovit-o a făcut karatc. În Afganistan…

Pliuci îi tăie vorba:

— Ai să-mi povesteşti aventurile voastre altădată. De ce te-ai întors? Nu te-ai gândit' c-ai putea fi recunoscui?

— V-am spus. Mi-era teamă ca prietenul meu să n-o fi omorât. Aveam un fel de remuşcare. Atunci, am vrut să mă asigur.

— Bine. Continuă.

— M-am apropiat încet şi, când am ajuns, ea se urcase deja în maşina miliţianului. Chiar după plecarea lor a sosit o ambulanţă. Şoferul era 'turbat de furie…

Inima lui Pliuci începu să bată mai repede. Conform raportului pe care-l citise, miliţianul Sokolov făcuse ultimul contact radio la ora 20 şi 37. Spusese: „Văd o grămadă de oameni în apropierea parcului Gorki. Mă duc să văd ce se întâmplă. Pare o agresiune". Nu putea crede că exista o legătură între explozia maşinii – un atentat terorist după „Pelrovka" şi după comentariile presei – şi furtul acestui ceas. Totuşi…

— Cât era ceasul? Cât 'mai exact ^posibil.

— În jur de 9 seara. Între 8 şi 9. Îmi amintesc pentru că aveam întâlnire cu prietenii mei la ora 8, în faţa hotelului Saliut de pe Bulevardul Lenin. De acolo am luat-o spre parcul Gorki… să facem o plimbare… şi acolo…

— Bine, acum ai să mă asculţi cu atenţie. Voi mai avea nevoie de tine. Şi pentru mai mult timp. Inutil să faci mutra asta. Ţi-am promis ceva, nu? îmi voi ţine promisiunea. Dar şi tu, la rânduî tău, să-mi faci una. Trebuie să ştiu unde să te găsesc la orice oră, căci voi avea nevoie de mărturia ta.

Îţi pot spune acum, este vorba de o afacere de cea mai mare importanţă pentru securitatea ţării. Dacă încerci să mă înşeli, te voi găsi şi voi fi fără milă. Îţi dai seama că nu glumesc.

îi notă numerele de telefon de la birou şi de acasă pe-o bucăţică de hârtie şi i-o întinse.

’- Care-ţi este prenumele?

— Aleksândr.

— Aleksândr, sună-mă în fiecare zi, la orice oră vrei, ca să-mi spui unde eşti. Când afacerea va fi încheiată, vei fi liber. Până atunci, stai liniştit şi nu mai trambala arme cu tine! Du-te acum, eşti liber.

Aleksândr se ridică, parcă ar fi fost hipnotizat, şi dispăru fără un cuvânt.

Pliuci îl urmări cu privirea până la uşă şi se lăsă în fotoliu, ră- suflând uşurat. Fusese mai uşor decât crezuse. Afacerea îl intriga tot mai mult. Se sculă şi se duse’ în biroul celuilalt adjunct, Simanski.

— Mergi la urgentă şi cere să vorbeşti cu şoferul ambulanţei care s-a dus în parcuî Gorki pe data de *’26* decembrie, între orele 20-21. Vorbeşte şi cu cel ce-a înregistrat apelul şi află numele celui ce-a anunţat incidentul. Şi adu-mi-i pe toţi aici, fără a-i nelinişti. Da, Simanski, niciun cuvânt nimănui. Éste un ordin! Nu vreau ca tâmpiţii de la Petrovka să vină şi să-şi víre nasul în afacerile noastre!’

Simanski îi făcu cu ochiul, râzând încetişor. Nu era pentru prima oară că şeful îi cerea să acţioneze lără a stârni vaduri.

Boris Pliuci îşi datora, fără îndoială, reuşita profesională artei de a lăsa deoparte birocraţia poliţienească, ’ până îşi termina anchetele. Şi nimeni nu prea avea ceva de spus, pentru că ele erau de cele mai multe ori încununate de

succes.

Pliuci reintră în birou şi închise uşa. Se aşeză şi apăsă pe butonul interfonului:

— Nu vreau să fiu deranjat sub niciun motiv.

Apoi, luă o ţigară din sertar şi o aprinse cu un gest aproape ceremonial. Era' prima ţigară pe 'care o fuma de la vârsta de 30

de ani, şi trecuseră de atunci 27 de ani!

7»

Moscova, 15 ianuarie în ciuda frigului şi a zăpezii, în ciuda poleiului şi a troienelor acumulate în zilele precedente şi a rafalelor ce-o bâciuiau în continuare, capitala sovietică avea un aer de sărbătoare. Oamenii se revărsau parcă pe străzi. Moscoviţii, cei ce aveau valută, se înghesuiau în restaurantele organizate pe principii cooperatiste, în teatre, cinematografe sau în bistrouri franceze recent deschise.

Eva traversă Piaţa Sverdlov şi trecu prin faţa impozantului Bolşoi Teatr, construit în secolul 19, în stil neoclasic şi care fusese restaurat anul trecut. Se opri un moment să admire clădirea. Ştia, fără să fi filtrat încă vreodată, că era una dintre cele mai bune scene din lume. Evei îi plăcea acest loc, adevăratul centru al vieţii teatrale moscovite. Ea locuia în apropiere, la capătul străzii Cehov. De la fereastră putea să admire Piaţa Puşkin. Piaţa Roşie nu se afla decât la zece minute de mers pe' jos.

De la faimoasa conferinţă asupra drepturilor omului, care avusese loc la Moscova în 1991, ziariştii străini obţinuseră în sfârşit „emanciparea"... Puteau locui unde vroiau, ca şi în ţările occidentale, şi nu în „ghetoul" ce le era rezervat de decenii.

Apartamentul pe care-l ocupa acum Eva era mic, dar reuşise să-l mobileze şi să-l decoreze după gustul ci. Greutatea de a găsi un apartament liber în capitala

sovietică îi silise pe marea majoritate a reprezentanţilor presei străine să rămână în „ghetou“. Eva era considerată o privilegiată. Ceea ce era perfect adevărat. Cine ar fi putut bănui că generalul Piotr Karstov se afla de fapt la originea acestei şanse?

După noaptea lor de dragoste, Piotr îi mărturisise că o iubea mai presus de orice. Că nu voia s-o mai părăsească şi că, în ciuda obstacolelor, dorea s-o ia de soţie.

în zori, plecaseră îmbrăţişaţi, ’fericiţi. Faţa lui Piotr îşi pierduse gravitatea. Părea iluminată, ’ca cea a unui om pierdut pe mare care descoperă o insulă. Se întorseseră la Moscova repede şi-şi luaseră rămas bun, îmbrăţişându-se îndelung, pe o stradă pustie,

48

lângă hotelul Meridian. O săptămână mai târziu, un funcţionar de la Agenţia imobiliară de stat o convocă pe Eva pentru a-i înmâna cheile apartamentului ce-i fusese atribuit…

Eva ocoli imensa coadă ce se formase în faţa lui Burger King – cel mai mare din Europa – în strada 25 Octombrie, la trei minute de Piaţa Roşie, şi se îndreptă spre staţia de metrou de pe Bulevardul Karl Marx, prin pasajul din Piaţa Revoluţiei. Se opri un moment în faţa Muzeului de Istorie, când văzu doi miliţieni ieşind din ghereta lor şi îndreptându-se spre staţia de metrou. Se aşeză la coada din faţa muzeului. Inima îi bătea din ce în ce mai tare. Ochii nu i se dezlipeau de orologiu. Limbile lui indicau ora 16 şi 30. Un bişniţar se apropie de ea şi-i propuse ruble la bursa neagră. Refuză cu o mişcare a capului.’ Individul se îndepărtă fără a insista, urmărit de privirile pline de ură ale oamenilor. O femeie mai în vârstă, obişnuita „atoate-ştiutoarc“, îl făcu bandit şi parazit. Tocmai vroia să-i spună ceva Evei, când se auzi explozia. Un zgomot teribil făcu să se zguduie pământul şi zidurile muzeului.. După o scurtă tăcere, ce

păru că durează o veşnicie, se auziră urlete din staţia de metrou. Imediat, o mulţime de oameni, în cea mai mare dezordine, ieşiră din subteran. Se auzeau voci strigând că fusese un atentat, o bombă, terorism… Oamenii fugeau în toate părţile, într-o îngrămădeală de nedescris, şi zeci de curioşi se înghesuiau la gură metroului, împicdicându-i’pe ceilalţi să iasă. Când Eva auzi sirenele maşinilor de miliţie, îşi făcu loc şi se îndepărtă… începea să se lase noaptea. O luă pe strada Herzen la dreapta şi, după o scurtă privire în jur, puse trei scrisori într-o cutie poştală. Apoi îşi reluă mersul. Străbătu Bulevardul Tverskoi şi parcurse ultimii 800 de metri cu un pas nonşalant.

Eva obţinuse o săptămână liberă, suplimentară, înaintea începerii lucrului. Nu-şi lua postul în primire decât la 1 februarie. Trecuseră 15 zile de la noaptea petrecută cu Piotr. Avea să-l revadă peste câteva zile, pe 18 ianuarie. Va veni s-o caute sau va trimite un om de încredere, care o va conduce într-un loc secret. În ziua în care se mutase, o echipă venise şi-i instalase o a doua linie telefonică. La miezul nopţii, soneria noii linii sună pentru prima oară. Era Piotr..

— Vroiam să încerc telefonul roşu, spuse râzând.

O asigură că era un număr sigur, se putea vorbi fără teamă, putea să-i spună chiar că-l iubeşte. În faţa tăcerii Evei, îi repetă că vroia să-i devină soţie.

\

’ – Este imposibil, sfirşi ea prin a-i răspunde. Cu totul exclus. Cred c-ar trebui să nu ne’mai vedem. Nu-mi place această situaţie. Trebuie să fim rezonabili…

Din prudenţă şi cu toate asigurările lui Piolr, evită să-i pronunţe numele.

£>ar, în faţa insistenţelor lui, acceptă să-l revadă pe 18. Va fi pentru ultima’ oară…

După mai multe surse, evenimente sângeroase se produseseră în Azerbaidjan, cu o săptămână în urmă. Presa străină avansase cifra de 3000 de morţi, copii în majoritate. În Armenia, greva generală, care începuse' de Crăciun, dura încă. Şi aici cereau independenţa…

Eva deschise frigiderul şi-şi luă un pahar cu lapte. Se întoarse în salon şi dădu drumul la televizor. Un spot publicitar lăuda automobilul Lada Coupé, la fel de performant ca Porsche… După un alt spot despre maşina de spălat Phillips, Eva închise sonorul şi aşteptă ştirile de la'orele 20.

¿a 1 ianuarie, dimineaţa, întoarsă acasă, Eva făcuse un bilanţ meticulos al situaţiei. Nu era satisfăcută de uşurinţa cu care evoluaseră lucrurile. Auzea parcă vocea instructorilor din Mossad: „înainte, în timpul şi după fiecare act, şi fiecare situaţie, reflecteză, analizează faptele, unul câte unul, şi trece în revistă toate ipotezele, mai ales cele mai fanteziste. Ap'oi, acţionează în consecinţă…"

Falsa revendicare de către mişcările teroriste a primului „atentat" îşi atinsese în aparenţă scopul. Niciodată nu fuseseră văzuţi alăţia miliţieni pe străzile capitalei. Presa sovietică îi acuza pe liderii 'islamici şi vinovăţia lor părea a fi sigură: nicio mişcare nu negase faptele ce li se puneau în spate. Nu trebuia să-i fíe frică, dar pierderea ceasului continua să o obsedeze.

Dintre toate ipotezele posibile o reţinuse pe cea care i se părea mai credibilă: agresorii îl vânduseră unui traficant. Acesta va sfirşi prin a-i descoperi „originalitatea" şi, din spirit patriotic sau pentru orice altă raţiune, va spune miliţiei. Miliţia va avertiza, natural, KGB-ul, care va începe o anchetă. Îi va'descoperi pe „afgani", aceştia vor face o descriere aproximativă, dar destul de precisă în ceea ce priveşte unele lucruri: femeie, înaltă, elegantă, străină, mai degrabă tână'ră, mantou de blană… Eva îşi reproşa că s-a grăbit să cumpere un mantou de blană, a doua zi după

„atentat“, la magazinul de lux al hotelului Hilton. Acţionase ca un amator. Tăiase vechiul mantou în bucăţele, le pusese într-un sac de plastic şi-l aruncase în pubela din parcul Dzerjinski. Un beţiv putea să-l găsească… Miliţianul avertizase, desigur, comisariatul prin radio, înainte de a chema salvarea şi deci… indicase şi ora şi locul agresiunii. Mai mulţi martori o văzuseră ureând în maşina miliţianului… KGB-ul

3»»

50

ar putea face o legătură între toate aceste trei elemente? Ar putea să găsească pe vreunul dintre martori?

Pistele vor trebui falsificate… Va trebui să determine KGB-ul să renunţe să se angajeze pe acest drum..

La 2 ’ianuarie, scrisese un mesaj cifrat, în care propunea un val de atentate, si-l depusese la locul indicat, pe Colinele Lenin. Două zile mai tfrziu, găsise un răspuns pozitiv, în cutia poştală dezafectată aflată lângă mănăstirea Novo Devicii, alături de cimitirul unde sunt înmormântaţi unii dintre membrii importanţi ai partidului.

Căzută pe gânduri, era cât pe ce să scape începutul jurnalului televizat. Dădu din nou drumul la sonor. Figura comentatorului dispăru pentru a face loc imaginilor atentatului din metrou. Bilanţul provizoriu era dezastruos: 5 morţi şi 17 răniţi, dintre care doi foarte grav. Figura comentatorului’reapăru pe ecran tocmai în momentul în care cineva îi întindea un telex. Ezită un moment şi citi textul cu o voce tremurătoare: „Un telefon anonim a revendicat atentatul în numele organizaţiei «Combatanţii decadenţei»”. Eva apăsă pe bulonul de telecomandă. În aceeaşi clipă, sună telefonul. Era Bruno, de la agenţie.

— Ai auzit? Se spune că Gorş’kov l-a chemat pe Karstov. De data asta se îngroaşă gluma!

— Mă pregăteam să te sun şi eu. Telepatie! Am văzut.

Este dramatic…

— Am trimis un fax la Bruxelles cu ultimele precizări… Faimoşii „Combatanţi ai decandenţci”. Ce zici de asta? Să fie extrenâa dreaptă?

— N-am nicio idee. Sper că vor pune mâna curând pe nebunii ăştia… Parcă am fi în Europa de acum 10 ani!

Refuză invitaţia la masă, sub pretext că era puţin gripată, şi se hotărî să se ducă să înoate în marea piscină a hotelului Hilton. Îşi luă sacul, se opri puţin în faţa oglinzii din sala de baie şi ieşi.

Avionul militar ateriză pe micul aeroport de la Vnukovo, la 20 km de capitalii. Piotr coborî şi intră în Ceaika neagră care-l aştepta la scara avionului, cu motorul pornit. Şoferul demară imediat. Piotr formă numărul Evei la radiolelefon, dar nu obţinu niciun răspuns. Încercă de câteva ori, în zadar, şi renunţă furios. Treizeci de minute mai târziu, se afla în faţa unui Gorşkov îmbătrânit parcă de oboseală. După ce au analizat pe scurt situaţia, au luat parte la o şedinţă a cabinetului de criză, reunit de urgenţă. Reuniunea a fost furtunoasă de la început. Şeful statului major al armatei, mareşalul Tereşkov, rivalul bine cunoscut al lui Piotr Karstov, era cât pe’ ce să se ia la bălaie cu acesta. Îi reproşă arţăgos moderaţia, ezitările, lipsa de rezultate în Azerbaidjan.

— De ce să nu tragem fără milă în aceşti şiiţi? De ce să nu dăm o lecţie bună iranienilor care îi aprovizionează cu arme? De ce nu pot ’fi puşi cu botul pe labe aceşti armeni şi împiedicaţi să facă grevă? Ce speraţi? Un miracol? Exemplul ţărilor baltice nu vă ajunge?

Truşenko, şeful KGB-ului, îl aprobă pe Tereşkov, dând din cap, ceea ce’-l irită pe Piotr. În faţa unor astfel de învinuiri se apără prost, mai prost ca de obicei. Ca majoritatea reuniunilor de acest gen, disputele, adesea virulente, se produceau între partizanii a ceea ce se numea public

„revoluţia Gorşkov“ şi opozanţii acesteia. Aşa era jocul şi Piotr îi cunoştea regulile. Dar în seara asta se gândea prea mult la Eva pentru a-şi putea dovedi spiritul combativ. Mai simţea şi o oarecare ezitare din partea preşedintelui Gorşkov şi se gân’di un moment că rămăsese singurul care propovăduia o anume moderaţie.

Hotărârea de a se duce o politică de foarte mare fermitate faţă de toate acţiunile subversive a fost totuşi luată în unanimitate, ca în zilele bune, la ora 2 dimineaţa.

Piotr ridică mâna şi spuse răspicat:

— Dacă am înţeles’ bine, vreţi şi mai mult sânge? Mai multă teroare? O întoarcere la stalinism?

52

Se lăsă o linişte ca de plumb. Izbucni în râs şi părăsi sala consiliului.

Mai rămase o jumătate de oră *tête à tête* cu Gorşkov, care, adânc convins că hotărârea luată de reuniune era cea bună, încerca să-l convingă de acest lucru. Piotr îi spuse prudent că el era convins de contrariul, dar nu încercă măcar să-i aducă argumente în acest sens. Preferă să plece. Era ora 3 şi 10 când ciocăni la uşa Evei. Şoferul îl lăsase în colţul străzii şi’trebuia să revină să-l ia la ora 5 fix, din acelaşi loc.

Eva îi deschise uşa şi se ghemui în braţele lui.

— Ştiam că vei veni, te aşteptam.

El’âi făcu o mică scenă ele gelozie; telefonase de mai multe ori, dar ca nu răspunsese... Unde fusese? îl obligă să se aşeze şi-i observă oboseala pe faţă. Numai atunci el surâse şi-i povesti despre eşecul pe care-l suferise.

— Dragul meu, dacă nu te debarasezi repede de duşmani, ei vor Ji aceia care vor învinge şi asta mai repede decât crezi...

îi mângâie obrazul şi-l îmbrăţişa. Era prima oară când venea la ca în uniformă.

— Îţi stă mai bine decât în costum civil, îi spuse, când el îşi scoase'haina îmblănită.

Apoi îi aduse nişte zacuscă din frigider şi o sticlă de vodcă poloneză.

— Ai un prieten? Spune-mi adevărul, Eva, o întrebă el deodată.

Eva izbucni în râs.

— Piotr, te rog, fii serios. Mi-ai mai pus această întrebare şi ţi-am răspuns. Am avut un prieten, unul singur, dar a murit într-un accident de avion.

Eva vorbise pe un ton ce lăsa să se întrevadă supărarea, pentru a-l face să înţeleagă că această insistenţă o deranja. Piotr bău un pahar de vodcă dintr-o dată şi-şi mai turnă unul.

— Ţi-am spus data trecută, 'urmă ea, mai bine ne-am opri aici. Relaţia noastră este periculoasă... Sunt fericită cu dumneata, dar este mai bine să nu ne mai vedem. Nu mai sunt eu însămi din acea seară, Piotr...

— Voi divorţa.

— Este ridicol. Nu pot fi soţia unui... nu, este imposibil. Îmi iubesc meseria, îmi iubesc ţara... Este cu totul exclus.

— Te iubesc, Eva, murmură Piotr. Te iubesc cum n-am iubit niciodată o femeie. Niciodată n-am dorit, n-am admirat, n-am vrut o femeie. Te doresc!

Eva simţi un fel de disperare în vocea lui. O linişte grea se instală între ei. Eva îşi ascunse capul în mâini. Când îşi'ridică faţa spre el, ochii îi erau'plini de lacrimi.

— Este imposibil, Piotr. Să rămânem prieteni, te rog. Te cunosc aşa de puţin...

După o ezitare, reluă:

— Ai intrat în viaţa mea prin efracţie. Şi nici dumneata nu poţi... pentru cariera dumitale...

— Nu-mi fac griji pentru carieră! răspunse el. Nu pot urca

mai sus. Ministru? Mi s-a propus de mai multe ori. Asta nu mă interesează!

Eva îl contemplă, dând din cap în semn de dezaprobare.

— Ba da, Piotr. Dar…

Eva îşi şterse ochii.

— Dar? ’

Eva nu răspunse. Continuă să dea din cap şi schimbă subiectul.

— Fratele dumitale… Am visat ceva, recent.’Era brunet, cu ochii verzi, semăna cu mama ta, cred. Tu eşti blond, ca tatăl tău.

— De ce îmi spui asta?

— Pentru că moartea lui n-a fost un accident… Am văzut în vis…

Faţa lui Piotr se împietri. Eva avu un moment impresia că se va prăbuşi. Dar, din privire, îi făcu semn să continue.

— Totul se petrecea în biroul lui. Vedeam un bărbat plin de decoraţii, trăgând în el de la mică distanţă. Fratele tău se prăbuşea strigând. Era sânge peste tot.

Piotr era livid. Îşi turnă un al treilea pahar de vodcă cu un aer absent. Eva se prefăcu că se simte vinovată şi împinse spre el farfuria cu zacuscă. Se hotărî să-l tutuiască:

— Mănâncă, nu trebuie să bei pe stomacul gol.

Piotr rămase mut, cu faţa descompusă. Eva credea că segând eşte la fratele său.

Nu-mi este foame, spuse, în sfârşit.

Se ridică şi începu să măsoare în lung şi în lat salonul. Apoi se opri şi o privi în ochi.

— Soţia mi-a mărturisit că este sterilă. Dar… de ce mi-ai vorbit de duşmanii mei adineaori?

— = Centru că ai mulţi. Sunt geloşi, foarte geloşi pe tine.

Piotr se aşează lângă’ea. O ţinea’ân braţe, în timp ce Eva continua să vorbească:

— Toată seara inima mi-a bătut foarte tare. Ştiam că vei veni.

»

* Am simţit o ostilitate în jurul tău.

Se eliberă din braţele lui şi îi spuse grav:

— Fii atent. Fii prudent, te rog! Inconjoară-te de oameni pe care poţi conta, de prieteni, de prieteni adevăraţi… Dacă aj…

îi luă faţa în mâini şi-l sărută pe gură.

— Mă înnebuneşti, nu ştiu ce să mai gândesc. De când ai intrat în viaţa mea, simt diverse lucruri, visez, îmi este frică, o frică constantă…

Se ridică şi, luându-l de mână, îl duse în dormitor. Piotr o dezbrăcă încet, dar, când fu goală, o posedă cu o violenţă ce-o făcu aproape să leşine. Nu auzi frazele incoerente pe care el le rostea, pierzându-se în îmbrăţişarea lui furioasă. Când îşi reveni, îi puse mâna pe gură pentru â-'l împiedica să vorbească şi îi murmură la ureche:

— Piotr, tu ai în faţa ta un mare destin. Fii prudent!

Inspectorul Boris Pliuci îşi îmbrăţişă soţia şi plecă, promiţându-i, ca în fiecare dimineaţă, că nu vă întârzia. Se urcă în Volga lui neagră, privilegiu rezervat exclusiv membrilor celor mai sus-puşi ai nomenclaturii, dar care lui îi fusese pusă la dispoziţie pentru „servicii aduse patriei“, şi demară.

Era singura maşină de' acest lip dotată cu un girofar. Il instalase numai pentru a se deosebi de clasa conducătoare, „vampirii“, cum îi numea în rarele sale momente de furie. Toţi miliţienii Moscovei, care, instinctiv, întorceau capul la vederea Volgilor negre, îl salutau cu căldură. Invidioşii, geloşii, deşi numeroşi, evitau s-o arate şi asta pentru un motiv serios: prin integritatea sa, Boris Pliuci, inspector şef al Comisariatului 31, din sectorul 1 Mai al Moscovei,

devenise o’legendă vie. Se ştia că nu-i place luxul şi că trăia modest înir-un apartament de două camere pe strada Piatniţkaia, la numărul 13, spre deosebire de unii colegi care erau amestecaţi în tot felul de afaceri. Boris nu se abătea de la principiile sale, aşa că refuzase la început Volga, dar se lăsase până la urmă convins de fiica sa şi în special de colegii de la comisariat: „Acceptaţi! Vorn fi şi noi’ân felul acesta recunoscuţi!“

’Ajunse în câteva minute în strada Petrovka nr. 38, în faţa unui imobil de 10 etaje, zugrăvit din nou în galben, culoarea să originală. I se propusese adesea un post important în „Centrul nervos al Capitalei“, cartierul general al miliţiei. Refuzase întotdeauna: „Sunt foarte bine acolo unde sânl“.

Boris Pliuci nu prea aprecia aceste şedinţe săptămânale, unde erau convocaţi „patronii“ celor 149 de comisariate ale capitalei. I se părea întotdeauna că asistă la o şedinţă a Comitetului Central Urcă două câte două scările ce duceau ia sala de conferinţe, la etajul trei.. De data asta nu se mulţumiseră să facă „cosmetică“, cum se spunea în limbaj moscovit, să zugrăvească adică faţadele, fără a se atinge de mizeria din interior. Totul fusese recent modernizat şi cu noile mobile finlandeze, cu mocheta din lână nemţească şi lămpile din Italia, vasta sală de conferinţe nu era cu nimic mai prejos decât aceea a unei mari societăţi occidentale.

Pliuci se inslală la locul său obişnuit şi-şi salută vecinii. Atmosfera era apăsătoare şi figurile grave. Zvonurile despre participarea excepţională la şedinţă a ministrului de interne, Baranov, se confirmară în următoarele cinci minute. Când intră, încordat, cu sprânccnele încruntate, toţi participanţii se ridicară în tăcere. Nelinişlea, mirarea se puteau citi în ochii tuturor. Baranov se urcă la tribună, urmat de comandantul forţelor de miliţie ale Moscovei,

generalul Moiseev, şi imediat îşi începu discursul. Timp de două ore, oprindu-se doar pentru a lua o înghiţitură de apă şi a-şi şterge fruntea cu o batistă de mătase bleu, exprimă „profundele nelinişti ale Preşedintelui“ şi ceru în numele acestuia să se facă tot ce era posibil pentru a-i descoperi pe terorişti. Aduse mai multe precizări pentru a-şi susţine acuzaţiile: Moscova devenise unul din oraşele cele mai periculoase din lume. Presa străină era plină de reportaje alarmante, care-i îndepărtau pe turişti, deci şi devizele. Această situaţie nu mai putea dura. Kremlinul cerea rezultate.

Pliuci asculta cu o singură ureche. Gândurile îi erau în altă parte. În trei zile făcuse progrese considerabile în ancheta sa. Tână- ra de la urgenţă care înregistrase apelul lui Sokolov îi confirmase ora şi locul. Obţinuse şi câteva informaţii privind victima: „O brunetă frumoasă, ’ânaltă, ’sigur turistă sau diplomată…“

Şoferul ambulantei îl asigurase că femeia plecase cu Sokolov. Doi bărbaţi ce se aiâau la locul accidentului în momentul sosirii maşinii acestuia îi spuseseră râzând: „S-a dus cu ea, are noroc… Superbă străina… chiar dacă încerca să-şi acopere fata!“

Această ultimă remarcă îl intriga cei mai mult. De ce să te ascunzi, dacă nu pentru a rămâne anonim?

Cine putea avea, la Moscova, acest reflex: o prostituată de lux? Fiica unui ofiţer superior al KGB-ului? Sau al unui membru influent al partidului? O străină, având o situaţie ilegală? Sau o spioană…

„Dacă este o spioană şi dacă trebuie să rămână în capitală pentru un timp, sau îşi va schimba sau şi-a schimbat deja înfăţişarea.“ Acesta fu primul gând al lui Pliuci.’instinctiv, ca şi cum a’r’fi fost vorba de o afacere curentă, trimise doi oameni pentru a face turul magazinelor de lux şi al coaforilor „şic“, ai capitalei. Fără să creadă însă prea mult în reuşită. Dar trebuia să înceapă de undeva.

La 15 ianuarie, cu o zi înaintea „carnajului din metrou”, cum îşi titrase presa comentariul, unul din oamenii lui depistă la hotelul Hilton o vânzătoare care dăduse un mantou de blană „unei turiste înalte, brune, tip manechin“., a doua zi după moartea lui Sokolov. „Cumpărătoarea purta o şapcă, ochelari negri şi vorbea englezeşte. Părea grăbită şi a plătit în dolari. Avea cel’mult 20 sau 21 de ani. Da, vânzăto’area credea că o poate recunoaşte“…

57

Zgomotul unei uşi întrerupse gândurile lui Boris. Un tânăr miliţian intră, se îndreptă repede spre tribună şi depuse un telex în faţa ministrului. Acesta păli dintr-o dală. Apoi, îi fixă pe cei din saâă. Emoţia lui era vizibilă.

— Doi miliţieni au fost descoperiţi… asasinaţi, spuse cu o voce slabă. Au fost înjunghiaţi pe când patrulau pe’lângă Parcul Academiei…

Se şterse pe frunte şi adăugă:

— Crima este revendicată de Djihadul islamic…

Urcându-se în maşină, Pliuci era chinuit de îndoială. Nu se gândise cu adevărat că o ’. Spioană“ ar fi putut să-l asasineze pe Sokolov. Ceea ce îl neliniştea era numărul de coincidenţe ce păreau a fi legate de atentat.’

Asemeni colegilor săi, era convins că toate atentatele emanau de la o mişcare teroristă islamică. Nu vedea cum ar fi putut strangula o femeie tânără, de vârsta fiicei sale, de aproape 22 de ani, un miliţian, înainte de a da foc maşinii acestuia, cum ar fi reuşit să pună’o bombă în metrou şi să înjunghie alţi doi miliţieni. Totuşi, această frumoasă şi tânără femeie cu ochelari fumurii, turistă sau diplomată, purta un ceas de spion, se urcase în maşina lui Sokolov, ascunzându-şi faţa, iar o oră mai lărziu fusese comisă o crimă. „Ar fi înţelept să lase această afacere KBG-ului“, se gândi, ieşind din maşină. Dar, odată ajuns în biroul său, îşi schimbă gându’l. Ceva ce nu putea defini îl intriga

în afacerea'asta. Spionaj?

Se gândi să vorbească cu singurul prieten pe care-î avea în cadrul KGB-ului, unul din vechii săi adjuncţi, recrutat acum trei ani şi ajuns astăzi căpitan, şeful serviciului străinilor. Îl vedea din când în când şi avea pentru el multă stimă. Dar gândul că acesta i-ar putea rep'roşa – chiar cu afecţiune – că nu avertizase imediat KGB-ul, îl opri.' Pliuci era, de altfel, sigur că o va descoperi pe tânără femeie. Poate nu era decât o victimă? Poate că nu ştia că purta un ceas de spion. Şi dacă era cadoul unui agent ce-o manipula? Un tip din KGB? De ce nu? Boris Pliuci cunoştea mai bine ca oricine puterea tentaculară a Comitetului pentru Securitatea Statului şi omniprezenţa acestuia. În mod automat, scoase din sertar lista diferitelor ambasade străine la Moscova şi le căută pe cele ce se găseau în apropierea parcului Gorki. Chiar în spatele străzii Donskaia, în strada Şabolovka, se aflau două. Ambasada Republicii Democrate Palestina şi, două străzi mai departe, Ambasada Israelului. Asta îl făcu să râdă. La opt sute de metri de acolo, pe strada Dimitrova, de cealaltă parte a Pieţei Oktiabrskaia, se găsea Ambasada Franţei. Necunoscuta mergea'spre piaţă, deci.

dacă era diplomat, şansele ca ea să fi ieşit de la Ambasada Israelului erau mari…

Dar ea putea tot aşa de bine să fi ieşit de la Ambasada Franţei, pentru a se duce să înlălnească pe cineva în parcul Gorki, şi să o ia apoi pe Bulevardul Lenin. Căută Ambasada S.U.A. Strada Ceaikovski era la patru kilometri de acolo… Aruncă lista pe birou şi înjură printre dinţi. „Nu, raţionament idiot, se gândi. Toţi diplomaţii sunt filaţi zi şi noapte. Ar fi fost văzută şi nu s-ar mai fi întâmplat nimic. Diplomaţii ştiu că sunt urmăriţi. Numai cei mai vicleni sau mai îndrăzneţi reuşesc să se descotorosească de KGB…" Nu prea vedea, în aceste condiţii, cum o tânără de vârsta fiicei sale ar putea

să facă pe spioana' în oraşul cel mai periculos din lume pentru agenţii străini.

„După Pekin", 'adăugă, cu amărăciune!

Poate era doar secretară într-una din aceste ambasade? Asta nu schimba cu nimic datele problemei. Fetele erau nu numai urmărite, dar şi ţinta „seducătorilor" din KGB. Putea fi o turistă, bineînţeles. Dar cum să mai ştii de „unde să o iei de când străinii intrau în URSS fără viză, conform acordurilor semnate în 1991? Dintre toţi oceidentalii, numai americanii trebuiau să posede viză. Simplă măsură de reciprocitate!

înainte ar fi putut consulta dosarele, fişele de intrare, fotografiile pe care le-ar fi putut arăta lui Aleksandr sau vânzătoarei de la Hillon. Oricum, avea nevoie de un portret-robot al tinerei femei. Avea destule elemente pentru a cere specialistului de la Petrovka să facă câteva schiţe. Era curios să-i vadă faţa.

O chemă el însuşi pe vânzătoarc şi o informă că va primi în cursul zilei vizita unui specialist. O rugă mult să-i dea informaţii cât mai precise cu putinţă şi-i mulţumi pentru colaborare. Îi va cere acelaşi lucru lui Aleksandr, când acesta îi va telefona, aşa cum făcea zilnic. Adjunctul său intră, fără să bată la uşă, şi-i întinse un telex.

— Este vorba de revendicările pentru bomba de ieri din metrou. Nebunii lui Allah! Trei scrisori au fost trimise agenţiilor de presă străine. Conţinutul lor a fost confirmat de telefoane anonime, în dimineaţa asta. Era o voce de bărbat cu un accent puternic, poate un azerbaidjan... Două din agenţii au înregistrat apelul şi ni l-au comunicat; Boris, vrei sfatul meu? Bomba atomică! Iată ce le trebuie câinilor ăstora!

Inspectorul cili telexul şi-l puse pe masă. Ar putea fi o ziaristă, se gândi. De ce nu? Cu toată vârsta ei. Poate este mai în vârstă?

— Visezi, patroane? întrebă Nikilin.

Pliuci îşi ridică privirea şi spuse:
59

— Nu, mă gândeam la propunerea ta. Este excelentă. Ai dreptate. Da, o cred sincer…

— Ce propune'rc?

— Bomba, Nikitin. Bomba, ce dracul

Ancheta KGB-ului în ceea ce o priveşte va începe sau a început deja. Lungită pe pat, Eva încerca să vadă cum vor evolua lucrurile. Paranoia de care suferă toţi agenţii o atinsese din plin. Dar un sentiment profund, o presimţire, îi dicta să plece, să părăsească Moscova cât mai repede; era' timpul să se metamorfozeze, să-şi schimbe culoarea părului…

Se ridică şi-şi începu jumătatea de oră de exerciţii fizice, înainte de a face un duş fierbinte. Apoi, îşi pregăti un mic dejun *„ă la russe*cafea, lapte, brânză de vaci, 'iaurt, faimosul *riajenka,* după care era moartă, cârnaţi, pâine de secară. Mâncă în faţa oglinzii, ca în fiecare dimineaţă. Dahlia nu se obişnuise cu Evâ…

Totuşi, trebuia. Oclată misiunea terminată, şi numai atunci, i se va face un „debrifing" şi o nouă operaţie estetică. Fără speranţa sigură de a redeveni Dahlia…

Putea, de asemenea, să rămână la Moscova şi să intre în pielea unui alt personaj. În cursul antrenamentului 'ânvăţase să se deghizeze. Nimic nu era mai uşor. De ce nu o făcuse a doua zi, în loc să se ducă să-şi cumpere un nou mantou şi să se expună aşa cum o făcuse? „Deoarece am intrat în panică", murmură printre dinţi. Şi-o repetase de nenumărate ori, dar acum era ceasul deciziilor. Ezită să-l cheme pe Piotr în Azerbaidjan: nu avea încredere în telefon… Ducându-se să caute un răspuns într-o „cutie poştală", plasată lângă un arbore din Parcul Academiei, găsise un nou obiect, un detector de microfoane, sub forma unei bomboane.

Acesta îi permitea să verifice dacă se aflau microfoane în cameră. Relua operaţia de fiecare dată când se întorcea acasă. Pentru a nu trezi bănuieli, nu-şi lua în schimb nicio măsură specială de precauţie. Nici fire de păr lipite de uşă sau între sertarele comodei, nici pudră invizibilă pe obiecte. Şi-şi lăsa apartamentul şi biroul într-o dezordine „organizată“ de ziaristă. În ceea ce priveşte telefonul normal, erau câteodată, este adevărat, „încercări“, controale. Şi asta cu toate promisiunile lui Gorşkov făcute străinilor… Dar nu şi la „telefonul său roşu“.

Chemă agenţia pe linia normală şi-i informă că va pleca pentru câteva zile să viziteze Kievul, deoarece nu intra în post decât la sfirşitul lunii…

— Profită! îi spuse Bruno. Evenimentele se precipită cu aceste atentate. Şi cheamă-mă din când în când, dacă ai nevoie de ceva.

f

înfofolită în haina de blană, cu urechile acoperite de căciulă şi faţa ascunsă de ochelarii fumurii, Eva coborî scările cu o geantă pe umăr. Se urcă în automobilul său Honda, staţionat în curtea imobilului, şi demară. O jumătate de oră mai târziu, se îndrepta spre Leningrad. Ceasul indica ora 10 şi 5 – 22 ianuarie. Respcctând limita de viteză, ce se redusese de la 120 km/oră la 100 km/oră, ar ajunge în jurul orei 18. Eva nu dusese niciodată la Leningrad, dar cunoştea această ţară mai bine decât orice ghid. Luni de zile studiase hărţile cele mai recente şi vizionase numeroase filme consacrate marilor oraşe, realizate de serviciile americane nu numai de la sol, ci şi prin’ sateliţii de observaţie. Studiase numele străzilor, una câte una, cartier cu cartier. Studiase moravurile, accentele, specialităţile culinare ale regiunilor, expresiile la modă… Ştia că Leningradul avea acum 7 milioane de locuitori, că suprafaţa sa era de 300

km2. Că avea vreo 50 de muzee şi 22 de teatre, cu 4 mai multe decât în 1990. Ştia că oraşul «siluat' pe Neva rămânea un centru aristocratic, mândr'u de trecutul său ţarist şi revoluţionar, mândru, de asemenea, de tradiţiile sale de *savoir-vivre,* de politeţe, de curtoazie. Veche capitală' a lui Petru cel Mare, a Ecaterinei a Il-a cea Mare şi, bineînţeles, a lui Lenin, care, după unele zvonuri, de origine, probabil, antisemită, şi-ar fi schimbat v-ul cu un *n,* Levin devenind Lenin...

Ştia, de asemenea, că vechiul Petersburg era un oraş al parcurilor, care ocupau cam o şesime din suprafaţa lui, că avea 400 de poduri, cupole aurite, colonade bleu şi albe, cancelarii de culoare zmeurie, lei, sfincşi, un fluviu fantastic, pe scurt, era unui, din oraşele cele mai frumoase din lume. Dar nu ştia încă unde va dormi în această noapte...

Şi ce-i va spune lui Piotr? Desigur, telefonase, o va mai face, va fi gelos. Înainte de a părăsi Moscova, dintr-o cabină telefonică, chemă un număr pe care nu trebuia să-l utilizeze decât în caz de deplasare. Conform instrucţiunilor, se prefăcu c-a greşit numărul. „Caut un prieten care pleacă la Leningrad".

La Novgorod, la o oră de Leningrad, luă benzină şi era cât pe ce să-i telefoneze lui Piotr. Îşi reluă drumul sub privirile curioşilor, care-i admirau maşina. Ar f! preferat o maşină mai discretă decât acest lip sport, moştenit de la vechiul şef de birou. Se gândise chiar să închirieze *6* Lada, dar ar fi trebuit să completeze formulare, să lase urme: numărul cărţii de credit, al paşaportului, al permisului de conducere etc. Prea riscant.

Ajunse la Leningrad spre ora 19 şi 30 şi găsi uşor o cameră mare, ce dădea spre golf, la hotelul Prâbaltiskaia, construit de suedezi în 1979, cu ocazia jocurilor olimpice. Îi mulţumi în gând lui Gorşkov, care îi dădea atâta libertate.

Dc-abia instalată, se simţi mai bine şi comandă o masă rece. Apoi făcu, cu plăcere, o baie’fierbinte. Vedea totul parcă mai clar şi se hotărî să nu-l cheme pe Piotr decât la întoarcere.

Ar fi avut mai multă libertate, dacă, aşa cum se prevăzuse iniţial, ar fi venit la Moscova pentru a pregăti o teză despre cinematograful rus... Postul ei actual o expunea prea mult, chiar dacă noua libertate de acţiune a presei străine, limitată temporar datorită interviului din *Newsweek,* uşura lucrurile. Valul de atentate ce se abătuse asupra Moscovei va provoca, potrivit zvonurilor, o reacţie din partea autorităţilor, referitoare la presă în general. Moscova semăna cu un oraş ’asediat. Pe drum, fusese oprită de trei ori de barajele miliţiei, isc aştepta la dificultăţi, dar miliţienii fuseseră foarte politicoşi şi o lăsaseră să treacă fără a-i pune întrebări incomode. I se recomandase doar să fie prudentă.

Ieşind din baie, veni goală în faţa oglinzii. Eva îşi iubea corpul şi era mândră de el. Temperamental, era mai degrabă rezervată cu bărbaţii, cele câteva aventuri amoroase pe care le avusese nu-i prea lăsaseră impresii deosebite, încât crezuse un timp că era frigidă... Mai lărziu, în timpul antrenamentului, îşi descoperise corpul şi, mai ales, pe cel al bărbatului. Cu ajutorul’unor cursuri teoretice, al^ unor studii ştiinţifice, ca şi al unor filme de un erotism clinic, învăţase să satisfacă şi să înnebunească orice bărbat. Găsise echilibrul între inocenţă şi ’dorinţă, între slângăcie calculată şi curiozitate, între frică şi’descoperirea plăcerii. Ştia să suspine’şi să geamă când el era cuprins de plăcere, să-l copleşească cu şoapte amoroase, să-i spună că era minunat când era dur, sau invers, în funcţie de partener. Iar ochii, ştia să-i închidă când el îi deschidea, să-i deschidă când el îi închidea, o secundă, pentru a lăsa îndoiala să planeze şi făcând să crească voluptatea...

Prima oară când pusese „teoria“ în practică, cuceriseun agent al Mossad-ului, pe care nu-l mai văzuse apoi niciodată. Înlălnirca debutase într-un restaurant. Era un bărbat foarte frumos, blond, cu ochii albaştri, cu o meşă rebelă pe frunte, înalt, bine făcut. Avea să descopere mai târziu, când a văzut caseta video la Washington, că era aproape sosia lui Piotr. Petrecuseră noaptea împreună. A doua zi, înainte de a se despărţi, el rostise numai aceste cuvinte: „Spune da, şi ne căsătorim imediat.“

Când, pe 31 decembrie, auzise cam aceleaşi cuvinte din gura lui Piotr, surâsesc în întuneric.

Dmitri Boldin era considerat cel mai bun specialist de la „Pctrov- ka“ în executarea portretelor-robot. În jur de 60 de ani, mic de statură, cu faţa rotundă şi bucălată, purta ochelari vechi, stil 1930. De mai multe ori, miliţia reuşise să pună mâna pe asasini datorită schiţelor sale. Inspectorul Boris Pliuci îl întâmpină pe Dmitri cu o călduroasă strângere de mână. Nerăbdător să vadă rezultatul, uită să-i ofere cafeaua tradiţională.

— Să vedem miracolul.

Boldin scoase un dosar din servietă şi i-l întinse.

— Pot cel puţin să mă aşez? spuse eî, ştergându-şi fruntea.

Pliuci se scuză şi-i servi’o ceaşcă de cafea.

— Uite, este caldă.

Scoase schiţele şi le examină.

— Nu a fost’ uşor, comentă Boldin. Îţi mărturisesc că nu sunt satisfăcut de munca mea. Mărturiile, ca de obicei, sunt contradictorii. Vagabondul tău spune că este brunetă şi vânzătoarea pretinde că este blondă. De fapt, niciunul nu i-a văzut culoarea părului. Nici nu se ştie dacă este lung sau scurt. Vânzătoarea susţine că purta o căciulă şi ochelari de soare. În ceea ce priveşte ochii, acelaşi lucru: rotunzi, mici, mari, verzi, albaştri, negri, nimic precis…

Pliuci nu-şi ascunse decepţia. Portrelele-robot reprezentau trei figuri puţin diferite, care puteau fi ale unor manechine americane. Prima era blondă, cu ochi albaştri, părul în coadă de cal, faţa îngustă şi buze senzuale. Nasul mic şi drept. A doua era brunetă, cu părul lung, ochi verzi, nasul în'vânt, gropiţă în obraz. Gura era aceeaşi ca în primul portret. A treia, tot brunetă, cu ochi albaştri, pometi proeminenţi, figură îngustă, o gură mică şi o gropiţă în bărbie. Avea părui scurt.

— De ce aceasta are o gropiţă în bărbie?

Deoarece, după vânzătoarea ta, femeia avea o gropiţă, dar nu ştia prea bine unde. Iar Dumnezeu pune de obicei gropiţele pe obraji. Văzând-o că ezită, i-am plasat una pe bărbie.

Boldin bău din cafea şi spuse puţin jenat:

— Mi-au pus întrebări la „Petrovka". Nu le-am zis despre ce este vorba... Dar am fost obligat să le spun că este pentru line...

Inspectorul răspunse calm:

— Nu am de dat socoteală la „Petrovka".

Imediat regretă cele spuse. Adăugă însă:

— O simplă curiozitate din partea mea, în ceea ce priveşte o turistă. O mică afacere de trafic de devize, nimic grav, fii sigur. Cu privirea în gol, adăugă: într-adevăr, ai făcut o treabă bună, îţi mulţumesc

La uşă, Boldin îi spuse:

— Dacă pui mâna pe ea, cheamă-mă. Sunt curios s-o văd. Intuiţia mea înclină mai degrabă spre bruneta cu părul scurt... Cea cu gropita în bărbie.

Pliuci nu avea prea mult timp de pierdut cu necunoscuta pe care o numea „spioana". De mai multe ori a vrut să se resemneze şi să-i telefoneze prietenului său de la KGB. Din ziua şedinţei cu ministrul de interne alţi cinci miliţieni

fuseseră asasinaţi'. Bilanţul, azi, 22 ianuarie, era'de 8 morţi. Paradoxal, această teroare fără precedent făcuse să scadă criminalitatea, delincvenţa. Brutalitatea raziilor miliţiei în cartierele rău famate şi descinderile la „afgani", speculanţi, drogaţi şi lot felul de derbedei de la periferia Moscovei, care impuneau legea în capitală, fuseseră de folos. Ultimele rapoarte zilnice relevau o scădere sensibilă a omorurilor. Cel din ajun nu menţiona decât unul, o crimă pasională în zona comisariatului lui Pliuci. Pe lângă cele zece furturi de radiocase- tofoanc şi atât de fireasca recoltă de beţivi, care nu erau decât 15, în locul obişnuiţilor 50. Bilanţurile celorlalte comisariate erau asemănătoare, aproape identice. Niciodată, din 1988 încoace, cifrele nu fuseseră aşa scăzute. În schimb, frica lua proporţii şi opozanţii revoluţiei gorşkovienc profitau pentru a reclama oprirea imediată a ceea ce ci numeau „procesul de decadenţă". O dezbatere de o violenţă nemaiauzită avea loc în presa sovietică şi câţiva combatanţi, printre care se numărau şi şefii mişcării neonaziste „Pamial", cereau nici mai mult nici mai puţin decât demisia preşedintelui Mihail Gorşkov.

Din cauza lipsei de personal – toţi oamenii lui erau depăşiţi de evenimente – şi pentru mai multă discreţie, Pliuci îi ceru a doua zi lui Aleksandr să supravegheze zona din preajma ambasadelor Franţei şi Israelului şi să-i semnaleze orice persoană care ar aduce cu tânăra femeie care fusese agresată în acest perimetru. Luă din nou portreteâe-robot, le examină unul câte unul, apoi le arătă vânzătoarei. De trei zile aceasta făcea pe spioana în faţa a-genţiilor de presă, în special în jurul orelor de masă... Aleksandr, la rândul lui, îşi petrecea serile în faţa apartamentelor ziarişilor

străini. Pliuci, care-şi procurase o listă recentă conţinând

numele, naţionalităţile, adresele, comunica zilnic „acoliţilor“ săi un nume sau o adresă profesională ce trebuiau „urmărite“. Pe lista lui de „urmăriri“ se mai aflau ambasadele SUA, Marii Britanii, Italiei, Canadei. În post-scriptum, adăugase şi Universitatea Lumumba, care primea străini… Acest joc începea să-l pasioneze. Nu voia să neglijeze nici cea mai mică posibilitate pe care o avea de a găsi urma vânatului. Altădată, era un simplu joc de copii… Dar lipsit de interes. Pentru simpla plăcere a hărţuielii, *glasnost*-ul oferea acum ceva mai bun… Era prima oară că urmărea o străină, iar dificultatea sarcinii îi ascuţise toate simţurile, aşa cum se în- lâmplă, probabil, cu un sportiv care se dopează. Nu putea conta decât pe el însuşi, pe creierul său şi pe cei doi amatori. Se simţea ca unul din acei’ inşi marginalizaţi pe care îi urmărise toată viaţa. Se suspecta chiar că iubea meseria de spion. O întrebare, lotuşi, îl trezea adesea în plină noapte: unde-l vor duce toate acestea? Nu ştia care va fi răspunsul, dar, cum imaginaţia lui nu avea limite, se g’ândise la toate posibilităţile, chiar la cele mai rele.

Soneria telefonului îl făcu să tresară. Era Aleksandr, cu care-şi fixă o întâlnirc la cafeneaua Vâsoţkovo, la Teatrul Taganka, la ora 15. „Afurisit băiat“, gândi. Îi plăcea şi avea deja câteva proiecte de viitor pentru a-l aduce pe calea cea bună… Vânzătoarca sosi mai târziu, după întâlnirea cu Aleksandr. Era o blondă drăguţă, întotdeauna îmbrăcată după ultima modă pariziană. Avea vreo 30 de ani şi inspectorul nu-şi făcea nicio iluzie asupra felului cum îşi petrecea ca serile… Nataşa – accsla-i era numele – ardea de nerăbdare să cunoască obiectul real al „misiunii“ sale. Dar Pliuci îi răspunse că era vorba de o afacere de stat despre care nu trebuia să vorbească sub niciun pretext. Îi arătă prima schiţă, cea a brunetei. Ea făcu un gest negativ cu capul. Fără a o scăpa din ochi, i le arătă pe celelalte două în acelaşi timp.

— Ea este! strigă imediat, arătându-i blonda cu coada de cal.

— Ce vă face să afirmaţi asta?

— Nu ştiu, dar sunt sigură că este ca.

— Şi cealaltă, cea cu gropiţa în bărbie?

— Nu, nu este asta.

Pliuci îi mulţumi. Putea să plece. Închise ochii şi încercă să şi-o imagineze pe spioana cu o coadă de cal. Nu prea mergea. Fără să ştie de ce, preferinţa lui se îndrepta, ca şi a lui Boldin, sau poate din cauza lui, către portretul tinerei cu gropiţa în bărbie. Dar probabil se înşela, deoarece Nataşa îl exclusese categoric. Cu toate astea, ca era aceea care insistase asupra acelui detaliu. Boris

65

Pliuci se simţi dintr-odată obosit. Se uită la ceas, ora 7 seara. Se hotărî să se întoarcă acasă şi să uite de spioană. Avea o soţie în carne şi oase, nu un vis, mai puţin frumoasă decât cealaltă, bineînţeles, dar ea îl aştepta să meargă la cinema să vadă ultimul film al lui Robert Redford şi el nu avea dreptul să întârzie la această înlălnire. Mai mult, îl îneântau filmele poliţiste americane.

— Să nu-mi mai faci aşa ceva!

Vocea lui era plină de’o furie reţinută. Eva deschisese uşa crezând că i se aduce micul dejun, pe care tocmai îl comandase. Avu un şoc, descoperindu-l în fala uşii, în civil, pe Piotr Karstov. Intră cu brutalitate şi închise uşa cu violentă. Îşi stăpânea cu greu mânia. Fără a-i lăsa timp să protesteze, îi ceru să se îmbrace şi să-l urmeze. Zece minute mai lărziu, ea se urcă în maşina lui.’Piotr, cu faţa obosită, conducea repede. Mii de întrebări o asaltau pe Eva, dar nu îndrăznise să rupă liniştea care domnea în maşină. Cum o găsise? O îngrijorare adâncă’ o cuprinse când îşi imagină că el ar fi putut să descopere ceva compromiţător.

Trebuia să rămână în defensivă, ca o’ vinovată, sau să treacă ia ofensivă şi să se revolte? După un timp, hotărî să-l încerce şi-i spuse calm:

— Piotr, m-am hotărât să mă întorc în Franţa. Nu vreau această viată, această legătură imposibilă cu line.

’Karstov nu spuse nimic. Maşina se îndrepta către insula Va- silievski, de cealaltă parte a oraşului. Traversă podul Dvorţovâi şi o luă pe cheiul Makarov. Douăzeci de minute mai lărziu, se opriră în faţa unei căsuţe amplasate discret, la marginea pădurii. Eva nu putu să nu glumească:

— Ai pregătit acelaşi scenariu, Piotr?

Fără un cuvânt, opri maşina şi dispăru în casă, lăsând uşa deschisă. Eva- suspină şi, resemnându-se, îl urmă. Piotr se instalase într-un vechi fotoliu din salon şi-o aştepta cu o privire inchizitorială.

Eva îl fixă drept în ochi. Rămaseră liniştiţi, ca două animale. Sălbatice, gata să se arunce unul asupra altuia, el cu un aer furios, ea plină de neîncredere. Ea lăsă ochii în jos, când simţi că el este gata să cedeze. Nu trebuia ca el să-şi piardă demnitatea. Numai atunci Piotr se hotărî să vorbească. Cu o voce din ce în ce mai slabă, îi făcu mii de reproşuri. Era nebun de nelinişte: de ce plecase fără să-l anunţe? Nu’ânţelegea că o iubea? Răscolise cerul şi pământlul pentru a o găsi, el aflându-se tocmai în Azerbaidjan,

şi avusese nevoie de multă imaginaţie pentru ca demersurile lui să nu atragă atenţia. Telefonase chiar la KGB pentru ă o regăsi: ar fi putut să fie asasinată, violată, desfigurată. Eva se cutremură. KGB-ul! îşi luă capul în mâini. „Idioală! Acum este sigur că KGB- ul mă cunoaşte“, se gândi.

— Eva, îi spuse Piotr, n-am Să te las să pleci. Am nevoie de line.

Vocea îi deveni mai blândă:

— Vei veni cu mine în Azerbaidjan. Plecăm în după-amiaza asta.

Eva îşi înălţă capul, stupefiată. El adăugă:

— I-am cerut Olgăi să divorţăm. Nu a fost deloc surprinsă. Cred că a fost chiar uşurată…

Eva izbucni. 6chii îi străluceau:

— Eşti nebun, Piotr! Nu înţelegi nimic. Nimic. Hotărăşti să divorţezi, aşa, fără să ştii dacă te iubesc! Ce vrei? Să mă arunc la picioarele'tale, să mă las înăbuşită de line? Să nu mai exist?

Surprins, Piotr o privea fără'să mişte. Ea continuă, în acelaşi ritm şi pe acelaşi ton:

— Vrei să nu'mai exist, nu-i aşa? Şi munca mea, cariera mea? Şi, apoi, ce te face să crezi că vreau să mă mărit? Ce-mi propui tu ca viaţă? Cea pe care a avut-o Olga? Nu, mulţumesc. Nu am de gând să mă căsătoresc cu un erou sovietic! Nici să'-l înşel pentru…

— Ce-ai spus, Eva? o întrerupse Piotr, cu o voce p'uternică.

Eva îşi ascunse fala în palme.

— Te ascult, Eva. Bacă vrei să-mi spui ceva, vorbeşte!

— Ştiam… Ştiam că soţia ta… avea pe altcineva… bu am îndrăznit să ţi-o spun…

O linişte adâncă se lăsă între ei. Murmurând, ca continuă:

— Am avut un vis, în prima seară când am văzut-o… Are un amant, un bărbat foarte sus plasat în ierarhia partidului. N-am vrut să te amărăsc.

Piotr se ridică şi se plimbă de-a lungul şi de-a latul salonului, încerca, fără îndoială, să-şi identifice rivalul.

— Am văzut un civil, în costum elegant, ca un ministru, părul grizonat, cu ochelari în rame de aur, cam de 50 de-ani. Acest bărbat nu le iubeşte. Ştiu. Înir-o zi va dori să le omoare, aşa cum a fost omorât fratele tău… Iată de ce vreau să plec de aici. De când te cunosc, viaţa mea este un

infern. Am coşmaruri. Tot ceea ce te priveşte mi-a invadat existenţa. ^ Mă sufoc, Piotr. Şi, apoi, mi-e frică pentru tine, pentru mine. Îmi este foarte frică, deoarece... deoarece te iubesc, Piotr.

Tăcu şi-l observă, cu ochii în lacrimi. Piotr simţi că-l invadează un val de bucurie, de mândrie. Tulburat de ceea ce-i spusese, se apropie şi-o mângâie pe păr. Vru s-o ia în braţe, dar ea se îndepărtă:

— Nu, Piotr, trebuie să ne despărţim, trebuie.

— Nu te mai împotrivi, Eva. Ştii foarte bine că nu ne putem despărţi. Vei rămâne cu mine sau voi veni eu cu tine. Am nevoie de line. Sunt gata să-mi abandonez funcţiile^ Oricum, nimic nu merge în ţara asta şi m-am săturat să lupt. Împotriva nebunilor lui Allah, a naţionaliştilor, a instabilităţii ţărilor frăţeşti, a reu- nificării Germaniei, a magazinelor goale' a celor ce vor să treacă ţara asta prin foc şi sabie. De când le-am întâlnit, nu mă gândesc decât la tine, la întâlnirea noastră viitoare. Nu poţi să-mi refuzi dragostea, este sinceră, profundă.

— Piolr, te iubesc la fel... Dar nu pot accepta viaţa asta. Aici sunt o străină şi aşa voi rămâne toată viaţa. Dacă tu pierzi, eu sunt pierdută. Dacă' tu câştigi, eu tot pierd...

— Nu înţeleg.

Eva ezită şi-i ceru un whisky sau ceva tare. Reveni cu câteva sticle şi pahare. Îi dădu un scotch şi se servi cu o vodcă. Eva, cu paharul în mână, avansă ca o somnambulă în spatele fotoliului şi vorbi cu o voce stranie, monotonă, ca şi cum s-ar fi concentrai:

— Ţi-am spus că eşti sortit unui mare destin şi asta fără îndoială. Anul acesta este un an fast pentru tine şi pentru URSS. Anumiţi indivizi complotează chiar în acest moment pentru a lua puterea şi instaura un regim neo-stalinist. Va fi

sânge, mult sânge, şi război. Un război teribil, lung, total şi crud. Preşedintele Gorşkov este inconştient, nebun, responsabil de dezordine, de dezastrul ce se abate asupra ţării. Este un oportunist periculos, care nu se gândeşte decât la rolul pe care-l va avea în Istorie. Va încerca să se ralieze cu rebelii, dar îl vor omorî. Au mai încercat de două ori, după cum spune lumea. Dar a treia oară vor reuşi, dacă… dacă tu nu-i vei împiedica.

îşi bău paharul dintr-o înghiţitură. Alcoolul îi arse stomacul gol. Închise ochii un moment, fără a-şi ascunde durerea şi reluă:

— Tu eşti singurul capabil să împied'ici reîntoarcerea la teroare, la război.'lată destinul tău, Piotr Karstov. Dumnezeu te-a ales pentru că eşti un om drept, cinstit, curajos. Ţi-ai riscat în trecut viaţa pentru a salva alte vieţi. Pe line, Piolr Karstov, Dumnezeu te-â ales pentru că aparţii rasei stăpânilor.

Făcu câţiva paşi şi se 'lăsă să cadă pe o sofa. Piotr o ascultase fascinat.

Rămase un moment fără a spune nimic, sub şocul vorbelor ei, abătut. Eva se ridică, capul i se învârtea puţin. Pregăti cafea şi ceva de mâncare. Piotr veni după ea, cu un aer absent.

Cu o voce gravă, o rugă să vină cu el. Atunci, ea i se aruncă în braţe şi-l sirânse din toate puterile.

— Dragostea mea, îi şopti la ureche.

69

în Il-ul 76-M al armatei care-i ducea de la Leningrad În Azerbaidjan, Eva se prefăcea că dormitează. Aşezată lângă general, îşi făcea în realitate bilanţul în patru întâlniri, din care prima la Ambasada Israelului, care nu durase decât cinci minute, Eva reuşise peste toate aşteptările. Piotr era transformat. Îl vrăjise. Totuşi, ceva nu corespundea portretului pe care i-l făcuseră psihologii de la CIA'şi din

Mossad. După părerea lor, generalul Karstov era un megaloman egpccntric, cu o imensă nevoie de recunoaştere-şi de glorie, care, de altfel, îl împinsese să elibereze ostaticii din Afganistan. Caseta video înregistrată în cursul operaţiunii era pentru ci dovada ambiţiei sale nemăsurate.

Eva ar fi dat mult pentru a cunoaşte versiunea lui Piotr. Evident, nu putea face aluzie la această casetă. Cameramanul reuşise să o ascundă într-un loc sigur înainte de a fi arestat. După ce fusese eliberat, reîntors la Moscova, o vânduse unui diplomat american. Când Piotr ieşise din închisoare, la rândul lui, încercase zadarnic să-l găsească pe cameraman. Acesta dispăruse fără să lase urme. Ancheta pe lângă familie nu dăduse niciun rezultat. Trăsese concluzia că era vorba de un asasinat, fără să piardă speranţa de a pune mâna, într-o zi, pe document.

Piotr era, de asemenea, prezentat ca un bărbat căruia îi plăceau femeile, posesiv, gelos şi egoist. Aici nu se înşelaseră psihologii. Avusese ocazia să se convingă, chiar dacă vedea altceva în acest om, care i se părea mult mai complex decât cel căruia i se examinaseră cele mai mici gusturi, cele mai infime motivaţii, sentimente sau dorinţe refulate. Gândindu-se la toate acestea, adormi de-a binelea.

Avionul aterizã, la ora 18, pe un aeroport militar, aflat la 15 km de Baku, capitala Azerbaidjanului. Eva studiase amănunţit această regiune explozivă, care, după agonia imperiului, punea în pericol însăşi coeziunea Uniunii Sovietice. Dar nu ştia ce-i rezerva viitorul apropiat. Obsedată de gândul că KGB-uf avea acum un dosar despre ea, nu îndrăznea să-l întrebe pe Piotr cum o găsise centrala. La ce bun? îşi imagină pentru a se linişti că telefonaseră la hotelurile din marile oraşe, la companiile aeriene sau la comisariate. Dar, sub protecţia lui Piotr, se considera acum în mâini bune...

Pentru moment, acesta nu avea un plan precis. Vroia ca ea să rămână acolo până la 31 ianuarie, dată la care avea să se întoarcă la Moscova pentru a-şi începe munca, aşa cum se prevăzuse, la 1 februarie. Avea, deci, la dispoziţie patru zile de libertate. Era de nesperat, dacă te gândeai bine. Avea tot timpul să-şi studieze mai atent „subiectul“, să-şi dea seama exact de personalitatea lui

şi să descopere resorturile pe care ar fi putut să acţioneze, cu precizie, la momentul potrivit…

Cortegiul de automobile demară. Cel al lui Piotr, blindat, pe care-l conducea el însuşi, rula în mijlocul celor şase maşini ale securităţii. Un impresionant dispozitiv militar era plasat de-a lungul drumului care ducea spre capitală: tancuri uşoare, vehicule de transport, automitralierc.

— Este, într-adevăr, război? întrebă Eva, cu o voce temătoare.

— Aşteaptă, încă n-ai văzut nimic! exclamă Piotr, râzând.

Ea înţelese că el se afla în clementul său, că-i plăcea această atmosferă marţială.

Zece minute mai lărziu, cortegiul ajunse în faţa unei vile albe din cartierul rezidenţial situai la periferia de sud a oraşului. Două vehicule blindate pe’ şenile, un model pe care ea nu-l cunoştea, erau postate de fiecare parte a unui portal blindat, care se deschise la apropierea lor; nu se opriră însă, ci mai înaintară câteva sute de metri, într-un parc imens, înainte de a ajunge în faţa unei clădiri impunătoare.

— Este „palatul“ unui şef al mafiei locale, spuse Piotr. Era, de asemenea, şi şeful partidului de aici, aşa că n-a fost uşor să-l prindem… Am rechiziţionat lotul! Este o adevărată fortăreaţă. În plus, vei fi păzită de cei mai buni ostaşi ai forţelor speciale.

Un soldat se grăbi să le deschidă portiera şi se apropie

de Piotr. Eva înregistra surpriza pe figura lui. Îi şopti câteva cuvinte lui Piotr, vizibil jenat de prezenţa acestei femei.

Interiorul vilei era somptuos, deşi de un gust îndoielnic. Eva intră în salon şi se prăbuşi pe o sofa de stil oriental. Generalul dispăruse în biroul său, urmat de aghiotant. Îl auzi dând mai multe telefoane şi instrucţiuni. După ce se servi cu un pahar cu apă, se gândi să umple un altul pe care să-l ducă iubitului ci. Aşezat la o masă mare plină de dosare, telefoane şi de hărţi, Piotr vorbea cu un ton sec şi dur. Pe pereţi, ea descoperi hărţi ale oraşului Baku şi ale regiunii, precum şi schema cantonamentelor trupelor marcate prin steguleţe roşii şi prin cifre. Era prima oară că-l vedea în acţiune şi el îi surâse ciudat când îi întinse paharul cu apă rece.

— ’Am spus în picioare! strigă deodată. Să tragă în picioare, niciodată în cap, Dumnezeule! Numai în caz de legitimă apărare…

Armata sovietică, aşa cum anunţase *Herald Tribune,* importase gloanţe de plastic din Israel. Piotr termină convorbirea, apoi formă un număr lung şi ceru să vorbească cu Gorşkov. Ea se prefăcu că vrea să-l lase singur, dar el o reţinu, prinzând-o de braţ. Aşteptă un moment frunzărind telexurile adunate pe birou. Dar cum aşteptarea se prelungea, luă un stilou şi sublinie câteva cuvinte, fraze.

înjură de câteva ori printre dinii, suspinând. Avea aerul că uitase de prezenţa Evei.

— Domnul Preşedinte? Karstov. Ce? Nu, nu, nimic nou… încă una sau două săpl’ămâni, poate mai mult… Nu voi putea să revin înainte… Ştiu, ştiu, dar prezenţa mea este necesară aici, dacă vrem să evităm marele măcel…

Puse receptorul în furcă, îşi chemă aghiotantul postat la intrare şi-i spuse câteva cuvinte la ureche. Apoi, se întoarse

către Eva:

— Am terminat! Putem merge!

Eva îl privi mirată.

— Două zile pe malul Mării Caspice. Tu şi eu, numai tu şi eu. Sunt multe lucruri pe care va trebui să mi le explici.

în acelaşi moment, în micul apartament pe care îl ocupa în strada Piatniţkaia 13, familia Pliuci se pregătea să se aşeze la masă. Îl invitaseră pe căpitanul Osipov, şeful serviciului străinilor din KGB, cu soţia. Sub pretextul că nu se văzuseră de mult, Boris îi propusese vechiului său prieten această mică sărbătoare, atât era de nerăbdător să-i pună nişte întrebări care-l chinuiau de la începutul anchetei. Doamna Pliuci pregătise o *solianka,* supă de peşte, zacuscă, un excelent *tabaka,* o specialitate georgiană care-i reuşea de minune, şi un pui la grătar cu mujdei de usturoi. Vinurile erau lot din Georgia. Erau cele mai bune din ţară. *Ţinandali* alb pentru antreuri şi *Kinzmarauli* roşu pentru pui.' Şi, bineînţeles, o bună vodcă poloneză. Ca deşert, pregătise o tartă'cu mere şi scorţişoară.

Seara fusese destinsă: evitaseră cu grijă să vorbească despre teroarea islamică ce se abătuse peste capitală, preferind să evoce numeroase alte zvonuri care circulau în oraş. Tania Gorşkova ar fi acordat anumite privilegii unui celebru bijutier francez în schimbul unei colecţii de bijuterii, ministrul apărării ar avea o amantă unguroaică, Olga Karstov ar fi cerut divorţul, ar avea un amant…

— Se spune că amantul este patronul tău. Este adevărat? îl întrebă Pliuci, pe care de obicei nu-l interesau astfel de zvonuri.

— Aşa se spune, dar nu îndrăznesc să confirm…

— Dacă generalul află de amant, se lasă cu sânge. Piotr Karstov nu este un naiv. Eu nu cred, totuşi, în povestea asta, spuse soţia lui Osipov.

— Nici Karstov nu este un înger, îi replică soţul. Umblă

zvonul că frecventează în acest moment o ziaristă străină, de-o frumuseţe fără seamăn.

Povesti că, la ordinul discret al unui ofiţer superior al KGBului, prieten cu Karstov, serviciul său se lansase în căutarea unei

r

anume Eva Dumoulin, sosită la Moscova la sfârşitul lui decembrie. O găsiseră până la urmă la Leningrad.

— Ni s-a spus că este o prietenă intimă a Olgăi Karstov.

— Unde lucrează? întrebă inspectorul cu un aer inocent.

— Într-o agenţie de presă, Agenţia de Presă Europeană.

— Poate este adevărat. Şi ce-ar ’fi rău în asta? protestă soţia lui Pliuci. Cu tot ce se petrece azi… şi apoi toii aceşti turişti ce sunt agresaţi, violaţi, ucişi! Mie îmi place mult karstov. Este, fără îndoială, cel mai puţin corupt din bandă.

— Cum arată femeia asta? Mică, mare, brună, blondă?

Pliuci ezitase înainte de a pune această întrebare…

— Brunetă, cred. I-am văzut dosarul la serviciul de presă al Ministerului Afacerilor Externe, este într-adevăr foarte frumoasă. Ar fi trebuit să fie manechin la Paris sau să facă un film cu James Bond…

— Îţi aduci aminte când a sosit la Moscova? întrebă Pliuci, cu o voce’ ce se voia neutră.

— Pe 26 sau 27 decembrie. Da, pe 26, sigur.

— Ce are aşa de excepţional? îl întrebă soţia sa ofensată.

— O faţă şi o siluetă magnifice, aşa cum le ai şi tu, draga mea, răspunse 6sipov râzând. Dar, în plus, are o gropiţă fermecătoare aici, în mijlocul bărbiei, ca actorul acela american…

— Douglas, Kirk Douglas, îi prcciză Pliuci cu o voce cavernoasă.

Şi adăugă:

— Părinţii lui erau ruşi!

» s

s

Căsuţa în care se instalaseră Eva şi Piotr era o adevărată minunăţie. Vopsită în alb, aşezată în mijlocul unei grădini şi ascunsă de un rând de pini, dădea spre mare. Interiorul era decorat cu mobile, ţesături şi obiecte locale. Îi plăcuse imediat acest cadru idilic şi se hotărâse să profite din plin de această „vacanţă“ neprevăzută, în prima zi, refuză categoric să răspundă la întrebările insistente ale lui Piotr şi-l luă pe plaja pustie. Îşi petrecură ziua făcând lungi plimbări şi îmbrăţişându-se. Seara, Piotr pregăti masa. Eva, aşezată îotr-un fotoliu, îl observa amuzată. Avea aerul destins şi fericit. Se apropie, în sfârşit, şi anunţă:

— Doamna Karstov’este servită!

Eva îl atrase spre ea râzând şi-l îmbrăţişă cu putere. Se simţea topindu-se în faţa acestui bărbat care-şi recăpăta forţele datorită prezenţei ei şi, fără a-i lăsa timp să protesteze, îl dezbrăcă cu nerăbdare. Pentru prima oară ca se lăsă pradă simţurilor. Fu femeie, violentă, grăbită să se bucure de acest corp numai muşchi, pe ca- re-l conducea pe drumul plăcerii. Piotr, depăşit, pierdut, se minuna să vadă faţa iubitei sale luminată de plăcere. Nu bănuise că ea ar putea fi atât de pasionată, de exaltată.

Mai târziu, aşezaţi la masă, devorară felurile, de-acum reci, pregătite cu atâta grijă. Râdcau după fiecare înghiţitură de vodcă şi se sărutau cu pasiune.

— Mă opresc, suspină Eva, săturată. Dacă nu, mă voi îngrăşa şi n-ai să mă mai vrei!

— Porumbiţo, îmi place să te văd mâneând. Asta dovedeşte că ai forţă, caracter, că eşti o adevărată femeie!

îi surise cu o grimasă ce-i făcu pe amândoi să izbucnească în râs.

— Eva, mă simt aşa de bine cu tine, spuse Piotr, cu o voce dintr-odată serioasă. Eşti o femeie formidabilă. Şi nici

nu-ţi cunosc măcar vârsla. De fapt, îmi dau seama că nu ştiu nimic despre tine. Cum ai devenit ziaristă? De ce le-a interesat ţara noastră?

— O secundă, dragul meu. Pui prea multe întrebări în acelaşi timp. Să începem cu vârsta.

— Douăzeci şi cinci?

— Douăzeci şi opt! Şi tu 44, deci 16 ani mai mult decât mine. Este bine pentru un cuplu? Zece ani diferenţă este maximum, nu?

Piotr vru să spună ceva, dar ea îi tăie vorba şi începu să-i povestească „viaţa“ ei. Limba rusă a învăţat-o la San Diego şi şi-a perfecţionat-o’ân cursul celor câtorva călătorii în URSS. Descoperise’şi iubise Rusia citindu-i pe marii romancieri ai secolului al XlX-lea, apoi se pasionase pentru URSS-ul pe care Gorşkov, din 1985, încerca să-l scoată din vechiul făgaş. Devenise ziaristă datorită cunoaşterii limbii ruse, într-un moment în care presa occidentală, din cauza*peresiroicii,* căuta specialişti. În 1992, publicase chiar un studiu, intitulat *Gorşkov şi Marea Iluzie.*

— Nici acum nu crezi?

— Niciun moment n-am crezut, îmi pare rău.

Piotr îi făcu semn să continue. Eva bău o înghiţitură şi continuă:

— Natura şi istoria umană nu pot fi schimbate. Când studiezi dictaturile, îţi dai seama că toate au sfirşit la fel. Scenariul nu se schimbă: un regim dictatorial se aşază la putere, masacrează mii de opozanţi, instaurează teroarea. Într-o zi, dictatorul, presat de evenimente, de rezistenţa celor ce i se opun, de eşecul politicii sale economice în special, este obligat să’facă concesii. Este, de qbicei, începutul sfirşitului. O dală procesul declanşat, nu mai poate să-l oprească. De ce? Simplu, deoarece oamenii obişnuiţi cu teroarea şi privaţiunile consideră ceea ce au

cucerit senin de slăbiciune al puterii. Vor totul imediat, tot ceea ce îe-a lipsit atâla timp şi aceasta este începutul anarhiei, începutul sfirşitului! Clasic, uman', banal. Iată de ce, şi aceasta este teza studiului meu, nu cred în „revoluţia Gorşkov'". De altfel, evenimentele confirmă banalitatea spuselor mele.

Piotr o ascultă cu atenţie. Cu toate studiile sale strălucite la faimoasa şcoală de război de la Moscova, cu toată cunoaşterea problemelor strategice şi militare, îi lipsea această dimensiune intelectuală, această certitudine care emana din Eva. În închisoare, avusese timp să ingurgiteze zeci de cărţi de istorie şi economie, înţelesese atunci utopia sistemului sovietic pe care a început să-l urască cu toate forţele sale. Când Gorşkov a ajuns la putere, avusese o speranţă imensă, aceea de a-şi vedea ţara devenind o naţiune modernă, liberă, umană. Şi azi, încă, el avea încredere în Gorşkov, dar trebuia să recunoască, totuşi, că Eva avea dreptate. Atunci, îi puse întrebarea care-l preocupa atât de mult:

75

— M

— Eva, la Leningrad ai spus un lucru: dacă eu pierd, tu eşti pierdută, iar dacă eu câştig, tu eşti, de asemenea, pierdută... Explică-mi.

— Am vrut să te fac să înţelegi că, dacă devin solia ta, cu, o străină, franţuzoaică, nu vei fi credibil şi asta te va pierde... mai devreme sau mai târziu...

Piotr, gândilor, o întrebă de ce-i spusese că el salvase vieţi...

— Am avut o viziune în timp ce-ţi vorbeam. Sunt incapabilă să-ţi precizez când şi cum ai făcul-o, dar asta o văd pe chipul tău. Aminleşte-ţi, ţi-am mărturisit odată, la început, cum să-ţi spun... că erai atrăgător. Pentru că ceva în tine mă atrage ca un magnet... De când le-am întâlnit,

ceea ce tu ai putea numi cel de-al şaselea simţ al meu s-a intensificat considerabil. Făcu o pauză şi reluă:

— Voi pleca, Piotr, trebuie…

Piotr rămase tăcut, cu faţa împietrită. Soneria telefonului zbâr- nâi. Nu se mişcă. După zece apeluri lungi, se aşternu liniştea. Eva îşi fixa paharul gol şi evita să-l privească în ochi. Piotr se ridică de la masă şi luă o ţigară din tunica pusă pe un scaun. O aprinse şi reveni să se aşeze cu un pahar de coniac în mână.

— Micuţa mea Eva, n-ai înţeles nimic. Eu am înţeles totul, tu nimic.

Bău o înghiţitură de coniac şi trase un fum de ţigară. Eva simţi şi ea nevoia unei ţigări. Dar încetase să mai fumeze înainte de a veni la Moscova. Asta nu corespundea cu imaginea ei de femeie sportivă şi sănătoasă.

— Ce n-am înţeles?

Piotr păstră tăcerea. „La ce se gândeşte?“, se întrebă Eva. Partea lui slabă îi scăpa câteodată. Ştia că ruşii sunt imbatabili în aluzii, vorbe indirecte, gânduri ascunse. Decenii, secole de dictatură îi făcuseră maeştri în această materie. Toţi se puteau dedubla, după cum arată Pilniak, romancierul pe care-l descoperise în timpul antrenamentului.

O cuprinse îndoiala. Ce ştia el de fapt? KGB-ul îl informase că o tânără femeie, semănând^ probabil, cu cea pe care el o căuta, pierduse un ceas sofisticat? Încercase să uite pentru moment de KGB. În zadar. Trebuia să acţioneze, ar putea să fie obligată să abandoneze… Piotr puse jos ţigara.

— Dacă câştig, dar ce? spuse el, în sfârşit.

întrebarea’, pe care o aştepta şi de care se temea în acelaşi timp, o linişti.

— Vei câştiga. Trebuie. Pentru a împiedica tirania, o nouă dictatură…

— Este vag…

— Nu-mi cere mai mult. Îţi spun ceea ce simt foarte puternic în anumite momente... Nu cu sunt cea care vorbeşte. Nu-mi controlez viziunile. Ele sunt foarte confuze. Poate mă exprim rău. Dar un iucru este sigur. Nişte oameni, între care se numără şi principalii tăi rivali, şi ai mulţi, pregătesc acestă reîntoarcere'la dictatură. Şi tu, dacă nu faci nimic, vei fi prima lor victimă. Ştiu acum că'Dumnezcu m-a adus în calea ta pentru a te avertiza, pentru a-ţi da şansa să-ţi alegi calea... Sunt convinsă, în adâncul sufletului meu. Pentru asta trebuie să plec acum.

Piotr îşi reluă ţigara şi se lăsă cu scaunul pe spate. Surâdea.

— Mama a crezut întotdeauna în prezicătoare. Cred că eşti una dintre ele. Ai dovedit-o deja... Şi cred în ce spui. Nu ştiu 'de ce, dar cred, chiar dacă nu cred în'Dumnezeu, ca tine.

— Ba da, ba da, crezi în Dumnezeu. Mai mult decât îţi dai seama. Eşti un Qm cu credinţă. Comportarea ta este a unui credincios. Când crezi în demnitatea umană, în aproapele tău, când dai dovadă de umanitate, atunci eşti un credincios. A crede în om şi a nu-l umili este esenţialul credinţei, restul nu este decât literatură!

— Fie. Dar nu ai înţeles'totul. Nu numai că nu vei pleca, nu numai că vei deveni so'ţia mea curând, foarte curând...

Se opri un moment, ' cu ochii în gol, şi murmură visător:

— Dar vei fi şi mama copiilor mei... E) umnezeu a vrut aşa.

Eva sosi la Agenţia de Presă Europeană la 1 februarie, dimineaţa. Cei patru colaboratori, două femei şi doi bărbaţi, o primiră cu sentimente diferite. Era cea mai tânără dintre ei, dar asta nu-i va pune probleme insurmontabile de autoritate. În schimb, faptul că era franţuzoaică nu era de

natură să uşureze lucrurile. Bruno, italianul, avea un aer simpatic. Vreo 40 de ani, cu o burtă bombată, ochi mici, negri, fruntea cheloasă. Se gândi, privindu-l, că n-a făcut un minut de gimnastică în viaţa lui. Martine, belgiana, 32 de ani, la fel de înaltă ca Eva, cu păr lung, negru, şi ochi mari, negri, minunaţi, se ocupa în general de economie. Pia, daneza, o blondă fermecătoare, micuţă, cu ochi căprui, avea în jur de 30 de ani şi se ocupa de cultură. Remarcă însă, în primul rând, răceala şi indiferenţa sfidătoare a englezului David. Când vru să-i strângă mâna, acesta o lăsă câteva secunde cu mâna întinsă, în timp ce citea un articol. 36 de ani, bărbat frumos, îmbrăcat ca un bancher din City, dar avea unghiile murdare, ceea ce ea detesta la bărbaţi. Simţi că va fi greu să se înţeleagă.

Zece minute mai t'ârziu, îi convocă în biroul său. Se discutară toate subiectele fierbinţi, unul câte unul, înccpând cu atentatele. Bilanţul se ridica la 13 morţi, toţi miliţieni, revendicaţi de aceleaşi grupuri. O bombă, plasată în parkingul aeroportului Şeremelievo, provocase în ajun pagube estimate la mai multe milioane de ruble, dar nu făcuse victime. Azerbaidjanul era alt subiect la ordinea zilei. De la începutul revoltei, cifra victimelor rămânea incertă. Se vorbea de 5 000 de morţi, cu toate că oficial *Pravda* nu anunţase decât 250. Ziariştii străini, cărora le era interzis să se ducă la fata locului, trebuiau să se mulţumească cu zvonurile neconirolabiâe transmise de opozanţii locali şi cu informaţiile *Pravdei,* sau ale agenţiei *TASS...* Bruno propunea un comentariu ceva mai lung despre liderul mişcării „Pamiat", care tocmai fusese arestat, şi despre manifestările populare care începuseră. Eva acceptă ş'i-l însărcina pe David să scrie un articol despre cauzele succesului mişcărilor fasciste şi antisemite la ruşi. Acesta acceptă din vârful buzelor. În afara URSS-ului, Polonia trăia tot în haos. În ceea ce

îi priveşte pe germanii clin est, ei nu se gândeau decât la unificare, precizã Martine.

Aşezată cu faţa la fereastră, Eva asculta, lua note, punea întrebări. Pentru a-şi marca autoritatea, interzisese de la. Început fumatul în biroul său. David, singurul fumător din agenţie, nu a prea apreciat decizia: se jucă nervos cu pachetul lui de Players până la sfârşitul şedinţei. Eva se prefăcu că nu-l observă.

Cu toate eforturile ei, gândurilc i-o luau razna. Reîntoarsă în ajun cu avionul, îşi regăsise maşina, cum îi promisese Piotr, în curtea imobilului şi cheile în cutia poştală. Piotr o prevenise că nu o va putea chema la telefon înainte de reîntoarcerea lui la Moscova, peste trei sau patru zile. Aceasta îi lăsa timp să reflecteze. Întoarsă acasă, avusese impresia că cineva vizitase apartamentul în absenţa ei. Controlase rapid dacă nu ascunseseră microfoane, dar rezultatul fusese negativ. Sigură că KGB-ul făcea o anchetă în ceea ce o priveşte, îşi imagina că viitorul îi va rezerva câteva surprize şi că nici măcar protecţia unui general de talia lui Karstov nu-i va fi de vreun folos. Din contră, în această perioadă, când regimul se fisura peste tot, nimeni nu era la adăpost. Trebuia să se apere singură şi să dejoace capcanele pe care contraspionajul sovietic i le va întinde mai devreme sau mai târziu, fie pentru a o demasca, fie pentru a-l înlătura pe Karstov. Trebuia, deci, urgent, să ia măsuri. O privi atent pe Martine. Semănau destul de bine. Noaptea, nimeni nu ar fi putut să le deosebească siluetele…

După şedinţă, consultă dosarul tinerei belgiene, apoi îi formă numărul de telefon pentru a o invita la masă. Martine acceptă imediat.

Gândindu-se la ce avea de făcut, Eva aruncă o privire la ceasul cumpărat la Leningrad: 11 şi 45. Scoase din geantă o carte poştală cu Kremlinul şi-i scrise „prietenei“ sale Ulla,

din Nisa. Era cea de-a zecea carte poştală de când era la Moscova, dar era prima dată când scria că „logodnicul este gelos şi vrea un copil“!

Soneria telefonului se auzi în momentul în care timbra cartea poştală pentru a o pune la poştă. Era Olga, soţia lui Karstov.

Dragă prietenă, ce mai faci? Te-am căutat de mai multe ori. Te-ai instalat bine?

— Olga, ce surpriză!

— Vino la mine discară. Soţul meu, generalul, lipseşte pentru moment…

— Sunt dezolată, Olga, de-abia mi-am început munca şi nu am niciun moment liber.

— Nu mă refuza, Eva, te rog. Trebuie să vorbim amândouă… despre Piotr, de exemplu. Mi-ar face mare plăcere să te revăd.

Eva simţi inima bătându-i mai tare. Ţinea receptorul între cap şi umăr. De câteva minute observa pe fereastră o tânără blondă ce părea că se plimbă pe trotuarul din faţa agenţiei. Intrigată, se ridică şi o observă mai atent.

După felul cum mergea în sus şi în jos, putea foarte bine să fie o prostituată sau o îndrăgostită âşteptându-şi iubitul. De la biroul său, situat la etajul trei, nu-i vedea prea bine profilul.

— Eva, nu te mai aud. Alo?

— Scuză-mă, mi s-a adus o scrisoare la semnat.

— Atunci, de acord pentru diseară, la mine, la ora 20. Îţi aduci aminte unde locuiesc, nu-i aşa? Pe diseară.

încheie înainte de a-i lăsa fevei timp să răspundă. Aceasta puse jos receptorul, suspinând. Deodată, o trecu un fior rece: cu toată distanţa o recunoscuse pe blonda ce-şi întorsese faţa către agenţie: vânzăloarea de la Hilton,

unde cumpărase mantoul de blană.

Cu mâinile tremurânde, Eva se prăbuşi pe fotoliu. Ce face aici acea fată, dacă nu venise pentru ca, Eva? Nu mai era nicio îndoială, KGB-ul îi regăsise urma. „Să nu-ţi pierzi capul“, se gândi. Respiră adânc pentru a slăpâni spaima ce-o cuprindea. De ce o foloseau pe această vânzătoarc, dacă nu pentru a o recunoaşte? Asta însemna că nu dispuneau de elemente sigure şi că por’tre- lul-robot pe care i-l făcuseră era neconcludent. Câteva’ minute mai târziu, Martine veni s-o caute pentru a merge la masă.

— Unde mergem? întrebă Eva, zâmbind.

— Mergem la Pierre, în strada Arbat. Sper că încă n-ai fost acolo.

— Nu, este o idee foarte bună… Ai un mantou superb, Martine, spuse ridicându-se. Este exact ce mi-ar trebui.

— Vrei să-l încerci? propuse belgiana. Nici al tău nu-i mai prejos.

— Facem schimb atunci, ca să vedem cum îmi vine? Numai cât ieşim!

’ începură să râdă şi tocmai se pregăteau să iasă, când Eva se opri.

— Oh! am uitat să dau un telefon foarte important. Du-te, te rog. Te ajung din urmă, în zece minute. Nu te deranjează, nu? Eşti adorabilă.

’ – Pot să te aştept…

— Nu, nu, du-te, timpul este frumos. Te ajung din urmă înainte de a fi ajuns la restaurant.

Martine dispăru. Eva se aşează în faţa ferestrei. Două minute mai târziu, Martine ieşi din clădire. Fata’de la Hilton o văzu, recunoscu, fără îndoială, mantoul şi începu s-o urmărească. Fără a pierde un minut, Eva se precipită pe scări. Înainte de a ieşi, aruncă o privire în jur şi se îndreptă în aceeaşi direcţie. Martine mergea încet şi se oprea din când în când în faţa unul magazin. Tânăra o

imita cu stângăcie. „Nu este o profesionistă“, gândi Eva, care spera din toată inimă ca rusoaica să nu fie şi ea urmărită de un om al KGB-ului. În orice caz, i se confirmau temerile: o reperaseră şi era neîndoielnic că cei ce erau pe urmele ci anchetau cazul miliţianului omorât în seara de 26 decembrie şi nu situaţia amantei unui general progorşkovian. Nu-i mai rămăsese decât să spere ca diferitele servicii să nu facă legătura între această afacere şi căutările întreprinse de Karslov când ea fugise stupid la Leningrad. O văzu pe Martine intrând în restaurant. Vânzătoarea ezită un moment, apoi se îndreptă către o cabină telefonică şi se aşeză în spatele unui om în vârstă, care aştepta şi el la coadă. La o sută de metri, Eva aştepta nemişcată. 6 văzu Vorbind cu însufleţire şi deduse că-şi prevenea superiorul sau „pe cel ce-o folosea“. Un minut mai târzi’u, ieşea din cabină şi intra în restaurant. Eva intră la rân- dul ci într-o’cabină telefonică şi formă numărul restaurantului, pe care Martine i-l notase pe o hârtie înainte de a pleca. Ceru să vorbească cu Martine Dumoulin şi o descrise cât se poate de exact.

După câteva minute, în care percepu în receptor animaţia din restaurant, auzi vocea Martinei.

— Alo, Martine? Eu sunt, Eva. Sunt dezolată. Nu voi putea să vin, a intervenit ceva în ultima clipă. Am să-ţi explic mai târziu. Nu te superi?

— Nu-i grav, înţeleg... Dar ai cerut-o pe Martine Dumoulin?

— Nu, am cerut-o pe Martine din partea lui Dumoulin, de ce?

— Chelnerul a întrebat de Martine Dumoulin şi asta m-a intrigat.

— Pe curând, Martine, le îmbrăţişez.

închise, se duse pe trotuarul de vizavi şi se amestecă în mulţime. În jurul ei, moscoviţii mâncau sandvişuri, citeau,

jucau şah, vorbeau sau se plimbau în mici grupuri. Turiştii se îngrămădeau în faţa casei de la numărul 9 din piaţă – cea în care locuise Dos- loievski – sau în faţa celei de la numărul 14, vechea locuinţă a lui Ceaikovski şi a lui Rubinslein. Se apropie de un grup de turişti italieni. Ghidul, un student, explica cu pasiune că piaţa Arbat văzuse trccând hoardele tătare ale lui Mehmed Khan în 1439, reîntoarcerea lui Ivan cel Groaznic după victoria de la Novgorod, retragerea armatelor invadatoare în 1812. Înfometată, Eva îşi cumpără de la un vânzător ambulant o pizza, fără a pierde din ochi restaurantul, şi se aşează pe o bancă la vreo zece metri de biserica Sfântul Nicolae. Între timp în faţa restaurantului „La Pierre“ începuse să se facă coadă. Un bărbat, îmbrăcat cu un pardesiu gri şi cu o căciulă mare, cu toate insultele ce i s-au adresat, intră în restaurant înaintea tuturor. Eva îşi ronţăia pizza şi rămase de pază o jumătate de oră care-i păru o’veşnicie. În slărşit, Martine ieşi din restaurant. Eva, cu toate simţurile în alertă, o observa, as-

cunzându-se pe cât putea. Căleva minute mai târziu, vânzătoarea de la Hilton ieşi la rândul ei, urmată de omul în pardesiu. Schimbară un semn discret şi fiecare o luă în altă direcţie. Eva ezită un moment şi se luă după bărbat, la o distanţă respectabilă. La capătul străzii Arbat, acesta traversă pasajul subteran care dădea pe bulevardul Suvorov. Mergea cu un pas rapid. Ieşi din pasaj şi trecu de casa ziariştilor, unde Maiakovski, Esenin’şi Aleksand’r Blok îşi tociseră fundul pantalonilor. Se opri în faţa casei unde locuise Gogol. Aici, la numărul 7, scrisese piesa *Revizorul* şi tot aici, într-un moment de depresiune, la 12 februarie 1852, îşi arsese al doilea volum al romanului *Suflete moarte,* înainte de a muri. Eva ştia, fără s-o fi văzut vreodată, că o statuie a lui se afla în curte. Bărbatul se opri

un moment, ca şi cum ar fi vrut să se întoarcă, înconjură un grup de turişti şi făcu câţiva paşi spre o Volgâ neagră parcată în faţa casei cu numărul 13.’Girofârul montat pe maşină îi reţinu atenţia imediat şi o făcu să-şi noteze numărul vehiculului.

Privi figura bărbatului în momentul în care maşina demara. Ar fi sărit într-un taxi. Dar cum să-i spui unui şofer moscovit: „Urmăreşte Volga aceea cu girofar!“ înjură printre dinţi şi se hotărî să se întoarcă pe jos la agenţie, ce se afla pe strada Razin, la doi kilometri de Arbat, de cealaltă parte a Pieţii Roşii. Mergând, simţi spaima cuprinzând-o. Gânduri alarmante ’o chinuiau. Urcă în fugă scara şi se duse rapid în biroul său. Apoi, îl chemă pe Bruno şi-i spuse că trebuie să se ducă la Ministerul Afacerilor Externe, pentru a-şi lua acreditarea.

— Dar ai primit-o deja!

— Au greşit ceva. Trebuie s-o modifice…

— Vei avea timp să-ţi faci comentariul pentru ora 19?

— Cred că nu. Poţi să-l scrii tu în locul meu, Bruno? Mi-ai face un mare serviciu.

— Fără probleme, poţi să ai încredere.

— Mulţumesc. Pentru’oboseală te invit la masă săptămâna viitoare. De acord?

Bruno îi făcu cu ochiul şi dispăru fluierând.

Eva îşi îmbrăcă mantoul, se uită pe fereastră, ieşi şi luă primul taxi pe care-l zări. Şoferul aparţinea genului oamenilor tare vorbăreţi, dar era simpatic! Discutară despre iarna grea, despre atentatele care transformaseră oraşul într-o cazematâ. Peste tot vedeai trupe MVD, patrulând în blindatele lor uşoare.

Taxiul o lăsă la capătul străzii Kaliaicvski. Plăti, intră într-un imobil, apoi ieşi un minut mai târziu, când fu sigură că nimeni n-o urmărise şi că taxiul dispăruse. Se îndreptă atunci spre casa ei, de pe strada Cehov.

Trebuia să reflecteze înainte de a acţiona. Şi, în special, să se pregătească s-o revadă pe Olga în seara aceea. Ştia oare ceva despre legătura ei cu Piotr? Fără îndoială. Dacă patronul KGB-ului era într-adevăr amantul ei, cum pretindea Washingtonul, erau şanse să fi aflat că o „ziaristă occidentală“ petrecuse câteva zile în zona interzisă din Azerbaidjan, cu generalul Karstov. În acest caz, nu lăsase să-i scape ocazia de a-şi informa amanta…

Ce-i va spune Olgăi? Piotr vorbise cu solia sa? îi jurase că nu. Ce vroia ca, de fapt? Angrenajul în care se lăsase prinsă, când îşi începuse atât de bine misiunea, i se părea dintr-odată imposibil de oprit. Îşi reproşa că acţionase de două săptămâni încoace mai mult ca femeie decât ca agent. Gândurile i se învălmăşeau. Pierdea controlul asupra situaţiei. Totuşi, nu avea de ales. Trebuia să continue. Gândul că, în caz de eşec, ’ ar fi trebuit să le dea superiorilor ei explicaţii o împiedica să abandoneze totul. Niciodată nu va putea să-i înfrunte, dar nici ci nu o vor putea judeca pentru această derută. Când amintirea a ceea ce îndurase – şi, în special, această transformare a personalităţii sale – îi reveni’ în minte, regăsi un pic de curaj. Se opri în faţa oglinzii de la intrare, ca şi cum ar fi vrut să extragă forţe noi din acea Dahlia ce fusese cândva şi care trăia încă în cel ’mai intim colţ al sufletului său.

Era ora când magazinele, chiar cele rezervate străinilor, închideau. Vânzătoarea ieşi din hotelul Hillon şi se îndreptă spre staţia Ka- lininskaia. Era îmbrăcată în bluc-jeans, adidaşi, un bluzon de piele dublată cu blană, cu o căciulă pe cap. Eva o urmări din depărtare. Cu fizicul ei de studentă, cu ochelari cu ramă de aur, era de nerecunoscut. Se instală în celălalt capăt al vagonului şi o observă cu coada ochiului. Zece minute mai târziu, vânzătoarea cobora la staţia Jugo-Zapadnaia. Pe culoarele de marmură luminate puternic, se îndrepta spre ieşire.

Era ora 19 şi 20. D luă pe bulevard, apoi la dreapta, pe o străduţă întunecoasă. După câteva minute, pătrundea înir- un imobil. Rămasă afară, Eva urmărea ferestrele celor cinci etaje şi aştepta, rugându-se ca apartamentul fetei să dea spre stradă. Lumina se aprinse puţin după aceea tocmai la cel de-al cincilea etaj. Eva examină câteva secunde împrejurimile şi pătrunse la rândul său în imobil. Fără a aprinde lumina, luă ascensorul, urcă la etajul cinci. Se simţea ciudat de calmă. Ajunsă la etaj, ezită puţin în faţa celor trei uşi şi oplă pentru cea din dreapta, cea care logic trebuia să corespundă ferestrelor. Sună, cu un surâs afişat pe faţă. Uşa se deschiserşi în faţa ei apăru vânzătoarea, în halat. Cu o voce amabilă,

o întrebă, în limba rusă, dacă acesta era apartamentul lui Gheorghi
AÂtjnatov.

— Nu, nu stă aici…

— Dar mi-a spus… Probabil că m-am înşelat. Vă rog să mă scu- zaţi. Aveţi cumva un telefon? Mi-aţi face un serviciu, dacă…

— Bineînţeles, intraţi.

— Vă mulţumesc foarte mult. Bărbaţii ăştia!

Eva îi adresă un surâs complice.

Vânzătoarea îi indică telefonul şi se scuză. Trebuia să facă un duş şi, să plece, avea o întâlnire.

— Sunteţi rusoaică? Aveţi un mic accent, o întrebă îndreptân- dt re baie.

una este rusoaică, tatăl meu polonez.

Eva se instala în faţa telefonului, fără a ridica receptorul. Fata tocmai închidea uşa după ea. Aşteptă un moment până ce auzi zgomotul apei, apoi se îndreptă fără zgomot spre uşă, pe care o întredeschise încet. Rusoaica era cu spatele. Atunci, Eva se repezi şi trase brusc perdeaua.

Speriată, fata nu avu timp să strige: o lovitură teribilă peste gât îi tăie respiraţia. Căzu fără zgomot. Eva închise robinetele cu un prosop pentru a nu lăsa amprente, apoi înconjură gâtul fetei cu amândouă mâinile şi sirânse cu toată forţa.
Faţa vânzătoarei se făcu roşie, apoi se învineţi.

Fără să simtă măcar un fior, Eva o lăsă să alunece în cadă, se asigură că inima încetase cu adevărat să-i bată şi ieşi din sala de baie. Răsturnă receptorul telefonului fără a-l atinge cu mâna, stinse lumina cu cotul şi ieşi fără zgomot.

Reîntoarsă acasă, se schimbă, se machie puţin, apoi se duse la
Olga Karstov, care o primi cu o evidentă căldură.

— Dragă Eva, ce bucurie să te revăd! Scuză-mă că am fost atât de insistentă la telefon, dar vroiam neapărat să-ţi vorbesc.

îi luă haina şi-i propuse o cupă de şampanie. Eva avea mai degrabă chef de un whisky, dar acceptă cu un surâs. Încercă să-şi ascundă neliniştea şi jena cât mai bine şi nu prea ştia ce să spună.

— Îmi place casa dumitalc, spuse cu o voce neutră.

— Mulţumesc. Eu am decorat-o.

Olga o privi cu discreţie, fără a şti de unde să înceapă.

Eva se aştepta la ceea ce ar fi putut fi cel mai rău. Mâna dreaptă îi tremură un moment şi se grăbi să pună jos paharul. Olga o fixa drept în ochi. Eva era cât pe ce să-i lase în jos, dar preferă să o înfrunte. Olga fu cea care capitulă.

— Eva, am aflat ceva şi as vrea să vorbim, s s

– Ma

Eva nu se mişcă. Îşi luă paharul, bău o înghiţitură şi aşteptă urmarea.

— Soţul meu a cerut divorţul. De câtva timp nu mai este

acelaşi. De aproape o lună nu l-am mai văzut. Telefonează rar şi găseşte mii de motive – de stat, bineînţeles – pentru a nu reveni la Moscova... Ştii, fără îndoială, că este în Azerbaidjan?

Eva dădu afirmativ din cap.

— Şi dumneata cred că mă eviţi, continuă Olga. Te-am chemat de mai multe ori, ţi-am lăsat mesaje...

— Sunt depăşită de solicitări, nu trebuie să te superi. Lasă-mi timp să mă obişnuiesc.

— Ţi-am telefonat pentru că am nevoie de ajutor. Eşti franţuzoaică, mă poţi înţelege... De fapt, nu am prietene. Toate sunt idi- oate. Pe dumneata te iubesc, nu ştiu de ce. Am încredere în dumneata. Nu atât divorţul mă frământă. La noi, divorţurile sunt tot atât de rapide ca şi căsătoriile. Se spune chiar că batem toate recordurile. Ai un prieten?

Eva dădu negativ din cap. Şi-ar fi dat salariul pe un an pentru a înţelege jocul Olgăi. Trecură’la masă. Olga pregătise ceva foarte uşor. Eva avea stomacul gol, dar nu avea poftă de mâncare. Era prea încordată şi imaginea vânzătoareî prăbuşindu-se cu ochii mari deschişi nu-i ieşea din minte. Mâncă puţină zacuscă şi bău un pahar mare cu apă pentru a se calma.

S-o întrebe pe Olga unde vroia să ajungă? Ardea de nerăbdare să-i pună această întrebare şi să termine.

— De fapt, reluă rusoaica, nu-mi iubesc soţul. Când l-am văzut pentru prima oară, m-am îndrăgostit pe loc. Dar nu şi el, cred. S-a căsătorit cu mine mai mult din convenienţe decât din dragoste. Când mi-am dat seama, am trăit o mare decepţie. Eram mai mult un bibelou decât o femeie. Atunci mi-am luat un amant...

Eva surâsc.

— Mă înţelegi, nu-i aşa? Se spune că toate franţuzoaicele au amanţi. Este adevărat?

— Nu! nu toate. Este un mit! răspunse Eva, cu un mic zâmbet.

— Vorn divorţa… prin bună înţelegere. Am holărâl. Este vorba numai de o formalitate… Dar aş fi vrut să fie fericit… Eu nu am reuşit şi nici el… El vrea copii, dar eu am oroare de aşa ceva. Scutecele, plânsetele noaptea, bolile, este o sclavie, nu-i aşa? Nu ai un prieten? De ce?

— Aşa. Nu am găsit omul ideal, fără îndoială.

— O frumuseţe ca dumneata? Totuşi, cred că eşti foarte curtată!

— Rar de către bărbaţi care să mă atragă.

— Ce crezi despre soţul meu? Vreau să spun, cum îl găseşti?

— Nu ştiu cum să-ţi spun… Este un bărbat frumos şi simpatic.

De dala asta Eva îşi turnă un pahar de vodcă şi-l goli dântr-o înghiţitură. Mâna îi tremura puţin şi sticla îi alunecă din mână. Se scuză.

— Şânt moartă de oboseală. Este timpul să mă duc să mă culc.

— Înţeleg, ’spuse Olga, ridicându-se la rândul ei.

Conducând-o la uşă, o luă de braţ ca pe o veche prietenă.

— Pot să-ţi cer un serviciu? o întrebă, privind-o mereu. Un serviciu enorm.’ Dacă vei refuza, nu am să mă supăr.

Eva nu încercă să înţeleagă despre ce era voba. Nu avea forţa necesară şi se mulţumi s-o privească în ochi, fără să clipească.’

— Când’ai venit a’ici, acum o lună, Piotr mi-a spus, după plecarea dumitalc, că te găsea fermecătoare… Nu a spus aşa ceva niciodată despre niciuna dintre prietenele mele! Dar, dumneata… Dumneata l-ai sedus într-adevăr. Nu ştiu ce i-ai spus înainte de a vă despărţi, dar cred c-ar fi bucuros’ să le revadă.

Eva’ ştia că sovieticii erau maeştri ai limbajului

„diplomatic“, dar în faţa unei asemenea propuneri rămase stană de piatră.

— Aş vrea… aş fi dorit ca… în sfârşit… mă înţelegi?

Eva îşi ţinu respiraţia. Femeia asta era diabolică.

— Îmi’ceri să mă culc cu soţul dumitalc. Nu-i aşa?

— Nu, Eva, numai să-i fii camaradă, prietenă…

— Ţi-aş fi făcut acest serviciu, dar aici sunt o străină, îi răspunse cu o voce indiferentă. Şi, sinceră să fiu, nu prea mă văd ieşind în lume cu un general sovietic, în situaţia mea. Nu ţin să-mi pierd slujba!

— Amantul meu este un om important, n-o să ţi se întâmple nimic, voi vorbi cu el. Te rog, nu rişti nimic.

— Este o nebunie, Olga! Nu pot face nimic pentru dumneata în acest sens. Sper, însă, să nu te superi. La revedere.

închise uşa în urma ei.

în stradă se lăsă cuprinsă de un râs nervos, care o eliberă de tensiunile acumulate. Situaţia era oricum grotescă. Nu mai putea duce această viaţă dementă. Şi-a supraapreciat forţele. Şi ei, acolo, în birourile lor confortabile! Luă primul taxi care trecu.

Soneria telefonului o trezi din somnul fără vise în care căzuse. Era ora 2 dimineaţa. Recunoscu imediat vocea lui Piotr Karstov. O anunţa că se întoarce a doua zi. O întrebă unde cinase.

— La’ line. Cu soţia ta, imagincază-ţi.

— Totul s-a petrecut bine? Ce vroia’?

— Nimic rău. Numai să-mi ceară un mic serviciu.

— Ce fel?

— Să devin amanta ta.

Piotr izbucni în râs.

— Nu-i deloc de râs! se enervă Eva. Este machiavelică!

— Şi ce i-ai răspuns?

— ¿ă nici nu se pune problema, evident.

— Eşti formidabilă. Te iubesc. De-abia aştept să te sirâng în braţe, hfaine, de acord? Ne vorn vedea, fără îndoială, la Conferinţa de presă a Preşedintelui. Voi fi şi eu acolo.

— Ce conferinţă?

— Va fi anunţată mâine dimineaţă. Dormi acum, porumbiţa mea. Închise. Puţin după aceea, Eva adormi din nou.

închis în birou, inspectorul Boris Pliuci încerca să înţeleagă situaţia. Uciderea vânzătoarei prin strangulare îl consternase. Un sentiment de culpabilitate îl împiedicase să închidă ochii toată noaptea. Chiar el descoperise cadavrul în ajun.

Avea întâlnire cu lânăra femeie, la ora 20, la cafeneaua Bura- tino, în strada Arbat, dar, înainte de a pleca, telefonase, parcă cuprins de o vagă îndoială. Nu se ştie niciodată cu astfel de femei. Telefonul suna ocupat. La cafenea încercase din nou, dar în zadar. O jumătate de oră mai lărziu, declanşând sirena şi girofarul maşinii sale, se repezise acasă la ea şi spărsese uşa apartamentului.

Raportul provizoriu al medicului legis’t, cu care rămăsese în sala de autopsie la Petrovka până la ora 3 dimineaţa, concludea că este vorba de o strangulare şi adăuga că autorul acesteia nu putea fi decât un bărbat. Fata murise în mai puţin de un minut, asasinul apăsase pe punctul cel mai slab al traheei, aşa cum ar fi făcut un specialist al artelor marţiale. Probabil că era deja moartă după lovitura pe care o primise peste mărul lui Adam, dată cu o rară violenţă. Moartea avusese îoc între orele 18 şi 20. Dar Pliuci nu găsise niciun indiciu, nicio amprentă. O treabă de profesionist, rapidă şi eficace.

Niciodată în cursul carierei sale, în care elucidase crimele cele mai misterioase, nu se simţise atât de nedumerit.

Cine putea fi asasinul? Un cunoscut gelos? Un maniac

sexual? Dar, după părerea medicului legist, nu era nicio urmă de viol. Un veteran al Afganistanului? Aceştia erau singurii ce se pricepeau la karate, un sport interzis în URSS. „Afgan“ era sinonim cu trafic, devize, drog. Fata era oare amestecată în aşa ceva? Nu, prefera să-şi petreacă noaptea cu turiştii, asta era o treabă mai bine plătită şi nu era periculoasă…

întrebările îl asaltau pe Pliuci. Nu avusese niciodată de a face cu un astfel de omor şi experienţa nu-i era de niciun ajutor. Încercă să reconstituie scena: victima părăseşte lucrul, este urmărită până acasă. Asasinul se urcă cu ea în ascensor, se preface că sună

la una din celelalte două uşi, în timp ce ea o înideschide pe a ei. Se repede la ea, îi pune mâna pe gură sau o ameninţă cu un pistol. Apoi o omoară. Dar de ce? Şi de ce această punere în scenă? De ce fusese găsită goală sub duş? Nu prea ţinea. Vânză- toarea părea să nu aibă duşmani. Părea numai puţin frivolă. Nu erai omorât pentru aşa ceva, chiar în acest oraş de nebuni. Şi în niciun caz de un rus. Majoritatea asasinatelor din Moscova, şi Pliuci o ştia mai bine decât oricine, erau crime pasionale sau crime datorate’alcoolului, iar întotdeauna exista un indiciu, o urmă, o amprentă, sânge, martori care auziseră ceva, zăriseră o siluetă… Aici, nimic. Înainte de a se închide în birou dăduse instrucţiuni celor mai buni inspectori ai săi. Dar o făcuse fără convingere sau speranţă. Căci pentru el un lucru era sigur: moartea fetei avea o legătură secretă cu „afacerea“ lui. Şi era hotărât să o afle. De când prietenul său de la KGB îi vorbise despre acea Eva Dumoulin, începuse să culeagă informaţii despre ea. Din intuiţie sau din cauza gropiţei din bărbie. Data sosirii sale la Moscova corespundea cu data agresi’uniii şi a morţii lui Sokolov. Încercase să-i viziteze apartamentul, în lipsă, dar sistemul sofisticat de alarmă al uşii îl împiedicase. Ceruse să-i fie

urmărit telefonul, dar i se răspunse că era deja! Vânzătoarea făcuse de mai multe ori de „pază“ în faţa casei şi a biroului, dar ISră succes. În ziua crimei, ca recunoscuse, ’ânsă, mantoul…

în restaurant, verificaseră împreună eticheta mantoului la vestiar. Era cel pe care-l vânduse. O observase pe străină, dar aceasta nu avea gropiţă. Apelul chelnerului, înirebând de-o oarecare Martine Dumoulin, îl pusese în încurcătură. Vânzătoarea era sigură că era vorba de clienta sa, dar Pliuci se îndoia. Datorită prietenului său de la KGB, reuşise să consulte dosarul Evei Dumoulin. Martine nu era fata din fotografia aflată în dosar. Comisarul ieşise de la restaurant descumpănit şi, mai târziu, o sunase pe Nataşa, vânzătoarea, pentru a-i da întâlnirc la ora 20.

Toată după-amiaza încercase să înţeleagă de ce vânzătoarea o confundase pe fata din restaurant cu Eva. Aceasta, după cum aflase, se întorsese în ajun. De unde? Mister. Părăsise hotelul din Leningrad la 26 ianuarie. Între timp, nu-i dăduse de urmă. Dar cum îi descoperise adresa în dosar, nu neglijase acest noroc. Era cu Karstov? În Azerbaidjan? Teritoriu închis presei, întregii prese! în fiecare seară se ducea în strada Cehov să vadă dacă se întorsese. Pe dala de 31, văzuse lumină şi a doua zi o rugase pe Nataşa să se posteze în faţa biroului agenţiei la ora dejunului. Trebuia să-l prevină, dacă-şi recunoştea clienta. Spre ora 12 şi 30, Nataşa îl chemase, excitată. Feme’ia căreia îi vânduse mantoul intrase la res-

tauranlul Pierre, pe Arbat. O s-o urmărească şi-l va aştepta în interior. Pliuci nu avusese timp să-i ceară şi alte’ precizări pentru că ea închisese imediat telefonul. Sărise în maşină şi se îndreptase spre locul indicai.

De ce Eva îi împrumutase mantoul lui Martine, colega ei de la Agenţie? De ce aceasta a fost strigată Dumoulin?

Reîntors la birou, Pliuci telefonase la restaurant şi reuşise să vorbească cu chelnerul care răspunsese la telefon. Îi jurase că fusese vocea unui bărbat. O voce gravă, vorbind destul de rău limba rusă, cu *v~* accent german, era sigur.

Pliuci era dezorientat. Această poveste îl depăşea.. Era cât pe ce să abandoneze. Pe măsură ce înainta, avea sentimentul că pătrunde într-o lume pe care n-o cunoştea şi care-l respingea. Dar această femeie, această poveste secretă cu Karstov, Piotr Karstov în persoană, îl fascina. Poate nu avea nicio legătură cu ceasul, îndoiala puse stăpânire pe el: nu era decât un amator, un novice, în materie de spionaj. De ce să persevereze, să se înfunde şi mai mult într-o lume despre care nu ştia nimic? La comisariat, se şoptea că Boris Pliuci lucra la o „afacere misterioasă“, iar la Petrovka începuseră să circule lot felul de zvonuri despre el. Nu prea îi păsa.

O singură problemă îl preocupa: cele două coincidenţe… Sosirea acestei superbe creaturi la Moscova pe 26 decembrie’şi moartea miliţianului Sokolov. Întoarcerea Evei Dumoulin de la Leningrad şi asasinarea vânzătoarei Nataşa.

Dacă Eva Dumoulin era o spioană, remarcase cu uşurinţă manevrele Nalaşei. De la fereastra sa, probabil. Apoi, îi dăduse Mar- tinei mantoul său pentru a crea confuzie. Telefonul nu putea să însemne altceva… Şi apelase la un membru al reţelei pentru a o suprima pe vânzătoare. Dacă era o spioană, făcuse o pregătire fizică completă. După părerea medicului, asasinul era un expert în artele marţiale! Un bărbat însă. Nu o femeie…

într-o anchetă normală ar fi interogat-o pe Martine, apoi i-ar fi cerut Evei să-i spună ce făcuse între orele 18 şi 20. Dar nu era o anchetă normală. Cu toate restricţiile ce urmaseră după publicarea interviului liderului Ahmad Khan în *Newsweek,* presa internaţională se bucura de privilegii până la limita imunităţii diplomatice. Şi cenzura militară impusă presei încetase două săptămâni mai târziu. Ar fi

trebuit ca inspectorul Pliuci să aibă motive temeinice pentru ca să ceară la Petrovka autorizaţiile necesare unei anchete clasice. Nu dispunea de nicio dovadă şi, cu toate coincidenţele suspecte, nu ar obţine cale liberă din partea procurorului Moscovei. De altfel, orice afacere privind străinii ţinea de KGB.

Trebuia să spună tot ce ştia superiorilor săi, ar fi fost acuzat de neglijentă şi făcut responsabil de moartea Nataşei. El, faimosul inspector Pliuci, ar risca pensionarea, ieşirea pe uşa din dos, după 30 de ani de carieră excepţională. Era blocat şi condamnat să persevereze, singur, în acest labirint periculos.

Pierduse martorul principal. Nu-i mai rămânea decât Aleksandr… îl sună şi-i dădu întâlnire în locul obişnuit, la cafeneaua Vâsoţkovo, în teatrul de la Taganka, la ora 15.

Eva se trezi devreme, cu capul greu. Se îndreptă clătinându-se până la baie şi rămase mult timp sub duş. Când ieşi, mintea îi era mai clară. În timpul nopţii nu avusese niciun coşmar. Însemna, oare, că Dahlia intrase definitiv în pielea personajului pe care-l juca? Se uită în oglinda ce-i reflecta figura unei străine. Avu o strângere de inimă şi, pregălindu-şi o cafea tare, făcu rapid un bilanţ al situaţiei. Era contradictoriu. Îl avea pe Karstov în mână, dâr fusese reperată. Într-o zi sau alta va fi prinsă în cursă. Dacă nu va fi mai rapidă decât bărbatul care era pe urmele ci. În curând îl va identifica însă şi va fi în măsură să acţioneze în consecinţă.

Bărbatul cu’Volga se interesa de ea. Va încerca să-i viziteze apartamentul. Singurul indiciu pe care-l va găsi: adidaşii care lăsaseră poate ceva urme pe parchetul apartamentului Nataşei. Avea trei perechi şi se hotărî să se debaraseze de cea pe care o purtase în ajun.

Terminându-şi cafeaua, se gândi la Piotr, care trebuia să

se întoarcă la Moscova chiar în acea zi. Promisese să cineze cu Martine şi Pia şi nu-l va putea vedea decât pe la miezul nopţii. Discuţia avută cu Olga, cu toate că fusese jenantă pentru ea, o convinsese de dragostea pe care i-o purta de acum Piotr. Nu putea să rămână indiferentă şi simţea în adâncul sufletului ei mândria feminină de a fi reuşit să-l seducă pe acest bărbat considerat auster. În curând, va putea trece la stadiul superior…

La birou, scrise un lung articol de analiză asupra economici sovietice, apoi urcă la etajul patru, să verifice instalaţia studioului de televiziune. Peste o lună, Agenţia Europeană de Presă va deschide un serviciu audiovizual. Eva'trebuia să se iniţieze în specificul reportajului televizat. Ca şefă de birou, va trebui să facă majoritatea comentariilor, să selecteze reportajele, să constituie echipe, să verifice montajele. Cum toate articolele erau scrise sau înregistrate în engleză, şi automat traduse în franceză, ea va trebui să le supervizeze înaintea trimiterii lor în vest: o muncă obositoare, ce-i va lăsa foarte puţin timp pentru a-şi îndeplini adevărata misiune. Dificultatea de a duce această viaţă dublă îi apăru clar

şi o sperie pentru o secundă. În caz că ea va absenta sau se va face un reportaj dublu, David Rosen, vechi ziarist de la BBC, o va înlocui.

îşi reveni şi coborî în biroul ci.

l3in când în când se uita pe fereastră. Expédié şedinţa de redacţie de la ora 10 în câteva minute; marele eveniment al zilei era conferinţa de presă extraordinară a lui Mihail Gorşkov, de la ora 15, şi hotărî să se ducă singură.

Reciti pentru ultima oară copia articolului înainte de a-l trimite prin fax şi formă numărul Olgăi.

— Bonjour, Olga, Eva la aparat. Mulţumesc pentru scara de ieri. Eşti liberă să dejunăm mâinc?

— Eva! sunt îneântată să te aud. Ce surpriză! Mâine? Aveam o invitaţie, dar am s-o anulez. Unde ne întâlnim? Aşteaptă, lasă-mă să mă ocup eu, am să te sun mâine dimineaţă, sau a'stă-scară, acasă. Dă-mi numărul tău personal, nu-l am.

Eva i-l dădu.

— Mă duc la conferinţa de presă a lui Gorşkov în după-amiaza asta, sună-mă mai bine mâine dimineaţă la birou, bine? Te îmbrăţişez.

Kisc receptorul în furcă, se ridică şi se duse la fereastră. David intră. Fără a se mişca, Eva spuse:

— Ce timp infect!

Apoi se întoarse.

— Am holărât să merg şi cu la conferinţă! spuse englezul, cu o voce arogantă.

Eva se îndreptă spre birou şi-l privi un moment. David se prefăcu că vrea să plece, dar Eva'strigă:

— Domnule Rosen!

Se duse să închidă uşa, apoi îi indică un scaun, cu un gest autoritar. Se aşeză fără a-l slăbi din ochi. David nu părea să înţeleagă şi o expresie de neîncredere i se întipări pe faţă.

— Domnule Rosen, până la noi ordine eu conduc acest birou. Dacă asta te deranjează, îţi accept demisia pe loc. Dacă persişti în această atitudine idioată, te trimit acasă în cursul săptămân'ii. Este clar?

David nu se mişcă.

— Şi acum şterge'-o, spuse cu o voce glacială. Şi să nu mai intri fără să baţi la uşă.

David se ridică fără să spună nimic şi dispăru. Eva nu regreta că-l pusese brutal la punct: era vorba de autoritatea ei şi cu atât mai bine dacă tot biroul o auzise. Ţipând. Ştia că niciun colaborator al agenţiei nu-l iubea pe acest lip. Şi, în plus, nu putea avea încredere în el. Instinctul i-o spunea, fără să ştie de ce.

92

Eliberată parcă după această descărcare a nervilor, se întrebă cum să-l identifice pe bărbatul cu Volga? O va urmări sau va pune pe cineva s-o urmărească? Evident, nu putea să-i ceară ajutor lui Piotr, nici contactului ei din Moscova, rezervat numai pentru cazurile de pericol extrem. Se hotărî să-i studieze comportamentul, pentru a-şi dă seama cărui serviciu aparţine – KGB, miliţie, GRU? Se hotărî să se plimbe, în loc să dejuneze: va vedea dacă este filată. Era ora 12 şi 10. Trecu prin biroul lui Bruno.

— Mă voi'întoarce după conferinţă, îi spuse. Voi scrie articolul la întoarcere.

Afară, Eva se îndreptă spre Piaţa Roşie. După vreo 20 de minute de plimbare prin jurul Kremlinului, sigură că nu este urmărită, se îndreptă spre Arbat, observând toate Volgilc negre: niciuna nu era echipată cu un girofar. Intră într-un Medonald's şi dejună rapid. Tot nu era urmărită. Continuă să se plimbe. La ora 14, era din nou în faţa Kremlinului.

Cu toate că trecea pentru prima oară dincolo de zidurile sale, îl cunoştea la perfecţie, deoarece îl studiase în toate amănuntele în perioada antrenamentului. Ar fi putut face chiar pe ghidul şi să-l citeze pe Lermontov, care declarase: „Kremlinul nu se poate descrie, nici zidurile dantelate, nici pasajele întunecoase, nici palatele fastuoase. Trebuie să simţi tot ce-ţi spun ele în inimă şi în imaginaţie". Cunoştea, de asemenea, faimosul proverb rus: „Deasupra Moscovei se' află Kremlinul, deasupra Kremlinului nu este decât cerul".

Construit pe o pantă abruptă, stâncoasă, Kremlinul domina Moscova. Era inima Moscovei. Aceste construcţii diverse, realizate în epoci diferite, fără unitate arhitecturală, sâ'nt de o frumuseţe extraordinară. În spatele acestor ziduri pline de mistere, s-a desfăşurat istoria adesea violentă şi însângerală a Rusiei. În 1918, Kremlinul

a devenit reşedinţa guvernului sovietic.

De doi ani, *joggers-u* obţinuseră permisiunea să alerge în jurul Kremlinului. Eva profitase tic aceasta şi făcuse câleva ture. Fiecare reprezenta doi kilometri şi jumătate.

Se amestecă în valul de ziarişti, aproape 400, care intrau prin Troiţkaia, situată la vest, de cealaltă parte a Mausoleului lui Lenin şi departe de turişti. Descoperi magnificul parc Aleksandr. La fiecare uşă, ziariştii' fură percheziţionaţi înainte de a intra în sala Sf. Gheorghe, cea mai fastuoasă'şi mâi vastă, în care se organizau de obicei recepţiile diplomatice. Ziariştii, nerăbdători şi surescitaţi, se instalară' într-un vacarm de neuescris. Zvonurile circulau de colo-colo: Gorşkov va anunţa o nouă pauză în *perestroika*? Va interzice multipartitismul, care'nu făcea decât să crească anarhia? Va duce un război-fulger contra Iranului pentru a-i descuraja pe

azerbaidjeni? Va anunţa trimiterea de tancuri în Polonia, după anunţul oficial al noului guvern al acestei ţări că va părăsi Pactul de la Varşovia în următoarele 8 luni? Războiul civil mocnea de la tentativa ratată de a prelua puterea în 1993 a staliniştilor; aceştia, obţinând doar 0,3% din voturi la alegerile din noiembrie, fuseseră definitiv respinşi. Va retrage cei 120 mii de soldaţi sovietici care mai erau în Germania de Est, aşa cum promisese anul trecut? Va accepta secesiunea republicilor musulmane, cum o făcuse, împotriva voinţei sale, cu republicile baltice în 1991? Eva reuşi să se aşeze în primul rând. Nu cunoştea pe nimeni, în afara câtorva persoane marcante. Bărbatul din dreapta ei se prezentă: Jan Ego- rov, redactor şef al ziarului *Pravda.* Allase că este un vechi prieten al lui Gorşko'v. Făcură schimb de cărţi de vizită.

— Ah, sunteţi noua patroană a AiâP-ului? Bine-aţi venit la Mogcova.

îi zâmbi fermecător.

— Acum se trimit tinere frumuseţi? Nu pot decât să mă bucur!

Avea vreo 50 de ani şi o alură ele play-boy.

Un sunet de clopoţel împuşc liniştea. Membrii guvernului intrară în sală; două minute mai târziu. Mihail Gorşkov intră la rân- dul său, urmat de Piotr Karstov. Toată lumea se ridică. Piotr întâlni privirea Evei, dar rămase impasibil. Gorşkov se aşează şi-i invită pe ziarişti să ia loc. Avea faţa trasă şi surâsul pe care-l arbora nu era decât de circumstanţă.

Cu o voce gravă, făcu un scurt expozeu al situaţiei ţării, punând accentul pe reuşitele economice, care nu vor înîârziâ să se facă simţite, apoi abordă problemele politice, pe care fiecare le aştepta.

Asemenea colegilor săi, Eva îşi lua notiţe. Scria fără să'ridice capul. Cuvintele lui Gorşkov se înscriau de la sine în paginile carnetului.

„Vorn strivi terorismul. Toate măsurile sunt luate pentru a pune capăt acestui val criminal, care se abate asupra capitalei noastre. Cei ce sunt responsabili pentru aceste acte, manipulaţi de ţări străine, vor fi arestaţi şi chemaţi în faţa tribunalelor noastre. Spunem un nu hotărât indepedenţei Azerbaidjanului! Autonomia, în cadrul reformelor noastre asupra marii descentralizări în curs, este singura soluţie acceptabilă...“

Gorşkov vorbea ferm şi ameninţător. Se opri, bău puţină apă şi cu un gest al mâinii dădu cuvântul presei.

Corespondentul canalului american CBS se ridică repede şi ceru precizări despre Polonia.

— N-aţi spus nimic despre Polonia, este vorba de o simplă scăpare sau preferaţi ca tancurile Dvs. Să ne facă o surpriză?

— Mă tem că prietenii Dvs. De la CIA v-au informat greşit! răspunse Preşedintele.

Sala izbucni în râs, dar americanul nu vroia să lase microfonul:

— Sunt ziarist, nu agent CIA. La noi, în America, cele două funcţii sunt incompatibile. Altfel spus, domnule Preşedinte, nu-mi prea’vine să râd, când riscul de a vedea tancurile Dvs. Strivind oameni inocenţi creşte din zi în zi. Este o întoarcere la dictatura Brejnev, la cea de’la Budapesta din 1956 sau la cea de la Praga din 1968!

Gorşkov, furios din cauza comparaţiei, îl făcu ignorant şi arogant.’

— Cred şi sper că un astfel de ajutor nu va fi necesar. Politica noastră tinde tocmai să lase ţările să-şi gireze singure destinele. Dar avem acorduri de colaborare mutuală cu ţările frăţeşti. Un adevărat război civil mocneşte în Polonia… Dacă noul guvern polonez, ales democratic şi pe care-l aprobăm cu totul, ne va cerc ajutorul pentru a pune capăt haosului, ne vorn respecta acordurile! *Perestroika* şi *glasnost*-ul sunt cu totul contrare anarhiei.

O tăcere’apăsătoare se lăsă peste asistenţă. Eva ardea de nerăbdare să pună o întrebare, una singură: de ce mai rămâneţi în Germania de Est, când trei sferturi din soldaţii americani au părăsit Germania de Vest? Dar nu îndrăznea. Privirea lui Piotr Karstov o împiedică. Mai mult, conferinţa se desfăşura în direct, nu dorea să se facă remarcată atât de repede.

Toată conferinţa de presă se învârli în jurul Poloniei. Terorismul trecu pe planul al doilea. Eva, ca şi majoritatea colegilor ci, înţelese că Piotr Karstov va fi însărcinat să conducă o eventuală acţiune a sovieticilor în Polonia. Prezenţa lui nu se putea explica altfel. Dar, ceea ce pentru Polonia reprezenta o dramă, pentru ca era un cadou căzut din cer: îi va uşura trecerea la „etapa superioară“. Către ora 17, Gorşkov încheie conferinţa. Eva îl privi încă o dată

pe Piotr şi plecă.’

Reîntoarsă la agenţie, redactă o telegramă şi se închise în birou pentru a scrie un articol de patru pagini consacrat evenimentului. 1-1 arătă lui Bruno, înainte de a-l expedia.

— Este cel mai bun articol pe care l-am citit în ultimul timp despre ţara asta afurisită şi despre liderul ei preaiubit, o felicită el.

Eva îi mulţumi cu un surâs. Apoi le chemă pe Martine şi pe Pia şi le dădu’întâlnire la ea acasă, la ora 20.

(5 oră mai târziu, era la Hilton şi-şi începea gimnastica. La un moment dat avu impresia că este spionată. În imensa oglindă

ce domina sala, remarcase printre curioşi un bărbat de vreo 30 de ani, care, stângaci, nu înceta s-o privească. Un alt bărbat, mai în vârstă, cu părul sur, se apropie deodată de el şi-i şopti ceva la ureche. Eva îl recunoscu imediat pe cel cu Volga neagră. Inima începu să-i bală mai repede, dar continua să-şi facă exerciţiile, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Fusese deci urmărită lără să-şi dea seama, când ieşise de la agenţie... Cu coada ochiului îl văzu pe şoferul Volgăi depărtându-se şi’ dispărând. Celălalt nu se miş-case. Antrenorul de gimnastică, un tânăr şi frumos moscovit, cu aer efeminat, mergea printre rânduri, dând sfaturi cu o voce caldă. Se apropie de Eva, se aplecă şi-i spuse la ureche:

— Sânteţi o plăcere pentru ochi!

Mulţumindu-i din priviri, Eva îşi încheie exerciţiile şi se îndreptă spre piscină. Îşi lăsă sacul la vedere şi plonjă.’Tână’rul care o urmărea dispăruse..’.

Făcu o mie de metri în patru turc, fără pauză. Douăzeci de minute mai târziu era sub duş, fără a-şi pierde din ochi sacul. Când ieşi, tânărul era afară. Trecu prin faţa lui şi luă unul din taxiurile din faţa hotelului. Ajunse acasă pe la 19 şi

30. Nicio Volgă nu o urmărise. Dacă nii încercau nimic împotriva ei, înseamnă că nu aveau destule clemente pentru a o aresta. Dacă nu cumva vroiau s-o forţeze să facă greşeli. Dar o urmăreau în legătură cu relaţia ei amoroasă cu Karslov, cu ceasul şi cu ceea ce însemna el de fapt, cu morţile pe care le provocase sau cu altceva? Se pierduse în asemenea presupuneri când sună Piotr. Convorbirea fu scurtă: va trece pe la ea fix la miezul nopţii. Apoi, scoase adidaşii din sac şi cu ajutorul unei lame şi al unei pile deformă puţin tălpile, le frecă de fundul băii, curăţă iotul, aruncă micile bucăţi de cauciuc în WE şi trase apa. Cineva sună la uşă.

Martine intră.

— Eşti fermecătoare, exclamă Eva.

— Şi'tu eşti pur şi simplu superbă! Am rezervat o masă la Havana, pe Bulevardul Lenin. Se fnănâncă foarte bine, ai să vezi. Pia va veni mai târziu.

Coborâră şi Eva îl remarcă pe tânărul rus de cealaltă parte a străzii, cum se' aştepta de altfel. Se prefăcea că încearcă să găsească o adresă. „încă un amator", se gândi. BMW-ul Martinei era parcat lângă bloc.

La capătul străzii Cehov, Martine o luă pe Bulevardul Tvers- koi. Era gata s-o oprească şi să-i ceară să se întoarcă, prctexlând că a uitat ceva. Dar nu făcu nimic. Avea chef să petreacă o seară normală. O inspiraţie subită o făcu s-o întrebe pe Martine:

— Tu, care eşti aici de doi ani, ai remarcat multe Volgi negre cu girofar?

— Probabil că este maşina celui ce este supranumit Maigret-ul rus.. S-au scris articole despre el. Ştiu că are o astfel de maşină. De ce?

— Nimic. Simplă curiozitate. Am remarcat ieri această maşină şi am crezut că nomenclatura a obţinut încă un

privilegiu pentru a circula mai bine prin Moscova!

Izbucniră în râs.

— Şi care este numele acestui faimos “Maâgret“? întrebă Eva. Am putea să scriem despre el înir-una din zile…

— Boris, i se spune inspectorul Boris. Este cunoscut aici aproape de toată lumea. Conduce comisariatul 1 Mai. Aş putea să fac cu reportajul. M-ar amuza să înlălnesc un adevărat poliţist rus!

— Vorn mai discuta.

Martine o întrebă ce se înlâmplasc cu David.

— A mers prea departe. A trebuit să-l pun la punct. Asta-i lot.

— Cred că a fost şocat. N-a mai scos o vorbă toată ziua. Bruno i-a arătat articolul tău. Nu a vrut să-l citească, dar sunt sigură că tot a lăcut-o pe ascuns.

Eva râse.

— Eu am găsit articolul formidabil!

— Eşti drăguţă.

Ambianţa restaurantului era veselă şi fermecătoare. Pe o estradă, ciţiva instrumentişti cântau muzică afro-cubaneză, foarte ritmată, dar intrarea celor două femei nu trecu neobservată. Toate privirile se îndreptară către ele. Când chelnerul le invită să se aşeze la o masă în mijlocul sălii, Eva ceru o masă mai retrasă. Dorea un loc care să-i permită să observe intrarea, fără a fi văzută. Martine comandă specialitatea casei: creveţi la grătar şi pui cu sos cubanez. Eva luă un cocteil de creveţi şi un homar. Discutară despre conferinţa de presă şi despre Polonia. Era, oare, vorba despre o întoarcere la brejnevismul cel mai pur, aşa cum scrisese Eva?

— Nu există nicio îndoială, o asigură ea cu privirea absentă.

— Dar care va fi reacţia occidentalilor?

Eva o privi intens.

— Occidentalii? Dar occidentalii"nu există. Acest cuvânt

nu spune nimic. Există americanii şi, ca accesorii, francezii şi englezii. Vor fi ceva proteste de formă. Asta-i tot. Europei nu-i pasă, americanii şi-au repatriat deja băieţii din Germania. NATO-ul agonizează, germanii sunt practic unificaţi, se construieşte o „casă comună“, cu noua axă Berlin-Moscova, ideologiile tradiţionale sunt moarte şi au lăsat loc exlremismelor, în special de dreapta. Priveşte

cum neonazismul şi stalinişlii progresează peste lot, în special aici, în Franţa şi în Germania...

y y

— Nu eşti puţin pesimistă?

— Poate'. Vorn vedea în câteva săptămâni dacă mă înşel.

Tocmai atunci intră în restaurant şi tânărul care o lot'urmărea în ultima vreme, însoţit de o fată, probabil străină.

Fură aşezaţi câteva' mese mai departe. Un minut mai târziu, tânărul se ridică şi se îndreptă spre telefon. Reveni aproape imediat şi-şi reluă locul la masă.

Eva'ânţelese că-şi anunţase superiorul. Maigret-ul rus? Avea de a face deci cu miliţia şi nu cu KGB-ul. Fu aproape bucuroasă. Totul se explica: caracterul improvizat al urmăririlor, folosirea ne- profesioniştilor... Dar cum se ajunsese până la ea? Chiar dacă prezenţa necunoscutului o neliniştea, nu lăsă nimic să se vadă. Continuă conversaţia despre viaţa zilnică a Moscovei. Dar gândurile îi erau în altă parte. Inspectorul Boris era pe calc să-i scotocească apartamentul. Va îndrăzni el, oare, să se atingă de sistemul de alarmă supersofisticat? Va vedea când se va întoarce acasă. Lipise un fir de păr în josul uşii şi un altul pe sertarul biroului. Îl observă pe furiş pe tânărul rus şi se întrebă dacă nu era cumva unul dintre cei ce 'o atacaseră la sosire. Cei din cauza cărora se întâmplase totul... Probabil că acceptase să intre în joc datorită unui şantaj. Obligat să

coopereze, o descrisese cât putuse pe Eva, dar portretul nu putea să fie decât incomplet. Înţelegea totul mai clar acum. Simţi cum o cuprinde neliniştea.

Klartine o întrebă ce se î'ntâmplă.

— Mă doare puţin stomacul. Homarul nu a fost, probabil, prea proaspăt. Cred că 'este mai bine să plec.

— Pia trebuie să sosească dintr-un moment într-altul. Ce să...?

— Poţi să rămâi; voi lua un taxi, mă simt într-adevăr rău...

— Nu, nici nu poate fi vorba. Am să-i telefonez Piei.

Se ridică şi se duse la telefon.

Eva făcu semn unui chelner, care sosi cu nota de plată. Plăti în dolari şi lăsă un *pourboire* frumos chelnerului, care insistă să-i aducă un'coniac. Eva refuză:

— Mulţumesc, data viitoare.

Plecări. Era ora 23 şi 30 şi Martine îi propuse s-o conducă. După un sfert de oră, BMW-uî se opri în faţa casei. Eva o îmbrăţişa şi aşteptă ca maşina să dispară după colţul străzii pentru a ieşi prudent să studieze împrejurimile. Dar rusul nu se arătă. Când ajunse în apartament, constată că firul de păr pus în josul uşii fusese mişcat din loc. De-abia o jumătate de centimetru. Cel âe la sertar nu fusese atins. „Nu a putut intra", se gândi. Scoase „bomboana" din buzunarul interior al pantalonilor şi trecu prin ciur

apartamentul şi toate obiectele. Nimic. Niciun microfon. Se dezbrăcă şi-şi puse cămaşa de noapte.

Fix'la'miezul nopţii'se auziră trei lovituri în uşă. Eva deschise, iar Piotr Karstov intră în linişte. Era epuizat. Se lăsă să cadă pe o canapea, lără să-şi scoată pardesiul şi lără să pronunţe un singur cuvânt. Eva * îi respectă câteva minute tăcerea, apoi se hotărî să rupă liniştea:

— Pleci în Polonia? întrebă ea, în şoaptă.

îi confirmă cu o înclinare a capului.

— Ai mâncat?

Vocea Evei era blândă. Se apropie de el şi îi luă mâna. El o privi intens şi o luă în braţe. Rămaseră un lung moment strânşi unul lângă celălalt. Eva se desprinse încet.

— Vrei să bei ceva?

Dădu din cap afirmativ şi păru că se destinde dintr-odată.

— Îţi aduci aminte ce mi-al spus acum câteva zile despre amantul Olgăi? o întrebă brusc.

Eva îl privi surprinsă.

— Nu, răspunse. Ţi-am explicat că acţionez întotdeauna datorită inspiraţiei. După aceea uit. Din fericire pentru mine.

— Ei bine, imaginează-ţi, micuţa mea Eva adorată, că portretul schitat de tine este exact cel al lui Trusenko, cel mai mare duşman al meu, temutul şef al KGB-ului.

Eva se ridică brusc şi se plimbă prin salon cu un aer grav.

— Să plecăm în weck-cnd-ul ăsta undeva, vreau să fiu singură cu tine.

— Weck-end-ul ăsta voi fi deja în Polonia, dragostea mea… Iată un articol trăsnet pentru tine!

Eva nu se mişcă.

— Când pleci?’

— Miercuri seara. Să nu spui nimic înainte de joi dimineaţa.

— Nu te iubesc din interes profesional, Piotr! Aş putea să povestesc destule despre Azerbaidjan şi nu o fac. Ce-mi spui tu acum nu este un *scoop,* un arlicol-bomb’ă, oricum nu pentru mine. În după-amiaza asta, în articolul meu despre conferinţă, am scris exact acelaşi lucru. Am anunţat chiar că acest week-cnd va fi un „week-end negru“ pentru Polonia.

— Nu te supăra, dragă Eva. Şi iartă-mă. Sunt epuizat. Am pe trecut ore îngrozitoare în şedinţa Biroului. Nu sunt de acord cu această intervenţie şi am încercat s-o împiedic pe

toate căile. Dar trebuie să mă supun..

Eva i se desprinse din braţe şi începu din nou să se plimbe în lung şi-n lat prin cameră.

— Rămân aici în noaptea asta, spuse Piotr.

— Voi putea să vin să te văd în Polonia?

— Îmi citeşti gândurile. Vroiam să ţi-o propun mai târziu…

Se apropie de ea şi o îmbrăţişa cu’violentă. Cu fala în părul ei, îi murmură:

— Eva, nu mai pot trăi fără tine. Te iubesc şi…

Eva îl îmbrăţişă pentru a-l face să tacă, dar el o luă în braţe şi o duse în dormitor. Ea îl dezbrăcă fără a-l pierde din ochi. Piotr era ca hipnotizat. Foarte repede vru s-o ia în braţe, dar ea îl respinse cu tandreţe.

— Piotr… Cred că sunt însărcinată…

Qnd ajunse a doua zi, la ora 9, la agenţie, oricine putea observa că avea un aer fericit. Noaptea ei cu Piotr fusese tandră şi romantică. O părăsise cu o ultimă sărutare spre ora 6 dimineaţa şi ea nu observase nimic anormal când ieşise din casă. Se înţeleseseră să ia avionul de seară sau cel de-a doua zi dimineaţă pentru Varşovia şi să tragă la hotelul Mercur. Acolo, el o va’căuta câl va putea de repede.

Prin telefon, Eva comandă un loc pentru zborul Moscova-Paris al Companiei Air France de la ora 12 şi 30, o chemă apoi pe Olga şi convenirăă să amâne dejunul pentru când se va întoarce de la Paris, iar la sfârşit îl convocă pe David. După figura acestuia, îşi dădu seama că petrecuse o seară destul de „udată“.

îl informă că fusese chemată de urgenţă, „confidenţial“, la Bruxelles. Trebuia să aibă grijă de agenţie în lipsa ei şi să primească echipa de televiziune ce va sosi mâiiie. Plecă la ora 9 şi 50, chiar înaintea şedinţei de redacţie; chemă un

taxi.

— Strada Dobrininskaia', numărul 7.

Nimeni nu o urmărea. Dar de-abia coborî din maşină, la douăzeci de metri de Air France, când zări Volga neagră a lui Boris înconjurând piaţa şi îndreptându-se spre strada Piatniţkaia. Cum de-a reuşit să-i regăsească urma? Nicio îndoială nu era posibilă. Telefonul agenţiei era pus sub urmărire. Eva intră la Air France şi-şi plăti biletul cu cartea de credit American Express „Gold". Era ora 10 şi 30. Trebuia să-şi recupereze maşina, în care îşi lăsase valiza şi o geantă, şi să fugă ia aeroport. De-abia avea timp. Se îndreptă spre Piaţa'Oktiabrskaia. Cât eva priviri discrete în jur o liniştiră. Luă un taxi din colţul pieţei şi zece minute mai târziu era în faţa casei. Intră în curte şi fu cât' pe ce să strige. Tânărul, cu capul sub capota unei maşini' se prefăcea că repară motorul. Se retrase fără să facă zgomot, cu inima bătându-i. Pe stradă fugi cât putu de repede spre Piaţa Puşkin. Trebuia să ia o hotărâre rapidă. Nu trebuia să greşească. Să ia un taxi şi să plece. Imposibil, fără bagaje. Îl zări deodată pe tânăr venind în direcţia ei. Se fofilă

înir-un grup de turişti germani fără să-l piardă din ochi. Volga lui Boris stopă lingă'el. Schimbară câteva cuvinte. Tânărul se întoarse şi se opri din nou în faţa casei ei. Simţi cum o prinde furia şi pofta de-a ucide. Această manevră o enerva! Se îndreptă spre cabina telefonică, de cealaltă parte a pieţei, şi formă un număr: la al treilea apel închise. Refăcu numărul. La cel de-al patrulea apel îi răspunse o voce bărbătească. Ceru să, vorbească cu Igor.

— „Aţi greşit numărul", i se răspunse.

Puse receptorul în furcă şi ieşi liniştită. Nu avea decât de aşteptat.

Zece minute mai târziu, o maşină se opri în faţa casei...

Un om în uniforma KGB, purtând ochelari de soare, scoase o hârtie din buzunar şi intră în imobil. Eva opri un taxi şi, într-un minut, ’ ajunse şi ea. Coborî. II rugă pe şofer s-o aştepte şi intră în curte. Tânărul’ intră după ca. În acelaşi moment, omul’ cu ochelari de soare ieşi din clădire şi, făcându-se că nu-l vede pe tânăr, o întrebă pe Eva dacă nu putea să-l ajute. Căuta un anume Zotov, care locuia aici. Îi întinse o hârtie. Tânărul se prefăcu că a greşit adresa şi ieşi repede. Eva schimbă hârtia cu o alta: „Metoda Müler, acum“. Fără’ a mai aştepta, îşi luă bagajele din maşină şi se urcă în taxi.

Era pentru prima ’oară că Eva apela direct la’ „contactul“ său. „Să n-o faci decât atunci când crezi că eşti în pericol“. În acest caz, parola era „Igor“. Era oare într-adevăr în pericol? De data asta instinctul său îi spunea că da…

La ora 11 şi 45 ajunse la aeroportul Şeremetâcvo. Văzu maşina lui Boris, cu motorul mergând, slaţionând chiar în faţa intrării’. O cuprinse neliniştea. Îi spuse şoferului să oprească. Cc’făcea Boris? Fără îndoială aştepta un telefon în maşină. Intră în aeroport, îşi înregistră bagajele şi trecu de controlul paşapoartelor. Cinci minute mai târziu, era în avion.

închise ochii şi suspină, aşezată confortabil în fotoliu. Vocea comandantului răsună după aceea în cabină:

— Doamnelor şi domnilor, vorn avea o mică înlărziere. Un ultim control. Nimic important. „-

Eva deschise ochii tocmai când Boris intra în avion. Îi închise imediat, paralizată pe scaun. Bătăile inimii o împiedicau să respire. Ce i-ar fi putut face? Să-i pretindă să-l urmeze? Va cere să vorbească cu Fiotr Karstov. Nu avea de ales… Să rămână calmă… Simţi umbra unui om în faţa ei şi o respiraţie sacadată. Probabil că „Mai- gret-ul rus“ fugise. Să deschidă ochii? Să se prefacă? Cum să se prefacă?… Se afla acolo, observând-o. Îl simţi din ce în ce mai aproape. Peste o clipă, îi va auzi vocea. Aşteptarea

dură un moment, interminabil. II auzi înjurând printre dinţi. Apoi se înde-

părtă, dar ea ţinu ochii închişi până la decolare. Numai atunci Eva îşi dădu seama că tremura toată.

9

Inspectorul Boris Pliuci nu primise telefonul pe care-l aştepta în maşină. La ora 12 şi 15 se îndreptă în goană spre ghişeul de îmbarcare, unde, după o discuţie de cinci minute, i se refuză lista pasagerilor. Nu avea niciun mandat. „Ordinele sunt ordine“, îi răspunse tânăra funcţionară de la Air France. Fugise atunci spre avion, arătându-şi legitimaţia, ceruse să urce la bord pentru un ultim control. Personalul companiei nu putuse să-l împiedice. Până în ultima clipă, sperase să n-o găsească pe Eva Dumoulin în avion. Dar, când o văzu, îi veni să strige: „Unde este Aleksandr? L-ai ucis şi pe el? Cine eşti?“

Inspectorul Boris nu avea cum să obţină vreun răspuns. Şocat, cu nervii la pământ, neînţelegând deodată ce căuta în acest avion, în faţa acestei străine, crezu că înnebuneşte. Bătu în retragere. Nu putea face nimic contra acestei femei. Această afacere nu era pentru el. Avea deja un mort şi o dispariţie pe conştiinţă!

Aleksandr fusese ucis? Era convins că da. Ca şi în cazul vân- zăloarei îşi imagină scena, dar se lovi de-o imposibilitate: cum ar fi putut o femeie de vârsta fetei sale să elimine un luptător format în trupele de comando din Afganistan?

Mai multe scenarii îi trecură prin minte. În afara celui adevărat: când taxiul demară cu Eva, Aleksandr se îndrepta spre Piaţa Puşkin, de unde vroia să-i telefoneze lui Boris. Ofiţerul în uniformă îl opri şi-i ceru să-l ajute să găsească apartamentul pe care-l căuta. Îi răspunse să se ducă dracului. Omul scoase atunci o legitimaţie cu însemnul

KGB-ului, pe numele colonelului Dimov. Cu un gest din cap îi ordonă să-l urmeze şi-i vârî un pistol cu amortizor între omoplaţi. Aleksandr, mai palid decât moartea, se supuse, dar în holul imobilului, dându-şi seama că era o cursă, se întoarse brusc încercând să-l lovească cu piciorul pe necunoscut. Omul eschivă, îi prinse piciorul în zbor şi-l proiectă cu tot corpul în perete. Apoi îl lovi violent cu tocul pistolului în ceafă. Aduse imediat maşina în curte, puse corpul pe scaunul din faţă şi demară. Cinci minute mai târziu, îşi gara maşina în parking'ul'hotelului Meridian. În penumbră, transportă corpul în portbagaj şi-i trase un glonte în cap. Până la căderea nopţii „afganul" avea să fie transportat la periferia Moscovei şi tăiat' în bucăţele. Membrele i-au fost îngropate în diverse locuri, iar capul şi corpul, o dală sfărî- mate, au fost arse şi aruncate în marea groapă de gunoaie din nordul capitalei.

102

La Paris, Eva îi lelefonă de la aéroport lui Robert Nelson, directorul operaţiunilor secrete de la CIA. Ajunsă apoi la hotelul Victor Hugo, îf chemă pe patronul AEP de la Bruxelles. Îi explică, pe ocolite, raţiunile hotărârii sale de a se duce imediat în Polonia. El o felicită pentru articolul despre conferinţa lui Gorşkov, reluat de numeroase ziare europene, şi îi dădu acordul, iar ea îi promise că va trimite un articol „istoric" în următoarele ore. Dar nu putea să-i spună mai multe la telefon.

Liniştită, îşi petrecu după-amiaza plimbându-se prin parcul Tuileries şi pe' Champs-Elysées, apoi cină cu poftă în localul lui Joc Golde'nberg de pe rue des Rosiers. Un mod agreabil de a se pregăti pentru întrevederea furtunoasă cu Nelson...

Spre miezul nopţii, sună telefonul. Robert Nelson o chema de pe aeroportul Kennedy. Va lua avionul peste o jumătate de oră şi va fi la Paris la ora 7 dimineaţa, ora

locală. Trebuia să-l întâl- nească la ora 9, într-o vilă de la periferie, a cărei adresă i-o dădu. Eva se întoarse în faţa oglinzii. De când revenise la hotel, la ora 22, rămăsese în faţa ei, gânditoare. Abandonase orice speranţă de a o mai revedea pe Dahlia în adâncul ochilor. Imaginea pe care i-o înfăţişa oglinda era aceea a unei femei dure, fără scrupule, dresată pentru a ucide. Observându-se atent, făcu bilanţul celor 45 de zile petrecute la Moscova. Important era că-l fermecase pe Piotr Karstov şi că era pe cale de-a declanşa cea de-a doua fază a operaţiunii. Nu ştia încă până unde putea generalul să mai meargă pentru ea. Va avea în viitor mai multă putere? Avansarea sa la gradul de mareşal se va anunţa joi dimineaţă, cum îi confirmase în ajunul plecării.

Prin acest gest, Gorşkov vrusese să arate tuturor încrederea absolută pe care o avea în Karstov, cât şi importanţa sarcinii ce-i va reveni acestuia în momentul în care va trebui să împiedice Polonia să părăsească Pactul de la Varşovia.

înainte de a adormi, îi apăru pentru o clipă în memorie imaginea inspectorului Boris. Nu mai putea face acum nimic împo-

triva ci. Rămăsese fără niciun martor, fără vreo dovadă. Se va ocupa de el la întoarcere... Adormi cu această certitudine liniştitoare.

A doua zi dimineaţa, la ora 8 şi 50, Eva intra cu Peugeot-ul său închiriat în curtea ’discretă a linei case drăguţe, aşezată pe una din înălţimile de la UÉtang-la-Ville. Găsise foarte uşor această mică localitate situată la mai puţin de 20 km de París, între Saint- Nom-la-Breldehe şi Marly-le-Roi. Convinsă că nu a fost urmărită, urcă treptele peronului şi pătrunse în subsolul care se dovedi a fi bine apărat.

Doi bărbaţi cu alură atletică o încadrară şi-o conduseră înir-o cameră protejată de o uşă masivă de metal. Aici, între

patru pereţi goi şi albi, îl descoperi pe Robert Nelson, aşezat pe un scaun de birou, în faţa unei mese. Sub lumina crudă a ’două lămpi de neon, faţa îi părea şi mai trasă decât altădată. O privi înainlând, impasibil, fără vreo urmă de surâs şi îi indică un scaun de lemn de cealaltă parte a mesei. De-abia aşezată, izbucni mânios. Fără a o scăpa din ochi, îi enumeră greşelile, una câte una, erorile pe care le comisese, începând cu ceasul care i-a fost furat cu uşurinţă. Cum a putut să fie atât de stupidă? Din cauza ei a trebuit să-şi asume riscuri considerabile, lansându-şi cei mai buni oameni în acţiunea teroristă… Şi fuga ei la Leningrad, ce eroare! Asasinarea vânză- toarci, încă’o eroare! Trebuia să o facă să dispară! Ca Aleksandr! Fără urme! Eva îl asculta neclintită. Trebuia să lase să treacă furtuna! Nelson făcu o pauză şi trecu la complimente, cu o voce tot atât de suavă, pe cât fusese de’ violentă mai înainte. Eva nici măcar nu clipi.

Când sfârşi tot ceea ce avea să-i spună, îi ceru să-i povestească în cele mai mici amănunte relaţiile sale cu Karstov. Eva se supuse.

Nelson o asculta fără a o întrerupe. Din când în când, bea câte o înghiţitură de apă minerală şi lua câteva notiţe. Se făcuse ora 12 când’Eva sfârşi de povestit.

— Foarte biné, să începem cu acest fiu de căţea de poliţist. Ne vorn ocupa de el. Voi da instrucţiuni chiar azi.

— Nu, mai ales acum nu. Este un om foarte cunoscut şi KGB-ul se va amesteca în această afacere dacă el dispare. Vor’găsi portretul meu, fotografii de-ale mele, alte elemente pe care le ignorăm şi laţul se va strânge în jurul meu. Karstov va afla totul şi… dacă aré vreo bănuială, totul s-a sfârşit…

— Atunci? Ce propui?

— Nimic. Să nu facem nimic pentru moment. Nu mai are dovezi. Practic, îi este imposibil să susţină vreo acuzaţie împotriva mea. Teoretic, sunt liniştită. Voi vedea la faţa

locului’ care sunt cele mai bune mijloace de’a-l neutraliza, dacă persistă, şi-ţi voi comunica.

104

— Dacă persistă sau nu, trebuie să ne debarasăm de el foarte repede. Să-l facem să dispară. Îmi trebuie un răspuns, repede. Dacă nu, voi lua asupra mea această sarcină. Ai înţeles?

Rolurile se inversaseră. La ultima lor întrevedere’, Eva era cea care dominase conversaţia. Acum aproba din cap.

— Să ne întoarcem deci la eroul nostru. Ce ai de gând să faci pentru cea de-a doua etapă?

— Nu ştiu.

— Trebuie să-l pui la curent, conform planurilor…

— Este imposibil. Karstov este un patriot convins, unul adevărat. Nu va accepta niciodată ajutorul CIA. Este exact contrariul portretului desenat de serviciile tale…

— Ba nu, este un megaloman „un oportunist…

— Te înşeli, îl întrerupse Eva. Îţi repet că Piotr scapă cu totul interpretării psihologilor noştri.

Nelson nu vru să audă nimic. Era aşa de sigur de judecata lui, că Eva se înfurie:

— Tu te-ai culcat cu el, tu? Nu? Atunci respectă concluziile analizei mele. Ştiu despre ce vorbesc. Cunosc omul mai bine decât psihologii şi ordinatoarele talc din Langley. Nu va accepta niciodată să colaboreze cu CIA! Ar fi mai rău decât o trădare! Dar cu, eu îl ţin în mână, îl simt maturizându-se din zi în zi. Este convins că am darul prezicerii. Începe să creadă în destinul său naţional, ştiu, sunt sigură. Nu a spus încă nimic, dar a înţeles.

— Îl iubeşti? îi tăie Nelson vorba, cu o voce indiferentă.

Eva rămase fără replică. Nu se aştepta la această întrebare.

Nu mai avea niciun sentiment. Nici faţă de el, nici faţă de

nimeni. O străină acţiona în locul ei, urmând un instinct nu de femeie, ci de agent secret.

— Nu, bineînţeles. De ce această întrebare absurdă?

— Parcă ai vrea să-l protejezi. După tine, Karstov este un înger, îţi aduc aminte că acest om are mâinile mânjite de sânge, de mult sânge. Nu-şi face niciun fel de scrupule. Este o brută, un primitiv, un rus. Un adevărat rus! Va accepta deci ajutorul nostru, sunt sigur!

— Dacă eşti convins de asta, nu te baza pe mine. Renunţ...

Eva aproape uriaşe. În picioare, revoltată, îl fixa pe Neîson drept în ochi, regretând deja cele spuse. Crezu că vrea s-o pălmuiască şi luă poziţie de atac.

— O.K., O.K.. Ca'lmează-te. Ai timp până la sfârşitul lui aprilie să mă poţi convinge! După aceea, dacă eşuezi, vorn urma planurile şi procedura mea.

Surprins de atâta hotărârc din partea ei, Nelson vru să fie sigur:

— Dahlia, sunt dezolat. Ai făcut o treabă extraordinară într-un timp record. Ai toată încrederea mea. Dar, înţelege-mă, trebuie să fim siguri că vorn reuşi în acest octombrie 1994!

Eva avu o tresărire auzindu-l pronunţându-i adevăratul nume. Era pentru prima oară când cineva îi spunea astfel de un an încoace, din ziua când i se atribuise identitatea Evei Dumoulin. Privirea i se tulbură.

— Scuză-mă, am vrut să spun Eva!

Şurâse, dar ea rămase ca de piatră.

îi dădu informaţii suplimentare despre Karstov. Eva îi propuse atunci un plan prin care aveau să-l convingă pe Karstov de talentul ei de prezicătoare.

— Genial. Sper că-şr va atinge scopul, spuse el încruntându-şi fruntea.

îi confirmă că URSS va interveni în Polonia cel mai târziu la sfârşitul săptămânii acesteia, sub comanda lui Karstov.

— În cele din urmă, Eva, valul acesta terorist mai mult ne-a ajutat în planurile noastre, nu?

Eva dădu din cap şi se pregăti să plece.

— Avionul meu decolează la ora 15 şi 30. Trebuie să plec. Apoi îl întrebă: Tu rămâi?

— Da… Eva?

Se opri, cu mâna pe clanţă, şi-şi întoarse privirea spre el.

— Mult noroc şi… ai grija de tine, O.K.?

Ieşi fără un cuvânt, fără un zâmbet.

Rămas singur, Nelson îşi aprinse o havană şi fixă tavanul alb. Îi spusese în mod intenţionat Dahlia. Ştia că acum Eva exista cu adevărat.

Vreo zece mesaje o aşteptau pe Eva la recepţia hotelului Mercur din Varşovia. Era aproape ora 20 şi 20 când sosi şi ultimul mesaj fusese înregistrat la ora 20 şi 10. Se urcă în cameră, dar de-abia închise uşa că sună telefonul:

— Doamnă Dumoulin, un telefon de la Moscova.

— Eva, eu sunt. Sosesc în noaptea asta. Te voi suna înainte de ora unu. Să fii gata!

Piotr închise. Eva rămase nehotărâtă un minut. Deci, sosea singur. Şi tancurile? Trebuia să fie gata pentru ce? Puse în sfirşit receptorul în furcă, făcu o baie şi hotărî să iasă din hotel pentru a lua pulsul oraşului.

Aşezată pe bancheta din spate a unui taxi Lada, descoperi şiruri de camioane militare, automitralierele trupelor de elită ale armatei poloneze, care se aşezaseră în poziţie de-a lungul autostrăzii

şi la intersecţiile de la periferii. Văzu şi tancuri ultimul model ’T-80, dar în număr mic. Această imagine îngrijorătoare a unei armate pe picior de război, în noaptea friguroasă poloneză, îi a- minfi de ceea ce văzuse în

Azerbaidjan, cu câteva săptămâni în urmă. Aceeaşi senzaţie a unei drame ce era pe punctul de a izbucni.

Ziariştii străini fuseseră rugaţi să părăsească capitala poloneză cel mai târziu vineri dimineaţă, ¿va trase concluzia că invazia sovietică se va declanşa în noap'lea de vineri spre sâmbătă. Se plimbă înfrigurată pe străzile aproape pustii, sub privirea nervoasă a militarilor postati în faţa edificiilor publice şi la marile intersecţii. Era sinistru, ¿resări, 'când o explozie puternică se auzi în depărtare, urmată de rafale de automate. Se hotărî să se întoarcă. Era mai prudent.

Cinci minute mai târziu, dormea dusă.

Bătrâna insistase cu o energie ce-i dezarmase pe cei patru miliţieni de la intrare. Nimic de făcut. Vroia să-l vadă pe inspectorul Boris şi pe nimeni altcineva. Va aştepta toată ziua, dacă va trebui. Era în concediu de boală? Bine, 'atunci va reveni mâinc! Unul dintre ei lelefonă acasă la Pliuci:

— Scuzaţi-mă, şefule, dar o bătrână nebună insistă să vă vadă. Pretinde că are ceva important să vă povestească. O răpire sau aşa ceva. Dar nu vrea să vorbească decât cu Dvs.

— Reţineţi-o, sosesc.

Bătrâna nu era deloc nebună. Din contră. Era foarte lucidă şi perspicace pentru vârsta ei. De la fereastră, văzuse toată scena. În ajun, sosise pentru trei zile la fiica ei, care locuia la etajul V, într-un imobil ce dădea în curte, pe strada Cehov, la numărul 15. Boris ascultă cu atenţie. Ca toate bunicile sovietice, îşi ajuta adesea fiica să facă ordine în casă şi să aibă grijă de nepoţel'âi povesti tot, până în cele mai mici amănunte. O lânără intrase în curte şi un ofiţer KGB, care ieşea probabil din casă, o oprise. Schimbaseră ceva, poate o bucăţică 'de hârtie, apoi în curte a apărut un alt bărbat, care a ieşit imediat. Tânăra a

deschis portbagajul unei maşini de marcă străină, â luat două valize, nu, o valiză şi o geantă mare, şi a ieşit. După un timp, cei doi bărbaţi au revenit în curte şi au intrat în imobil. I s-a părut a fi o manevră curioasă, cu atât mai mult cu cât, mai târziu, ofiţerul KGB – purta ochelari de soare – a plecat singur şi a revenit cu o maşină bej, pe care a garat-o în curte. L-a adus apoi pe lânăr, susţinându-l, ca şi cum acesta era leşinat sau rănit. Bătrâna se opri puţin şi se uită în jurul ei:

— Comisariatul ăsta are nevoie de o măturǎ bună, spuse cu un ton de reproş.

Apoi, continuă:

— Ah, da, era ora 11 şi 20. Era ca într-un film.

Recunoscu fără ezitare fotografia „afganului“ pe care i-o arătă

Boris.

108

— El este, fără îndoială. Ştiţi, văd foarte bine. Întrebaţi-o şi pe fiica mea.

— Bărbatul care era cu el?

— Aveţi o fotografie a lui? Aş putea să-l recunosc dintr-o sută de persoa’ne. Chiar dacă purta ochelari negri de soare. În orice caz, avea nişte mustăţi foarte frumoase…

— Nu aii notat, din întâmplare, numărul maşinii ofiţerului? întrebă el.

— Nu… de ce? Trebuia?

Se strâmbă. *

Boris suspină, dar nu se supără pe bătrână: mărturia ei era foarte importantă, aproape miraculoasă. Îi arătă o fotografie a Evei, pe care o făcuse el cu o săptămână în urmă…

— Femeia pe care am văzut-o purta căciulă şi ochelari de soare. Dar, dacă o văd de aproape, aş putea s-o recunosc.

— De ce nu m-aţi căutat imediat?

— Pentru că trebuia să-mi duc nepoţelul în parc. Era liber ieri după-amiază. Atunci, am aşteptat până azi… Este grav?

Boris o linişti şi-i mulţumi cu căldură. O conduse acasă. Era tocmai imobilul în care locuia şi Eva. În curte, bătrâna îi făcu o excelentă reconstituire a^scenei, demnă de cei mai buni specialişti.

După-amiază, îi trimise un coş cu fructe, caviar şi vodcă, însoţite de un plic cu 200 de ruble, echivalentul unui salariu mediu în URSS, totul însoţit de un bilet în care o ruga să păstreze secretul.

întors la comisariat, Boris putu să reflecteze în linişte. Ideea de a publica fotografia lui Aleksandr în presă, cu o ofertă de recompensă, îi trecu un moment prin minte, dar renunţă repede. Pentru asta avea nevoie de autorizaţia Pelrovkăi şi deci trebuia să dea explicaţii precise.

O întrebare îl obseda: cine era în realitate Eva Dumoulin? O spioană? în acest caz, care era misiunea ei şi ce legătură avea ea cu unul dintre cei mai prestigioşi oameni din ţară? în ceea ce-l priveşte, nu avea nicio îndoială: un om din reţeaua ci – KGB sau nu – îl răpise pe Aleksandr, care va fi găsit mort, i’ntr-o zi sau alta. Dacă va mai fi găsit vreodată.

Boris simţi cum îl cuprinde o mânie rece. Pentru prima oară în viaţa lui, cî, care-şi păstrase sângele rece în faţa crimelor celor mai atroce, el, care preferase întotdeauna dialogul în locul violenţei, care susţinuse abolirea pedepsei cu moartea, într-o dezbatere televizată rămasă celebră, avea subit sentimentul că trebuie să ucidă.

— Doamfle, asta nu poate să rămână aşa! strigă el, lovind cu pumnul în masă.

De trei ori, în lunga lui carieră, trebuise să abandoneze cercetarea unor crime din ordinul KGB… De data asta se va bate până la capăt!

Căută în carnet numărul de telefon aj redactorului de la

rubrica de criminalistică a *Pravdei* şi formă numărul pe linia sa directă.

— Inspectorul Pliuci la telefon. Ce-ai spune dacă ţi-aş propune să cinezi cu un bătrân vulpoi ca mine?

— Când doreşti, inspectore!

V

— Coboară. O Ceaika neagră le aşteaptă şi te va aduce până aici.

Piotr închise. Eva dormea când soneria telefonului o sculase brusc. Stătu puţin până să-şi dea seama că se afla la Varşovia, într-o cameră de hotel, aşteplând un telefon de la amantul ei. Închise la rândul ei şi-şi dădu cu apă rece pe faţă.

Ceaika aştepta, ’cti motorul mergând încet. Un sfert de oră mai lărziu, maşina se opri în faţa unei vile, la periferia de sud a oraşului. Era trecut de miezul nopţii. Piotr o aştepta în uniformă, pe peron, silueta lui înaltă desenându-se pe fundalul uşii deschise. Eva fugi în braţele lui. Piotr o strânse lângă el, respirându-i parfumul şi acoperindu-i faţa cu sărutări nebuneşti. Rămaseră un timp în întuneric.

— Mă înăbuşi, spuse ea, râzând.

Intrară în saâon şi se aşeză lângă ea pe o canapea somptuoasă din piele. Se îmbrăţişară cu pasiune, apoi, cum se aştepta, Piotr îi ceru explicaţii. De ce venise joi seara şi nu miercuri?

— Am fost ’la Bruxelles, la ginecolog.

— Şi?

Se’uită la el înainte de a-i răspunde:

— Pozitiv, dragul meu…

Piotr o luă în braţe, cu o tandreţe sporită parcă.

— Ne căsătorim, ¿va. Aici, în Polonia. Am obţinut divorţul. Acum sunt liber! Şi te iubesc, dacă ai şti cât te iubesc…

Eva tăcea, cu faţa de nepătruns.

— Eva, micuţa mea Eva, o să-l păstrezi, nu-i aşa? Răspunde-mi.

— Nu ştiu. Depinde de…

Piotr o strânse şi mai tare.

— Eva, vreau acest copil!

Eva se desprinse brutal şi strigă:

— Îmi faci rău, Piotr!

Se calmă. Schimbă tonul.

— Ştiu, toate astea nu sunt uşoare. Dar sunt aşa de fericit.

111

Fără un cuvânt, Eva îl duse în dormitor. Făcură dragoste cu o pasiune neobişnuită şi adormiră pe la ora 4 dimineaţa.

Piotr se trezi'primul', la ora 6 dimineaţa. Acoperi corpul Evei cu sărutări furişe. Eva se sculă imediat şi căută bucătăria să pună de cafea.

îl auzi cântând tare sub duş. Când intră în bucătărie, era impecabil în uniformă.

— Piotr, care sunt planurile talc? Toţi ziariştii străini au părăsit capitala sau o vor face. Şi cu? Am spus biroului meu la Bruxelles…

îi tăie vorba.

— Mi-am schimbat planurile. Voi face chiar azi o declaraţie la televiziune că nu avem nicio intenţie de a interveni în Polonia. Că este vorba de o problemă internă ele.

— Şi tancurilor talc, masate la frontieră, când le dai ordin să înainteze?

Risc din toată inima.

— Singura mea problemă este papa. După câte ştii, el a ameninţat că va veni la Varşovia, dacă Armata Roşie intervine. Nu ştiu cum să-l opresc. El singur este mai puternic şi mai ameninţător decât toate armatele lumii.

— Va trebui să-i opreşti. Este important pentru prestigiul tău.

— Uşor de zis…

Eva'păru dintr-odală absentă. Privirea ei rămăsese fixată pe tabloul agăţat pe peretele din faţă. Piotr ştia că ea nu privea portretul lui Maiakovski, originar tot din Caucaz, şi de care el nu se despărţea niciodată.

Ea începu să vorbească, cu o voce calmă. Expunerea dură a- proape trei minute. Piotr o ascultă într-o tăcere religioasă.

— Eşti un geniu! Sper că va merge.

— Nicio îndoială. Atunci, pe când?

— În noaptea de duminică spre luni. Vei putea să-ţi scrii articolul luni dimineaţa. Astfel, vei puiea să-ţi justifici prezenţa…

— Piotr, naivul meu Piotr. Eu voi avea un articol bombă', de acord. Dar tu? Asta îţi va crea probleme. Nu, nu pot, nu vreau. Va trebui să plec. Fă în aşa fel încât să mă expulzeze duminică seara…

— Ascultă-mă. Am luat ieri seara masa cu Gorşkov. Chiar după ceremonia în cursul căreia am fost numit mareşal.

— Ei şi?

— I-am spus lotul. Nu puteam face altfel. Câincle acela de Tru- şenko ar fi vorbit oricum! I-am luat-o înainte.

Eva asculta, stupefiată şi vizibil iritată.

— Eşti nebun! KGB-ul, 'Gorşkov, în curând tot pământul va fi la curent. Şi eu am să ajung şo'mer!

— Nu, nu trebuie să-ţi faei griji. M-a întrebat dacă este ceva serios sau numai o aventură, continuă Karstov, imperturbabil. I-am spus că este o aventură… Ştii, azi nu mai este tabu…

Eva avea aerul disperat.

— Mă pui într-o situaţie imposibilă. Şi, încă o dală, fără să

mă consulţi. Domnul Mareşal a holărât singur! Despre viaţa mea! Despre' cariera mea!

Se ridică şi-si apropie faţa de a lui. Era furioasă.

— Mareşalc ÎCarslov, făcu ea cu o voce ameninţătoare. Am şi eu un cuvânt de spus, dar nu va fi acelaşi cu al tău. Să ştii că nu sunt de acord cu felul tău de a vedea lucrurile.

— De ce? întrebă el, îneântat.

— Nu vreau să mă mărit! Mai ales cu un om care riscă să dispară dintr-un moment într-altul. Să rămân văduvă, cu un copil, lic el chiar al unui mareşal, închisă înir-un apartament de două camere în Caucaz, asemenea mamei talc. Nu-i pentru mine!

Piotr izbucni în râs. Dar Eva continuă şi mai aprinsă:

— Am să plec. Da, am să plec şi de data asta să nu încerci să mă opreşti, mareşalc!

Piotr 'se ridică' dintr-un salt, serios.

— Eva, m-am gândit la ce mi-ai spus în ceea ce priveşte viitorul. Ştiu acum că ai dreptate. Vroiam să-ţi vorbesc astă noapte. Ştiu că temerile talc sunt îndreptăţite. Dar voi fi mai tare dacă suntem împreună, dragostea mea, dacă eşti alături de mine. Nu vei fi văduvă, Eva. Vei fi femeia cea mai fericită de pe pământ. Am nevoie de line, de dragostea la, de sfaturile tale, de protecţia la.

O strângea în braţe mai tare ca niciodată, pronu'nţând aceste cuvinte cu o voce slabă. Eva, învinsă, i se cuibări la piept şi plânse în tăcere.

După plecarea lui Piotr, Eva rămase singură în vilă. Un şofer îi adusese lucrurile de la hotel şi ultimele ziare occidentale pe care le putuse găsi. Dar nu putea să se concentreze. Inspectorul Boris îi ocupa toate gândurile. De ce-şi luase riscul să se deconspire în avion? Robert Nelson afirmase că „afganul" era mort şi că agentul părăsise imediat ţara. Nu mai putea conta acum pe nimeni. Celelalte trei „contacte" îşi terminaseră şi ele misiunea. „în caz de urgenţă?" întrebase ca. Răspunsul căzuse glacial: „Eşti

singură“.

Se’plimbă câtva timp prin oraşul pustiu, în care toate jaluzelele erau trase, apoi făcu o oră de gimnastică. La prânz, Piotr o sună: o invita să urmărească la televiziune interviul pe care avea să-l dea la ora 20. Se va întoarce lărziu, fără îndoială… Frigiderul era plin. Mâncă puţin, scrise superiorului ei de la Bruxelles. Îi confirmă

că lotul mergea bine şi îl anunţă că în curând îi va trimite un articol senzaţional. Îi ceru să nu’âncerce să o contacteze. Branşă minifaxul portativ la telefon şi transmise scrisoarea. Piotr îi dăduse voie.

Această seară vaji importantă, capitală. Totul se va juca aici în următoarele ore. Îşi privi ceasul. Era timpul să emită semnalul convenit. Formă numărul centralei hotelului Piaza şi ceru să fie transmis un mesaj la camera 15. „Rog a trimite flori la această adresă“. Şi dădu adresa vilei…

La orâ 20, deschise televizorul. Jurnalul de actualităţi începu cu un interviu al mareşalului Piotr Karstov, care anunţă cu un calm remarcabil că URSS avea alte preocupări decât situaţia tulbure din Poloâtia, că nimic nu va putea opri marea revoluţie gorş- koviană şi că polonezii ar face bine dacă ar urma modelul sovieticilor…

Piotr vorbea foarte convingător, alternând surâsul, gravitatea şi ameninţarea. Explică pe larg că „democraţia“ nu însemna haos, că „liberafizarea“ nu însemna iresponsabilitate, că cei câţiva pseu- dointelectuali decadenţi care urlau aici nu erau poporul polonez. Că, în sfârşit, URSS nu va interveni decât în situaţia în care guvernul legitim i-o va cerc în mod oficial. „Ce comedian“, murmură Eva, luându-şi no ti te.

Dormea, când Piotr se întoarse, la ora 3 dimineaţa. Îi mângâie faţa ca să n-o trezească brusc.

’ – N-am putut să-ţi telefonez, îi şopti. Îmi pare rău…

— Ai fost formidabil la televizor. Ştii cu cine semănai? Cu Sla- lin, Hruşciov, Brejnev şi Gorşkov laolaltă.

Izbucniră în râs.

— Vino să dormi, îi spuse, strângându-l în braţe.

— Nu am timp. Plec peste două ore.

— Tocmai de asta. Vino.

Se dezbrăcă şi se lungi lângă ea. Imediat o luă în braţe cu dragoste, dorind acest corp cald şi suplu care vibra lângă'el. Ea îl opri:

— Nu, micuţul meu mareşal. Trebuie să-ţi păstrezi forţele. Dormi, te voi trezi la ora 5.

Ca un copil, îi mângâie pântecele şi adormi imediat. Eva aşteptă o jumătate de oră şi se sculă. Se duse prin întuneric până la fereastra salonului şi trase puţin perdeaua: maşina lui Piotr era a- colo, la dreapta, în fundul parcului. Câleva minute mai târziu, o siluetă se apropie de maşină. Se întoarse în pat în vârful picioarelor. Piotr dormea scrâşnind din dinţi. Aşteptă o oră, cu ochii deschişi în întuneric, apoi îl trezi cu tandreţe:

— Piotr, este ora... Mă duc să-ţi fac cafeaua.

Mormăi şi o căută cu mâinile. Dar ca era deja în bucătărie. Zece minute mai târziu sosi şi el, cu părul încă umed. Avea pe bărbie o picătură de sânge.

— Te-ai ras prea repede, dragul meu, spuse îmbrătişându-î.

îi servi o ceaşcă mare de cafea şi pâine de secară prăjită cu unt şi miere.

— 'Eva, nu voi avea timp să-ţi vorbesc. Azi, totul va fi foarte complicat pentru mine.

Bău o gură de cafea.

— Nu vin la noapte...

Eva îl linişti cu un gest:

— Nu te scuza. M-am decis să mai rămân câleva zile.

Imediat, Piotr o îmbrălişă cu pasiune.

— Ce fericire! Şi micuţul? o întrebă, mângâindu-i pânteccic. Mişcă?

— Nu are nici măcar trei săplămâni, îi spuse, punând mâna peste a lui. Ai răbdare.

închise deodată ochii şi-i strânse cu putere braţul Faţa î se crispă, începu să tremure. Neliniştit, Piotr crezu că nu se simte bine. Vru s-o ducă în pat, dar ea urlă:

— Piotr! Să nu ieşi! O să ţi se întâmple ceva. Te rog, rămâi!

Se dădu cu un pas înapoi şi continuă să urle cu ochii închişi:

— Te rog, nu pleca! Te ameninţă un pericol…

Piotr încercă s-o calmeze:

— Eva, viaţa mea, suntem în siguranţă. Nu există niciun risc. Nu se poate înlâmpla nimic.

— Îl văd! îl văd! strigă. Nu mă pot înşela. Rămâi! îţi spun să rămâi! Ascultă-mă…

Tulburat, Piotr ezită un moment. Apoi se desprinse şi se îndreptă spre uşă. Vroia să fie sigur. Eva îl urmă agăţându-i-se de braţ pentru a-l opri, iar când el deschise uşa îl împinse cu forţă. Piotr căzu. Eva fugi afară şi imediat se prăbuşi cu un strigăt de durere. Un glonte tras cu o armă cu amortizor o atinsese în coapsă. Piotr fugi spre ea, strigând-o pe nume. Auzi un zgomot de motor îndepărlându-se, când se aplecă deasupra ei. O luă în braţe. Sângele curgea din abundenţă din piciorul drept, pe care glonţul îl străpunsese. Piotr îi făcu imediat un garou cu un şervet, dar mâinile îi tremurau şi faţa îi era asudată.

— Eva, dragostea mea.’Viaţa nu-ţi mai este în pericol. Linişteş- te-te, chem o ambulanţă.

Fugi la telefon şi dădu ordine, sirâgând. Lungită pe canapea, Eva se răsucea de durere.

— Piotr, nu pleca, reuşi să mai să spună.

O privi mirat şi dispăru în baie. Reveni cu o mică cutie de prim-ajutor şi începu să-i cureţe rana cu alcool. Eva tresări de durere şi-şi muşcă buzele pentru a nu striga. Privind-o cu admiraţie, îi făcu un nou garou şi apoi îi pansă piciorul.

Nu vreau la spital. Toată lumea va alia, vei fi discreditat. Spune-le să mă îngrijească aici.

Piotr, încă sub efectul şocului, părea că nu înţelege. Zgomote de motor îl treziră din toropeală şi ieşi.

— Să nu le atingi de maşină! strigă'Eva.

Piotr reveni imediat, urmat de un medic şi de doi infirmieri ruşi. Un ofiţer intră la rândul lui, cu sufletul la gură, şi îi spuse ceva lui Piotr, în timp ce medicul se ocupa de Eva.

Purta galoane de căpitan pe epoleţi şi avea în jur de 30 de ani. Surâzând, Piotr îi explică de ce trebuia să fie transportată de urgenţă la spital şi de ce nu putea rămâne aici. Vroia să protesteze, când o explozie puternică zgudui pereţii casei. Geamurile se spar- seră. Piotr se aruncă peste Eva pentru a o proteja. Câteva momente mai târziu, privind prin fereastra larg deschisă, îşi descoperi maşina în flăcări. Un soldat încercase să dezamorseze bomba conectată la motor, pe care ofiţerul o descoperise. Acum era mort, pulverizat...

Zece miriute mai târziu, Eva era dusă la spitalul militar din Varşovia. Reuşise să-l împiedice pe Piotr, consternat de cele întâmplatc, s-o însoţească şi îi recomandă cea mai mare prudenţă.

— Am avortat?

— Dar nu eraţi însărcinată! răspunse tânăra doctoriţă ce-o îngrijise.

Eva era foarte abătută. Li povesti că, fiind sigură că era însărcinată, îi şi spusese soţului. Îşi şterse câteva lacrimi.

— Puteţi scrie în raport că şocul a provocat un avort? Era aşa de fericit!

— Dacă aţi fi fost însărcinată, aşa s-ar fi întâmplat!

Pe la ora *3, Piotr reuşi să vină să o vadă pentru câteva minute. Eva fusese instalată într-un apartament rezervat ofiţerilor superiori. Piotr îşi întoarse faţa când Eva îi anunţă vestea proastă! O aflase deja! Medicul îl prevenise cu menajamente. Mai târziu, Piotr îi povesti că cele două santinele fuseseră găsite în tufişuri, cu corpurile ciuruite de gloanţe. Asasinii reuşiseră să treacă de cele trei baraje până la vilă. Era de neînţeles!

— Din contră, este foarte cla’r, îi spusese Eva. Duşmanii tăi, Piotr! Numai duşmănii tăi sunt capabili de o astfel de lovitură.

— Vorn vedea asta mai târziu. Azi, Eva, tu mi-ai salvat viata.

Dacii tu ai fi plecat, cu aş fi fost mort. Ai fi putut să mori în locul meu. Au tras patru gloanţe în direcţia ta. Este un adevărat miracol că mai eşti în viaţă.

— Da, dar ţi-aii ucis copilul! strigă ca, înfundându-şi plânsetele în pernă.

Vroia să părăsească spitalul, se simţea mai bine şi trebuia să-şi redacteze articolul. Piotr îi promise că o va lua de acolo discară, până când le va fi pregătită o nouă vilă, apoi plecă în mare grabă.

Se lăsase noaptea, când i se spuse să fie gala. Părăsi spitalul ajutată de două infirmiere, care-i dădură o pereche de cârje. Şo- ferul Volgăi de culoare kaki îi surise forţat şi conduse cu toată viteza spre partea de nord a oraşului. Maşina se opri în faţa unei clădiri frumoase de la slărşitul secolului trecut, care-şi păstrase, ca prin minune, aerul distins de odinioară. Acum era înconjurată de un detaşament de paraşulişli, care-i păzeau intrarea şi patrulau prin parc. Proiectoare erau instalate de o parte şi de alta a clădirii şi luminau ca ziua. Avu impresia că intră

într-o’ fortăreaţă. Încamera sa găsi un imens buchet de trandafiri roşii; îl admiră în adân- cul sufletului ei pe Karstov că găsise timp să se ocupe de acest detaliu. ^ – Piotr îi telefona o jumătate de oră mai târziu. Îi confirmă că putea să-şi scrie articolul:

— Trimile-l la ora 3 dimineaţa, nu mai înainte. Nu voi veni în noaptea asta. Te iubesc!

în telejurnalul de la ora 22, se evocă atentatul asupra mareşalului Karstov, dar fără a se face vreo aluzie la ea. Liniştită, închise televizorul, puse ceasul să sune la ora 2 şi 30 şi se culcă, înghiţi două comprimate contra durerii şi abia avu timp să se în- trebe’cum reuşise omul din camera 15’a hotelului Piaza – „un mare profesionist“, îi spusese Nelson – să treacă prin trei baraje, în uniformă de general? Cum scăpase? Ieşind în goană afară, se oprise doar cinci secunde, timp în care el trebuise să-i ochească şi să-i lovească piciorul. Şi dacă… Adormi imediat…

Luptele de stradă continuau să facă ravagii la Varşovia. Nu se mai puteau număra morţii de o parte şi de alta. Intervenţia Armatei Roşii în Polonia, lâ cererea oficială a guvernului lega’l, dornic să pună capăt războiului civil, fusese declanşată la ora 3 dimineaţa, pe 27 februarie 1994. EVa îşi trimisese articolul la ora 2 şi 59 şi făcuse senzaţie în lumea întreagă. Protejată de Piotr, era singura ziaristă străină din Varşovia. În fiecare zi de la intervenţie, trimitea unul sau două articole semnale „APE“. Prin pre-

cizia lor, informaţiile şi comentariile îi mirau pe specialişti, fiind, bineînţeles, reluate de toată presa internaţională. APE păstra anonimatul corespondentei sale „pentru raţiuni de securitate“. În două săplămâni, Eva nu-l văzuse pe Piolr decât de trei sau patru ori. Întotdeauna noaptea, întotdeauna epuizat, la capătul puterilor.

Rezistenţa poloneză era mai crâncenă decât prevăzuse.

Sule de dezertori din Armata Roşie – musulmani majoritatea – şi din armata poloneză trecuseră' de partea opoziţiei cu lot calabalâcul. Statele Unite protestaseră de formă, dar respectaseră cererea oficială a guvernului polonez care apelase la Armata Roşie pentru a opri o eventuală lovitură de stat militară şi pentru a restabili ordinea... Miniştrii afacerilor externe ai CEE se reuniseră în şedinţă extraordinară, la Paris, la palatul Elysée, în cea de-a 13-a zi *a* intervenţiei sovietice. Comunicatul final cerea ca „slalinişlii polonezi" să înceteze imediat acţiunile teroriste împotriva democraţiei şi a URSS... Comunicatul aducea, de altfel, un omagiu lui Gorşkov.'ân termeni mai degrabă „ambigui", pentru „ajutorul" al cărui' singur scop era salvarea Poloniei de la haos.

Directorul APE fu somat de forurile sale superioare să-şi retragă corespondentul de la Varşovia. De-abia avu timp să-i trimită un scurt mesaj Evci. Când îl primi, ea izbucni în râs, regretând totuşi că nu mai putea să scrie, atât de mult îi plăcea acest lucru, şi în'trebându-se ce va face ca să-şi umple zilele.

Rana începea să se cicatrizeze.'ân aceeaşi seară, Piotr o chemă la telefon: vor petrece toată scara şi noaptea împreună. Sosi la ora 21. Nu mai părea acelaşi om din noaptea atentatului. O privea pe Eva ca pe o fiinţă superioară: în afara frumuseţii sale, a sensibilităţii, a inteligenţei, dăduse dovadă de-o demnitate şi de un curaj neobişnuite. Erau singurele virtuţi ce contau pentru el.

îl sfătui să- facă o baie fierbinte şi-i turnă un pahar cu whisky, în timp ce savura băutura, Piotr îi mărturisi că intervenţia lor se transformase în dramă. Mai mult de o mie de soldaţi şi ofiţeri sovietici muriseră deja. Erau sute de răniţi, zeci de dezertori şi vreo 50 de tancuri distruse. De partea poloneză aceste cifre ar trebui să fie multiplicate cu patru. Ultima şedinţă a Biroului Politic la care asistase în ajun, la Moscova, era cât pe ce să se termine prost. Se

cereau rezultate rapide, „cu orice preţ!“ Şi înaintea sosirii eventuale a papei! Piotr ieşi din baie mai destins. Trecură la masă, bucurându-se cu însufleţire, fericiţi să se regăsească faţă în faţă, departe de război.

— În închisoare, am citit o carte extraordinară despre istoricul Flavius Josephus. A trăit între anii 37-100. Acest general şi aristocrat evreu a rezistat cât a putut romanilor. Dar a trebuit să se predea cu ocazia unei lupte disperate, în care îşi pierduse toţi

oamenii. A prezis apoi Imperiul lui Vespasian... Câleva luni mai târziu, profeţia i se realiza...

— Şi a scris o lucrare fantastică despre războaiele dintre evrei şi romani. Cea mai strălucitoare mărturie despre tragedia poporului său, în acea epocă hotărâloarc a istoriei evreieşti şi creştine. De ce îmi vorbeşti despre el?

— Pentru că şi tu eşti un profet! Dar, în plus, tu ţi-ai riscat viaţa pentru a mă salva. Nu ştiu dacă el ar fi făcut-o pentru a o salva pe cea a lui Vespasian.’

— Mulţumesc de comparaţie! Sunt, deci, prizoniera ta? îl întrebă, râzând. De fapt, când ai fost în închisoare şi de ce?

Piotr îi povesti atunci viaţa lui şi tot ceea ce’trăise în Afganistan cu zece ani în urmă. Eva revă’zu parcă aievea imaginile înregistrate pe caseta video.

Deodată, se opri şi o privi cu un aer grav.

— Eva, repetă-mi iot ce mi-ai spus de la început, de la prima noastră întâlnire. Explică-mi esenţa gândirii tale, a prezicerilor tale.

Eva păru obosită şi nemulţumită. Bău un strop de vin negru ca să câştige puţin timp de gâ’ndire. Trebuia să fie prudentă, să nu comită nicio eroare. Avea poftă să fumeze.

— Dă-mi o ţigară mai întâi.

O aprinse ş’i înghiţi primul fum. Simţi că ameţeşte şi închise ochii. Faţa i se crispă’ şi vorbi rapid. Îi repetă toate

prezicerile: mare destin, război civil, război religios, sânge curgând, staliniştii revenind, moartea lui, dacă nu va acţiona... Numai el putea evita haosul, apocalipsul ţării sale. Piotr o asculta fascinat, aplecat spre ea, abandonându-se cu totul. Ea se opri epuizată şi-şi aprinse o nouă ţigară.

— Ştii, partidul, adică ideologia, este singurul responsabil pentru toate nenorocirile ţării tale, pentru toate relele de care ea suferă: corupţie, subdezvoltare, milioane de morţi, nedreptăţi, imensa confuzie a căror victime sunteţi de 77 de ani încoace. Fără el, Rusia ar fi putut deveni farul umanităţii, are mai multe bogăţii ale subsolului decât America, este superioară din punct de vedere spiritual, mai veche, dar a fost guvernată de bolnavi, de profitori şi de intelectuali orbi, de nebuni, de paranoici veniţi parcă dintr-o altă epocă. Poporul tău a cunoscut foametea, teroarea, sclavia, u- milinţa şi, azi, această mizerie va reveni din cauza conceptelor ideologice eronate, prelins îngropate.

îl privi pe Piotr în adâncul ochilor.

— Naţiunile, ca şi indivizii, au un destin. Destin nu înseamnă fatalism. Există posibilitatea să-l influenţezi. Un popor are întotdeauna posibilitatea de a alege. Dar trebuie ca cineva să-i insufle voinţa şi să-l ajute să se îndrepte pe drumul onoarei şi al dreptăţii.

îţi repet, Dumnezeu m-a adus în calea ta pentru a le ajuta să faci această alegere, pentru a te face să-ţi dai scama de rolul tău. Poţi, trebuie să alegi! Dacă faci o alegere proastă, adică dacă nu faci nimic, vei fi în curând lichidat! Dacă faci alegerea cea bună, îţi vei salva viaţa şi pe cea a poporului tău!

Piolr înţelese, bupă un moment ce-i păru Evei o eternitate, îi spuse cu o voce strangulată parcă de emoţie:

— Vor mai fi morţi, inocenţi masacraţi...

— Nu, numai câţivâ… Nici o’comparaţie cu Polonia, Azerbaidjanul, Georgia, Afganistanul, faimoasa revoluţie din Octombrie, Slalin etc. Morţii vor fi în majoritate călăii, cei vinovaţi de sângele ce curge din 1917, călăii ce ţi-au ucis fratele, tatăl, da, tatăl… Am visat, nu am timp să-ţi povestesc.

Se ridică dintr-un salt, cu faţa palidă.

— Explică-mi, Eva, este foarte grav ce spui.

— Tatăl tău nu a dispărut, a fost dus într-un lagăr de concentrare. A murit acolo de foame şi de frig. Fă o anchetă. Vei vedea că-ţi spun adevărul.

Aprinse o altă ţigară, cu mâinile tremurând.

— Sunt aceiaşi călăi care au vrut să te omoare şi care, aşteptând acest moment, ti-au ucis copilul!

Izbucni în plâns. Piolr rămase nemişcat, cu privirea în gol. Credea în vorbele ci şi avu dinir-odală revelaţia absurdităţii a cărui victimă fusese.

— Şi când ai avut acest vis despre tatăl meu? Povesteşte-mi ce-ai văzut.

Eva ştia că atinsese un punct sensibil.

— Nu’ mai ştiu, este poate o săptămână… ieşea de la muncă şi doi oameni în uniformă l-au luat cu ci. Apoi, era într-un lagăr, înconjurat de zăpadă. Presupun că era în Siberia. De ce? Nu ştiu nimic. Probabil că l-a insultat pe Slalin sau partidul, cineva l-a denunţat, pe scurt, ceva în genul ăsta… Era un om bun şi un liber cugetător.

— Va trebui s-o cunoşti pe mama. Să-i povesteşti. A spus întotdeauna că s-a înlâmplăt ceva straniu.

Eva aprobă din cap. Piotr rămase pe gânduri, descumpănit de această dezvăluire a unor fapte pe care le bănuia demult. Eva îl lăsă să mediteze. Rupse, în sfârşit, liniştea:

— Acum, nu-ţi mai rămâne decât să-mi spui cum vezi tu lucrurile. Foarte concret, vreau să zic. Am şi eu, bineînţeles, o idee.

Eva remarcase neliniştea ce făcea să-i tremure vocea.

Aşa că vorbi ea timp’de zece minute. Expunerea îi era clară, iar id’cea genială în simplitatea ci. Piotr, uluit de atâta clarviziune şi de logica ei, nu putu să nu exclame:

120

— Nu cşli numai o fiinţă excepţională! Eşti şi o tacticiană extraordinară! Voi siârşi prin a crede că vii de pe altă planetă! în fiecare zi îmi spun că totul nu este decât un vis…

Continuă apoi, pe un ton mai solemn:

— Dumnezeu vrea, oare, şi să-mi. Fii soţie?

— Eu o vreau!

— Înainte sau după?

— După.

— Şi dacă dau greş?

— Ffu vei da greş, nu ţi se va întâmpla nimic, sunt cu line.

— Dar am nevoie să te ştiu lângă mine, la orice oră, în orice secundă!

— Şi eu, Piotr. Dar asta nu ar favoriza planul nostru. Ai încredere în mine.

— Cum să nu am încredere? Mi-ai salvat viata.

— Vino.

Eva se ridică şi-l luă de mână.

— Este timpul să mergem la culcare. Numărătoarea inversă a începui!

PARTEA A DOUA

*

New Jersey, 24 martie

— Nu ştiu dacă trebuie să te felicit. Îmi imaginez că da. Robert Nelson îşi turnă un al doilea pahar cu whisky.

— Planul lui? întrebă el fără să se întoarcă.,

— Nu mi l-a spus. Totuşi, nu puteam să i-l cer, minţi ea. Dar am certitudinea că dala coincide cu cea prevăzută de noi.

— Şi ajutorul nostru?

— Fjilă-l… îţi repet, este un patriot. De altfel, nu are nevoie de noi. Eu, în schimb, voi avea nevoie de ajutor. Din cauza lui Pliuci, pe care-l bănui că cloceşte ceva. Nu mă va lăsa în pace atât de uşor.

— O să-l lichidăm!

— Este prea riscant. Este o personalitate prea importantă şi

KGB-ul va deschide o anchetă. Poţi bănui ce va urma… Am mai discutat. > *

— Ce propui atunci?

Eva îi prezentă planul ci. Esenţial era să se câştige timp… Robert Nelson acceptă fără convingere.

Apoi, mai discutară câteva puncte tactice, reexaminaţă minuţios toate detaliile acţiunii şi, o oră mai târziu, se despărţiră.

Eva ieşi prima, liniştită. Nelson îi promisese, în sfârşil, un „contact“ în eventualitatea’unei urgenţe… Taxiul o aştepta pe una din străzile acestui cartier rezidenţial din New Jersey, înecat în verdeaţă. Trei sferturi de oră mai târziu cobora în colţul străzii 57, între Fifth şi Sixth Avenue. Avionul nu decola decât peste trei ore. Soarele’ strălucea peste New York şi un miros de primăvară plutea în aer. Se plimbă fără vreo ţintă precisă. Pentru prima oară, de mult timp, se simţea fericită, liberă.

Sosită la New York dimineaţa devreme, Eva trebuia să fie

la Moscova a doua zi. În ajun, făcuse un salt pârlă la Bruxelles, unde patronul agenţiei o felicitase. Eva îi povestise că fusese găzduită

în cel mai mare secret de un coleg polonez şi că adusese o colecţie de fotografii dramatice, între care una excepţională: un ofiţer rus trăgând de aproape într-un copil de 10 ani. Le făcuse dintr-un balcon şi atunci fusese rănită în coapsă…

Directorul îi propusese să le publice într-un ziar american, pre- venind-o însă că risca să fie descoperită şi imediat expulzată. Era prea periculos. Aşa că mai bine va păstra aceste documente pentru mai lărziu. Acceptase. Credibilitatea ei faţă de directorul Agenţiei de Presă Europene crescuse rapid. Exact ce dorea…

Presa internaţională se lansase în tot felul de speculaţii asupra identităţii corespondentului anonim care relatase cele mai teribile momente ale intervenţiei din Polonia. Unii sfârşiseră prin a atribui această ispravă unui z'iarist polonez, care ar fi ales APE datorită legăturilor sale privilegiate cu agenţia; un ziar îi dăduse chiar numele. O săptămână mai târziu, corpul lui Zbigniew Mişnik, ziarist polonez independent, 36 de ani, fusese găsit într-un parc din Varşovia, groaznic torturat.

La 25 martie, la ora 14 şi 10, ora locală, Eva coborî din Airbus- ul A 320, care tocmai aterizase pe aeroportul Şeremetievo. Nu remarcă nimic anormal la controlul paşapoartelor. Martine o aştepta, după cum conveniseră, şi se îmbrăţişară. În maşină îi dădu ultimele veşti de la birou şi din Moscova: David era din ce în ce mai arogant, iar echipa de' televiziune sosise deja.

— Dar le ştii pe toate astea. Cum ţi-ai petrecut timpul?

— Foarte prost. Accidentul m-a imobilizat trei săptămâni.

Am profilat şi am citit.

— Da, ’ suntem la curent. Ai avut mult noroc!

— El nu, era beat turlă!

— Nu ai remarcat nimic când ai luat taxiul?

— Nu, şi am aţipit imediat!

Martine îi povesti că făcuse cunoştinţă cu un bărbat bine, un moscovit, profesor de istorie la universitate. Vroia să i-l prezinte.

— De ce nu? Cum se întâlneşte un profesor de istorie? o întrebă surâzând.

— Într-un bar de noapte. Simplu!

O oră mai târziu, se opreau în faţa imobilului în care locuia Eva.

— Voi trece pe la agenţie cam pe la ora 17, mulţumesc că m-ai aşteptat, spuse coborând.

Îşi luă corespondenţa din cutie, câteva pliante publicitare şi o scrisoare. Apartamentul era intact, niciunul din semnele ei nu fusese mişcat din loc. Liniştită, se aşeză pe divan şi deschise plicul: conţinea trei cărţi poştale’ilustrate ’reprezenlând oraşele Varşovia, Leningrad şi Baku, în Azerbaidjan. După ştampilă, se vedea că

plicul fusese pus la poştă la Moscova. Textele scrise pe cele trei cărţi poştale erau identice: „Salutări de la şi data. Fiecare corespundea şederii ei în acele oraşe. Găsi, de asemenea, şi două fotografii! Una a tânărului şi cealaltă a vânzătoarei. Inima’âi bătu puternic. Se ridică brusc şi’ făcu un control de microfoane. Rezultatul fu negativ.

Mesajul era clar: Boris Pliuci ştia! încerca să înceapă un război al nervilor, obifgând-o să acţioneze, să comită o eroare, să se demaşte? Nu avea dovezi concrete, era evident, dar era destul de sigur de sine pentru a acţiona astfel. În această luptă anonimă ea nu avea decât un singur atu: el nu ştia că ca îl reperase şi că-i cunoştea figura.

Această situaţie îi dădea un anumit avantaj.

Se privi în oglindă: nimic din trăsăturile ei nu trăda neliniştea^ surdă pe care o simţea în adâncul sufletului.

O ploaie rece şi deasă cădea peste oraş. Eva luă un taxi şi se duse la Agenţia de Presă Europeană. Pe biroul ei găsi des'tule mesaje, printre care unul de la Jan Egorov, redactorul sef al ziarului *Pravda.* Trebuia să-l sune. Eva ştia că directorii ziarelor, şi cu atât mai mult cel al organului oficial al partidului, erau plătiţi şi de KGB, când nu făceau parte chiar din această instituţie. 6 chemă pe Martine şi-i spuse că se hotărâse ca ea să realizeze reportajul despre Boris Pliuci, cu echipa de televiziune. Bruxelles-ul îşi dăduse acordul.

— Te ocupi tu de cele necesare? Pregăteşte un proiect în stilul „o săptămână cu Maigret-ul rus şi echipa lui". Vreau un reportaj complet, cu luări de imagini în familie, la el acasă, la el la birou etc. O.K.?

Martine era fericită. După plecarea ei, Eva se decise să vorbească cu Egorov. Sună şi se prezentă. Îi lăsase numărul telefonului său direct.

— Bucuros să vă aud! Ştiţi, se vorbeşte mult despre Dvs. Şi aş vrea să vă revăd. Pot să vă invit într-o seară la restaurant? Între colegi, nu-i aşa?

Eva. Era foarte atentă. Ce vroia oare?

— De la ultima noastră întâlnire de la Kremlin, m-am gândit adesea la Dvs., dar aţi dispărut deodată şi, cum să vă spun... eram îngrijorat.

— Sunt măgulită de invitaţia Dvs. Vă stau la dispoziţie. Totuşi, dacă nu v-ar deranja, aş prefera la prânz. Serile le consacru bărbatului vieţii mele...

Egorov se scuză cu stângăcie şi acceptă imediat propunerea ei. Îşi fixară întâlnirea pentru săptămână viitoare. După ce închise te-

lefonul, Eva se gândi la Boris. Ce joc începuse? Care-i va fi următoarea mişcare? Va pune un nou „recrut“ pe urmele ei? Va încerca să o asasineze? Să racoleze pe cineva de la birou? Şi de ce nu instalase un sistem de ascultare la ca? Fără îndoială, pentru că ar fi trebuit să ceară acest lucru unei echipe specializate, a MVD-ului. Or, era evident, prefera să păstreze această afacere pentru el. Dosarul ei era acum gol. Într-un proces clasic, n-ar putea dovedi nimic concret, dar pentru cât timp încă? Prin cine, cum, şi unde va încerca să ajungă până la ea? Prin Olga? Egorov? Va încerca să se apropie de Piolr Karstov? Putea să-şi imagineze scena: „Mareşal Karstov, vă rog să m-ascullali până l’a capăt. Datoria mea este să vă împărtăşesc o temere, o bănuială, în ceea ce priveşte

0 străină. Nimic sigur, concret, dar, ştiţi, anumite coincidenţe nu-i pot scăpa unui vechi poliţist ca mine…“

Cu metodele sale ridicole, acest poliţist risca să strice totul! Trebuia să acţioneze.

Planul pe care Eva îl propusese lui Robert Nelson nu mai era potrivit. Trebuia să schimbe strategia. Îl subestimase pe Boris Pliuci şi era mai bine să renunţe să se facă un reportaj despre el. Puţinele avantaje pe care le-ar avea nu ar fi pe măsura riscului la care s-ar expune. O chemă pe Martine şi-i spuse că va trebui să amânc proiectul.

— Am vorbit din nou cu cei de la Bruxelles. Sunt alte priorităţi. Vorn vedea mai târziu.

Şi dacă i-ar vorbi lui Piotr despre Pliuci? Ar fi suficient doar să-l informeze despre insistenţa cu care i se părea că o urmăreşte de la o vreme. Totul se va lămuri însă în zilele următoare. Poate chiar înaintea întoarcerii lui Piotr din Polonia. Hotărâseră acolo să fie în viitor cât mai discreţi cu putinţă, iar nefiniştile pe care

1 le-ar putea împărtăşi s-ar potrivi cu această hotărâre comună… Îşi fixă ca obiectiv să găsească o soluţie problemei Pliuci în următoarele trei zile şi încercă să se

apuce de treabă. Examină ultimele articole trimise de agenţie, în special pe „cele ale lui David. Nimic de spus. Erau excelente. David era unul dintre cei mai buni specialişti pentru URSS în post la Moscova. Articolele, comentariile sale erau juste, precise, întotdeauna informate. Fiecare cu- vânt era cântărit cu grijă şi înţelese de ce simţea o anumită jenă în faţa lui. David era un adevărat profesionist. Lui ar fi trebuit să-i revină postul pe care ca îl ocupa pentru a i se uşura misiunea, îl umilise inutil. Ea trebuia să facă primul pas pe drumul împăcării. Va avea nevoie de David mai târziu.

A doua zi dimineaţa, sosi prima la agenţie. Bruno era în concediu şi ea începu să pregătească şedinţa de redacţie prevăzută cu toată echipa de televiziune. Aşezată la birou, aruncă o privire asupra ştirilor sosite în cursul nopţii, când privirea îi fu atrasă de unul din titlurile din prima pagină a ziarului *Pravda* aşezat pe birou: „Adio, Eva!“ Luă repede ziarul şi-l despături. Fotografia lui Alek- sandr însoţea o „Scrisoare deschisă unei trecătoare“. O citi cu inima bătându-i tare.

„Nu ştiu cine eşti şi nici de unde vii. Poate eşti căsătorită? Rusoaică, americancă sau franţuzoaică? Turistă, studentă, ziaristă, actriţă sau spioană? Nu ştiu nimic despre tine, dar te-am văzut într-o seară un moment. Erai frumoasă, divin de frumoasă. Te-am urmărit şi te-am agresat. Da, cu eram! în faţa parcului Gorki... Dar am avut remuşcări, n-am fost mândru de mine. Nu. În Afganistan am dat dovadă de curaj, am fost decorat cu toate medaliile. Atunci am început să te caut şi te-am regăsit. Te-am urmărit mai multe zile pentru a-ţi cere scuze, să-ţi sărut mâna, să încerc să mă răscumpăr, să devin păzitorul dumitale în acest oraş nebun! Dar nu am îndrăznit... Azi am luat hotărârea să mă răscumpăr şi să mă condamn eu însumi la moarte. Când

această scrisoare va fi publicată – dacă ea va fi – voi fi deja mort, dispărut fără urmă. Îţi spun Eva, aşa, fiindcă este prenumele primei femei şi pentru că ţi se polriveş’le. Ne vorn revedea pe lumea cealaltă, sper. Dar, aşteplându-te, te voi urmări dc-aproape, de acolo de unde voi fi. Voi veghea asupra ta, zi şi noapte, până la sfârşit, oriunde vei fi…“

Profund tulburată, Eva de-abia citi nota prin care redacţia explica de ce considerase că era bine să publice această scrisoare stranie. Dădu ziarul deoparte. Într-o secundă luă o hotărâre. David intră în acel moment cu carnetul în mână. Eva înaintă spre el cu mâna întinsă, cu surâsul pe buze, dar el se prefăcu că se uită pe fereastră. Cu nervii încordaţi, era cât pe ce să se repeadă la el şi să-l pălmuiască, dar reuşi să se abţină şi spuse:

— Mulţumesc că ai girat atât de bine ’treburile în absenţa mea. Ţi-am citit toate articolele ieri seară. Bravo, eşti cel mai ’bun.

David se întoarse şi o examină fără amabilitate. Complimentul Evei îl lăsa vizibil rece. Dădu doar din cap, ceea ce putea tot atât de bine să fie un semn de mulţumire sau de dispreţ.

Eva îi întinse din noua mâna.’David i-o strânse fără convingere. Când ea îi propuse să dejuneze cu el, ezită un moment, acceptă, apoi ieşi fără un cuvânt.

Zece minute mai târziu, făcu cunoştinţă cu echipa televiziunii. John, cameramanul, un lânăr american cu paşaport olandez, făcu o demonstraţie a talentelor lui de imitator. Într-o păsărească ce

semăna vag cu rusa, începu să-l imite pe Gorşkov. Era irezistibil şi, pentru prima oară de mult timp, Eva izbucni în râs.

După şedinţă, se duse din nou în birou şi merse drept la

fereastră. O’singură privire îi fusese de ajuns să recunoască silueta celui ce se plimba încolo şi încoace pe trotuar. Boris Pliuci… Nici măcar nu se ascundea! O trecu un fior. Când coborî la prânz cu David, dispăruse. Dar, la colţul străzii, îi recunoscu maşina. Era tot acolo, ascuns undeva. De-a’ ce se juca? Nu încercă să-l repereze, de frică să nu trebuiască să răspundă la eventuale întrebări ale lui David… Se îndreptară spre Arbal: dorea să ia masa la Pierre. Un vânt îngheţat de est sufla pe străzi şi se grăbiră, fără a schimba un cuvânt, să ajungă mai repede la adăpost. Eva ar fi vrut să se oprească de mai multe ori în faţa unei vitrine, dar renunţase. Aşezaţi în restaurant, David îşi apropie faţa de a ei şi murmură: ’-Ştiu că ai fost în Polonia. Tu ai fost faimoasa corespondentă. Bravo!

Eva se prefăcu că nu înţelege. De unde putea el să ştie? David surâsc pentru prima oară, mulţumit de efectul produs. Apoi, apiccându-se spre ea, adăugă:

— Eram sigur! Accidentul tău, gogoşi! Apoi, ţi-am recunoscut stilul.

Eva vru să răspundă, când deodată silueta lui Boris, în picioare, în uşă, îi tăie respiraţia. Se forţă să-i surâdă lui David. Chelnerul îl conduse pe inspector la o masă din spatele lor. Îl auzi aşezându-se greoi. Scaunele lor se aflau doar la zece centimetri. Îi auzi respiraţia, dar reuşi să-şi păstreze sângele rece. Aici nu putea să întreprindă nimic contra ei. David comandă două cupe de şampanie.

— Pentru a-ţi sărbători isprăvile poloneze! îi spuse, surâzând cu toată gura.

Eva, răspunzându-i tot cu un surâs, se aplecă la rândul ei şi-i spuse la ureche:

— Eşti la ani-lumină departe de adevăr, dar accept şampania.

Şi, fără a-i lăsa timp să reacţioneze, îi spuse că se hotărâse să scrie mai puţin, doar un articol pe săptămână, pentru a se consacra mai mult contactelor politice, gestiunii

agenţiei şi sectorului de televiziune. Îi propuse să-l numească, cât se poate de repede, redactor şef. David o asculta cu un amestec de bucurie şi scepticism, încercă’să rămână calm, când Eva adăugă:

— Două mii o sulă treizeci şi opt de dolari în plus pe lună! Plus o maşină de serviciu! Plus responsabilitatea redacţională! Dar cu un singur inconvenient, unul singur…

Tăcu şi se uită la el cu un aer ironic. Chelnerul aduse şampania şi luă comanda.

Prezenţa apropiată a lui Boris Pliuci, în mod ciudat, *o* reconforta. Se comporta ca un amator, dezorientat şi solitar. Îi va răspunde mai târziu la provocări, cu un gest definitiv…

— Rămâi adevăratul patron, nu-i aşa? spuse David, ridicând paharul.

— Pentru promovarea la, pentru reuşita la, pentru înţelegerea noastră!

Eva îl privi în adâncul ochilor şi bău puţină şampanie. David, tulburat de vestea pe care i-o dăduse şi de frumuseţea misterioasă a acestei femei, bău la rândul său, prefăcându-se d’estins. Cu paharul în mână şi cu o voce indiferentă, o întrebă de ce luase această holărâre?

— Pentru că tu eşti cel mai bun, ţi-am spus-o.

— Şi pentru mai ce?

Eva surâse fără să răspundă şi privi în jurul ei. Restaurantul era plin până la refuz. În mai puţin de un an devenise unul din locurile cele mai căutate de elita politică sau financiară, cât şi de intelectualii bogaţi din Moscova. Pe pereţi erau expuse zeci de tablouri ale unor’pictori la modă, care-şi’plăteau astfel mesele. Patronul, Pierre, un francez de vreo 50 de ani, din sud, căsătorit cu o moscovită cu vreo

20 de ani mai lânără decât el, îşi făcuse stagiul în câteva restaurante pariziene celebre, înainte de a’selansa în această aventură. Bărbat frumos, cu o mustaţă tătărască, trecea de la masă la masă pentru a-şi saluta invitaţii, oferind un aperitiv din partea casei, sărutând mâinile doamnelor. Se apropie de masa Evci şi a lui David, care-i adresă un semn amical cu capul, pentru a nu veni să deranjeze *tete-ă-tete*-ul. Pierre îi surâse complice şi se opri în faţa mesei lui Boris. Într-o rusă aproximativă, îl întrebă dacă totul era în regulă.

Eva nu auzi răspunsul. Inspectorul se mulţumise probabil cu o înclinare a capului. Se scuză faţă de David’ şi se ridică să se ducă la toaletă. Dar nu intră. Discret, se ascunse în spatele unui panou. Avea presentimentul că David îl cunoştea pe Boris sau că acesta va încerca să ia contact cu el. Câteva secunde mai târziu, Boris se întoarse şi îi ceru un foc lui David. Evei i se strânse inima. Lansase ideca promovării lui David pentru a schimba subiectul şi pentru a evita să vorbească de Polonia. David întinse bricheta aprinsă rusului, dar nu schimbară niciun cuvânt. Numai un surâs. Avu timp să observe din nou figura rusului. Îşi arăta vârsta şi trăsăturile îi erau obosite. Avea ochi foarte albaştri, înfundaţi sub sprâcene negre, groase, nasul drept, părul cărunt şi încă abundent. Această faţă îi amintea confuz de cineva, dar de cine? După ce-şi aprinse ţigara, Boris se întoarse. Avea umeri largi şi spatele masiv. Revenind în sală, Eva observă că scaunul rusului era lipit de al

ci. Va trebui să-l roage să şi-l tragă. Va fi obligată să-l privească, să-i înlălncască privirea, să-i surâdă. Eva ezită un moment şi sfârşi prin a-si împinge scaunul cu putere, reuşind să evite privirea lui Boris. Încerca să păstreze avantajul, singurul avantaj ce-l avea asupra lui: el nú ştia că

ea-l cunoaşte. De ce încerca Boris să se apropie de ca? Ce pregătea oare? îl contactase pe David în timpul cât ca fusese în Polonia, era sigură. Şi ce va face ca acum pentru a garanta promovarea lui David? Să-l convingă pe patronul ci de la Bruxelles nu era aşa de uşor pe cât lăsase să se înţeleagă. Refuză desertul pe care David dorea să-l comande şi ceru o cafea tare, grăbită să scape de prezenta apăsătoare a acestui poliţist necioplit, dar eficace.

Piolr trebuia să se întoarcă din Polonia de pe o zi pe alta. De-abia aştepta să-l revadă, de-abia aştepta să-şi înceapă, în slărşit, misiunea pentru care venise. Când David cení plata, se simţi u- şurată.

Luându-şi mantoul, îl văzu pe Boris ridicându-se la rândul lui şi îndreplându-se spre vestiar. Pe stradă, simţi prezenţa lui în spate şi, când David vru să se oprească în faţa unui grup de muzicanţi, grăbi pasul. La câţiva zeci de metri de agenţie, Boris rămase în urmă şi ea se simţi în fine eliberată.

Se închise în birou şi ceru să nu fie deranjată. Telefonă imediat la Bruxelles. Directorul agenţiei lipsea pentru câteva zile. Pe drumul de întoarcere îi spusese lui David că numirea oficială se va face peste câteva săplămâni, dar, în aşteptare, putea deja să se gândească la noile sale responsabilităţi. Îi ceruse numai să nu spună nimănui despre conversaţia lor.

Cum să se descotorosească de Pliuci? Elaborase un plan, dar Boris, prin conduita sa imprevizibilă, o împiedicase să-l pună în aplicare. Cărţile poştale şi fotografiile care o aşteptau în ziua revenirii ci în capitala sovietică, invitaţia la dejun primită din partea lui Egorov, publicarea acelei „Scrisori deschise unei trecătoare“ în ziarul lui Egorov, chiar aluziile lui David la articolele ci din Polonia, prezenţa insistentă a lui Boris pe urmele ci, toate acestea nu aveau alt scop decât s-o intimideze.

Ieşind din restauram, David discutase din nou despre

Polonia cu insistenţă. Exasperată, Eva aproape că strigase:

— Ce le’face să spui o astfel de enormitate?

— Ţi-ant recunoscut intr-adevăr stilul şi n-am crezut în povestea cu accidentul.

Eva îşi deschise geanta şi-şi scoase paşaportul.

— Iată, dragă prietene. £) eschide-l şt caută viza de intrate şi de ieşire din Polonia!

David îl deschise impresionat şi-l răsfoi mergând. Nu găsi nimic şi i-l înapoic jenat.

— Sunt dezolată că te decepţionez, nu sunt eroina pe care o crezi! — spuse sarcastic.

— Ai putea avea două paşapoarte, de ce nu?

— Şi de ce n-aş fi o spioană, dacă tot te gândeşti la aşa ceva? îi răspunse ea, surâzându-i.

David îi mărturisi că primise o scrisoare anonimă în care se pretindea…

— Un bolnav, îi răspunse prompt, înirerupându-l. Sunt mulţi în profesia noastră!

Când Eva ieşi de la agenţie, pe la ora 19, Boris se plimba pe trotuar, singur. Eva merse încet, oprindu-se din când în când în faţa unei vitrine. Inspectorul o urmărea de la distanţă. Îşi dăduse oare seama că-l reperase? Pe strada Puşkin, intră î’ntr-un magazin i- talian şi-şi făcu câteva provizii, pe ’care le plăti în dolari. Boris rămase în colţul străzii când Eva intră în imobilul din strada Ce- hov, dar, când privi pe fereastra care dădea spre stradă, Boris dispăruse. Fugi în camera cealaltă şi privi pe fereastra care dădea spre curte. Avu timp să-i zărească silueta ce se strecura în imobilul din faţă. Nu vroia să abandoneze deloc. Rămase să observe şi aşteptă. Cinci minute mai târziu, o femeie bătrână ieşi din acel imobil şi se îndreptă spre cel în care locuia ea. Inima îi bălea foarte tare. Când auzi sunând la uşă, înţelese. Bătrâna fusese probabil martoră la ceva. La

scena cu lânărul? Auzi bătăi la uşă.

— Sunt o vecină a Dvs.

— Aşteptaţi un moment.

Fugi în ba'ie, îşi puse un halat, îşi înfăşură capul cu un prosop. Apoi deschise uşâ.

— Bună ziua, feliţo. Ce frumoasă sânleţi! Locuiesc în imobilul din faţă şi am aflat că o străină locuieşte la noi. Vroiam să ştiu dacă nu aveţi nevoie de puţină gospodărie din când în când.

— Sânteţi 'foarte amabilă, ' dar am un apartament mic…

— Nu face nimic, credeam… Ştiţi, tinerii de azi au alătea de făcut, atunci m-am gândit că…

Eva îi mulţumi cu un surâs şi închise uşa.

Imaginea bătrânei strangulată cu mâinile'ci îi trecu prin minte, îşi scoase halatul şi prosopul şi coborî scările câte patru, punându-şi mantoul. Un minut mai târziu se afla în stradă. Nu era niciun taxi. Fugi spre agenţie, care se afla la vreo trei kilometri. Se opri cu sufletul la gură pe strada Razin, la vreo 50 de metri de biroul ci. În întuneric, îşi trase sufletul şi aşteptă ca portarul ce

stătea în fala intrării să se hotărască să se ducă să bea un păhărel în barul situat la câţiva metri de acolo. Pătrunse pe furiş în curtea imobilului. Automobilul Ni va 4x4, aparţinând agenţiei, era acolo. Scoase cheile din cutia de la bord şi porni încet, cu farurile stinse.

Câteva minute mai târziu, parcă la vreo 10 metri de maşina lui Boris. Acesta sosi peste 10 minute şi demară imediat. Eva îl urmări. Străzile erau pustii şi circulaţia fluentă. Oamenii preferau să stea acasă din cauza atentatelor şi a bandelor de derbedei. Era ora 20 şi 30. Boris conducea cu prudenţă, dar nu părea să fi observat nimic suspect. Ca să evite să fie'reperată, Eva încerca să rămână la distanţă. Când Boris se opri în faţa unui imobil

din strada Piatniţkaia, Eva îşi continuă drumul până în colţul străzii şi opri maşina în Piaţa Dobrâninskaia. Ieşi din maşină şi reveni fugind, la ’timp ca să-l vadă inirând într-un marc’ imobil, care nu mai fusese renovat probabil de la Revoluţia din Octombrie. Se apropie. Era numărul 13. Reveni la maşină.

în Piaţa Dobrâninskaia o luă la dreap’la, merse spre Piaţa Ok- tiabriskaiâ şi ajunse pe Bulevardul Lenin. Trebuia să acţioneze repede, dar nu putu să apese mai tare pe accelerator decât în afara oraşului. Cinci kilometri înaintea aeroportului Domodevedo, ieşi din’şosea şi se angajă pe un drum forestier acoperit de zăpadă. Parcă maşina în spatele unui sir de copaci, opri motorul şi coborî. O pătrunse un frig siberian. Tremurând, merse în direcţia lacului, cu o lopată pliantă în mână. Ajunsă în faţa unui brad solitar, plantat la o sută de metri de lacul îngheţat, îngenunche şi începu să spargă zăpada întărită cu vârful lopeţ’ii. Apoi, începu să sape pământul.

După o oră de eforturi, simţi, în sfârşit, sub lopată un sac de piele învelit în plastic. Era transpirată şi nu-şi mai simţea mâinile îngheţate. Acoperi groapa cât putu de bine, bătători zăpada şi se întoarse la maşină. Cincizeci de minute mai târziu se oprea din nou la capătul străzii Piatniţkaia. Volga neagră a lui Boris nu mai era acolo. Încă o dată Eva fu tentată să vadă dacă nu o supraveghea cumva tocmai pe ea. Dar se răzgândi. După o jumătate de oră, Volga trecu prin faţa ei. Boris o gară în faţa imobilului. Deschise portiera din spate. O femeie coborî cu un copil în braţe. Intrară în imobil. Mii de întrebări o asaltau pe Eva. Comisese deja două asasinate cu mâinile ei şi comandase alte câteva. O voce interioară îi cerea să se oprească. Era oare vocea Dahliei? „Prea târziu“, murmură ea pentru a se convinge. Când lumina de la primul etaj se stinse, Eva deschise sacul. În interior, explozivele erau acoperite cu un strat gros de protecţie din polisliren, care le proteja de frig.

detonatorul electric. Făcu aceste gesturi cu precizie şi indiferentă. Semtex-ul era lotuşi un exploziv redutabil, mult timp întrebuinţat de terorişti în anii 80. Cel pe care i-l lăsaseră era de fabricaţie cehoslovacă. O bucală de mărimea unui pachet de ţigări ajungea să arunce în aer un avion. Îşi scoase mantoul şi coborî din maşină. Era mai cald decât în afara oraşului, dar destul de rece ca să'lre- muri şi să atragi atenţia trecătorilor. Strada era slab luminată. Se uită în jur înainte de a se vârî sub maşina lui Piiuci. Privi ceasul. Ora 1 noaptea. Fără'să ezite, degetele apăsară pe butoanele detonatorului. O scrie de cifre apărură pe ecranul de cristale lichide. Reglă mecanismul. Indicatorul se opri la ora 1 şi 30. Vru să continue să învârtească până la cifra 8. Ora 8 dimineaţa, ora la care Boris, după informaţiile sale, părăsea casa. Dar ceva o împiedică, în sfârşit, cu un gest sigur, fixă Scmtex-ul sub motor. Deodată se auziră voci. Riscă să arunce o privire. Un cuplu se apropia. Se opriră la numărul 11. Bărbatul o îmbrăţişa îndelung pe tânăra femeie. Ea vroia să intre, dar el o reţinea. Urmă o discuţie. Bărbatul era străin. Eva recunoscu accentul italian. Îi reproşa că este o cochetă. Tânăra se apăra. Eva, prizonieră sub maşină, încercă un sentiment de panică. Scmtex-ul putea exploda dintr-un moment în altul. Precizia acestor maşinării îi surprinsese nu o dată pe cei ce le foloseau. Ştia. Bărbatul ridică vocea. Numai de n-ar alerta vecinii. Eva încercă să iasă prin cealaltă parte, dar farurile unei maşini care rula încet o împiedicară. Maşina se opri brusc în dreptul ei. Lumina unui girofar o tulbură. Cizme de miliţian bălcau acum pavajul la doi paşi de capul ci. O voce îi întrebă pe cei doi dacă totul era în regulă. Eva nu auzi răspunsul. O picătură de ulei îi căzu pe nas. Îşi stăpâni un strănut, punându-şi mâna la gură. Secundele continuară să

defileze j>c ecranul detonatorului. Câle minute mai erau până la explozie? În sfârşit, cizmele se îndepărtară, dar maşina nu se mişcă. După un timp, ce i se păru interminabil, auzi maşina îndepărtându-se. Eva aşteptă câteva secunde şi ieşi, în sfârşit, din ascunzătoare, pe partea cealaltă a străzii. Strecurân- du-sc cu grijă, ajunse la maşina ci garată în colţul străzii. Cei doi nu se despărţiseră încă. Cum să le ceară să o şteargă? O maşină de miliţie – fără îndoială aceeaşi – trecu prin faţa ei şi coborî încet strada. Se opri din nou în fala cuplului. Era ora 1 şi 22. În acea clipă, o explozie puternică zgudui tot cartierul. Eva demară în grabă.

Câteva minute mai târziu, ajunse în faţa agenţiei. Cabina portarului era goală. Intră repede în curte, cu farurile, stinse. Gară maşina şi ieşi fără zgomot.

135

Taxiul o lăsă în coltul Pielii Puşkin. Merse pe jos kilometrul ce-o despărţea de casă. Gânduri confuze îi umblau prin cap. Fu gata să strige când văzu un miliţian în faţa imobilului ei. Se ascunse imediat după o maşină. Unde să se ducă? La Martine? Noroc că miliţianul se îndepărtă. Mergea probabil în sus şi în jos pentru a se'âncălzi. Eva hotărî să rişte: cel mai bun alibi i-l oferea tot propria ei casă. Nimeni nu o'văzuse ieşind şi nimeni nu trebuia s-o vadă intrând. Înaintă prudent până în dreptul imobilului, ascunsă de maşinile parcate. Miliţianul se întorcea. Era foarte tânăr. O maşină a miliţiei se opri brusc în dreptul lui. Un alt miliţian coborî şi îi strâns'c mâna. Începură să vorbească, mergând în s'cns opus. În curând, fură la 50 de metri de ea şi depăşiră imobilul. Acum sau niciodată era momentul! Dintr-o săritură, 'Eva traversă strada şi intră în imobil. Închise uşa fără zgomot şi urcă scările, patru câte patru, fără a se uita înapoi.

Se prăbuşi pe divan şi închise ochii pentru a-şi reveni.

Dar întrebările î se buluceau în minte. De ce Boris plasase un miliţian în faţa casei ci? Pentru a continua să o intimideze sau pentru a o proteja pe bătrână? Se dezbrăcă şi se grăbi la duş. Sub jetul de apă caldă gândea mai bine.

De ce nu-l ucisese pe Boris? De ce mâna, degetele ei se opriseră la 1 şi 30 şi nu la 8? Vroia numai să-i dea un serios avertisment? Ucisese o ’dală în plus nişte nevinovaţi. Dezgustată de ea însăşi, ieşi de sub duş, evitând să se uite în oglindă. Imaginea cuplului o tortura. Fuseseră volatilizaţi de explozie. Îşi spălă cizmele cu apă caldă şi îşi aruncă haineâe în maşina de’spălat. La capătul puterilor, se aruncă pe pat şi izbucni în plâns. Viaţa îi era un coşmar,

’Telefonul sună pe linia specială. Întinse mâna şi-l debranşă ca să nu trebuiască să vorbească cu Piolr. Vroia să fie lăsată în pace. Pentru totdeauna... Somnul o cuprinse fără să-şi dea seama.

Inspectorul Boris Pliuci era supus pentru prima oară în viaţă la un interogatoriu... Superiorul său direct de la Petrovka, colonelul Anatoli Zetkin, venise acasă la el imediat după ce-i fusese anunţat masacrul: patru morţi, dintre care doi miliţieni, şapte maşini distruse, trei imobile grav avariate. Zeci de maşini de miliţie, cu gi- rofarurile învârtindu-se, ambulanţe, maşini d’c pompieri’umpleau strada Piatniţkaia. Colonelul, în uniforma îmbrăcată în grabă, trecuse cu paşi’mari pe lângă grămezile de moloz, pe lângă tărgile unde zăceau victimele acoperite cu cuverturi. Un sentiment ciudat,

tulbure, neobişnuit pentru un profesionist care văzuse atâtea, îl cuprinse când observă, în mijlocul străzii, resturile carbonizate ale faimoasei maşini Volga, aparţinându-i inspectorului. Boris Pliuci îl aştepta la intrare. Palid, cu figura gravă, vizibil şocat de ceea ce se întâmplase.

îşi strânseră mâinile în tăcere. Boris Pliuci îi făcu semn să-l urmeze. Instalaţi în micul salon, inspectorul îşi dădu seama repede, după întrebările puse de Zetkin, că „surse anonime“, emanând probabil din comisariatul său, îi aduseseră la cunoştinţă „purtarea sa bizară“, existenţa unor „dosare confidenţiale’ân ceea ce priveşte mafia afgană“. Zetkin părea jenat să evoce această „atitudine“.

— Nu sunt… Cum să spun…

— Acuzaţii? Ascultaţi-mă, colonele, au încercat să mă omoare. De ce, nu ştiu. În ceea’ce priveşte felul în care-mi fac anchetele, îl cunoaşteţi. Nu vorbesc niciodată de nimic nimănui şi Dvs. Aţi aprobat ’ântotdeauna acest procedeu. Ştiţi, de asemenea, că succesele mele îmi aduc întotdeauna şi ceva invidii. Probabil că o mişcare teroristă va revendica atentatul în următoarele ore.

’- Da, da, dar vreau să-mi daţi cuvântul Dvs. Că nu ascundeţi nimic.

— Vi-l dau, colonele, ştiţi bine că nu-mi place un astfel de joc.

— Foarte bine. Vă cred. Faceţi-mi totuşi un raport complet a- supra acestui… atentat. Apoi o dare de seamă asupra afacerilor în curs.

Când vru. Să plece, Boris îl rugă să-l lase şi pe el la comisariat.

— La ora 3 şi 30 dimineaţa? Nu credeţi că exageraţi?

— Şi raportul meu, colonele?

Îşi’âmbrăţişă soţia, îi spuse ceva la ureche şi ieşi.

6 oră ma’i’târziu, Boris Pliuci se închise în biroul său. Îl trezi din somn şi-l luă la întrebări pe primul miliţian ce fusese de gardă în faţa imobilului Evei. Acesta fu categoric.’ Nimeni nu ieşise din imobil, în afara unui cuplu, spre ora II seara. Paznicul de la a- genţie nu remarcase nici el vreo mişcare suspectă. Boris încercă să rezume situaţia. Două soluţii erau posibile.

Prima, cea pe care presa o va reţine sigur: un atentat în

plus, asemănător cu cele ce zdruncinaseră Moscova în valuri succesive. Dar, în acest caz, de ce tocmai persoana lui fusese vizată? Cea de-a doua era evidentă pentru el: Eva Dumoulin. Cărţile poştale, articolul din *Prdvda,* bătrâna etc., toată această maşinaţie copilărească o împinsese să acţioneze. Era convins. Inspectorul nu era din cei ce credeau în coincidenţe. „în meseria noastră, nimic nu se datorează hazardului: două obuze nu cad niciodată în acelaşi loc“, îi plăcea lui să repete începătorilor. Aşteptând ca ea să se

manifeste, avea încă patru cadavre pe conştiinţă. Mersese prea departe. Nu înţelegea însă de ce bomba nu făcuse explozie când el se afla în maşină. Dacă nu cumva explozibilul fusese de vină. Sau a vrut, oare, să-l avertizeze? Dar nu acesta părea a fi genul ei: ea ucidea repede, şi bine. Ce motive avea să-l cruţe? Celebritatea lui? Boris se înfiora la gândul că Eva îl reperase. Avea toate motivele să se supere pe el însuşi că fusese imprudent, uşuratic... Amatorism! Totuşi, era sigur că Eva nu bănuise niciodată, nimic. Poate nu era „singură“, ci protejată de un agent care-i remarcase prezenţa. Reţinu această ipoteză. De ce atunci îl cruţase?

„Cine este această femeie?“ se întrebă încă o dată Boris, mergând în lungul şi în latul biroului. Cine încearcă s-o protejeze şi de ce? Mareşalul Piolr Karstov? Pentru un adulter banal? Imposibil! Se înfioră. Şi dacă lucra pentru KGB? îşi pusese de o sută de ori întrebarea. Bălrâna nu afirmase oare că Aleksandr fusese văzut în compania unui ofiţer KGB? îşi turnă a patra cafea. Probabil că-şi băgase nasul într-o afacere ultra secretă. Un complot, un trafic de devize, de obiecte de artă... Ipotezele i se învălmăşeau în creierul înfierbântat, fără a putea face o selecţie între ele. Cineva bătu de trei ori la uşă.

— Am spus că nu’vreau să fiu deranjat!

— Aşa este, răspunse plantonul inirând. Dar tot Dvs. Miaţi cerut să vă trezesc la ora 8, în caz că adormiţi.

Boris privi ceasul şi-i mulţumi din cap. Chemă administraţia telefoanelor şi ceru să vorbească cu responsabilul serviciului „C“. Din fericire, acesta era deja la birou, cu toată ora matinală. Eva nu ieşise, dar putuse da câteva telefoane. Pliuci avea neapărat nevoie să cunoască numărul unor asemenea apeluri, dar mai ales numerele la care sunase...

Doar KGB-ul avea acces la acest departament, dar prestigiul lui Boris înlătură un asemenea obstacol. Şeful serviciului „C“ îi promise că va încerca să-l ajute. O oră mai lărziu, îl chema:

— Răspunsul este negativ! Nu a dat niciun telefon, inspectore. Dâr a. Putut telefona pe cealaltă linie.

— Cealaltă linie?

— Persoana are instalată şi o a doua linie telefonică, foarte confidenţială, care nu depinde de serviciul nostru. Aci, inspectore, nu te pot ajuta.

— Cine poate?

— GRU.

— GRU?

— Da, serviciile de informaţii ale armatei. Aceste linii le aparţin.

— Mulţumesc, prietene, mulţumesc. În orice caz, nu este aşa de important... Treci să mă vezi într-o zi. Să bem un păhărel. ’ închise telefonul cu o mână tremurândă. O picătură de sudoare căzu pe foaia de hârtie de pe birou pe care tocmai o mâzgălise. Dintr-odală, si-o imagină pe bătrână moartă, strangulată. Se ridică brusc şi ieşi în fugă.

%

Moscova, 15 aprilie

„Măcelarul Varşoviei“. Toată presa internaţională îl califica astfel pe Piotr Karstov, mareşalul sovietic. Era acuzat că a manipulat guvernul de la Varşovia, făcându-l să creadă că armata poloneză vroia să pună mâna’pe putere pentru a pune stavilă anarhiei care domnea în tară. Apoi, că a profitat de acest lucru pentru a obţine din partea guvernului o cerere oficială de asistenţă, care făcea legală intervenţia sovietică.

— Sunt sincer dezolat de noua voastră imagine în vest, spuse Gorşkov, îngândurat.

— Şi cu, răspunse Mareşalul, dar esenţial este ca imaginea Dvs. Să nu fie atinsă…

Gorşkov îi mulţumi din priviri. De la întoarcerea sa din Polonia, în ajun, o lună mai târziu decât fusese prevăzut, Karstov era convocat la Preşedinte pentru a treia oară. Polonia era încă sub controlul Armatei Roşii şi procesul de normalizare, pe care de-abia-l instaurase, dădea’roade. Din punct de vedere strict militar, operaţiunea „Perestroika“ era un succes: Karstov reuşise să împiedice armata poloneză să se lanseze în luptă, cu excepţia cî- lorva unităţi, repede înfrânte. Dezarmaţi, cantonaţi cu forţa în cazărmile lor, soldaţii polonezi erau condamnaţi la pasivitate, în timp ce sovieticii, cu ajutorul trupelor de elită ale securităţii, curăţau ţara de „pleava antidemocratică“. Spccialişii KGB-ului stabiliseră că armata poloneză nu era sigură şi că riscurile de a o vedea alăturându-se poporului în lupta sa contra „marelui frate“ erau inevitabile. O înfruntare între cele două armate ar fi avut consecinţe dezastruoase pentru Armata Roşie. Nimeni, la Moscova, nu vroia să-şi asume un asemenea risc. Planul propus de Karstov a fost respins prima oară de stalul major, apoi acceptat la ordinul Consiliului de Apărare prezidat de Gorşkov. Mareşalul Karstov reuşise, de asemenea, să-l împiedice pe papă să ajungă la Varşovia. Avionul acestuia

fusese nevoit să aterizeze pe un aeroport militar, lângă frontiera ungară. După o oră de discuţii pasionate, Karstov,

în urma sfaturilor date de Eva, reuşise să-l determine pe papă să nu meargă mai departe.

— Sfinţia Voastră, spusese Karstov, ţineţi în mâinilc dumneavoastră vieţile a zeci de mii de oameni. Puteţi deelanşa cel mai mare masacru ee se poate imagina. Dar puteţi şi să-l evitaţi. Este de ajuns să plecaţi. Mă añu aici la cererea guvernului polonez, pentru a pune capăt anarhiei din patria Dvs.

— Şi inocenţii care vor muri, care mor deja?

— Ne salvează pe toţi de dezastru.. Nu mor degeaba.

Aducându-şi aminte de cele stabilite cu Eva, adăugase:

— Dumnezeu m-a adus pentru a evita apocalipsul. Nu-mi staţi în cale. Dimpotrivă, binecuvântaţi-mă!

Papa, tulburat, a cerul câteva’ minute de gândirc. Piolr, neliniştit, a aşteptat o oră la scara avionului. De la reluarea relaţiilor diplomatice dintre Vatican şi URSS, dar mai ales de la vizita istorică a papei la Moscova în vara anului 1991, acesta reprezenta o ameninţare şi mai mare decât înainte.

Când a urcat din nou în avion, în salonul privat al papei, Kar- slov îl găsise pe acesta straniu de calm. La picioarele lui se aña un lighean din aur, plin cu apă. Vocea gravă a papei îi răsunase în urechi:

— Apropic-te, fiule, vreau să te binccuvânlez.

Piolr ezitase.

— Am fost deja botezat, minţise el.

— Apropic-le, a reluat papa, cu o voce calmă…

Karstov păstra încă secretul acelui moment excepţional.

Gorşkov reluă ideca cu o voce obosită:

— Esenţial este că am reuşit să evităm masacrul şi că am dat, sper, un avertisment serios celor ce visează să părăsească Pactul de la Varşovia.

— . Da, domnule Preşedinte, şi sper că Polonia va fi mută cel puţin cinci ani. Dar…

Dar?

— Am venit să-mi dau demisia…

— Nici nu se pune problema, răspunse Gorşkov. Sânteţi singurul pe care mă pot bizui. Uitaţi ce-aţi spus, vă ordon!

— Domnule Preşedinte, ’de doi ani toate iniţiativele îmi sunt sabotate, sunt boicotat peste tot, au încercat chiar să mă omoare, aşa cum ştiţi. Pentru a deturna avionul papei, a trebuit să mă a- dresez celor de la GRU. KGB-ul nu era capabil nici măcar să ne ajute… sau mai degrabă n-au vrut s-o facă!

— Ştiu, Piolr, ştiu, dar trebuie să aveţi răbdare…

— Răbdarea mea are limite!

141

Karstov se uită prin cameră, ca şi când ar fi vrut să se asigure că sunt singuri. Ezită un moment şi spuse:

— Voi rămâne, poate, dar cu o condiţie.

Gorşkov, făcându-i semn cu capul, îi ordonă să; continue.

— Numiţi-mă Ministrul Apărării şi membru al Biroului Politic.

Gorşkov fu sincer surprins:

— Dar v-am propus-o cel puţin de trei ori, dacă-mi amintesc bine. Aţi refuzat întotdeauna!

. — Este adevărat, domnule Preşedinte, sunt un soldat. Dar am înţeles că, pentru a stăpâni incencliilc momentului şi pe cele de mfine, ajutorul Dvs. Nu mai este suficient. Am nevoie de o mai mare libertate de acţiune, de mai multă autoritate pe lângă armată şi KGB.

— Nu este prea uşor. Cu imaginea pe care o aveţi acum s-ar putea spune că Stalin a revenit printre noi…

Karstov primi lovitura în linişte.

— Hotârârea mea este luată.

— Lăsaţi-mi câteva zile. Am să văd ce e de făcut.

— Plec pentru o săptămână, departe de toate. Mă găsiţi în Cau- caz, la mama, în caz că holărâţi ceva.

Pentru prima oară de la începutul întrevederii, Gorşkov surâse, în aparenţă mai destins. Se ridică şi-l îmbrăţişă pe mareşal.

— Nu credeţi, sper, că mă pot lipsi de dumneavoastră? spuse, conducându-l p'ână la uşă. Cum se simte Olga?

— S-a terminat…

— Oh! Şi…

— S-a terminat, de asemenea.

— Mă bucur, mareşale. Un om ca dumneavoastră nu-şi poate permite să aibă o legătură cu o străină. Poporul n-ar accepla-o niciodată. Mă gândeam chiar să vă vdrbesc în acest sens…

După o pauză, reluă, cu un surâs maliţios pe buze:

— Dar, dragă prietene, nu rămâneţi prea mult timp singur. Singurătatea este grea pentru moralul oricui.

Piolr surâse la rândul său şi ieşi.

»

Piolr Karslov cina cu mama sa. Luase un avion militar până la Kutaisi, al doilea oraş al Georgiei, în Caucaz. De aici, o maşină l-a dus până la Tkibuli, un orăşel situat la 17 km spre nord-est.

Era prima oară, de mai bine ele un an, când o revedea. Încercase de mai multe ori s-o convingă să se mute la Moscova, dar fără succes. Nu voia să-şi părăsească, nici măcar pentru o vreme, căsuţa de lemn, situată pe o colină, în care locuia de când se născuse. Piolr reuşise totuşi să-i instaleze telefon, apă caldă şi electricitate, toate acestea fiind un lux aici. La 77 de ani, Evghenia Karstova confirma, printr-un fizic încă puternic şi prinir-o mină sănătoasă, reputaţia de longevitate a caucazienilor. Nu mai muncea pe la alţii, dar îşi tăia singură lemnele, parcurgea 7 kilometri în fiecare zi până la faimoasa staţiune termală de la

Tskalthubo, pentru a-şi vinde ouăle proaspete, puii şi legumele pe care mai ţinea încă să le cultive pe parcela de pământ proprietate personală. „Când vei avea copii, voi veni şi mă voi ocupa de ei, aşa cum trebuie“, îi spusesc. De nenumărate ori.

— Ei, fiule, pe când? îl întrebă ea în această seară.

— Am divorţat, spuse Karslov slânjenit, Olga nu vrea copii.

Bâlrâna i se* uită îndelung în ochi, apoi exclamă, reţinându-şi cu greu lacrimile:

— Ţi-am spus de nenumărate ori să ici o fată de aici, o caucaziană. Sunt frumoase, sănătoase, credincioase. Voi muri, deci, fără să-mi cunosc nepoţii?

— Nu, mamă. Vei avea. Am întâlnit o femeie minunată. Aş vrea s-o cunoşti. Cu ea voi avea copii.

După tonul lui, Evghenia înţelese foarte repede că fiul ei, oricât de mare mareşal a ajuns, era într-adevăr îndrăgostit. Îl ascultă vorbindu-i îndelung despre Eva, despre frumuseţea, despre forţa ci de caracter, despre meseria ei.

Ea îl întrerupse brusc:

— Sper să nu fie o rusoaică din Moscova. E de-a noastră?

— Nu, este străină, e franţuzoaică…

14.3

— Ah, este o spioană! Toii străinii sunt spioni. Fii atent, băiatul meu…

— Nu, mamă, râse el. Străinii nu sunt toii spioni.

Nu părea convinsă. Piotr o întrebă, brusc, dacă nu cunoştea o prezicătoare în sat.

— O prezicătoare? Credeam că…

— Simplă curiozitate, răspunse Piotr, surâzând.

— Fiule, tu îmi ascunzi ceva. O simt. Străina asta te-a vrăjit.

— Mamă, te rog. Când o vei vedea, vei înţelege şi o vei iubi, sunt sigur. Ea îţi va dărui nepoţii…

— Când?

— În curând.

— Adică, când în curând?

— În octombrie, dacă totul este bine…

— Este deja însărcinată… în două luni, da?

— Da, asla-i, răspunse jenat.

— Deci te-ai recăsătorit?

— Nu, nu încă… Trebuie să mai rezolvăm ceva înainte.

Rămase tăcută, cu ochii în gol. Piotr privi telefonul. Dorea s-o cheme pe Eva, să-i ceară să vină imediat. Dar se răzgândi.

— Nu trebuie să te duci la prezicătoare, fiule, nu-i bine.

— Credeam că şi tu te duci.

— Poate, dar acum s-a sfârşit. Rabinul Aronski din Kulaisi, care era un bun prieten al tatălui tău – Dumnezeu să-l odihnească – mi-a spus într-o zi că religia lor le interzice cu stricteţe consultarea prezicătoarelor.

— De ce?

— Numai Dumnezeu o ştie. În ceea ce te priveşte, nu trebuie să-ţi faci griji. Ai în faţă un mare destin. Am şliut-o întotdeauna… Poţi s-o crezi pe mama ta. Ştiu asta mai bine decât toate prezicătoarele Rusiei.

Karstov, parcă liniştit de vorbele ei, se ridică şi-o sărută pe frunte.

— Ai o fotografie a ci?

— O fotografie? Bineînţeles! Cum de nu m-am gândit!

Luă portofelul din vesta pusă pe palul de fier şi scoase o fotografie pe care o făcuse cu trei luni în urmă, la malul Mării Cas- pice. Eva, în costum de baie, ieşea din apă. Surâdca. I-o întinse.

— Am fotografiat-o la mare, spuse, parcă scuzându-se.

Mama lui examină fotografia fără un cuvânt, apoi i-o înapoie spunându-i simplu:

— Este frumoasă. Prea frumoasă, fiule. Nu ai altă poză mai decentă?

— Nu, nu la mine. Mamă, crezi în Dumnezeu? o întrebă pe neaşteptate.

— Desigur! Ruşii au început să piardă din ziua în care n-au mai vrut să ştie de Dumnezeu. Toată nenorocirea acestei frumoase ţări vine de aici. Şi tatăl tău – Dumnezeu să-l odihnească – credea în el. De aceea l-au ucis.

— De ce nu mi-ai spus niciodată?

— Îmi era frică. Şi nu voiam să sfârşeşti şi tu ca bietul tău frate.

— De cine îţi era frică?

Bătrâna se lupta ca amărăciunea să nu-i străbată în glas. Ochii şi-i ţinea fixaţi cu obstinaţie pe mâinile împreunate, ca şi cum ar fi refuzat să înfrunte privirea fiului său.

— De tine! slărşi ea, murmurând, ridicându-şi spre el faţa de-abia brăzdată de riduri'. Îmi era frică să nu mă denunţi. Era specialitatea criminalilor care guvernau înainte.

— Cum ai putut să-ţi imaginezi aşa ceva?

— Eşti prea tânăr, fiule. Nu ştii de'ce erau capabili. Stalin mi-a omorât'jumătate din familie... pe cea a tatălui tău...

O linişte de plumb se aşternuse peste odăiţă.

— Mamă, trebuie să ştii, 'l-am întâlnit pe papă.

— Papa?

Piotr dădu din cap. Ea rămase mută, consternată, mult timp.

— M-a botezat, spuse, în sfârşit. În secret.

Ea se ridică şi-l îmbrăţişă din toate puterile, plângând. Piotr simţea lacrimile mamei pe' gât. Îi murmură la ureche:

— Fiule, erai deja botezat. Tatăl tău şi cu mine am făcut-o pe ascuns, după obiceiurile noastre. Dumnezeu să te binecuvânteze.

Eva află noutatea pe când se găsea cu Martine în încăperea te-' texurilor. Aceasta tocmai citea o telegramă a

agenţiei TASS pe măsură ce se imprima.

— O remaniere ministerială la Kremlin. „Măcelarul Varşoviei“ a fost numit ministru al apărării şi…

Eva îi smulse telexul din mână’.

— … şi membru al Biroului Politic.

îi înâpoie Martinci telexul iară a citi urmarea, încercând să surâdă.

— Convoacă o şedinţă redacţională peste 10 minute, îi spuse ieşind.

’ în biroul ci se prăbuşi în fotoliu. De la „atentatul“ împotriva inspectorului Boris Pliuci, Eva dusese o viaţă relativ calmă. Boris nu se mai manifestase şi ca profilase de acest răgaz pentru a răsufla un pic. Avertismentul dăduse roade. Bătrâna dispăruse din imobilul de vizavi. A doua zi după atentat, spre ora 10 dimineaţa, asistase de la fereastră la „mutarea“ efectuată de Boris în persoană. Apoi nimic. Nici cărţi poştale anonime, nici filaj de amatori, nici presiune. Vid. Eva profilase şi fusese mai activă la agenţie, dar ştia că Pliuci aştepta prima ocazie ca să reiasă la suprafaţă.

Presa sovietică se mulţumise să evoce atentatul, care se soldase cu patru morţi, fără a menţiona numele inspectorului.

Mai mult ca sigur că Pliuci ceruse acest lucru. Puţin după explozia din strada Pialniţkaia, Eva dejunase cu redactorul şef al ziarului *Pravda,* Jan Egorov. Se întâlniseră în restaurantul foarte luxos al Casei ziariştilor, renovat în întregime în urmă cu doi ani, cu ocazia unui mare colocviu internaţional consacrat „rolului mijloacelor de propagandă în mase în perestroika“.

Fără îndoială, un mijloc pentru preşedintele sovietic de a mulţumi tuturor celor care l-au sprijinit eficace în cucerirea dificilă â „opiniei publice“ sovietice… Aşezaţi în faţa unei mese somptuos aranjate, Egorov îi vorbise, cerându-i să nu spună nimănui, despre cel ce fusese vizat de atentat. Fără

a-l numi. La insistenţele Evei, sfârşi prin a-i mărturisi că era vorba de faimosul inspector Pliuci, dar’că primise ordin – din partea ministrului de interne însuşi – 146

să nu-l menţioneze în ziar. Moscoviţii nu ar fi acceptat, desigur, să se atenteze la viaţa poliţistului lo’r favorit, fără ca ei să reacţioneze. Circulau în capitală zvonuri potrivit cărora inspectorul era pe cale să demaşte o reţea de traficanţi de devize.

Populaţia ar fi tras concluzia că puterea ar fi comandat atentatul. Şi nu ar fi greşit, lăsă să se înţeleagă Egorov. După el, Pliuci făcea ao anchetă secretă.

— Îl cunoaşteţi bine? îl întrerupse Eva, zâmbind.

— Mai puţin bine decât îl cunoaşte responsabilul rubricii criminalistice, dar destul ca să pot vorbi despre el. I-am publicat adesea fotografia în coloanele ziarului nostru.

— Ce gen de om este?

— Cum să vă spun? Ascunde în realitate comori de fineţe şi de abilitate. Este un adevărat vânător: are răbdarea şi priceperea necesare. Cei pe care-i urmăreşte cad mai devreme sau mai târziu într-una din capcanele pe care nu încetează să le pună. Este un maniac al secretului, un solitar. De aceea a reuşit să pună mâna pe atâţia criminali şi să distrugă atâtea bande. Ştiţi, aici trebuie să ai o personalitate formidabilă, o extraordinară’forţă de caracter pentru a rezista aparatului birocratic al partidului sa’u al ministerelor. Pliuci este singurul care a reuşit să se impună în faţa lor şi să nu cedeze presiunilor lor… amicale,

Schiţă apoi în linii mari cariera inspectorului. Pentru Eva, indicii utile.

— Spuneţi-mi, Jan, întrebă ea cu o voce suavă, ce gen de anchetă este pe cale să facă acest superpoliţist…?

— Fără să am certitudinea, cred că este vorba de un trafic de devize, de droguri, în care sunt implicate mari personalităţi ale statului. Dar eu nu v-am spus nimic, nu-i

aşa? Totul trebuie să rămână între noi.

Eva surâse.

— Aveţi cuvântul meu, se înţelege de la sine. Şi pentru asia au încercat să îl omoare?

— Desigur… Pliuci a ajuns, fără îndoială, să fie supărător şi mafioţii din guvern au holărât să-l elimine.

— Ce ţară! exclamă Eva, râzând.

Egorov pufni în râs, la rândul său.

— Vedeţi bine, ne occidentalizăm!

Reîntorcându-se la agenţie, Eva se gândea la tot ce-i dezvăluise Egorov despre caracterul lui Pliuci. Îi înţelegea acum mai bine motivaţiile, raţiunile pe care le avea de â nu da drumul jprăzii. Sentimentele ei erau împărţite între admiraţie şi regret. În altă

parte, în alte timpuri, ar fi putut să fie prieteni, să se stimeze… Liniştită şi neliniştită în acelaşi timp, era sigură că Pliuci acţionase singur de la început, din momentul în care aflase de ceasul furat. Era stilul lui. Se prinsese în propria-i capcană, dar tocmai asta o neliniştea: „Acest om are nevoie de mai multă glorie, înainte de a se alătura colegilor săi ieşiţi la pensie“.

Şedinţa de redacţie începuse’când ca ajunse în sala de conferinţe.

Martine îi arătă imediat un telex:

„Uite, este vorba de faimosul inspector despre care vroiam să facem un reportaj. Şi-a dat demisia.”

— Este o poveste rusească, pentru ruşi, spuse Eva, dând la o parte telexul. Nu-i pentru noi.

David, care nu primise încă confirmarea promovării sale, fu însărcinat să redacteze un editorial despre remanierea ministerială. Se angajară într-o discuţie animată despre motivele reale ale acestei schimbări.

— Demiterea celor trei miniştri din funcţiile lor

disimulează esenţialul, adică numirea sângerosului Karstov la Ministerul Apărării, afirmă David cu o vehemenţă neaşteptată. Este o reîntoarcere în trecut. Trebuie să ne aşteptăm la şi mai rău în zilele ce urmează.

Bruno apără imediat punctul de vedere opus. Părerea lui era că David se înşela asupra naturii reale a lui Karstov. Era, fără- îndoială, un dur, dar a evitat marele masacru în Polonia şi a pus capăt haosului care domnea în această ţară...

— Şi cei 4000-5000 de morţi din Polonia ce sunt? Un accident

>

rutier? urlă David.

— Toată presa occidentală va face un comentariu mai mult sau mai puţin asemănător celui al lui David, i-o tăie Martine. La ce bun?'

Bruno răspunse imediat:

— Toată presa internaţională se poale înşela, şi se înşală adesea, mai ales când reacţionează la cald, sub influenţa emoţiei. Rolul nostru nu este acela de a ne emoţiona, de a lua partea cuiva, sau de a face pe Casandrcle, ci de a informa cu cea mai mare obiectivitate posibilă. Articolele noastre angajează agenţia. Trebuie să rămână neutre. Nu sânlem nicio revistă, niciun jurnal politic. Atunci, să rămânem calmi.

— Editorialul este semnat şi nu mă angajează decât pe mine, insistă David, cu o voce plină de aroganţă.

Pia, daneza, desena ceva în mod ostentativ pe carnetul ei. Disputele veşnice dintre Bruno şi David o exasperau la culme. Privirile se întoarseră spre Eva.'

Ea îi luă apărarea lui David.

— Mareşalul Karstov nu este poate „măcelarul" prezentat ici şi colo. Dar concepţia pe care o avem despre fapte este

adesea superioară faptelor înseşi. Să fim sau să încercăm să fim obiectivi.

— Obiectivitatea este’ o concepţie subiectivă, spuse Bruno. O ştiţi cu toţii. Miniştrii care răspund’de economic şi de perestroika, de locuinţe şi de tlesceniralizarc au fost înlocuiţi. Nu este o disimulare! A pretinde contrariul ţine de paranoia’!

David roşi de furie. Eva, nerăbdătoare, se ridică pentru a încheia şedinţa şi concluzionă:

— David va scrie editorialul cum crede de cuviinţă. Voi, ceilalţi, mulţumiţi-vă să aflaţi cât mai multe şi să redactaţi’telegramele în consecinţă. ’ *

Când toţi ieşiră, David rămase în picioare lângă uşă.

— Mulţumesc. Eşti un adevărat redactor şef…

— Confirmarea la va intra în vigoare începând eu dala de 1 iunie. Dacă totul merge bine. Mai sunt opoziţii, după mine pur birocratice, dar îi voi scutura pe tehnocraţii care ne conduc cu ocazia viitoarei mele călătorii.

— Când?

— Probabil pe la sfârşitul lui mai.

— Este foarte inteligentă. A avut o copilărie frământată. Mama ei a abandonat-o când era mică. A crescut într-o familie bine situată. Tatăl ei este foarte bogat. O, desigur, foarte bogat, dar… nu înţeleg bine… Sunt multe lucruri neclare în ea.

Prezicătoarea din Kulaisi îşi mişcă de la dreapta la stânga capul, în mod vizibil tulburată. *Cu ochii’ închişi, îşi plimbă degetele pe fotografia pe care i-o dăduse Evghenia ’Karstov.

— Am impresia că a stat în închisoare… O văd într-un fel de baracă, singură. O văd, de asemenea, fugind în deşert, cu un om înarmat, care o însoţeşte… îi este foarte cald. S-ar spune că o ameninţă. Nu, ea îl cunoaşte… Şi ea este înarmată. Ca şi cum ar fi două femei în ea, ca şi’cum-’ar

ascunde ceva… Este o’femeie fră- mântată. O simt foarte puternic. Suferă mult. În ea este şi bine şi rău. Dar cine este această femeie? întrebă ea brusc, ridicându-şi ochii spre clienta sa.

Fără a aştepta vreun răspuns, continuă:

— O văd strângând de gât o altă femeie… Da, o sirânge de gât, femeia cade. Apă, este multă apă. O văd, vor s-o omoare. Cade… Sunt înir-adevăr două femei în ea, ascunde ceva…

Mama lui Piotr o ascultase cu religiozitate pe bătrâna prezicătoare, fără a o întrerupe. Ultima oară o consultase cu ocazia căsătoriei fiului ei. Îşi aducea aminte cu precizie. Îi spusese: „nu va avea copii de la ea, soţia sa va pleca cu un altul. Va divorţa, dar va face cunoştinţă cu un om foarte important; un om al lui Dumnezeu. Va întâlni, de asemenea, o femeie foarte frumoasă şi se vor îndrăgosti nebuneşte unul de altul…“

— Este însărcinată? întrebă Evghenia Karstov, cu o voce straniu de calmă.

— Nu! Nu este însărcinată. Va fi măi târziu. Cu un om important. Îl iubeşte şi în acelaşi timp nu-l iubeşte. S-ar spune că… s-ar spune că în ea sunt două persoane, una care îl iubeşte şi una care o împiedică să-l iubească… Această femeie mă tulbură. Viaţa ei este foarte confuză… Este în ea bine, mult bine, dar nu pot vedea.

O fixă din nou pe interlocutoarea sa.

— Nu am mai văzut ceva asemănător. Două persoane într-una singură, două persoane atât de deosebite una de alta. Ca şi cum ar li fost vrăjită, ca şi cum ar asculta de o fiinţă superioară, ’parcă s-ar juca cu destinul ei.

Mama lui Piotr Karslov puse trei hârlii de 10 ruble pe masă, îşi luă fotografia şi plecă fără să spună un cuvânt.

I

Primele măsuri ale gurvernului remaniat au fost pe larg comentate în presa sovietică, în timp ce presa internaţională continua să iacă pe Casandra. Conferinţa de presă a noului ministru al apărării, mareşalul Karstov, la două săptâmâni după numire, a confirmat temerile observatorilor.

— Vorn pune ordine la noi în casă. Mă voi ocupa personal! lansase mareşalul în faţa lumii întregi, cvitând cu grijă privirea Evei, aşezată în primul rând, alături de Jan Egorov.

Nu se revăzuseră din Polonia, nu vorbiseră decât la telefon, ceea ce o lăsase pe Eva într-o stare de frustrare şi aşteptare. În ajunul conferinţei de presă, nemairezisiând, îl sunase:

— O noapte, ’numai o noapte!

— Ştii bine că nu-i momentul! răspunsese el sec.

— Plec poimâine la Bruxelles. Voi rămânc acolo cei puţin zece zile. Am nevoie să te văd, înţelegi?

— Odihneşte-le. Te voi suna la întoarcere, îţi promit. Mă simt bine. Noapte’ bună.

Frazele pe care le schimbau deveneau din ce în ce mai banale. Ca cele ale unui cuplu uzat de vreme. „Te simţi bine? Cum e vremea? Nu-ţi lipseşte nimic? Să mă chemi dacă’…“

Avea impresia că personajul pe care-l crease într-o oarecare măsură îi aluneca printre degete. Această metamorfoză subită o tulbura. Îşi aduse aminte de unul din cursurile de psihologie, cel ce-o marcase cel mai. Mult: „în ziua în care nu vei mai avea influenţă asupra personajului tău, îţi vei fi îndeplinit misiunea“, încheiase profesorul. Îşi aducea aminte şi de discuţia pe care o avusese, cu două zile în urmă, cu un celebru autor de romane: „La început, creez întru totul personajul. Îi pun ceva din mine, puţin din ceea ce aş fi vrut să fiu, îi insuflu câleva din fantasmele

mele, îi împrumut calităţi pe care le fur de la alţii, prieteni sau duşmani. Apoi, prinde viaţă. Încet, ca un copil ce învaţă să meargă. Este fragil, dar reuşeşte în curând să meargă fără sprijin. Apoi, începe să fugă, iar eu, cu toate că fug după el, nu-l mai pot prinde. Eu sunt cel ce cade, cel care-l roagă să revină. Pentru a mă răzbuna,

îi întind curse diabolice! Dar reuşeşte întotdeauna să le evite, în ultimul moment, cu zâmbetul pe buze, ca şi cum mi-ar face în necaz. Bineînţeles, aş putea să-l omor, dar atunci am înceta să existăm şi ei şi eu. Şi o ştie. Este forţa lui şi slăbiciunea mea. Această adevărată bătălie durează până'când îi'recunosc independenţa, îi respect personalitatea. Atunci revine şi mă antrenează tocmai în întâmplarea pe care vroiam s-o povestesc. O cunoaşte mai bine ca mine. Raportul de forţe se transformă în conivenţă, îl iubesc din nou, îl admir şi mai mult, mai ales dacă logica povestirii melc îmi cere să-l ucid la sfârşit!“

Eva îl ascultase pe Simonov cu pasiune, gândindu-se, fără să vrea, la Piotr şi la Boris, chiar dacă pe acesta din urmă nu-l crease ea. Între ci se stabilise un fel de complicitate. De acum, cei doi bărbaţi îi scăpau. Azi, când niciunul, nici altul nu mai dădeau semne de viaţă, era condamnată să le urmărească evoluţiile în presă. „Piotr Karstov a început un proces de reforme în sânul armatei… Boris Pliuci îşi scrie memoriile…“

Se vorbea deja despre cartea sa ca despre „best-seller“-ul deceniului.

în ceea ce o priveşte, într-o seară, se întrebă dacă n-a scăpat cumva şi ea creatorilor ei?

în ajunul plecării la Bruxelles, Eva părăsise agenţia mai devreme ca de obicei, apucată de o poftă subită de a respira puţin aer proaspăt. În zilele acestea de început de mai, în parcurile Moscovei domnea un calm care contrasta

cu atmosfera apăsătoare în care ţara se înfunda pe zi ce trece, de la intervenţia Armatei Roşii în Polonia. Luă metroul şi coborî la staţia „Universitate“. Câteva minute mai târziu, se plimba pe aleile parcului din preajma Colinelor Lenin, unul din cele mai frumoase locuri din capitală. Trecu pe lângă bunici ce-şi plimbau nepoţeii, pe lângă cupluri îmbrăţişate, ce păreau străine de nebunia lumii, bătrâni aşezaţi pe bănci’ concentraţi asupra partidelor lor de şah. Cu faţa ridicată spre soarele călduţ, care se juca prin frunzişul mestecenilor şi stejarilor, Eva îşi oxigena din plin plămânii. Se’ simţea într-o stare euforică, gând’indu-se că va regăsi Europa de vest şi certitudinile sale. Nu remarcă un bătrân bărbos, cu o şapcă pe cap, care mergea la vreo sulă de metri în spatele ei. Mânca o îngheţată şi se oprea adesea, ca şi cum ar fi vrut s-o savureze mai bine.

ku era prima oară că inspectorul Boris Pliuci o observa pe Eva de la distanţă. O săptămână după explozia maşinii, luase ho- tărârea să demisioneze. O viaţă dublă începea pentru el. Fiecare deghizare era pregătită cu grijă şi testată de mai multe ori înainte

de a o întrebuinţa. Adesea, Boris trecea prin fala soliei sale pe stradă, în staţia (ie autobuz, sau la ieşirea de la iocul’de muncă. Ea nu-l recunoştea niciodată, chiar când o întreba cât este ceasul. Sigur că nu va ’fi recunoscut, o urmărea pe Eva zi de zi., într-o dimineaţă, avu surpriza s-o descopere la câţiva paşi de locuinţa sa, în momentul în care, el însuşi deghizat’ân femeie, ieşea din casă. Tânăra studentă cu părul blond şi lung, cu ochelarii rotunzi şi în blugi, nu putea fi decât ea. Era cât pe ce să izbucnească în râs, atât de comică i se păru situaţia. Dar se abţinu: avea în faţa sa dovada grăitoare că Eva ducea’ o viaţă secretă. Un sentiment de mândrie îl copleşi în acea zi. Ştia că’ Eva va

cădea curând în cursă.

După anunţul demisiei lui, Eva revenise de câteva ori, în aceeaşi ţinută de studentă, schimbându-şi numai coafura, în timp ce el jucase deja roluri de bunic, poştaş, ’ comisionar, mecanic, preot. Acum avea certitudinea că Eva era direct implicată în misterul ce continua să-i scape, dar a cărui cheie era sigur că o va descoperi, în schimb, nu înţelegea de ce ea îl cruţase.

Jocul îi era limitat. O ştia. Nu elaborase o strategie pe termen lung şi se mulţumea doar s-o urmărească. Noua lui viaţă îi plăcea, îi plăcea să evadeze din rutina în care se împotmolise. Fără să ştie, Eva Dumoulin dădea un nou sens vieţii sale. Datorită ei, trăia 6 aventură, una adevărată. Cea mai mare, cea mai exaltantă sfidare din viaţa lui de poliţist. Aici, sub arborii din parc, jubila interior de acca’stă libertate nouă, pe care şi-o oferise şi care-l ducea pe căi neexplorate de el încă niciodată.

Bălrâna semăna cu o ţărancă georgiană. Stătea în picioare, în mijlocul curţii în care Eva tocmai intrase, şi o observa pe măsură ce înainta. Privirile li se încrucişară. Bălrâna o examină clin cap până-n picioare şi i se aşează în faţă cu un aer hotărât.

— Tu eşti Eva? Sunt mama lui ’Piotr. Trebuie să-ţi vorbesc.

Eva, surprinsă, se gândi că inspectorul Boris Pliuci nu putea să-i întindă o cursă atât de nebunească. Îi surise şi o invită s-o urmeze. Când vru s-o ajute să urce scările, bătrâna o respinse.

în apartament, Eva îi propuse să ia loc şi să bea un ceai. Bătrâna continua s-o fixeze în tăcere, fără să răspundă.

Stânjenită, Eva remarcă asemănarea privirii ei cu cea a fiului, în sfârşit, începu să vorbească.

— Am venit din Caucaz să te văd. Fiul meu nu ştie că sunt la Moscova, la line.

Şi fără legătură, adăugă:

— L-ai minţit pe fiul meu, nu eşti însărcinată!

— El v-a spus asta? se miră Eva, surâzând. Vă rog, doamnă Karslov, luaţi loc. Sunt fericită să vă văd. Piotr mi-a vorbit mult despre dumneavoasiră. Permileli-mi să pregătesc ceva cald.

Se îndreptă spre bucătărie şi încălzi apa. Bălrâna o urmă fără a spune nimic.

— Vă place...?

— Nu-mi place nimic, o întrerupse ea. Şi nici pe line nu te iubesc. Am venit să-ţi spun să-mi laşi fiul în pace. Să nu-l mai cauţi! Eşti o vrăjitoare. L-ai vrăjii!

Evei îi fu frică deodată. Sticla de lapte pe care o scosese din frigider îi căzu din mână şi se sparse. Îşi ascunse capul între mâini şi încercă să plângă. Gemetele ci sfârşiră prin a o înduioşa pe bă- trână.

— Nu am nimic cu tine, fetiţo, spuse cu o voce mai blândă. Dar trebuie să-mi laşi fiul în pace. Trebuie să le întorci la line. Ştiu cine eşti!

Eva luă o cârpă şi şterse pe jos. Apoi pregăti ceaiul, puse două ceşti şi prăjiturele cu ciocolată pe o tavă înainte de a se întoarce

în salon. Bătrâna rămânea cu încăpăţânare în picioare. Eva se hotărî, în sfârşit.

— Doamnă Karstov, îl iubesc pe fiul dumneavoastră. Mai mult decât vă puteţi imagina şi de aceea voi pleca. El nu ştie încă...

— Când? Ştiu cine eşti! Prezicătoarea mea le-a demascat, eşti o spioană străină!

Eva se ridică brusc în picioare. Pentru moment vru s-o ia de gât, apoi izbucni în râs.

— Poţi să râzi! Şi ia-li înapoi asta! îi spuse bătrâna

furioasă, aruncând’u-i fotografia în faţă.

Eva o ridică de jos şi, uilându-se mai atent, recunoscu locul unde fusese făcută. Totuşi, nu-şi amintea să-l fi văzut pe Piolr cu un aparat foto. Probabil că o fotografiase pe ascuns, cu un aparat miniaturizat, dar de ce? Puse fotografia pe masă, furioasă la culme. Dar reuşi să-şi păstreze sângele rece, bău o înghiţitură de ceai şi puse ceaşca jos, supărată.

— Când pleci?

— Mâine.

— Pentru totdeauna, sper.

Eva dădu din cap şi încercă s-o îmbuneze pentru ultima oară. Se întoarse şi începu să plângă. Căleva minute mai târziu, simţi o mână ce-i mângâia părul.

— Sunt tristă, fetiţo. Dar nu-l am decât pe Piolr. Este tot ce am. Nu-ţi vreau răul…

— Doamnă Karstov, am multe lucruri să vă spun, dar pentru asta trebuie să vă aşezaţi. Sunteţi obosită. Vă rog, aşezaţi-vă. Lângă mine. Aveţi încredere în. Mine.

Spusese totul cu o voce blândă. Bătrâna ezită, apoi se aşează. Eva împinse spre ea ceaşca de ceai şi farfuria cu prăjiturele.

— Am să vă spun lucruri groaznice, începu Eva, după un moment de tăcere. Sunt fericită că aţi venit. Veţi putea să-i spuneţi lui Piolr să aibă grijă de el. Are’mulţi duşmani. Eu i-am salvai viaţa o dală, dar nu voi fi aici dala viitoare.-

Eva se sculă în picioare, îşi ridică rochia pentru a-i arăta cicatricea de pe picior:

— Glonţul îi era destinat lui. Fără mine l-aţi fi pierdut pe Piotr…

Eva îi povesti totul cu amănunte. Bătrâna o asculta, cu ochii umeziţi.

— Când voi pleca, Piotr vă va confirma tot ce v-am spus.

— Dar prezicătoarea mea mi-a spus că n-ai fost niciodată însărcinată. Ea nu se poate înşela…

— Orice prezicătoare se înşală când încearcă să vadă sufletul altei prezicătoare. Dar şi eu, câteodată, am viziuni şi Piotr o ştie. Eu i-am spus că soţia sa este sterilă, în timp ce ea îi spunea că

nu vrea copii. Eu i-am spus că în viaţa ei era alt bărbat... în sfârşit, eu sunt aceea care am simţit pericolul înainte de. A mă interpune între agresor şi el. Ca orice' prezicătoare, sunt o femeie frământată. În mine sunt două fiinţe, cea care vă vorbeşte, care munceşte, care trăieşte ca toată lumea, şi cea care, pentru câteva momente, este în contact cu sufletele.

Se opri puţin şi apoi continuă, cu un ton mai cald:

— Este ca şi cum aş avea două spirite. Dacă cineva încearcă să vadă în mine, nu găseşte decât confuzii...

Se opri din nou.

— Nu ştiu ce v-a spus prezicătoarea dumneavoastră, dar s-a înşelat din motivele pe care vi le-am spus.

Evghenia Karstov se apropie emoţionată şi îi atinse faţa.

— Nu, nu s-a înşelat pe dc-a-ntregu'l, mi-a spus şi lucruri bune despre tine...

— Doamnă Karstov, Dumnezeu m-a aşezat în calea fiului dumneavoastră pentru a-l ajuta. Am făcut-o. Dar acum trebuie să plec, să mă duc departe, foarte departe. Îl iubesc pe fiul dumneavoastră^ cum niciodată nu voi mai iubi vreun bărbat. Dar nu vreau să fiu soţia unui conducător sovietic, sunt o străină... v

Totuşi, vorbeşti foarte bine limba noastră. Bătrâna o ţinea de mână de câlva timp. Nu pleca, fata mea, spuse cu o privire rugătoare. Am fost nedreaptă cu tine, îţi cer iertare.

Eva o îmbrăţişă şi o sărută pe obraz.

— Nu vă scuzaţi. V-aţi lăsat influenţată de prezicătoarea

dumneavoastră. Nu trebuiesc consultate niciodată. Este strict interzis de religie.

— Eşti evreică?

— Nu, de ce?

— Pentru că este interzis la evrei. Un rabin mi-a spus-o şi i-am repetat-o lui Piolr când a vrut să se ducă să-mi consulte prezicătoarea.

Eva ştia că într-o zi sau alta Piotr va fi tentat să consulte una. Moscova era plină de prezicătoare şi conducătorii sovietici, fără excepţie, li se adresau adesea.

— Este interzis de către toate religiile, îi spuse Eva. Dumnezeu se răzbună când încerci să-i ălli proiectele. Lăsaţi-mă să vă povestesc ceva. Pe când Isus trăia, un om pe care bogăţia îl făcuse arogant trăia înconjurat de cele mai bune prezicătoare din ţară. Nu făcea un pas, nu lua o hotărâre fără a le consulta. Înir-o zi, o prezicătoare pe care o izgonise îl opri pe drumul spre sinagogă. Ea îi ceru banii cu care îi era dator, dar el o respinse cu violenţă. Femeia căzu la pământ, se ridică şi strigă: „Imbecilule, mâinc este ultima ta zi. Dă-mi ce-mi datorezi, înainte de a-ţi da sufletul!“

Omului i se făcu frică, se urcă pe măgar şi fugi. Fugi toată ziua şi ajunse în oraşul Nazaret, unde îşi petrecu noaptea. A doua zi, foarte devreme, plecă spre Tiberiada. Acolo, îl zări pe îngerul morţii. Speriat, fugi din nou. Seara, epuizat, ajunse în oraşul Sfad, dar îngerul morţii aştepta deja în faţa zidului şi-i spuse: „Când le-am văzut azi dimineaţă la Tiberiada, n-am ştiut ce să fac. Nu pe tine trebuia să te iau. Eu aveam întâlnire cu tine aici, la Sfad, acum!“

Bălrâna o asculta cu mare atenţie.

— Dumnezeu l-a pedepsit, spuse ea, în slărşit.

— Nu, prezicătoarele îl minţiseră. Alăla timp cât le plătea,

nu-i spuneau decât ceea ce vroia să audă..

— Nu crezi deci în prezicătoare? Dar spui că eşti şi tu!

— Nu din cele ce sunt plătite.

— Deci, omul rău din povestirea ta trebuia să moară în acea zi?

— Da, era scris.

— Dumnezeu ar fi putut să-i grăbească sfirşitul pentru a-l pedepsi, adăugă bălrâna, vizibil pasională de subiect.

Eva dădu din cap:

— Poţi să închei un pact, să trişezi, dar nu scapi de destin. Ştiţi, mulţi oameni de stat se înconjoară de cele mai mari prezicătoare. Preşedintele Sadat, Indira Gandhi, şahul Iranului... Nimeni nu le-a prezis ziua morţii...

— Nu pleca, fiica mea.

Eva încercă un sentiment de mândrie. Reuşise să şteargă imaginea spioanei din mintea Evgheniei Karstov. O cucerise, cum îi cucerise şi fiul. Bălrâna petrecu noaptea la ca şi a doua zi Eva o însoţi la gară. Plânse de bucurie când Eva îi promise să vină în curând s-o vadă în Caucaz.

Washington, 15 mai Robert Nelson deschise uşa.

— Felicitări, spuse Eva, mtrând în căsuţa din Georgetown, cartierul latin al Washingtonului. Am aliat de numirea ta din presa sovietică. Deci, domnule director al CIA?

întrunirea dură două ore. Ca de obicei, dezacordurile erau numeroase. La siârşilul raportului Evei, Nelson declară:

— Tot ce mi-âi spus dovedeşte că nu mai ai influenţă asupra lui Karstov!

— Până la noi ordine este adevărat. Dar nu mă nelinişteşte. Mi- am făcut-o aliată pe mama lui şi trebuie s-o revăd la întoarcere.

— Mama lui. Mama lui. Nu sunt de acord, dar trebuie să-l ţin la curent pe Preşedintele Statelor Unite.

— Vei vorbi cu Preşedintele în octombrie, cum s-a hotărât, şi nu înainte, îl întrerupse Eva.

— Dragă Dahlia…

Eva sări în sus si-l luă de gât. Încercă să se libereze, dar Eva era mai puternică, figura americanului începuse să devină lividă, când Eva îi dădu drumul. Rămase lungit câtva timp, gâfâind.

— Sunt dezolată, spuse, înlinzându-i cu pahar cu apă. Nu ştiu ce m-a apucat…

Nelson încercă un zâmbet strâmb.

— O.K., O.K., în regulă. Eu îmi cer scuze. Din cauza acestor blestemate de prenume. Să continuăm, spuse, umţilându-şi paharul cu apă minerală.

— Ştiu că eşti nerăbdător să-i prezinţi Preşedintelui rezultate strălucite, dar nimic nu este încă sigur. *Nu vinde pielea ursului din pădure, înainte de a-l fi ucis. Ar fi prea stupid.

Nelson aprobă dintr-o privire. Eva continuă:

— Să discutăm mai bine despre numărul doi din KGB. În ce stadiu eşti?

— Operaţiunea este declanşată. Va exploda în iulie sau august.

— Prea târziu! O prevăzusem pentru începutul lui iunie. De ce amâni mereu termenele?

— Serviciul nostru a întâmpinat o serie de dificultăţi, dar voi accelera mişcarea.

Eva avea din nou avantaj asupra lui Nelson. Noul patron al CIA era vizibil impresionat. El o găsea schimbată. Era mai dură, foarte autoritară, mai sigură pe ca. De aceea, pentru a restabili echilibrul forţelor, spuse:

— Ai comis o mare greşeală lăsându-l în viaţă pe inspectorul Pliuci.

— Ştiu, răspunse ea sec, dar nu este periculos. Se joacă de-a spionii. Ştii la ce rezultate duce, de obicei, aşa ceva, nu?

— L-ai subestimat! Cu toate astea, ai fost învăţată că niciodată…

— Nu trebuie să subestimezi un adversar, ştiu. Dar mijloacele îi sunt limitate. Acţionează solitar, fără ajutor, ’fără dovezi. Mă voi ocupa de el la întoarcere.

— Cum vei proceda?

— Nu ştiu încă.

— Prefer să trimit un specialist…

— Nu, nu sunt de acord. Acest om îmi aparţine, îl cunosc ca şi cum l-aş fi creat eu. Îmi aparţine!

Moscova, 17 mai

Piolr Karstov ridică paharul:

— Pentru reuşita la!

— Mulţumesc’ răspunse mareşalul Igor Vasilievici Nicolaev. Numit’ân acea dimineaţă şef ai Stalului Major al Armatei Roşii de către preşedintele Gorş’kov, se lăfăia acum în *dacea* lui Karstov. Înir-o oră, vechii prizonieri din Afganistan vor veni să sărbătorească evenimentul împreună.

— Aştept mult de la line, Igor. Trebuie să restabileşti disciplina în armată, să întinereşti cadrele. Înconjoară-le de oameni tineri, competenţi, verificaţi. Îţi dau mână liberă.

— Voi ’fi la înălţime.’Poţi să ai încredere.

— Ştiu, dar acţionează cu calm. Nu trebuie ca presa să vorbească de eliberări brutale din funcţii, de reforme radicale. Şi, mai ales, să nu le încrezi în comisarii de partid, care, oficial, nu mai există dar care te vor supraveghea. Ei sânl cei mai periculoşi. Fă-ţi-i aliaţi, pentru a te putea debarasa mai uşor de ei mai târziu. Cunoşti proverbul: „Peştele de la cap se împule“. Atunci, începe cu capul. Caută printre prietenii noştri din Afganistan, vei găsi oamenii de care ai nevoie.

Puţin după aceea, cei mai înalţi demnitari ai Armatei

Roşii îşi reînlălneau prietenii şi începeau cu toţii o petrecere de pomină, ce dură până în zori.

Debarcând la Moscova, Eva fu mirată când îl descoperi pe Jan E- gorov, redactorul şef al ziarului *Pravda,* care o aştepta la vamă, cu un buchet de trandafiri în mână.

— Ce faceţi aici?

— Nu ştiu'ce să mai fac pentru a vă seduce...

Eva se' sili să surâdă. Nu avea încredere în Egorov şi cu atât mai puţin nu putea fi sensibilă la complimentele lui.

— Dar cum aţi aliat...?

— Colaboratorii Dvs. Sunt prea vorbăreţi, spuse, co>iducând-o ' spre ieşire, cu bagajele ei în mână.

Volga lui era garată la intrare.

— Profitaţi de funcţie pentru a vă gara maşina acolo unde este interzis? îi aruncă ea perfid.

— Este unul din marile privilegii de care mă bucur, deci profit.

Şi apoi, nu vin zilnic s-o înlâmpin pe femeia visurilor mele.

Pe autostrada ce duce la Moscova, îi dădu ultimele noutăţi despre situaţia politică din oraş.

— Mă nelinişteşte întorsătura pe care o iau evenimentele. Mă tem de o întoarcere în timp. Cei ce au mizat mereu pe eşecul perestroicii vor avea poate dreptate.

Eva cunoştea foarte bine acest tip de intelectual dezamăgit, aflat în serviciul KGB-ului şi al cărui rol era de a strecura informaţii false ziariştilor acreditaţi la Moscova.

— £) în fericire, adăugă el, am' semnat un contract de exclusivitate cu „Maigrct"-ul nostru.

— Pliuci?

— Chiar el. Va ţine o seric de conferinţe studenţilor pentru a le prezenta cazurile cele mai complexe şi mai

confidenţiale din cariera sa. Ziarul meu şi-a asigurat exclusivitatea declaraţiilor sale. Am să dublez tirajul. Ar trebui să vă intereseze, în loc să fugiţi după miniştrii şi propagandiştii noştri care nu spun decât prostii!

— De ce spusele unui poliţist ar'facc să se dubleze tirajul unui ziar? Este ridicol. În Occident…

— Dar, draga mea, inspectorul Boris nu este un simplu poliţist. Este cel mai mare inspector de poliţie din aceşti ultimi ani, un adevărat Maigret! Şi are ce povesti!

Egorov vorbea surescitat. Avea aerul sincer, dar asta n-o împiedica pe Eva să tremure în sinea ei. Ce ştia el de fapt? Nu credea în coincidenţe. Ce mesaj, ce pericol, ce capcană disimula această apropiere directă de Egorov. Probabil că-l cunoştea pe Pliuci pentru că îi publicase în ziarul lui *Scrisoarea deschisă…* O oră mai târziu, ajunşi în faţa casei ei, Egorov îi propuse să-i ducă sus bagajele.

— Există cineva în viaţa mea, se scuză ea. Doar trecerea timpului ar putea să aducă o schimbare, Jan!

îl sărută pe obraz şi coborî din maşină.

— Şi când începe Maigret-ul vostru? îl întrebă ea, înainte de a închide portiera.

— La 4 iunie. Vă interesează? Este rezervat numai pentru studenţii din anul patru, dar aş putea să vă fac rost de o legitimaţie, dacă doriţi.

— Cu tot ce se petrece acum la Moscova, mă îndoiesc că-mi pot permite acest lux. Dar am să mă mai gândesc, îi spuse, înainte de a dispărea pe uşa de la intrare.

Nimeni nu-i „vizitase" apartamentul. Toate capcanele erau intacte. Dar, încă o dală, avea impresia că cineva intrase în lipsa ci. Simplu reflex paranoic? Poate. Găsi o scrisoare de la doamna Karstov. O deschise imediat. Scrisul era silitor, ca cel al unui copil. Probabil că o dictase unui scrib din Kutaisi.

îşi reînnoia invitaţia: îi vorbise de aceasta chiar şi fiului ei. >» >

„Să nu-i spui că am fost la Moscova“, încheia bătrâna scrisoarea.

Eva tocmai asculta ultimul cântec al lui Tracy Chapman, când sună telefonul liniei speciale.

— Ai sosit? întrebă Piotr, cu o voce care i se păru rece.

— Chiar acum.

— Voi veni spre miezul nopţii.

închise telefonul.

Eva se învârti prin apartament, fără a-şi mărturisi nerăbdarea. Prefera să-şi pună neliniştea pe seama decalajului orar şi a lipsei de somn: nu dormise cu adevărat de 27 de ore. Cu zece zile în urmă, părăsise Washingtonul pentru Boston, luase un avion al companiei Alitalia pentru Roma, apoi unul al Sabenei pentru Bruxelles. Acest drum ocolitor, indispensabil pentru securitatea sa, o epuizase. Ajunsese la Moscova cu ultimul zbor al Air Franccului, descurajată. La ora 6 seara, se hotărî că era mai bine să încerce să doarmă. După un duş, debranşă cele două linii telefonice şi se întinse pe pat.

Piotr fu cel ce-o trezi. Nu-l auzise intrând.

— Cum ai intrat? se miră ea.

— Cel mai simplu din lume. Cu această cheie. Ai uitat-o în broască. Să nu mai faci asta niciodată!

O luă în braţe şi-o sărută pe gură. Ea-l îmbrăţişă cu toată forţa.

— În slărşit, suspină ca. A fost atât de lung…’ ’

Fără a spune un cuvânt, Piotr se întinse lângă ea. O posedă cu un fel de disperare şi ea nu căută să afle ce era mai important, plăcerea ce-o resimţea sau dovada de dragoste pe care el i-o dădea…

Când se liniştiră, se făcu pisicoasă. Dar Karstov, o simţea, era preocupat. Ardea de nerăbdare să întrebe cum funcţiona planul pe care şi-l propusese în Polonia, dar

tăcerea lui o împiedica. Mai lărziu, îi vorbi de mama lui.

— Doreşte să le vadă şi i-am promis că te vei duce. Nu ştiu de ce, dar ai cucerit-o fără s-o cunoşti. Când te poţi duce?

— Singură?

— Da.

— Dar…

— Nu am un minut al meu, îţi dai seama, nicio secundă!

— Nu mă pot duce singură!

— Ţi-o cer! spuse el, cu o voce aproape rugătoare, luându-i capul între mâini. Înainte dq a pleca, îţi voi da numărul ei de telefon. Sun-o şi anunţă-i sosirea ta. Va veni să te aştepte la aeroport. Fă-o pentru mine.

Se îmbrăcă în linişte şi o sărută pe gât.

— Fă-o pentru noii l-am spus că eşti însărcinată în două luni. Mă bazez pe (inc să joci comedia. Ştiu că ai oroare de asta, dar…

Eva îl opri cu un gest şnşi înfundă capul în pernă pentru a nu-l vedea piccând.

A doua zi de dimineaţă, la agenţie, găsi pe birou scrisoarea prin care David Rosen eră confirmat în funcţia de redactor şef. Imediat convocă o şedinţă pentru a-şi informa colaboratorii. ’Le explică raţiunile acestei numiri, dar simţi din privirile reci ale lui Bruno, Martine şi Pia că o dezaprobau. Un mic discurs despre bunele rezultate ale agenţiei, felicitările adresate întregii echipe pe care le transmitea din ’partea directorului general şi motivele hotărârii luate de a pe consacra mai mult contactelor’la cel mai înalt nivel de-abia reuşiră să-i convingă. La sfârsit, îl luă pe David deoparte şi-i ceru să de’a dovadă de diplomaţie şi supleţe. Nu dorea un conflict între ziariştii săi. La Bruxelles, patronul APE-ului, pe care reuşise să-l convingă de temeiul propunerii sale, insistase a- supra acestui punct.

Era sigură că, de-acum încolo, va fi mai liberă în mişcări pentru a se consacra ultimei faze, cea mai delicată, a operaţiunii pentru care fusese de fapt trimisă la Moscova.

Moscova, 27 mai

Piolr Karstov îşi conduse invitatul până la uşă.

— Dragă prietene, aştept mult de la tine, să'nu mă dezamăgeşti!

— Cum să-l dezamăgeşti pe cel care ţi-a salvat viaţa cu preţul vieţii sale!

'Piotr îi sirânse îndelung mâna. Se întoarse la birou şi apăsă pe butonul interfonului. Puţin mai târziu, directorul său de cabinet intră în marele birou cu lambriuri de mahon.

— Ia-l! spuse Karstov, înlinzându-i un dosar. Este numirea generalului Victor Ivanovici Marcenko în postul de comandant şef al trupelor speciale. De acum este membru al stalului major.

— Trebuie să anunţ presa?

— Nu, nu încă. Ani să vă spun la timpul potrivit.

Rămas singur, Piotr Karstov deschise un alt dosar. Itinerarul generalului Alcksandr Tervendovici Selenkov era fără pală. Timp de trei ani luptase în Afganistan cu grad de colonel într-o unitate de blindate, apoi trecuse în Serviciile de informaţii ale armatei. De mai multe ori reuşise să-şi infiltreze unul din agenţi în rezistenţa afgană şi informaţiile obţinute aduseseră enorme servicii Armatei Roşii. Paralel cu activitatea sa militară, obţinuse prin corespondenţă o diplomă în drept, la Universitatea din Moscova. După eliberarea sa, Piotr Karstov îl sprijinise să fie avansat la gradul de general. Reintegrat, reuşise să revină în vechiul său corp de armată. În prezent, el era cel ce comanda armata de intervenţie în Polonia. Înainte de a închide dosarul, Piotr notă aceste cifre: 15.06. Apoi, uitându-se la ceas, căută un număr de telefon în a- gendă.

— Doamna Slesarev?

— Chiar ea… ’

— Mi-aţi fost recomandată de o prietenă. Aş dori să vă înlălnesc cât mai curând.

— Pol să ştiu cu cine vorbesc?…

— Nu puneţi întrebări. Veniţi la mine diseară, la ora 10. Strada Danilovskaia 26. Ultimul etaj.’

— Am înţeles…

— Contez pe discreţia Dvs. Închise şi o chemă’pe Eva.

— Chiar acum am intrat.

— Voi trece pe la miezul nopţii, închise.

La ora 22, cineva sună la uşa lui Karstov. Doamna Slesarev, una din prezicătoarele cele mai’ renumite din Moscova, intră. Mică, îmbrăcată ţipător, avea în jur de 60 de ani. Piolr fu frapat de verdele intens al ochilor, de privirea ei pătrunzătoare, ce-l făcu să se simtă oarecum intimidat. O ajută să-şi scoată pardesiul şi o invită în salon.

— Ştiţi cine sânl? o întrebă.

Se’ui’lă la el şi spuse.

— Nu. Nu am televizor. Dar sunteţi cineva cunoscut. Foarte cunoscut.

Piolr o invită să se aşeze şi îi oferi un pahar cu suc de fructe. Apoi scoase o fotografie din buzunarul interior al hainei.

— Iată pentru ce v-am invitat să veniţi.

Figura Evci se contura pe fundalul mării. Imaginea era aproape identică cu cea din fotografia pe care o lăsase mamei sale.

Prezicătoarea îşi plimbă degetele pe suprafaţa fotografiei, în- chizând ochii:

— Această femeie este foarte inteligentă, extrem de inteligentă. Lucrează în domeniul scrisului. Da, scrie. Este foarte apreciată în munca ci. A fost însărcinată o dală… Dar

copilul, un băiat, este mort… Va fi din nou însărcinată. Va avea patru copii… Dar ce văd aici? Este teribil. O văd eăzând. Cineva o ameninţă. Trage asupra ei. Îl văd, este înalt, poartă uniformă, parcă ar fi un militar. Trage, dar nu pe ea vrea s-o ucidă, ci pe altul… Ea cade… Se simte prost… Este la spital, plânge… Iubeşte un bărbat, îl iubeşte cu pasiune. Ea îl protejează tot timpul…’ Se va căsători cu el… Este un om important… Dar are mulţi duşmani… Acest om va deveni puternic… Şi el o iubeşte, are greutăţi în acest moment, dar va reuşi în ceea ce va întreprinde… Va fi foarte fericit cu ea… Ea vorbeşte multe limbi, este complicată câteod’ată. Se crede tare, dar este foarte fragilă. Plânge mult… îşi ascunde sentimentele… Mulţi bărbaţi o doresc, dar ea este fidelă. Riscă să plece departe, într-o ţară îndepărtată, pentru o nouă muncă mai importantă… I se va propune în curând…

165

Piotr o privea înmărmurit. Vroia să-i pună mii de întrebări, dar nu-şi găsea cuvintele. Nu crezuse niciodată în preziceri; după el, astea erau poveşti pentru femei. De fapt, nu crezuse niciodată cu adevărat în vorbele puţin nebuneşti pe care i le spunea Eva. Până în ziua în care-i salvase viaţa, datorită harului său… şi acum*, această femeie renumită, această extra-lucidă, îi spunea lucruri atât de adevărate, vorbea de viitor cu atâta siguranţă, numai bazându-se pe o fotografie… Tulburat şi fericit în acelaşi timp, se ridică şi scoase portofelul ca să-i plătească. Dar ea îl opri cu un gest:

— Nu, această femeie este o fericire a lui Dumnezeu. În ea este ceva sacru… Nu pot să accept bani, nu am dreptul…

îi înapoic fotografia şi plecă imediat, lăsându-l şi mai descumpănit.

Câteva minute mai lărziu, Piotr suna la uşa Evei.

— Mi-ai spus că vii la miezul nopţii, este abia ora 11.

Un lung moment o admiră în tăcere. Îi bănuia trupul gol, sub capotul de mătase.

— De ce nu spui nimic? se miră ea. Pari bizar, Piotr. Ceva nu merge?

Se apropie de ea, lăsă să-i cadă impermeabilul şi o îmbrăţişă cu pasiune.

— Dumnezeule, cât te iubesc! murmură ascunzându-şi faţa în părul ei.

— Şi eu…

— Nu spune nimic. Lasă-mă să le admir.

îi desfăcu cordonul capotului, îi dezgoli umerii. Apăru goală, în lumina palidă a unui lampadar. Sub privirea lui, simţi sânii în- tărindu-i-se şi pielea fremătând.

— Vino.

O luă deodată în braţe, o lungi pe pat şi se lăsă cu totul peste ca, pentru a-i simţi mai’ bine trupul. Se dezbrăcă cu frenezie şi se apropie de ea aproape brutal. Eva se lăsă în voia pasiunii.

— Dragostea mea, îmi vei dărui patru copii! O simt! O ştiu!

Cuprinsă de plăcere, se arcui pentru a-l simţi mai bine explodând. O parte din ea, lotuşi, nu se putea împiedica să nu-şi imagineze în acelaşi timp strania întrevedere q doamnei Slesa’rev cu mareşalul Karstov… Stinse lumina şi surise în întuneric.

Piotr nu plecă decât la trei dimineaţa. Eva reuşise să-l convingă că se va-duce s-o vadă pe mama lui, atunci când munca i-o va permite, şi pentru prima oară îi ceru o favoare:

— Aş vrea un alt apartament, mai mare ca acesta.

— Îl vei avea săplămâna viitoare!

— Spre Novokuznetkaia, dacă se poate. Este o stradă frumoasă!... a

— Îl vei avea.

Peste o săptămână, Boris Pliuci avea să-şi înceapă conferinţele la facultatea de criminologie din Moscova*pravda,* adoptând'ul- tiinele metode americane, anunţa zilnic cât de importante vor fi relatările pe care inspectorul le'va face auditoriului său. Pentru a marca evenimentul, ziarul publică o fotografie a inspectorului, protejat de două gărzi de corp. „Protectorii săi vor rămâne în preajma sa chiar în timpul conferinţelor.“ Simplă măsură de precauţie, anunţa' ziarul în ajun, precizând că vor avea loc vreo 20 de conferinţe a câte 50 de minute fiecare, una pe săptămână, până la mijlocul lui octombrie... Eva stinse lumina şi rămase cu ochii mari deschişi l'ixând umbrele de pe plafon. Deodată îi veni o idee... Reaprinse lumina şi se aşează pe marginea palului. Ideea începea să prindă formă. Era riscant, foarte riscant. Dar avea de ales?

Două zile mai lărziu, Eva vizita apartamentul de 160 de metri pătraţi al unui demnitar al regimului ce-şi aştepta ultimele clipe într-un spital rezervat membrilor nomenclaturii. Era situat pe strada Novokuzneţkaia, la nr. 7, paralelă cu strada Piatniţkaia, unde locuia Boris Pliuci.

Acum se afla la un sfert de. Oră de mers de biroul său şi la trei minute de casa lui Boris Pliuci. Aici îl va întâlni de acum înainte pe Piotr. Celălalt apartament va rămâne reşedinţa sa oficială.

Jan Egorov o chemase la întoarcere pentru a-i propune exclusivitatea relatării conferinţelor atât de aşteptate ale lui Pliuci.

— . Afacerea noastră interesează presa străină, m-am gândit cu prioritate la Dvs. Ce spuneţi?

— Cât?

— Celui ce oferă mai mult, aşa cum se face de obicei. *New York Times* oferă 500.000 de dolari.'

— Atunci nu mai czitali. Semnaţi!

i

Spre ora 19 se îndrepta spre Piaţa Roşie cu un sac de sport pe umăr. Boris Pliuci era invizibil şi n-o mai urmărise de la întoarcerea de la Bruxelles. Se hotărî să-l uite. Era probabil prea ocupat cu pregătirea cursurilor. Instinctiv, se îndreptă spre agenţie, ca să verifice dacă n-o aştepta acolo. La colţul străzii Razin se opri puţin şi se întoarse spre Piaţa Roşie. Apoi o apucă spre strada Kuibăşev, paralelă cu cea a agenţiei, urcă spre Piaţa Revoluţiei

şi pătrunse într-un imobil cenuşiu. Două minute mai târziu, de nerecunoscut, îmbrăcată cu nişte blugi vechi şi cu un bluzon de piele, având o perucă, traversă strada Solianica. La colţul străzii Razin, lângă agenţie, încetini pasul. Numai luminile din biroul lui David, la etajul trei, mai ardeau încă. Un moment mai târziu se stinseră. David apăru peste câteva minute şi se îndepărtă repede, privind tot timpul în jurul lui. Această atitudine o tulbură şi, ca împinsă de un resort, începu să-l urmărească. La capătul străzii, în loc s-o ia la dreapta, aşa cum ar fi trebuit pentru a ajunge în strada Puşkin, unde locuia' o luă la stânga şi trecu podul Moscovei în direcţia cheiului Maurice Thorez.

Eva îl lăsă să ia avans pentru a nu fi reperată. Unde se ducea? Strada Pialniţkaia, unde locuia Boris, se afla doar la 300 de metri... Imaginea lui David oferind un foc lui Boris în restaurantul „Citez Pierre" îi reveni în minte. Ajuns la colţul străzii, se opri. Un automobil Lada se apropie încet şi se opri în dreptul său. Se urcă. Eva fugi repede şi se ascunse după copaci. Când Lada demară abia avu timp să zărească silueta lui Boris Pliuci la volan. Notă numărul de înmatriculare în timp ce maşina se îndrepta spic Piaţa Dobrî- ninşkaia.

în loc de teamă, fu cuprinsă de o furie feroce, de o

surprinzătoare dorinţă de a ucide. Ar fi dat orice să-i poată urmări. Luă primul taxi şi îl opri cinci minute mai târziu, la două sute de metri de agenţie. Inima începu să-i bată mai tare când văzu lumină în propriul’ci birou. Se uită în jur şi recunoscu Lada bej. Paznicul nu era acolo. Pătrunse în curte şi se îndreptă direct spre maşina Niva a agenţiei. În momentul în care vroia să deschidă portiera auzi voci şi o recunoscu pe cea a lui David. Aruncându-se în interiorul maşinii, se întinse pe podea, în spate. Se apropiau paşi. David deschise brusc portiera şi se instală la volan. Deschise fereastra şi strânse mâna lui Boris.

— M-’am înşelat. Nu are decât 18.000 km. Pe curând, inspectore!

— Ai grijă, ’prietene!

David deschise cutia lorpedoului, luă cheile, şi porni motorul! Câteva minute mai târziu, maşina se opri. David coborî, închise portiera şi intră în casă.

Eva rămase lungită câtva timp, încercând să evalueze faptele pe care le surprinsese. Toată atenţia îi era îndreptată spre, trădarea lui David. Ieşi prin portiera din spate şi se îndreptă spre Piaţa Puşkin, absentă. O maşină se opri. Era un taxi. Tânârul şofer lăsă în jos geamul şi o strigă:

— Ei, frumuseţe, unde te duci? La iubit?

— La Lomonosov, răspunse Eva, după un moment de ezitare.

— Eram sigur că eşti studentă. Urcă, le duc eu. Şi eu sunt student în drept, în anul patru. Şi tu?.

Literatură- comparată. Anul trei.’

Eşti străină? Ai puţin accent, îi spuse întorcându-se spre ea.

— Tata este rus şi mama poloneză. Te duci la conferinţele faimosului inspector?

— Pliuci? Nu, din nenorocire. Trebuie să lucrez. Bursa abia îmi permite să respir. M-am înscris, totuşi, pentru orice eventualitate. Ziarele au vorbit atâta despre această afacere, încât la Universitate nu ne gândim decât la asta. Ţi-e greu să crezi că ierarhia îl lasă să-şi dezvăluie secretele, dacă ele există într-adevăr. Dar, în sfârşit, va fi desigur interesant. Tata spune că este un tip formidabil.

Eva se gândea în timp ce-l asculta pe tânăr. Boris, David, E- i'orov: menghina se strângca în jurul ei. Un sentiment de animal prins în capcană puse brusc slăpânire pe ea şi avu dorinţa să sară din maşină.

— Vrei să câştigi bani? Mulţi bani?

— Nu mă ating nici de droguri, nici de traficul de devize.

— Opreşte, trebuie să-ţi vorbesc.

Taxiul se opri la marginea trotuarului. Erau la câteva sute de metri de Universitate.

— Atunci?

Eva scotoci în geantă şi scoase 2000 de dolari în bancnote de o sută.

— La-lc. Şi priveşte, îi spuse, arătându-i legitimaţia de presă.

— Nu înţeleg, spuse el, băgând biletele în buzunar.

Eva îi explică, pe scurt, că agenţia oferise 200.000 de dolari ziarului *Pravila* pentru a obţine exclusivitatea relatării conferinţelor lui Pliuci, dar că ziaruî *New York Times* mărise licitaţia şi încheiase afacerea pentru suma de 500.000 dolari.

— Am citit undeva cifra de 200.000 dolari, spuse studentul vizibil ruşinat.

— Vei urmări conferinţele şi le vei înregistra pentru mine. De acord? îţi ofer 20.000 de dolari.

— Sânieţi serioasă? 20.000 de dolari?

Eva confirmă, dând din cap.

— Totul pentru…

— Nu poţi înţelege. Ăsta-i Occidentul! Concurenţa!

Câştigă cel mai şmecher. PÂiuci va dezvălui mai multe afaceri, din care una de trafic de devize, care va pune în încurcătură mai mulţi înalţi demnitari. O ştiu din sursă sigură.

— Dar dacă este interzis să înregistrezi? Şi dacă mă prind?

— Nimeni n-o să te prindă. O să-ţi dau un magnetofon miniatural. Nu e niciun risc, crede-mă, niciunul.

— Şi o să publicaţi toate ^conferinţele?

— Âsta-i problema mea? îţi dau toate garanţiile necesare.

— Cum să refuzi? Dumnezeule, 20.000 de dolari!

Eva îi explică ce avea de făcut.

— Am impresia că trăiesc o adevărată poveste de spionaj.

— Chiar este! De spionaj ziaristic!

— Dar de ce nu-l faceţi singură?

— Numai un singur corespondent de la *New York Times* va avea acces la conferinţe.

— Dar de ce ¿GB-ul îl lasă să o facă? Vreau să spun…

— Plata unor poliţe, dragă prietene. Gorşkov va profita ca să facă să mai cadă câleva capete. Înţelegi acum?

— Da, dar merită asta 500.000 ele dolari?

— Nu, asta merită 20.000 de dolari!

Izbucniră în râs.

— Totul e limpede?

— Ca apa Moscovei.

— Atunci, condu-mă, adăugă ea, arălându-i adresa.

— Dar nu mai mergeţi la Universitate?

— Nu mai e cazul! Mă duceam să găsesc pasărea rară. Am gă- sil-o.

— Isuse Cristoase! Ştiam că mă va salva într-o zi!

— Cum te numeşti?

— Moise. Şi Dvs.’?

— Eva.

— Parcă am fi în Biblie!

Râseră din nou. Eva simţea simpatie pentru tânărul student. O lăsă la vreo zece metri de casă. Mai vorbiră încă vreo 10 minute. Ea îl sărută pe obraz. El roşi.

— Nu uita, eu sunt cea care te va chema!

Demară brusc. Eva îşi scoase ochelarii. Strada era pustie.

Sub jetul fierbinte al duşului, Eva îşi aduna gândurile. Pliuci, fără îndoială, îi pregătea o nouă capcană. În Niva, de mai multe ori, ar fi putut să acţioneze. Planul ei era pregătit: să-l ameninţe pe David că-i zboară creierii, să-l oblige să îndrepte maşina către un loc discret, să-l facă să mărturisească totul şi să se debaraseze de el. Dar era prea riscant. Dispariţia unui străin la Moscova ar provoca scandal în presa internaţională, ar pune puterea sovietică în încurcătură, KGB-ul ar fi obligat să deschidă o anchetă, să chestioneze personalul de la APE. Pliuci ar triumfa. Absurd. Trebuie

procedat cu dibăcie-pentru a descoperi ce unelteşte David cu el. În schimb, înlălnirea cu Moise fusese providenţială. Graţie lui, va afla totul despre conferinţele lui Pliuci! Pentru prima dală se îndoia de capacitatea ei de judecată.

„Intri în panică, Eva, îşi spuse ea în faţa oglinzii. Intri în panică şi o să arunci totul în aer!“ • *

Soneria telefonului o făcu să tresară. Era Egorov.

— Ce-aţi spune dacă v-aş invita să petreceţi o seară plăcută împreună cu nişte prieteni?’

. — Sunt obosilă…

— O scuză inacceptabilă pentru o persoană de vârsta Dvs! Este o scară de jazz, veţi vedea, va fi foarte amuzant. Trec să vă iau într-un sfert de oră’.

— Sânleti insuportabil, Jan, cedă ea cu o voce înceată.

Egorov nu minţise. Era cea mai reuşită serată la care participase în ultimul timp.’O mică orchestră de jazz îşi sărbătorea întoarcerea din Statele Unite, unde avusese un mare succes. Toată lumea bună era aici, în acest local la modă. Şampanie, icre negre, vodcă, oamenii dansau, râdeau, îşi povesteau ultimele bancuri care circulau despre perestroika. Egorov era tot timpul lângă Eva şi nu înceta s-o prezinte, mândru să fie la braţul celei mai frumoase străine din Moscova. Eva râdea din inimă. Se simţea bine, destinsă, aproape fericită. Câteodată îl observa pe Egorov cu coada ochiului. Era mai degrabă un bărbat frumos. Cam la 50 de ani, cu părul scurt şi gri, ochii verzi, gene lungi, negre. Un bărbat se apropie de Eva cu o sticlă de vodcă în mână:

— Atenţie, frumoaso, Jan a ruinat deja 5 femei!

Egorov’âi spuse că-i gelos şi-l sărută pe gură, aşa cum fac ruşii.

Băură pahare mari, pline cu alcool, râzând gălăgios.

Către ora 2 dimineaţa, Eva îi ceru lui Jan s-o conducă acasă.

— Asteaptaţi, serata abia a început! Dar în faţa insistenţei ei, a trebuit să se’ resemneze. Ea se urcă la volan: ’

— Am băut mai puţin…

Căleva minute mai târziu, Egorov, pretextând o indispoziţie, îi ceru să oprească. Ea se conformă. El deschise portiera şi făcu câţi- va paşi. Eva îl ■firmă. El o luă în braţe şi încercă s-o sărute.

— Işliam că minţiţi, spuse ea cu voce’tare, desprinzându-se. V-am mai spus că există cineva în viaţa mea. Un bărbat pe care-l iubesc din tot sufletul. Niciodată nu-i’ voi fi necredincioasă. Niciodată! Se urcă din nou în maşină.

— Hai, nu vă copilăriţi. Să rămânem prieteni!

Egorov se aşează şi nu mai scoase niciun cuvânt.

Boris Pliuri intră sub duş. Peste. Cinci zile va începe conferinţele la facultate. Petrovka îşi manifestase de mai multe ori enervarea din cauza tapajului pe care presa, şi în special *Pravda,* îl făcuse în jurul evenimentului. Câţiva dintre foştii lui colegi, geloşi, îşi declarau deschis mirarea, ba chiar dispreţul, pentru astfel de metode capitaliste.

Unul din foştii lui superiori de la Petrovka nu ezitase să declare ziarului *Izvestia*: „Nu avem secrete de dezvăluit, şi cu atât mai puţin pentru bani. Îl credeam pe Pliuri mai presus de asta. Dar banii, publicitatea l-au înnebunit. E păcat! Era cel mai bun, dar acum nu mai este!“

Boris îmbrăcă un halat şi^ se duse în sufragerie, să-şi ia micul dejun. Soţia lui plecase deja. În biroul în care lucra, ca desenatoare tehnică, colegii ei, în special femeile, o făcuseră să simtă nemulţumirea lor. Soţul ei va primi sume astronomice, atunci de ce să mag lucreze? De ce să nu lase locul ci uneia mai tinere?

încercase să vorbească cu Boris, în felul ei, prin aluzii, prin subînţelesuri. Dar, holărât, el nu mai era acelaşi.

Cineva sună la uşă. Boris se uită la ceas: 8 dimineaţa. Ora poştaşului. Ca în fiecare zi, de mult timp, îi aduse zeci de scrisori de la admiratori sau de la anonimi.

— > lală, o telegramă din străinătate.

Telegrama venea din Franţa. Era lungă şi redactată în limba rusă. Era o invitaţie oficială din partea poliţiei pariziene.

„Dragă confrate şi prietene,

Am onoarea şi plăcerea să vă invit la adunarea noastră anuală, care va avea loc la 22 iunie, la Paris. Pentru prima dată ne-am hotărât să invităm un confrate străin să ia cuvântul în fala celor

3000 de membri ai noştri. Alegerea noastră s-a oprit asupra dumneavoastră“.

Urma programul detaliat prevăzut pentru întreg sejurul.

În a- fără vizitelor oficiale obligatorii, el mai cuprindea un mic dejun eu preşedintele Republicii, înmânarea cheii oraşului Paris de către

primar şi o întrevedere cu ministrul de interne. În post-scriptum, directorul adăuga:

„Un refuz din partea Dvs. Ar constitui o decepţie teribilă. Totul este pregătit pentru a vă primi aşa cum se cuvine. Ambasadorul nostru va lua contact cu Dvs. Chiar astăzi, pentru a vă remite invitaţia oficială.“

Boris surise. Să refuze? Imposibil. Această telegramă îl flata în cel mai mare grad. El, care evitase întotdeauna ceremoniile oficiale, care dispreţuise onorurile şi medaliile, era deodată entuziasmat de această perspectivă. Îşi imagină înlălnirca cu preşedintele francez, primirea cheii Parisului, turnul Eiffel. Se vedea hoinărind pe străzile Parisului, cu o pălărie pe cap, îmbrăcat cu un pardesiu ca Maigrct-ul lui Simenon, despre care citise mai multe cărţi. Boris Pliuci nu părăsise niciodată teritoriul sovietic. Totuşi, multe ocazii se prezentaseră în timpul acestor ultimi ani. Excursii organizate, majoritatea în ţările frăţeşti. Dar niciodată în oraşele pe care le visa: Paris, Roma, New York, Londra.

Dar întrebările care îi trecuseră prin minte citind telegrama reveneau acum parcă în valuri. Această invitaţie ar avea vreo legătură cu Eva? Ea era franţuzoaică. Doreau să-l împiedice să vorbească? Nu se îndoia niciun moment. Îşi turnă o nouă ceaşcă de cafea. Putea să plece 3 sau 4 zile, maximum 6, şi să-şi reia conferinţele. Se ridică şâ-şi consulte agenda: era suficient să arnâne o singură conferinţă. În minte îi încolţea ideea să accepte.

O dată afacerea’ Evei Dumoulin rezolvată, putea, în slărşit, să realizeze promisiunea făcută soţiei lui: s-o invite să viziteze marile capitale europene.

Se ridică şi făcu paşi mari în micul apartament. Dar afacerea începuse oare’ să se rezolve? Misterul rămânea întreg sau aproape, îi lipsea încă esenţialul: obiectivul urmărit de această femeie. Totuşi, dovezi sirânsesc cu zecile. Bătrâna vecină o recunoscuse în mod precis pe Eva. Portarul agenţiei îşi petrecea timpul bând la cafeneaua din colţ. Eva putuse foarte bine să iasă înaintea întoarcerii acestuia. Dispunea de mai mult de 30 de minute ca să se ducă la agenţie să ia Niva, să meargă să caute explozivul etc. Boris nu neglija nici ipoteza unui mijlocitor, a unui al doilea om, dar mai multe elemente îl conduseseră la concluzia că ea acţiona cel mai adesea singură. După vecina de la etajul 2, Eva îşi pusese în funcţiune maşina de spălat către ora 2 şi 30 dimineaţa, ’o oră după explozie. Către ora 10 dimineaţa, Pliuci trimisese pe’unul din specialiştii săi, care stabilise că Niva circulase cu câteva ore mai devreme. Or, după cei doi gardieni pe care-i plătise ca să-l informeze, cel de noapte, ca şi cel de zi, maşina nu se mişcase din loc de 3 zile. În slărşit, era şi bavid. Reuşise să şi-l apropie discret, promiţându-i

r

câteva articole senzaţionale despre „seratele particulare“ ale mai multor înalţi demnitari al regimului. Englezul îi confirmase, fără să-şi dea seama, mai multe elemente asupra personalităţii Evei. „Stranie, secretă, machiavelică, misterioasă, aterizată la Moscova gratie pilei.“

bar ceea ce îl deruta pe Pliuci era descoperirea liniei speciale aparţinând GRU.

Ştia că ea se întâlnea cu Piotr Karstov. Iar’acesta fusese numit ministru al apărării şi membru în Biroul Politic. Aici se oprea raţionamentul lui. Aici începea misterul. Totuşi, ea nu-l întâlnise de mult timp, mai exact de la întoarcerea ei din Polonia. Era sigur. Mai erau ei în contact? Prin linia lor

secretă? De ce venea ea din timp în timp să-i supravegheze casa? Nu era proba cea mai evidentă despre vinovăţia ci? be ce nu-l omorâse? Această întrebare îl obseda şi mărea misterul. Din cauza ei se gândise să susţină conferinţele.

Publicitatea îl zdrobise, dar acesta era preţul ce trebuia plătit ca să-şi asigure protecţia.

Formă numărul de'telefon al soţiei sale de la birou:

— Dragă, ce-ai spune tu de un vbiaj la Paris?

Mergeau în tăcere sub cerul fără nori. Un vânt uşor, din est, îi făcea să tremure. Piotr era în blugi şi tee-shirt. Eva purta prima ei rochie de vară. O întâlnise cu o zi înainte la mama lui, dar trebuia să plece din nou în aceeaşi seară. Se opriră în faţa unui mic lac aflat la marginea pădurii.

— Aici făceam baie când eram puşti.

— Ei bine, să ne oprim atunci aici, murmură Eva, lipindu-se de el.

Se iubiră cu tandreţe, la umbra stejarului bălrân de 300 de ani.

— Aşteaptă-mă, aşteaptă-mă, şopti ea, dacă juisăm în acelaşi moment va fi băiat...'

— E adevărat ceea ce mi-ai spus? întrebă el ceva mai târziu.

— Ce anume?

— Cum să faci ca să ai un băiat?

— Aşa este scris în Biblie, se parc.

Piotr era destins. O strângca lângă el cu putere.

— E greu, ştii, îi mărturisi deodată. Câteodată am chef să las totul baltă...

— Nu mai ai de ales, Piotr. Eşti condamnat să avansezi. La cel mai mic pas înapoi, îţi pierzi viaţa.

Piotr tăcea în timp ce' Eva îi mângâia faţa.

— Piotr, spune-mi că totul merge bine. Am nevoie de siguranţă.

— Totul c bine, spuse el, sărutând-o tandru pe gât.

— Am avut de mai multe ori acelaşi vis. Şi în noaptea asta. Am văzut faţa duşmanului tău. Seamănă ca două picături de apă cu Truşenko. Nicio îndoială. Rareori am văzut pe cineva atât de clar. Nu mai aştepta, Piotr, este pe cale să-ţi întindă o cursă. El este acela care a comandat şi organizat atentatul contra ta în'Polo- nia. L-am văzut în visul meu! Cred, chiar, că face un joc dublu. Întâlneşte oameni, poate chiar străini, în ascuns, unelteşte ceva de mult timp, dar nu ştiu ce, nu reuşesc să văd. Nu văd decât ceea ce te priveşte pe tine…

— Ştiu că şeful KGB-ului nu mă iubeşte. Este singurul care mi se opune în Biroul Politic.

— Nu vreau să te neliniştesc, dar…

— Ce anume? Vorbeşte!'

După un moment de ezitare, ea îşi deschise geanta şi scoase o fotografie.

— De ce?

Piotr păru mai întâi jenat, apoi izbucni în râs.

— Eu sunt autorul, mărturisi el, în sfârşit. Am făcut-o în Azerbaidjan, cu un aparat în miniatură.

— De ce ai făcut-o pe ascuns?

— Nu ştiu. Mă gândeam prosteşte că tu n-ai să vrei. De altfel, cred totuşi că ţi-am cerut-o.

— Nu-mi amintesc. Dar nu sunt mulţumită de explicaţiile tale. Găsesc acest mod de a acţiona deplasat.

— Lasă-mă să-ţi explic. Poveştile tale de prezicătoare m-au neliniştit. Sigur că acum nu se mai întâmplă aşa. Dar atunci, la început, nu înţelegeam nimic şi nu puteam lua în serios asemenea lucruri. Aşa se face că m-am gândit la fotografie. Doream s-o trimit mamei ca s-o arate unei prezicătoare. Apoi am avut remuşcări şi a urmat Polonia. Atunci m-am dezechilibrat complet. Am vrut să consult pe cineva la Moscova. Mama m-a povăţuit să n-o fac. Probabil că am uitat fotografia la ea şi tu ai găsit-o. Ăsta e adevărul.

— Te cred, Piotr.

îl sărută pe gură.

— Am avut şansa unei promovări, un post foarte important, spuse ea, după o clipă de tăcere. Redactor şef la Bruxelles. Un post pe care îl obţii în mod obişnuit în ajunul pensionării...

— L-ai acceptai?

Ea se făcu că se gândeşte. Piotr se impacientă:

— Vrei să-mi spui că-l doreşti?

— Nu. Doresc copilul pe care tocmai l-am conceput împreună.

175

Moscova, 4 iunie

Moise Herikin trecu prin faţa statuii lui Mihail Lomonosov, fondatorul universităţii din Moscova, tronând la intrarea dinspre bulevardul care îi purta numele. Cu inima bătând, traversă holul şi se îndreptă spre amfiteatru. Prezentă celor doi paznici care făceau de gardă la intrare legitimaţia lui de student şi invitaţia nominală, pe care o luase în ajun. Unul dintre ci cotrobăi în sacul pe care Moise îl purta pe umăr şi scoase din el un magnetofon.

— Cred că este interz'is, remarcă paznicul, încruntând sprân- cenele.

— Ştiam, lotuşi, că este permis.

— Am primit 'instrucţiuni stricte, interveni şi celălalt paznic. Trebuie să-l laşi aici. O să ţi-l iei la ieşire.

Moise se conformă, oftân'd. Pe urmă se îndreptă spre amfiteatrul aproape gol şi se aşeză în primul rând. Mai erau trei ore până la începerea conferinţei.

Discret, deschise sacul, desprinse fundul dublu, verifică dacă microfonul celuilalt magnetofon era la locul lui şi dacă banda era corect pusă. Inima îi bătea cu putere. Trebuia doar să apese pe un buton în. Momentul când Boris Pliuci va lua cuvântul. În ajun, se antrenase timp de o oră în

tovărăşia Evei, care venise la el la căderea nopţii şi-i lăsase încă 2 000 de dolari.

Cu o jumătate de oră înaintea sosirii lui Boris, sala era deja plină la refuz. O echipă de televiziune se pregătea să filmeze.

Pravda nu exagerase. Studenţii, poate sute, se îmbulzeau în faţa intrării. Zeci de ziarişti sovietici şi străini fuseseră refuzaţi. Numai *Pravda* era autorizată să relateze'conferinţa. Fotoreporterii celorlalte ziare se mulţumiră să facă doar câtevâ fotografii. Jan Egorov trăia vizibil cea maijnare zi a carierei sale. Când sosi Boris Pliuci, păzit de două gărzi de corp, Egorov se repezi spre el şi-l trase spre fotografi, care îl mitraliară cu flash-urilc.

Boris nu se simţea în largul său. De ce provocase, oare, tot acest circ? începu să se îndoiască de tot, de povestea lui, de Eva.

176

Intră în amfiteatru cu un pas şovăitor. Respiraţia îi era grăbită, inima îi bătea să se rupă. Dar studenţii îl aplaudară şi se sculară toţi în picioare, când el urcă încet la tribună. Subit' fu cuprins de un sentiment necunoscut, straniu. Mâinile îi erau umede, faţa încordată şi începu să transpire, surâzând cu slângăcâe. Cuvinteie pe care dorea să le pronunţe se încâlccau în mintea lui, parcă nu vroiau să-i iasă din gură. Boris, paralizat de trac, simţea că n-o să fie la înălţime.

Auditoriul încetă deodată cu aplauzele şi o tăcere de plumb se lăsă peste sală. Boris simţi o frică groaznică. Refuzase întotdeauna discursurile şi îi admirase pe cei care erau capabili de aşa ceva: actorii, politicienii, ziariştii. Contemplă o clipă aceste sute de feţe îndreptate spre el, rugându-se ca Eva să nu fie acolo deghizată, să-l vadă în

starea asta. Era convins că ea va veni, spera chiar din toate puterile^ în sfârşit, reuşi să deschidă gura. Vocea îi era de nerecunoscut. Începu să vorbească mai repede ca de obicei, înghiţind cuvintele, ca şi când i-ar fi fost teamă să nu le uite, ca şi când' nu avea decât câleva minute la dispoziţie. Introducerea nu era aceea pe care o repetase îndelung în faţa 'oglinzii. Atunci, fusese surprins de uşurinţa lui, soţia chiar îi făcuse complimente. Cu toate că acest gând îl'âncurajă' nu-şi mai aminti anecdota pe care o pregătise ca introducere, pentru a-i face pe studenţi să se simtă bine.

— M-am gândit că ar fi mai degrabă potrivit pentru studenţi... vreau să spun din anul vostru, de nivelul vostru...

Făcu o pauză şi bău o înghiţitură de apă. Se strădui să atenueze tremurai vocii, scrutând din când în când figurile feminine.

— Peste câtva timp veţi fi în contact cu criminalitatea, gangsle- rismul, delincvenţa, moartea. Ştiu că aşteptaţi de la mine cazuri concrete. Am cu sutele..

Vocea îi devenea mai calmă, îşi găsea încetul cu încetul ritmul normal al respiraţiei.

— Da, sute. Ani văzut în cariera mea numeroase omoruri, fondate pe toate motivele pe care este capabilă să şi le imagineze fiinţa omenească. Să începem cu cel mai vechi: gelozia. Abel îl omoară pe Cain pentru că este gelos pe fratele lui. Am văzut, de asemenea, fraţi omorându-şi fraţii, taţi ucigându-şi copiii, fii ucigându-şi tatăl. Fiinţa omenească'omoară, de* asemenea, pentru bani, d'in pasiune, din ură. Dar există şi crime aşa-zis gratuite, comise în general de bolnavii mintal. Âpoi sunt crimele... cum să spun... politice, care depind de stat, de securitatea ţării. Crime comandate, şi acestea sunt cele mai odioase, pentru'că asasinul le face cu răceală, fără pasiune, fără remuscări. Aceşti asasini sunt fiinţe manipulate, formate în

mod speciaî, dresate ca să ucidă!

177

Pliuci făcu o pauză. Mâinile nu-i mai tremurau. Se simţea extraordinar de bine. Maşina Pliuci era lansată la drum. Nimic n-o mai putea opri.

— Dragi prieteni, n-o să vă propun acum cazuri tradiţionale, ci un caz deosebit. Este exact contrariul a ceea ce aşteptaţi, ’probabil, de la mine. Acest caz aparţine ultimei catego’rii, adică celei a crimelor executate la rece, comise întâmplător de o femeie, care a fost însărcinată cu o anumită misiune şi care arc ferma intenţie s-o ducă la bun sfârşit. L-am ales din mai multe motive, din care cel mai important este că el constituie o sfidare a imaginaţiei şi că n-aţi auzit niciodată vorbindu-se până acum de aşa ceva. Această anchetă vă invit s-o faceţi cu mine. Vă voi furniza elementele de care dispun şi împreună vorn reconstitui faplele. Trebuic să vă spun că-mi lipsesc unele informaţii necesare. Dar Dvs. Mă veţi ajuta să le găsesc!

La aceste cuvinte sala aplaudă. Făcu o nouă pauză. Avea sentimentul exaltant că-şi „ţine“ publicul.

— Există în cazul’pe care-l vorn examina împreună toate ingredientele despre care am putea vorbi: întâmplări neobişnuite, intrigi, coincidenţe, dublă personalitate, dublu rol, frumuseţe, sex, deghizări, crime şi mister. Mult mister!

Boris se opri brusc. Sala asculta subjugată.

— Nu ne lipseşte mobilul, ci natura misiunii acestei femei. Să nu mai pierdem timpul şi să începem. Eroina noastră este mai degrabă tânără. În jur de *25 ani. Foarte frumoasă, mai frumoasă decât eroinele filmelor de spionaj. Pentru comoditatea anchetei noastre, o vorn numi… Dalila. Da, exact, Dalila, ca în *Samson şi Dalila.*

Ne trebuie, de asemenea, o dată, un început. Să admitem că afacerea Dalila începe la un 26 decembrie. Apoi, ca loc de desfăşurare, să alegem… Leningradul.

— De ce nu Moscova? întrebă o studentă.

— Bine, fie, Moscova! făcu Boris, cu surâsul pe buze. Deci, Dalila, 26 decembrie, Moscova. Către ora 8, în aceeaşi seară, Dalila se plimbă singură, pe lângă parcul Gorki. Brusc, nişte vagabonzi o atacă şi îi fură colierul de aur şi ceasul. Zece minute mai târziu, un poliţist soseşte la locul agresiunii, cheamă o ambulanţă prin radio. Dar, din motive pe care în acest stadiu al anchetei noastre le ignorăm, ea pleacă cu poliţistul înaintea venirii ambulanţei. O oră mai târziu, maşina poliţistului este găsită carbonizată la celălalt capăt al oraşului, cu cadavrul acestuia în interior. Martorii au dificultăţi în privinţa descrierii eroinei noastre: era noapte. Dar unul din ci afirmă că Dalila îşi ascundea faţa... Două zjle mai târziu, o rrfişcare islamistă cunoscută revendică' atentatul. Începând de la

această dată, vă aduceţi aminte, un val de crime teroriste se întinde în ţară. În mod normal, asasinatul este pus deci pe seama terorismului şi dosarul este închis încă înainte de a se face autopsia victimei.

Boris continuă să povestească cele înlâmplate până la sosirea traficantului în biroul său, cu ceasul furat. Câţiva studenţi, prinşi în joc, începură să sugereze soluţii.

— Nu, nu, să nu încercaţi să trageţi încă concluzii. Afacerea Dalila nici măcar n-a început. Vă mulţumesc şi pe joia viitoare.

Părăsi sala într-un ropot de aplauze care răsunară până la intrarea Universităţii.

Eva opri magnetofonul şi se ridică. Era a doua oară că asculta caseta pe care Moisc i-o dăduse la o oră după sfirşitul primei conferinţe. Umblă cu paşi mari şi repezi prin salonul noului ei apartament. La început, şi-a dat seama de ezitările lui Pliuci în faţa auditoriului. Simţise chiar un sentiment de victorie şi de milă în'acelaşi timp. Dar abia îl

auzise pronunţând numele Dalila, că totul se ’dăduse peste cap. Boris era cu mult mai inteligent decât îl crezuse ea, iar tactica sa era atât de redutabilă încât întreaga operaţiune era în pericol să eşueze.

Cum să se debaraseze de el? Planul directorului de la CIA nu mai era potrivit. Să-l facă să vină la Paris şi să profite de sejurul lui ca să i se provoace uirstop cardiac? Prea târziu şi prea riscant… Dar ce să propună mai eficient? Ea insistase să nu fie atins „omul“ ei. „Este al meu“! spusese ca. Acum, ea îi aparţinea. Ea depindea de el. Machiavelismul lui’ Boris o înfuria şi o’ fascina. Totul nu se putea încheia decât printr-o victorie, ceea ce însemna moartea unuia dintre ei. Urmărindu-se astfel, căutându-se, urându-se atât, se crease o legătură aproape telepatică, mai puternică chiar decât cea cu Piotr. Pe el îl controlase încă de la început. El reacţiona chiar mai bine decât fusese prevăzut. Dar Boris era imprevizibil.

O lovise direct în inimă, făcând-o să retrăiască un trecut pe care se încăpăţânase să-l uite. De ce a numit-o Dalila? Asemănarea era prea tulburătoare ca să fie involuntară. Să-i fi descoperit el oare adevărata identitate, el, un poliţist? Era de conivenţă cu KGB-ul? O transpiraţie rece i se prelinse pe spate.

Da, era o fiinţă rece, dresată să ucidă. Şi toate mijloacele erau bune pentru a-şi ’ândeplini misiunea. Figurile victimelor îi defilară prin minte şi un văl îi căzu parcă în faţa ochilor când îşi rememoră, fără voia ei, scena ultimei întrevederi cu Egorov, când’ abia reuşise să-şi reprime dorinţa de a-l ucide. Se apropie de oglinda căreia îi întorsese spatele a’tâta vreme, din nevoia de a o regăsi pe Dahlia,

de a dovedi că era capabilă să plângă, să fie geloasă, tristă, mulţumită, fericită, ca orice femeie. Că poate iubi un

bărbat pe care să şi-l aleagă singură. Ar fi vrut să-l convingă pe Boris că ea nu era Eva, că Eva nu era decât un coşmar...

Oglinzile sunt însă fără milă. Aceasta îi înfălişă imaginea străinei care strigase de plăcere sub trupul lui Pio'lr. Îşi apropie fala şi o lipi de suprafaţa rece. O greaţă neaşteptată o cotropi. Era Dahlia cea care dorea să vomite, pentru â o lepăda pe cealaltă, pe Eva. Se târî până la toaletă şi, într-un spasm înfiorător, crezu că-si dă sufletul.

Î

A doua zi, fotografia lui Boris Pliuci se găsea pe prima pagină în presa sovietică. *Pravda* relatase câteva lucruri fără să dezvăluie conţinutul afacerii Dalila. Ziarul îl lăuda pe inspector, care „a reuşit cu brio să captiveze atenţia studenţilor. Acest om este un povestitor înnăscut, un romancier de mare anvergură, un Dosto- ievski al timpurilor moderne", scria cu entuziasm redactorul.

Eva puse ziarul pe birou. Era ora 8 şi 30 dimineaţa. „Depresiunea" ei nu durase decât o noapte. Dimineaţa îşi revenise, graţie automalismelor dobândite în timpul antrenamentului. David intră, cu faţa surâzătoare, cu *Pravela* în mână.

— Xi văzul? A avut mare succes inspectorul nostru.

De mai multe ori, la şedinţele de redacţie, el propusese să facă un reportaj despre Boris Pliuci. Bruno se opusese ca de obicei, declarând că era mai bine să facă un articol despre şomajul care atingea 23% din populaţia activă sau despre li-psa bunurilor de consum.

— Poţi să-ţi faci acum reportajul, dacă încă mai ţii, spuse Eva, cu o voce neutră.

— Prea lărziu, plec pentru câteva zile. E aniversarea mamei. I-am promis că voi fi la Londra cu această ocazie. Sărbătoreşte 60 de ani.

— Când pleci?

— Mâine. Îţi încredinţez prăvălia!

Eva luă masa cu Martine într-un mic local familial, care se deschisese cu două săptămâni mai înainte, aflat la cinci minute de mers pe jos de agenţie. Şi aici, dolarul era rege. Era singurul mijloc de a obţine o masă. Preţurile erau foarte ridicate, dar găseai aproape tot ce-ţi doreai. O piaţă neagră fantastică funcţiona între restaurante, hotelurile străine şi întreprinderile cooperatiste.

— Şi profesorul tău de istorie? întrebă Eva.

— Este formidabil. Cred că-l iubesc. Vrea să se însoare, vrea copii, este nerăbdător, senzual, inteligent, pe scurt, îl iubesc! Şi aş vrea să ţi-l prezint.

— Cu plăcere. Pro’pune-mi o dată, de preferinţă vinerea. Nu scriu vinerea seara.

— Scrii o carte?

— Da, şi tu eşti singura care ştii acest lucru. Dacă află cineva, vei fi singura vinovată!

— Despre ce? Bănuiesc că…

— Nu-li spun nimic, sunt superstiţioasă. Atunci, vinerea viitoare?

Gustară specialitatea din acea zi a restaurantului, un şaşlâc bine asezonat, vorbiră despre politică, gimnastică, teatru şi, în special, despre David, pe care Martine îl detesta din ce în ce mai mult.

Către ora 5 după-amiazâ, Eva pătrunse în biroul lui David, în timp ce el era la toaletă. Examina biletul de avion pus pe masă, îl puse la loc şi ieşi.

Mihail Gorşkov aruncă o privire pe fotografii, apoi îşi scoase ochelarii. Avea aerul absent, dar crispat. Cum este posibil? Bogarski? Reluă fotografiile, îşi puse din nou ochelarii. Era gata să-i telefoneze lui Truşenko, şeful KGB-ului, să-i ceară explicaţii, dar, instinctiv, formă numărul lui Piotr Karstov. Directorul cabinetului acestuia îi răspunse că era în drum spre aeroport. Avionul cu care urma să plece în

Polonia decola în mai puţin de o oră. Gorşkov însuşi îl chemă în maşină:

— Karstov, vino imediat!

Apoi îşi chemă directorul de cabinet:

— Dă-mi situaţia călătoriilor în străinătate ale tovarăşului Bogarski. Fii discret.

Douăzeci de minute mai lărziu, Karstov examina, la rândul lui, dosarul.

— Cum l-aţi…?

— L-am găsit pe birou, când am sosit azi dimineaţă. Cineva care doreşte să rămână anonim, bănuiesc. Dar cine? De ce? Nu ştiu nimic.

— Aceste fotografii au fost făcute la Washington, constată Karstov.

— Da, şi numărul doi al KGB-ului a fost acolo acum trei săptămâni. Iată.

îi întinse buletinul zilnic ultrasecret, pe care îl primeau toţi membrii Biroului Politic. Bogarski figura în misiune specială în locul lui Truşenko. Primise noutăţi de cea mai mare importanţă din partea rezidenţilor de la Washington şi de la Bonn şi trebuise

să-şi dea acordul pentru recrutarea unor agenţi de cel mai înalt nivel.

Piotr îl asculta pe Preşedinte fără să scoală niciun cuvânt. Nu-i plăcuseră niciodată operaţiunile de spionaj. Prefera acţiunea. Totuşi, fotografiile vorbeau de la sine. Era, desigur, Bogarski cel pe care-l vedea transmiţând discret un plic lui James Miller, directorul adjunct al CIA, în barul luxos al hotelului For Scasons din Washington. Cele şase fotografii erau mai mult sau mai puţin asemănătoare, cu diferenţa câtorva detalii. Pe patru dintre ele, el primea un plic, pe celelalte două, el era cel care dădea unul.

— Imposibil să fie o capcană, spuse Gorşkov. Un

Bogarski, cu cei 18 ani de serviciu în spatele lui, nu putea să fie prins în cursă ca un novice.

— Este timpul ca serviciile noastre secrete să fie reformate, aruncă Piotr, cu o voce glacială.

— Crezi…

— Da, dar aceste fotografii sunt un semnal. Ar fi stupid să-l ignorăm. Mai târziu, vorn afla de la cine provin. Nu trebuie să transpire ceva. Dacă află presa, vorn fi discreditaţi.

— Atunci, trebuie să-l întrebăm pe Truşenko.

— Nu, mai ales pe el nu. Uitaţi aceste'fotografii, consideraţi că ele nici nu există. Prea multe întrebări rămân în suspensie. Un lucru este sigur: când numărul doi este dubios, înseamnă că şeful serviciului este un incapabil. Al nostru a devenit prea monden, prea vorbăreţ, ca şi colegul său american. A făcut burtă.

Rămaseră'un moment gânditori. Apoi mareşalul reluă:

— Lăsaţi-mă să mă gândesc. O să vă propun rin om tânăr, dinamic şi sigur. Sunt pe calc să reformez armata. Trebuie să se facă la fei cu KGB-ul. Este fundamental, vital, pentru supravieţuirea noastră!

— Şi Bogarski?

— Îi va veni rândul. Mai ales, trebuie să nu bănuiască nimic.

— Îmi pare bine că am avut această discuţie. Era gata să-l chem pe Truşenko. Îţi voi urma sfaturile, Karstov. Şi de data asta…

Cei doi bărbaţi se ridicară. Gorşkov strânse îndelung mâna prietenului său credincios, dar, la uşă' îl reţinu ca să-i ceară părerea despre Polojiia.

— Totul c liniştit pentru moment.

— Opinia internaţională protestează. Crezi…

— Opinia internaţională nu mai contează acum. Au uitat de Polonia. 60.000 de soldaţi americani trebuie să se întoarcă în ţara lor într-o săptămână. Nu vor rămâne decât

30.000 pe pământul vest- german. Conform acordurilor semnate, vor pleca la 20 decembrie, anul viilor. Europa va fi atunci la dispoziţia noastră. Capitaliştii

pompează din nou bani în Polonia. Dar ceea ce mă nelinişteşte este libanizarea Azerbaidjanului. Şi acum această poveste!

— Ka rstov?

Gorşkov îl privi drept în ochi.

— Domnule Preşedinte?

— Eşti singurul ora în această ţară în care am toată încrederea.

— Muilţumesc. Sânteli singurul'om din ţara asta pe care doresc să-l servesc!

— Karstov…

Gorşkov părea să reflecteze. Apoi, îl luă cu sine în birou şi, fără un'cuvânt, îi făcu Semn să se aşeze pe canapeaua de piele neagră din faţa căminului. Karstov se supuse, intrigat. Preşedintele măsură parcă' biroul cu mâinile încrucişate la spate. Ajuns în faţa bibliotecii, apucă un volum gros, legat în piele roşcată. Se întoarse şi îl aşeză în faţa lui Karstov.

— Nu înţeleg…

— Ba da, 'domnule Mareşal! strigă Gorşkov. Eşti un strategstră- lucit. Este mai mult decât suficient. Restul e scris în acest volum.

— Dar armata? Am început…

— Reforme importante, ştiu. Vei face acelaşi lucru la KGB, după cum mi-ai sugerat. Te bucuri de un prestigiu imens în rân- durilc armatei. Şi armata detestă KGB-ul, nu? Ei bine, o să-i împaci! Eşti singurul capabil să realizezi această ispravă! Mi-a venit în minte această soluţie pornind de la exemplul pe care ni l-au dat românii. Da, este timpul să fie împăcaţi. Este cea mai bună garanţie a noastră

contra unei eventuale lovituri de stat!

— Bomnule Preşedinte, nu cred…

— Mareşal Karstov, eşti noul şef al KGB-ului!

Făcu o ’pauză şi adăugă, cu privirea în gol:

— Am fost protejatul lui Aniropov. Vei fi protejatul meu.

Karstov răsfoi cartea ultraconfidenţială, trasă în 20 de exemplare numerotate, care relata istoria KGB-ului, funcţionarea lui internă, realizările şi eşecurile lui de la înfiinţare.

Simţi deodată o ameţeală la ideea că era de’ acum încolo omul cel mai puternic din ţară. Prezicerile Evei erau pe cale să se realizeze? —

— Cine va fi numit la conducerea armatei? reuşi el să întrebe, cu o voce înceată.

— Dumneata însuţi.

— Dar…

— Ti-arn spus că vei împăca cei doi duşmani ereditari, nu?

— £) ar…

— Ştiu! Vei avea prea multă putere în mâinile tale. Dar de ce am a mă teme din partea ta, prietenul meu credincios şi loial?

183

Eva ieşi din piscină şi se duse să facă un duş. Se îmbrăcă repede, urcă la’ barul de zi şi comandă o salată, un peşte la grătar şi p sticlă de apă minerală. Mâncă încet, privind înotătorii prin geam. Era 8 scara. Piotr îi lăsase un mesaj înregistrat de robotul noii linii speciale, pe care o instalase la două-zile după mutarea Evei: „Plec pentru 3 sau 4 zile. Totul merge bine“. Apelul fusese înregistrat la 19 şi 7, cinci minute înaintea sosirii ci. Într-un fel, acest lucru îi convenea: Piotr aştepta ca ea să-l anunţe că e însărcinată, şi nu avea curajul să-l mintă încă o dată.

Un bărfeat de talie mijlocie, cu părul grizonat, intră,

comandă o bere şi o bău chiar din sticlă. Purta un pantalon de vară bej şi o cămaşă verde. Eva îl observă discret. Aşteptă 5 minute şi se îndreptă către garderobă.

Câteva minute mai târziu, simţi prezenţa omului în spatele ei. Washington-ul primise, deci mesajul ei, trimis devreme, chiar în dimineaţa aceea. În drum spre agenţie, formase dintr-o cabină publică numărul de urgenţă pe care-l cunoştea pe dinafară. „Alo? Maşina mea este în pană. Puteţi să-mi trimiteţi un mecanic, sunt lâng'ă hotelul Hilton". La celălalt capăt al firului' o voce protestase: „Vă înşelaţi, doamnă, vă repet". Pe urmă se întrerupsese... îşi prezentă tichetul garderobierei, care se duse să-i caute geanta. Atunci, bărbatul se apropie şi luă stiloul pe care ea îl pusese pe tejghea. Apoi, întinse la rând'ul lui tichetul. Eva plecă.

Afară, ezită, apoi se decise să se întoarcă acasă. Luând această hotărârc, juca totul pe o carte. Avea, de asemenea, nevoie să se odihnească, să asculte puţină muzică, poate să citească. Merse pe jos până acasă.

Pia a fost prima care a aflat noutatea. Şedinţa redacţiei tocmai începuse, când telefonul-sună. Ea îl ridică, apoi obra'zul îi păli brusc. Lăsă receptorul şi exclamă:

— Bruxelles... David '... a murit!

Eva sări la telefon, strigând:

— Eva Dumoulin. Ce? Cum, o criză cardiacă? La vârsta lui? Când?

Puse apoi jos receptorul şi se aşeză. Colaboratorii ei erau şocaţi.

— Nu mai ţinem şedinţa. Vă puteţi întoarce acasă. Agenţia este închisă până mâine.

Plecă ultima.

Portarul de noapte intră în inculta tea de litere a Universităţii Lo- monosov şi coborî direct la subsol. Se îndreptă către staţia de încălzire centrală, mergând de-a

lungul conductelor. În faţa uşii, a- nincâ o privire în jurul lui, o deschise cu un şperaclu din oţel, intră fără niciun zgpmol şi închise uşor uşa metalică.

Un minut mai târziu, ieşi. Pătrunse apoi într-un culoar lung din subsolul inferior. Sala de unde porneau toate firele instalaţiei electrice a facultăţii se găsea la celălalt capăt. Uşa nu era închisă.

înăuntru, o pereche de studenţi făceau dragoste. Râseră, jenaţi. Surise la rândul lui, băgă mâna în buzunar şi scoase o armă cu amortizor... Cei doi tineri nu avură timp să înţeleagă că vor muri şi se prăbuşiră fără zgomot. Trei minute mai târziu, omul ieşi prin- tr-o uşă ce' dădea în grădina facultăţii. Se opri în faţa unui tufiş mare, în care se strecură, apiccându-se. Adevăratul paznic era tot acolo unde îl lăsase, aproape gol, mort prin strangulare. Îşi scoase uniforma şi-şi îmbrăcă propriile lui haine, aşezate alături de corpul fără viaţă.'

Şapte minute mai târziu, ajunse în dreptul facultăţii de istorie. Totul părea normal. Aşteptă un moment, ascuns în spatele unui copac, şi-şi privi ceasul': 1 şi 10 dimineaţa. Mai aşteptă cinci minute, cu privirea fixată alternativ pe ceasul lui şi spre intrarea facultăţii.

Era'gata să plece, când un om îmbrăcat în uniforma de gardian apăru din umbră. Fluieră. Omul întoarse faţa în direcţia sa. A- mândoi se îndreptară către o Lada, parcată la câţiva zeci de metri. Maşina porni imediat. Un kilometru mai departe, se opri lângă biserica Sf. Troiţă.

Omul îmbrăcat în haine de gardian se dădu jos, iar maşina demară imediat. Făcu câţiva paşi, apoi se urcă într- o altă Lada adăpostită între doi copaci, care dispăru în noapte.

Era exact ora 3 dimineaţa, când Preşedintele Gorşkov, cu faţa palidă, ajunse la locul exploziei. Cu o oră şi jumătate mai devreme,

Moscova fusese trezită de o explozie formidabilă, urmată de altele, mai puţin puternice. Pompierii se străduiau să stingă incendiul care se declanşase în subsolul facultăţii de litere. Numeroase echipe de televiziune sovietice şi străine se aflau, de asemenea, aici. Un ofiţer de miliţie se apropie şi îi întinse o notă Preşedintelui: şapte s'ludente fuseseră găsite, cu corpurile ciuruite de gloanţe, în toaletele facultăţii de istorie. Pe cadavrele lor se găsise câte'o foaie de hârtie pe care scria: „Trăiască partidul comunist! Jos cu democraţia şi cu intelectualii decadenţi!"

în faţa camerelor de televiziune, vizibil şocat, Preşedintele promise să-i găsească şi să-i pedepsească pe criminali. Apoi plecă spre Kremlin.

Oraşul avea să se scoale mai devreme în acea zi. De la ora şase dimineaţa, drumurile spre facultate fuseseră barate. Zgomotul claxoanelor amplificau impresia de panică generală. Televiziunea şi radioul transmiteau fără oprire informaţii, uneori contradictorii, asupra acestui atentat de necrezut. O atmosferă de război civil se abătuse asupra capitalei. Moscoviţii se precipitau în magazine ca să-şi facă provizii. Miliţia, ajutată de armată, căuta cu disperare să-i calmeze. Se ajunsese'la insulte, apoi la lovituri de pumni.

Eva se duse la locul exploziei cu echipa de televiziune a agenţiei. Făcu un prim reportaj la cald, ca majoritatea colegilor ci. În faţa camerei, cu dărâmăturile ca fundal, ca prezentă cu sobrietate drama.

„Moscova este în stare de şoc! Nici chiar bomba din staţia de metrou de pe Bulevardul Marx de la 15 ianuarie, care a cauzat moartea a 5 persoane, nu a provocat o asemenea panică. Acest atentat barbar vine pe neaşteptate, în cel mai dificil moment pentru Preşedintele Gorşkov. Conservatorii nu puteau spera un pretext mai bun pentru a împiedica modernizarea ţării şi democratizarea ei. După informaţiile de care dispunem, autorii ar fi afiliaţi

mişcării staliniste antidemocratice! Unii cred, însă, că ar putea să fie vorba de o mişcare de extremă dreaptă şi antisemită, Pamiat. Vă repet numărul victimelor, şapte în total, toţi împuşcaţi. Faptul că exploziile, în număr de cinci, au avut loc la'facultatea'de litere confirmă teza că s-ar putea să fie extrema dreaptă, contra intelectualilor. Toţi pompierii Moscovei sunt mobilizaţi. Nu se ştie dacă mai sunt victime sub dărâmături."

Era gala să se întoarcă, dar se răzgândi. Îl văzuse venind, singur, fără pază. Se apropia de ea, dar ea nu-şi întoarse ochii de la cameră. Boris Pliuci venea în direcţia ei, drept spre ea. Mulţi ziarişti ar fi fost tulburaţi, dar ea nu. Faţa îi rămase nemişcată. O depăşi şi se opri în spatele ei, în afara câmpului camerei, 'ca şi cum i-a'r îi ascultat comentariul.

186

Ca să nu se lase cuprinsă de emoţie, dădu instrucţiuni came- i amanului, care se îndreptă, cu camera pe umăr, în direcţia dă- i ¡măturilor. Trecu prin faţa lui Pliuci fără să-l vadă şi-şi continuă drumul spre maşină. Scoase telefonul portativ, formă un număr. Şi aşteptă un moment. Apoi îşi trecu geanta pe umăr şi improviză un reportaj radio în direct. Boris n-o slăbea din ochi. O urmărea de la distanţă, reuşind să fie cât mai aproape de ea, fixând-o cî- leodată astfel încât ea să nu-i poală evita privirea. Dorea s-o privească în ochi. Oricine ar fi remarcat această figură deformată de furie şi de ură. Dar Eva, concentrată asupra reportajului ei, atentă la fiecare detaliu al măcelului, rămânca imperturbabilă. De mai multe ori crezu că o s-o apostrofeze sau, mai rău, s-o atace. Straniu, nu-i era frică. Simţea mai degrabă un sentiment de securitate, de victorie. Îşi redobândise superioritatea. Reportajul ei dură 17 minute, timp în care reuşi să-l ignore. Se întoarse calmă la maşină şi, punând telefonul la loc, observă pantofii inspectorului, chiar în spatele ci. Pantofi maron cu crep, de

fabricaţie sovietică. De dala asta nu mai putea să-l evite. Închise ochii o secundă, să se concentreze, şi se întoarse brusc. Figurile lor erau faţă în faţă. Ar fi putut să surâdâ, să aibă aerul surprins, să-l întrebe ce doreşte, să facă pe idioata, pe nevinovata. Nu tăcu însă nimic. Boris se apropie şi mai mult, ca şi cârfd ar fi fost gata s-o înhaţe. Se fixau fără să clipească. Niciunul, nici altul nu voia să-şi plece primul ochii. În această luptă mută, aproape că puteau să-şi simtă ura, dorinţa de răzbunare care îi orbea.

— Eva, Eva! strigă cameramanul care alerga spre ei.

îi salvase, fără să ştie, de la capitulare. Boris se întoarse imediat şi dispăru în mulţime.

La ora 15, în acest 11 iunie, Boris Pliuci trebuia să-şi ţină a doua conferinţă. Ea nu mai avu loc niciodată.

Jurnalul televizat de la ora 20 a fost în întregime consacrat atentatului „cel mai criminal din ianuarie încoace“. Bilanţul era de 11 morţi, toţi asasinaţi cu gloanţe sau prin strangulare: doi gardieni şi 9 studenţi, din’care 8 femei. Pagubele materiale se. Ridicau la zeci de milioane de ruble. Două aripi ale facultăţii fuseseră distruse de explozie şi incendiu. Toată ziua, mii de studenţi au manifestat în mod spontan în Piaţa Roşie strigând: „Jos ideologia! Trăiască democraţia!“

Boris Pliuci, aşezat în micul lui salon, privea fix ecranul. Reîntors acasă, sunase la Agenţia de Presă Europeană şi ceruse să vor-

bească cu David. I se răspunsese că nu va mai reveni. Mirat, el insistase:

— Sunt un prieten…

— David a murit, domnule, îi răspunse Pia.

— Mort? Când? De ce anume?

Aproape că urla.

— De o criză cardiacă, la Londra, în maşina lui…

Boris închise telefonul tremurând, cu răsuflarea tăiată. Explozia de la Universitate şi acum David… Privirea Evei îl epuizase, îl golise de sânge. Îl urmărea încă. Îşi turnă un al treilea pahar de vodcă şi aprinse ultima ţigară din pachet, sub privirea neliniştită, dar resemnată a soţiei. Fără s-o fi spus, el se holărâse deja': nu se va mai duce la Paris. N-avea chef să moară de o criză cardiacă pe scaunul din spate al maşinii, fie ca şi oficială.

Comentariile care atribuiau atentatul neo-staliniştilor sau organizaţiei Pamiat, partid de extremă dreaptă antisemita, păreau credibile. Nu pentru Boris. El avea ideca lui. Privirea Evei era dovada.

Prezentatorul jurnalului începu deodată'să se bâlbâie: „Mi se aduce la cunoştinţă că au fost auzite împuşcături în Piaţa Roşie. Ar fi deja morţi şi mulţi răniţi. Corespondenţii noştri de acolo încearcă să ne contacteze… Vorn primi legătura pesl'c câleva momente. Până atunci repet informaţia…"

Fu întrerupt de telefonul de pe masă.

Trei secunde mai târziu, corespondentul din piaţă apărea pe ecran, tulburat.

„Un adevărat măcel are loc aici în Piaţa Roşie… Nimeni nu ştie încă cu precizie ce s-a întâmplat. Manifestarea pacifistă se pare că s-a transformat brusc într-o veritabilă răscoală, cu ciocniri foarte violente între studenţi şi miliţie. După căpitanul Valicv, gloanţele trase de arme cu amortizor au omorât zece miliţieni. Miliţia â încercat să se apere. S-ar părea că e vorba de terorişti deghizaţi în studenţi sau de provocatori profesionişti, al căror scop ar fi să pună faţă în faţă studenţii cu forţele de ordine. Oricum, bilanţul provizoriu numără mai mulţi morţi de ambele părţi. Unii avansează cifra de o sută…"

Imaginile confirmau spusele ziaristului. Boris se scula să închidă televizorul, când prezentatorul anunţă o importantă remaniere ministerială: „Ni se aduce la cunoştinţă că Mareşalul Karstov, Ministrul apărării, membru al Biroului

Politic, a fost numit la conducerea KGB-ului. Va ocupa de aici înainte ambele funcţii. Gheor- ghi Truşenko a demisionat pe motive de sănătate.“

188

Boris închise aparatul. Nu-i venea să creadă ceea ce creierul lui de poliţist îl făcuse să întrevadă.

— O să mă culc, îi spuse el soţiei, cu o voce obosită. Se apropie şi o sărută pe frunte.

— Ce crezi tu despre toate astea? întrebă ca, neliniştită.

— Nimic. Doar că voiajul nostru la Paris este compromis…

Piaja Roşie, 22 iulie, ora 8 dimineaţa

Ultimatumul avea să expire la orele 15. Armata înccrcuisc Universitatea Lomonosov şi Piaţa Roşie. Primise ordin să tragă asupra studenţilor la orele 15 precis, în cazul când nu vor fi evacuat locul. Se aduseseră întăriri din diferitele regiuni ale Uniunii Sovietice, în ajun, televiziunea difuzase imagini impresionante ale trupelor de tancuri, elicoptere, paraşutişti, ca şi ale trupelor de şoc luând poziţie în faţa Universităţii şi în Piaţa Roşie. Moscova eră în stare de aspdiu de la 1 iulie.

în urma măcelului din 11 iunie scara, studenţii fugiseră într-o panică de nedescris. Dar, de a doua zi, intraseră în grevă şi se baricadaseră în interiorul Universităţii, refuzând să reia cursurile alăta vreme câl vinovaţii nu vor fi pedepsiţi.

Timp de câteva zile’ o confuzie totală domnise în rândurilc lor: revendicările precise de la început degeneraseră în tot felul de pretenţii. Diferitele mişcări studenţeşti cercau de-a valma reforme ale sistemului universitar, abolirea privilegiilor, lupta contra corupţiei. Până în ultimele zile ale lui iunie, când lumea întreagă

făcuse cunoştinţă cu Nadia Şaronski. Dintre toţi liderii studenţilor care încercaseră să preia conducerea mişcării, ’doar ea reuşise să se impună. Nadia Şaronski era mică, roşcată, cu nişte ochi de un albastru strălucitor şi, în ciuda celor 23 de ani ai eî, deţinea deja două licenţe, una în sociologie, cealaltă în literatură comparată.

Harul e’i făcuse din ea purtătoarea de cuvânt a întregii universităţi revoltate.

, ’Vom continua să manifestăm până la abolirea totală şi definitivă a întregii ideologii comuniste, până la instaurarea unei adevărate democraţii şi la sfirşitul mizeriei care afectează majoritatea poporului nostru, până la independenţa republicilor şi sfirşitul dominaţiei dolarului şi a mărcii!“

Ea fusese prima’ care formulase aceste cerinţe ce-i făceau să tremure pe cei de la putere. Un comitet strategic, reprezentând cele 14 facultăţi ale Universităţii, fusese creat la iniţiativa ci.

190

Aleasă preşedinte cu majoritate dG voturi, ca lansase imediat un apel către toată ţara, în special muncitorilor, cerându-le să se u- nească cu ei.

în aceeaşi seară, legea marţială fusese declarată din ordinul Ministrului Apărării şi şef al KGB-ului, Piotr Karslov… Dar ameninţările Kremlinului nu reuşiseră să intimideze studenţii, a căror atitudine se radicaliza din zi’ân zi. Niciodată, chiar*în zilele cele mai sumbre ale peresiroicii, Kremlinul nu avusese de înfruntat o astfel de sfidare.

Preşedintele Gorşkov traversa criza cea mai gravă din cariera sa. Nadia Şaronski nu scăpa niciun prilej să-i reamintească, în cursul numeroaselor intervenţii în faţa presei internaţionale, că ci manifestase simpatie pentru „primăvara studenţilor chinezi în 1989“.

— Dialoghează mai întâi cu poporul tău, chiar dacă nu te-a ales, în loc să le gândeşli doar la ce trebuie să faci ca să le placi străinilor! proclama ca, cu înverşunare.

Decizia de a pune capăt la ceea ce presa occidentală numise „vara Moscovei“ a fost luată în cursul unei reuniuni dramatice a Biroului Politic, la 18 iulie. „Probabil, reuniunea cea mai îngrozitoare de 50 de ani încoace...“, mărturisise Piotr Karslov, în aceeaşi seară, Evei.

Noul şef al KGB-ului trebuise să impună, cu cea mai mare fer“ mitate, trimiterea acasă a reprezentanţilor presei internaţionale.

— Dacă am putut rămânc alăla timp în Afghanistan, este sigur că asta s-a înlâmplat pentru că nu erau ziarişti acolo! Trebuie să se cârăbănească! Ei reprezintă 90% din problemă.

— Pentru ca trupele talc să poală trage asupra copiilor noştri fără să fie deranjate? Asta doreşti? urlă, scos din fire, noul ministru al economiei şi al perestroicii.

— Am înlărziat deja destul de mult, îi replică tăios Karslov. Am avut lotuşi exemplul chinez ca model. Trebuia să răspundem chiar de a doua zi, dar aţi refuzat! Iată că sunt 6 săplămâni de când Moscova este paralizată, de când străinii care investesc încep să-şi facă bagajele, iar întreaga ţară este contaminată. Trebuie să terminăm.

— N-ai răspuns întrebării mele.

— Vor fi morţi, este inevitabil, admise Karstov. Ei sau noi!

— Atunci, prefer să fiu cu ci! strigă ministrul economiei, ridicându-se în picioare.

Karstov sări de pe scaun. Îl apucă de mânecă şi-l trase spre el.

— N-o să le duci niciunde! Eşti membru al Biroului Politic. Datoria ta nu este să demisionezi când totul merge-rău. Ar fi prea uşor. Singurul care trebuie să-şi păstreze mâinile

curate şi pe care trebuie să-l protejăm este Preşedintele. Nu tu!

Îl împinse pe scaun cu o violentă care îi împietri pe toţi participanţii. Ministrul se reaşează, cu adevărat speriat, şi nu mai pronunţă niciun cuvânt până la slărşilul reuniunii.

În aceeaşi noapte, reprezentanţii presei internaţionale au fost rugaţi să părăsească teritoriul sovietic până, cel mai lărziu, la 21 iulie, la prânz.

Trei zile înaintea expirării ultimatumului, puţin înainte de miezul nopţii, Piolr se duse la Eva. Două minute mai târziu, ieşiră din imobilul de pe strada Novokuzncţkaia. Un beţiv apăru şi le ceru o monedă, chiar în momentul în care voiau să urce în maşina Volvo pe care Piolr o utiliza din când în când, pentru a trece neobservat. Eva vru să-şi deschidă geanta, dar Piolr o trase de braţ.

— Vino, n-avem timp!

Demară brusc, în timp ce beţivul urca strada clălinându-se. La capătul ei, se redresă, o luă la dreapta, traversă cu un pas nesigur Piaţa Dobrâninskaia, apoi o luă din nou la dreapta. Coborî strada Piatniţkaia şi, după ce inspeclă împrejurimile, intră la numărul 43. În întuneric, îşi scoase bereta, ochelarii şi intră într-un apartament… w

— Tu eşti? întrebă o voce de femeie din dormitor.

— Eu sunt, răspunse Boris Pliuci.

Piolr Karslov nu scoase niciun cuvânt în timpul drumului spre cabană. Nervos, obosit, respira greu şi conducea prea repede. Eva simţi că o cuprinde spaima, când un baraj al armatei îi opri, la doi kilometri de Moscova. Karslov dăduse instrucţiuni stricte: nicio excepţie nu trebuie tolerată, orice maşină trebuie să fie controlată. Coborî geamul ca să-şi arate faţa soldatului care era cât pe ce să leşine când îl recunoscu. Figura avea să se repete de mai multe ori, cam la fiecare 5 kilometri, până când ajunseră la Podolsk.

Maşina se angajă, în sfârşit, pe drumul ce ducea la cabană. Karstov opri motorul şi îi puse mâna pe pântcce.

— Încă nimic? întrebă el, cu o voce înceată.

Eva scoase o hârtic din geantă.

— Iată, spuse ea. Sunt însărcinată, oficial, de trei zile.

îi smulse hârtia din mâini, aprinse lampa interioară şi citi. Rămase un moment cu ochii închişi şi mâinile crispate pe volan. Apoi o strânsc în braţe cu toată puterea.

— Poate c-o să fie mai bine înăuntru, murmură ea.

Făcură dragoste fără să piardă o clipă. Îndelung, cu pasiune. Mai târziu, ghemuiţi sub plapumă, vorbiră. Eva mângâia o şuviţă rebelă din părul lui Piotr, care-şi pusese capul pe umărul ei', în'timp ce el îi spunea cum crede că se poate ieşi din impas.

— Trebuie neapărat ca studenţii să capituleze. Altfel, va fi o baie de sânge. N-am de ales. Apoi, această situaţie compromite totul…

— Ba nu. Din contră. E suficient să fie convinsă Nadia Şaronski. Dacă ai putut să-l convingi pe papă să nu mai aterizeze la Varşovia, poţi foarte bine s-o convingi şi pe fata asta să înceteze circul. Nu mijloacele îţi lipsesc acum, nu?

— Am încercat lotul, spuse el, ridicându-se.

— Trebuie să ne gândim.

Ea adăugă, după un moment de tăcere:

— Vrei să-ţi spun ce cred eu?

— Explică-mi.

— Planul pe care l-am elaborat în Polonia nu trebuie schimbat. Este bun şi perfect pus la punct. Sunt sigură. O să reuşească. Vara studenţilor este un dar al cerului, cu condiţia să deturnezi mişcarea, fără vărsare de sânge.

Cuvintele ci avură deodată forţa evidenţei.

— Te bucuri de un prestigiu imens în această ţară. Şi chiar dacă te-au supranumit „Măcelarul Varşoviei“, toată îumea recunoaşte acum că, graţie ţie, s-a evitat adevăratul

măcel, atât în Polonia, cât şi în republicile meridionale ale Uniunii. Noua ta funcţie îţi oferă mijloacele unei noi victorii. Această fată îţi dă acum ocazia.!.

— În ce mod?

— Repetă după mine, spuse ea, cufundându-si privirea în a lui: „SPIEMA ISRAEL, ADONAI ELOHENOU ÂDONAI EHAD“.

Karstov o privi la rândul lui fără să înţeleagă ceea ce îi spunea.

— Poţi să-mi explici?

— Este fraza cea mai sacră a evreilor. Ea înseamnă: „Ascultă pe Israel, singurul şi unicul Dumnezeu.“

— Tot nu înţeleg nimic.

— Nadia este evreică. Papei i-ai spus că eşti botezat. Nadiei îi vei spune că eşti evreu! Eu mă duc să vorbesc cu ca mâine.

Piotr nu se’putu stăpâni şi izbucni în râs. Eva crezu că n-o să se mai oprească niciodată. Odată calmat, cu ochii plini de lacrimi, îi explică motivul ilarităţii lui.

— Papei i-am spus că eram botezat, dar el m-a botezat totuşi., Mama mi-a spus, pe urmă, că n-am minţii; am fost într-adevăr botezat la vârsla de 2 luni.

Făcu o pauză şi-risc din nou.

— Tot n-ai înţeles?

Eva dădu din cap.

— Şi dacă ea îmi cere să-i arăt... ce mă fac?

Eva fu cuprinsă, la rândul ei, de un râs de nepotolit.

Pe neaşteptate, Karstov redeveni serios:

— Eva, tu eşti evreică?

— Nu, de ce’?

— De unde cunoşti această rugăciune?

— Nu este o rugăciune. Este fraza prin care se poate rezuma tot iudaismul. Oricare evreu, chiar cei mai agnostic, cunoaşte a- ccastă frază. Şi asta datorită unor motive

temeinice! Se crede că este suficient ca pe patul de moarte să pronunţi această frază pentru a fi iertat de toate păcatele tale. O prietenă evreică de la facultate mi-a explicat toate astea într-o zi. L-am întrebat apoi pe un rabin, ca să fiu sigură că am înţeles corect.

Karstov rămase pe gânduri.

— Ziariştii străini trebuie, totuşi, să părăsească ţara înainte. De 21 iulie la prânz, nu pot să revin asupra acestei holărâri. Afară de line, bineînţeles! Ca în Polonia.

— Nu, e prea riscant. Prefer să-mi urmez confraţii.

— Nici vorbă! Tu şi copilul meu rămâneţi aici!

— Piolr, nimeni nu trebuie să bănuiască legătura noastră. Avem o înţelegere! Rişti să strici totul, dacă…

— ’Sânt şeful celor mai importante servicii secrete ale planetei. Cine ar îndrăzni să mă spioneze, fără ştirea mea? Rămâi aici, până se va reveni la normal.

Eva nu insistă.

— O.K., mareşale. O să încerc s-o întâlnesc pe Nadia chiar mâi- ne. Apoi, ea îţi va solicita o întrevedere. Las-o să fiarbă câtva timp şi propune-i ziua de 22, la orele 10.

Eva îi explică cum vedea înlălnirca lor.

încă o dată Karstov fu impresionat de inteligenţa politică pe care o dovedea în împrejurări atât de îneâleite. Dar nu se putu împiedica să nu revină asupra punctului cel mai delicat.

— Şi dacă îmi cere o dovadă a… iudaismului meu?

— N-o va face.

— Poţi fi sigură?

— Este femeie.

— Şi dacă e agnostică?

— Va cunoaşte totuşi fraza.

— Şi dacă n-o cunoaşte?

— Âlunci va trebui s-o ameninţi..

— Îşi bale joc de ameninţările noastre. Este o Pasionaria.

— Bău, dacă nu-ş-i va mai revedea părinţii şi familia…

— Vorbeşti serios?

— Când este vorba de viaţa şi destinul tău, nu ezit nicio secundă. Karslov se înfioră.

Boris Pliuci nu închisese ochii toată noaptea; Era ora 5 dimineaţa, în acest 22 iulie, şi Eva Dumoulin încă nu venise acasă. Ziariştii străini părăsiseră deja ţara. După informaţiile difuzate încă de ieri, nu mai rămăsese niciunul în capitala sovietică. Boris o zărise totuşi pe Eva, ieri seara, către ora 11. Plecase din nou cu maşina, o oră mai târziu, luând cu ca o geantă mare de voiaj. O reperase, de asemenea, pe dala de 19, în compania Nadiei Şaronski. Sosiseră în Niva agenţiei, la ora 10 seara. Eva o condusese apoi către ora 2 dimineaţa. Instalat înir-un apartament din blocul de pe cealaltă parte -a străzii, la o văduvă căreia îi spusese că supraveghea un traficant de devize, Boris putea, fără niciun risc, să controleze plecările şi sosirile Evci. Singura dată când riscase să se apropie de ea, deghizat ca un beţiv, fusese pe 18 scara. Vroia să fie sigur că cel care o vizitase de patru ori din ziua atentatului, pe 11 iunie, este chiar mareşalul Karstov în persoană; riscul era enorm, dar şi-l asumase. Nu scosese nasul afară de vreo zece zile. Depresiunea lui începuse pe 11 iunie, atunci când în jurnalul de seară se anunţase ieşirea la pensie anticipată a patronului KGB-ului şi înlocuirea lui cu generalul Karstov. Dar când presa anunţă numirea generalului Dmilri Basov ca numărul doi al KGB-ului’ îşi reveni. Acest nume îi spunea ceva. Atunci se hotărî să se deghizeze din nou şi s-o urmărească pe Eva. Chiar în seara aceea, descoperi al doilea apartament, situat la cinci minute de locuinţa lui.

îşi petrecea cel mai mult timp pitit în spatele ’unei ferestre din lată, înzestrat cu un binoclu cu infraroşii şi cu un aparat foto. Aşa făcuse cunoştinţă cu Moisc Henkin. Acesta, la volanul taxiului lui, se oprise într-o seară, către

miezul nopţii, la 10 metri de imobilul Evei. Ea ieşise având aerul că-l cunoaşte bine pe şofer. Taxiul rămăsese pe loc câlva timp, cu motorul mergând, şi Boris făcuse câteva fotografii.

A doua zi, inspectorul aflase deja identitatea şoferului. Bănuind ceva, consultase şi lista participanţilor la prima sa conferinţă: Moise Henkin figura’pe listă. Intuiţia nu-l înşelase nici acum. Eva nu era străină de explozia de îa Universitate. Şi nu numai o simplă întâmplarc putea explica întâlnirea ei nocturnă cu Moise Henkin.

195

îşi anulase conferinţele, cu toată insistenta lui Jan Egorov. *Pravda* îi propusese să le lină chiar în propriul ei local, dar el refuzase sub pretextul că situaţia era prea dramatică; prefera să aştepte redeschiderea Universităţii. Aduse acelaşi argument şi la Ambasada Franţei pentru a-şi anula călătoria Ia Paris.

îşi privi din nou ceasul: orâ 6. Eva nu se va mai întoarce. Probabil că se ascundea în cabana lui Karstov. Boris se hotărî să se întoarcă acasă. Îşi îmbrăcă veşmintele de preot ortodox şi închise uşa după el. Câteva minute mai târziu, îşi lua micul dejun împreună cu soţia. Era gata să adoarmă, când se’anunţă la radio o întâlnirc prevăzută pentru orele 10 între Piotr Karstov şi Nadia Şaronski. Boris surâse şi soţia lui îl privi curioasă.

— Sper că’ântr-’o zi îmi vei explica lotul! spuse ca obosită, pu- nându-si zahăr în cafea. -

9

Nadia Şaronski intră în sala unde o aştepta Piotr Karstov. Preferase s-o primească la Kremlin, mai degrabă decât în marele lui birou din strada Dzerjinski, sediul KGB-ului, ca să n-o sperie. Merse în întâmpinarea ei, cu un surâs atrăgător pe buze, şi îi strânse mâna cu putere.

— Vă rog, domnişoară, luaţi loc.

Nadia se aşează şi' îl privi, fiotr i se adresă imediat:

— Sunteţi o 'femeie strălucitoare, domnişoară, nu este un compliment neîntemeiat, credeţi-mă. Aţi arătat-o de mai multe ori. De aceea ne vorn înţelege perfect. Ascultaţi-mă. Destinul v-a ales să faceţi parte dintre reformatorii acestei ţări. Avem nevoie de oameni'ca dumneata. Da, ca dumneata! Nu'âncerc să vă câştig de partea mea, credeţi-mă. Vă respect prea mult ca să încerc aşa ceva. Dar destinul v-a bătut prea repede la poartă. Nu-i deschideţi imediat!

— Văd că vă plac metaforele, spuse lânăra pe un ton ironic. Vă urmăresc cu greu.

— În mâinile Dvs., chiar dacă o vreţi sau nu, ţineţi viaţa sau moartea a mii de nevinovaţi. Destinul v-a vârât în această situaţie dramatică. Dar mai aveţi încă posibilitatea să refuzaţi moartea şi să alegeţi viaţa.

— Şi bvs., 'i-o întoarse ea.

— Alegerea mea este şi mai teribilă, din nenorocire: fie accelerarea procesului de democratizare în curs, fie reîntoarcerea la stalinism. Dacă, pentru a evita întoarcerea la violenţă, la frică, la gulag, la antisemism, trebuie să sacrific o mie sau două mii de nevinovaţi, nu voi ezita nicio secundă. Miza este prea importantă.

— Alegerea mea nu este mai puţin dramatică decât a dumneavoastră! Studenţii cred în mine, am făcut promisiuni. Suntem gata să murim. Nu ne este frică. Cauza noastră este dreaptă.

Piotr Karstov avu un moment de îndoială. Eva afirmase că a- cordul cu purtătorul de cuvânt al studenţilor se putea realiza. Nadia îşi schimbase părerea între timp?

— 'Eu nu tăgăduiesc. Să facem apel la Vechiul Testament. Este scris undeva că între două soluţii dificile

trebuie să alegem o a treia!

— Încă o metaforă? Şi care este a treia soluţie?

— Compromisul.

— Adică?

— Problema voastră este limpede. Nu vreţi să vă pierdeţi încrederea de care vă bucuraţi în rândurile studenţilor. Este omenesc, înţeleg.

'Tânăra încercă să protesteze.

— Lăsaţi-mă să termin. Eu nu vreau reîntoarcerea la teroare. Atunci, sunt gata să vă acord încă o oră de gândire.

Scoase o biblie din sertar, o deschise şi o aşeză în faţa ei. Apoi îşi puse mâna stângă pe paginile scrise în ebraică şi spuse, acope- rindu-si capul cu mâna dreaptă:

— Vă jur pe această carte sfânlă că principalele voastre revendicări vor fi îndeplinite înainte de ianuarie viitor.

Nadia fu vizibil tulburată de acest gest neaşteptat. Rămase înmărmurită un moment. Apoi spuse, cu o voce înceată:

— Nu înţeleg nimic din ce spuneţi. Cred că vreţi să mă manipulaţi. Îmi vorbiţi de destin şi de biblie ca să mă derulaţi. Şi acum vreţi să găsim o soluţie pentru diferendele noastre cu biblia deschisă?

— Ştiu, este un fel caraghios de a proceda. Dar eu sunt credincios. Şi orice s-ar întâmpla sau orice vorn decide, v-aş ruga să n-o spuneţi nimănui. Ţara noastră are o prea puternică tradiţie de antisemitism, pentru a putea apărea ca atare.

— Sânleţi evreu?

— Da, bunicul meu era rabin. Bălrâna mea mamă mi-a povestit lotul acum 6 luni. A făcut un infarct şi, fiindu-i teamă că va muri, s-a hotărât să vorbească. Vă implor, păstraţi acest secret. Îl voi dezvălui, în mod oficial, când va veni momentul.

— De ce îmi spuneţi toate astea? Pentru că sunt evreică?

El aprobă din priviri.

— Ce-mi poate dovedi că-mi spupeţi adevărul? întrebă ea, neîncrezătoare.

— Pentru moment, doar câteva cuvinte.

197

Şi, fără să aştepte, închise ochii, puse mâna dreaptă pe carte, îşi acoperi capul cu mâna stângâ şi pronunţă:

— „SHEMA ISRAEL, ADORAI EL6HENOU ADONAI EHAD!“

Apoi închise cartea, o sărută cu respect şi o puse la loc. O lungă tăcere se instală între atotputernicul şef’al KGB-ului şi studentă. Piotr n-o scăpa niciun moment din ochi. Ea îşi coborî privirea.

— Vă cred. Cred că sunteţi sincer... Dar nu ştiu dacă studenţii mă vor urma. Le-am făcut destule promisiuni. Mi-e teamă că n-o să mai putem da înapoi.

— Şi eu vă cred. Faceţi cum este mai bine. Intraţi în istoric ca femeia care a evitat masacrul în loc să-l provoace. Si’, nu uitaţi... Dacă masacrul va avea loc, el va fi reproşat într-o zi comunităţii evreieşti! V-aţi gândil la asta? Ştiţi că nomenclatura îi acuză deja pe evrei că s-ar afla în spatele acestei învrăjbiri? Acum pot să vă ajut, mai apoi va fi prea târziu. Şi cea care va plăti va fi în primul rând familia voastră. Ştiţi asta.

Se ridică, tulburată.

— Ce pot să le spun prietenilor mei?

— Reuniţi-vă comitetul şi convingeţi-i să înceteze ocuparea Universităţii şi a Pieţii Roşii.’ Să sfârşim cu această dramă. A durat destul.

Tânăra se îndepărtă cu paşi nesiguri, după ce îndreptă o ultimă privire spre acest om straniu, care reuşise s-o întoarcă din drum prin ceea ce avea ea mai scump pe lume: identitatea sa şi familia.

PARTEA A TREIA

Odessa, 2 septembrie

Boris Pliuri cunoştea Odessa pentru că venise de mai multe ori aici cu soţia lui, în cursul celor 30 de ani de căsătorie. Era frumos, şi se hotărî să se plimbe prin oraş, înainte de a se duce la întâlnire. Se îndreptă către scara devenită celebră prin filmul lui Eismsicin „Crucişătorul Protiomkin“ şi urcă încet cele 200 de trepte, grupate câte 10.’ Lungă de 142 în şi înaltă de 30, scara lega portul de oraş.

Ajuns sus, abia trăgându-şi sufletul, se gândi la Eva. Ea ar fi urcat-o cu aceeaşi vigoare pe care o manifesta când înota... Admiră îndelung portul, vapoarele trase la chei şi cargourile ce se zăreau în depărtare, îndreptându-se spre larg.

Sosit în ajun cu avionul, la orele 10 seara, înnoptase într-un mic hotel, la câteva sule de metri de cel mai mare bulevard al oraşului, Primorski Bulvar. Dimineaţa, devreme, începuse să colinde străzile, avid de soare şi aer marin. Era de-abia ora 10. Întâlnirea era fixată la ora 15. O întrebare îl chinuia. Cum să-şi abordeze interlocutorul? Trebuia să-i povestească totul de la A la Z sau să ocolească problema cu diplomaţie? Experienţa îi recomanda prudenţa. Fusese singur de la început şi simţea’ân mod nelămurit că trebuia să rămână singur până la slărşit. Dar care sfârşit? Nu-l bănuia încă! Nu-i lipsea decât un element din jocul lui, unul singur: Karstov. Ce anume era pe cale să comploteze cu Eva Du- moulin? în mod curios, ceea ce îl condusese pe această pistă fusese numirea generalului Basov ca numărul doi al KGB-ului. Acest nume îi spunea ceva. Găsise ceea ce căuta în arhivele *Pravdei,* o fotografie datând din 17 mai 1985 şi arătându-l pe Piotr Karstov eliberat din închisoare, în compania celor şapte generali şi ofiţeri superiori pe care îi salvase în Afganistan, în cadrul unei operaţiuni de acum celebre.

Cum de nu remarcase nimeni? Cinci dintre cei şapte oameni eliberaţi de Karstov în Afganistan fuseseră numiţi în posluri-cheie ale armatei şi acum în KGB! Mareşalul Igor Vasilievici Nikolaev era acum şef de stat-major. Generalul Aleksandr Selenkovici Ier-

vendov se găsea în fruntea armatei terestre. Generalul Vădim Ko- niaievici Fedorov dirija blindatele, iar generalul Viktor Marcen- kovici Ivanov trupele de elită, faimoasele *Speţnaz.* Evident, conform tradiţiei, Gorskov acceptase numirea protejaţilor lui Karstov.

Fostul şef al KtoB-ului fusese înlocuit şi scos la pensie fără alte explicaţii, deşi nu avea decât 57 de ani şi fusese multă vreme considerat ca unul din apropiaţii lui Gorskov. Karstov, era evident, îşi plasa oamenii săi la comanda armatei. Totul părea să-i reuşească, de altfel. Aşa cum prezisese Boris, studenţii capitulaseră l'a 22 iulie, ora 14 şi 30. Gorskov le mulţumise chiar în aceeaşi scară înir-unul din cele mai mişcătoare discursuri ale carierei sale!

Boris era convins că în spatele evenimentelor neobişnuite, ca şi al acestor rezultate la care s-a ajuns se afla Eva Dumoulin. Dar de ce l-ar fi ajutat ea, ulilizând mijloace atât de odioase, dacă nu pentru... putere? Dar Karstov însuşi ştia el ce se uneltea în spatele lui? Acest om, pe care îl admirase a'tâta, ştia cine era în realitate iubita lui? De ce orori era ea capabilă? Că'qi Eva se afla implicată, fără îndoială, într-o afacere de anvergură internaţională.

De teamă, probabil, studentul Moise Henkin îi mărturisise tot. Mai repede chiar decât sperase Boris. Îl interogase în propriul lui taxi, la 25 iulie, trei zile după sfârşitul revoltei studenţilor. Ca să-i mulţumească pentru riscul pe care şi-l asumase, Eva îi dăduse în ajun 10.000 de dolari, deci 14.000 în total! Pliuci îl sfătuise pe Moise să dispară-din circulaţie şi să păstreze secretul înlălnirii lor, mai ales dacă

avea s-o revadă pe Eva Dumoulin şi dacă ţinea la viaţa lui. Henkin îi promisese că va pleca să-şi petreacă luna august la Odessa, în familie. Două zile mai ţârziu, corpul lui neînsufleţit *§* fost găsit la volanul taxiului. În urma autopsiei, s-a stabilit că decesul survenisc în urma unei crize cardiace. Nu avea decât 23 de ani!

Eva, era sigur, nu se afla la Moscova. O văzuse ureând în cursa Air France pentru Paris, câteva ore mai înainte ca el să fi vorbit cu Moise Henkin. Ea nu avea deci cum să bănuiască că urma să-l interogheze. O singură explicaţie: cineva îl urmărea pas cu pas, fără ca el să-şi dea seama. Exista, mai mult ca sigur, un al doilea individ.

Cuprins de nelinişte, cercetă figurile turiştilor care se plimbau alături de el. Se ridică şi începu să coboare scările.

Cincisprezece minute mai lărziu, se găsea pe terasa unei cafenele, aruncându-şi foarte des privirea asupra ceasului. Pe trotuarul din faţă, remarcă o siluetă care i se păru cunoscută. Unde îl în- lălnise oare pe acest bărbat? în avion? Pe Primorski Bulvar, în ajun, în această dimineaţă? în susul scării? Ceva straniu, nu ştia ce anume, îl intriga la acest necunoscut, care, ca din înlâmplăre,

’traversă strada şi veni să se aşeze la câţiva metri de el. Nu arăta aşa cum se crede că arată în general ucigaşii de meserie. Nu semăna nici cu un turist, deşi se plimba cu un aparat foto alărnat de gât şi cu o geantă pe umăr.

6oris se îndreptă către toaletă. Două minute mai târziu, ieşea prin uşa de serviciu care dădea pe aceeaşi stradă, 30 de metri mai departe.

Ascuns în spatele unei maşini, îl putu observa pe necunoscut în linişte. Chelnerul îi aducea’ dejunul. Omul mâncă liniştit, urmărind femeile cu o privire insistentă. Douăzeci de minute mai târziu, era încă acolo, degustând o

îngheţată enormă. Boris îşi puse neliniştea pe seama propriei lui paranoia şi se îndreptă spre hotel.

Omul plăti imediat şi plecă la rândul'lui. Urcă într-o maşină Volvo staţionată în faţa ieşirii de serviciu, prin care Pliuci părăsise cafeneaua' mai înainte. Fe'meia instalată la volan demară şi rulă încet în direcţia în care plecase Boris.

Haifa, 2 septembrie

Cocoţată pe muntele Cârmei, vila oferea o vedere splendidă asupra întregului oraş. Eva Dumoulin, aşezată pe terasă, bea un suc de fructe. Era prima dată când îi înlălnea împreună pe cei doi patroni ai serviciilor secrete israeliene şi americane. Israelianul sosi primul. Eva îi întinse mâna, dar el o şi interpelă:

— Ai omorât doi evrei!

— Nu l-am lichidat eu pe Moise Henkin, îţi dau cuvântul meu de onoare. Am. Avut chiar un şoc când am aflat, la întoarcerea mea de la Washington.

Eva se aştepta la un reproş, dar nu-şi imaginase că atacul va fi aşa rapid.

— Vorn reveni, spuse el cu răceală. Şi David Rosen?

— Era o canalie! Intrase în legătură 'cu inspectorul Pliuci.

— Era evreu!

— Poale, dar îl ajuta pe Boris Pliuci. Nu aveam de ales.

— Ţi s-a explicat că viaţa unui evreu, canalie sau nu, este sacră, nu? Âtn fi putut să-l recuperăm. Era suficient să ni-l semnalezi. L-am fi convocat la Londra pentru a-l pune la curent. Era uşor. În loc de asta, tu ai dat instrucţiuni celor de la CIA să-l lichideze.

Eva nu răspunse. Era mai 'bine să aştepte să treacă furtuna. Israelianul atacă din nou, pe acelaşi ton:

— Moise Henkin?

— Îţi repet că nu sunt eu de vină. N-aveam niciun motiv să-l omor. Şi totuşi, într-un fel îl minţea. Ea se hotărâse, de fapt, să-l suprime pe Moise după conferinţe. Ar fi ştiut prea

multe.

— Nu vrei să-mi spui că şi tu crezi în povestea cu criza cardiacă?

— Nu înţeleg. S-au văzul şi cazuri când oameni tineri au murit în felul acesta. Dacă nu cumva Nelson…

— Nu ştiu dacă spui adevărul.

— Ti-o'jur.

— Ei bine, vorn cere explicaţii prietenului nostru. N-o să mai înlărzie mult.

în aceeaşi clipă, cineva sună la uşă. Robert Nelson intră. Îşi scoase ochelarii negri, cascheta şi mustăţile false. După numai cinci minute de discuţii aprinse, siârşi prin a mărturisi: el îi trimisese în URSS pe trei dintre cei ma'i buni agenţi ai săi, doi bărbaţi şi o femeie, ca să se ocupe de Boris Pliuci şi de legăturile acestuia. Americanul nu era de părere că un individ periculos ar fi trebuit să fie cruţat datorită religiei. Ştia, de asemenea, că Pliuci se găsea la acea oră la Odessa şi că avea înlălnire cu fostul şef al KGB-ului, Truşenko.

— Va fi lichidat, dacă nu este deja.

Eva îşi manifestă indignarea, dar Nelson se înfurie:

— Povestea este ridicolă! A durat destul. Ţi-ai complicat acţiunile din cauza acestui poliţist de nimic. Spuneai: „Nu-l atingeţi pe acest om, este al meu!". Şi acum, priveşte unde a ajuns omul tău! Şi vrei să-l las să-l întâlncască pe Truşenko?

Eva făcu câţiva paşi spre balcon.

— Regret că' a trebuit să le dublez, Eva, dar nu puteam să-mi iau un astfel de risc doar cu câteva săptămâni înainte de sfârşitul operaţiunii noastre.

Eva se întoarse, încordată. Nelson o dublase aproape în toate acţiunile.

— Când a început asta, întrebă ea cu o voce rece.

— Nu este lucrul cel mai important, interveni israclianul. Să lăsăm orgoliul la o parte şi să revenim la fapte.

Eva se reaşeză şi făcu'un raport precis asupra situaţiei. Cei doi bărbaţi o ascultară în tăcere, fără s-o întrerupă. Vorbi timp de 40 de minute, fără să bea o singură înghiţitură de apă. Când sfirşi, israelianul o felicită sub privirea aprobatoare a lui Nelson.

— Îmi rămâne doar să avortez când totul va fi încheiat, adăugă ea.

Amândoi bărbaţii o priviră cu aceeaşi mirare.

— Ei da! Nu puteam să continui mult îimp să-l mint pe Karstov. Pe nedrept sau pe drept, am avut impresia că-mi scapă câteodală sau, mai rău, că era gata să abandoneze. Atunci am holărât să-l leg mai strâns de mine şi să joc ultima mea carte.

O linişte grea se lăsă asupra salonului. Se auzea doar zgomotul iritant al instalaţiei de aer condiţionat. Sarcina Evci nu fusese prevăzută în operaţiune şi cei doi bărbaţi nu se simţeau vizibil prea bine în fata unei astfel de revelaţii neaşteptate.

— Cât...?

Eva nu-l lăsă pe israelit să-şi termine fraza.

— Exact 48 de zile.

Din nou tăcerea se aşternu între ei. Cei doi oameni se gândeau probabil la acelaşi lucru. Eva se gândea la Pliuci. O nelinişte in-

explicabilă îi chinuia stomacul de când Nelson îi anunţase moartea lui iminentă. Înţelese că nu şi-l putea imagina mort, doborât cu răceală de ucigaşii lui Nelson.

— Cum v-aţi gândit să-l lichidaţi pe Boris?

— Tot criză cardiacă, răspunse 'Nelson.

Eva fu umilită. Boris merita o moarte mai nobilă, demnă de eroul care era. „Să moară fără să ştie de ce: cea mai

grozavă insultă pentru acest om”, gândi ea.

Israelianul se apropie de Eva, jenat.

— După 3 luni, avortul…

— N-am intenţia să intru în genul ăsta de dezbatere morală. Sunt un agent, utilizez toate mijloacele de care dispun pentru a-mi îndeplini misiunea. Când ea va fi încheiată, voi avorta chiar în aceeaşi zi.

Zece minute mai târziu, Eva rămăsese singură. Îşi privi ceasul, făcu un calcul rapid. Era ora 13 şi 50 la Odessa. Ieşi’ şi închise cu grijă uşa după ea. Se urcă în Fordul pus la dispoziţia ei de la sosire şi’rulă’ân direcţia portului Haifa. Acolo, întâlni’drumul spre Tel- Âviv. Câleva minute mai târziu, după ce se asigură că nimeni n-o urmărea, se opri la autogara centrală, aflată aproape de intrarea pe autostradă. Parcă maşina şi alergă către telefoanele publice.

Linia era ocupată. Înjură printre dinţi şi formă din nou numărul. O voce feminină răsună la celălalt’capăt al firului:

— Doamna Pliuci?

— Nu, fiica ei. Cine o caută?

— Ascultaţi-mă. Vă chem din Georgia, trebuie să vorbesc cu inspectorul Pliuci. Este foarte urgent. Ştiu că este la Odessa. Vă implor, daţi-mi numărul lui de telefon.’

— Tatăl meu nu mai este la poliţie. De unde ştiţi că este la Odessa?

— Mama Dvs. Mi-a spus. Vă rog, nu mai am mulţi banii

— Aveţi cu ce să scrieţi?

Eva îşi notă numărul pe o pagină smulsă din anuarul telefonic.

— Am vorbit chiar acum cu el. Trebuie să fie încă la hotel.

Eva închise şi formă imediat numărul din Odessa.

Odessa, 2 septembrie, orele 14

Boris Piulici îşi bea cafeaua după ce luase dejunul în sala de mese a hotelului, când patronul se apropie de el:

— Domnule inspector, un apei pentru Dvs.

Boris se ridică intrigat şi intră în cabina telefonică. Era neliniştit. Nu-i dăduse numărul de telefon al hotelului decât soliei

. S lui, care nu trebuia să cheme decât în caz de extremă urgenţă. Ridică receptorul.

— Domnul Pliuci?

Sunetul era prost. Paraziţii deformau vocea interlocutorului său.

— Chiar el, cine sunteţi?'

— Anula ţi-vă înlălnirea. Viaţa vă este în primejdie; Doi bărbaţi sau un bărbat şi o femeie vă urmăresc. Au ordin să vă omoare. Fiţi prudent. Alo? Nu strângeţi mâna nimănui.

'Convorbirea fu întrcruptă.'Boris agăţă receptorul cu o mână tremurândă. Simţi cum i se moaie picioarele. Un prieten din KGB îi vorbise într-o zi de o pudră invizibilă pe care o puneai pe mâini înainte de a-ţi întâlni victima. Apoi, îi rămâneau ucigaşului cinci minute ca să-şi aplice antidotul pe mâini. Câteva zile mai târziu, maximum şase, persoana atinsă murea de un stop cardiac.

Ieşi din'cabină alb ca varul şi auzi ca în vis cum patronul îl întreba dacă totul era în ordine. Îi răspunse cu un gest al capului şi se întoarse la masă. Era vocea unui bărbat sau a unei femei? O capcană? Cine vroia să-i salveze viaţa? Maşinal se îndreptă spre cabină şi formă numărul lui Truşenko. Câteva minute mai târziu, vocea gravă a fostului şef al KGB-ului îi răsună în urechi.

— S-a înlâmplat ceva' trebuie să mă întorc la Moscova, explică el. Sunt dezolat. Voi reveni altă dată, dacă sunteţi încă de acord.

— Îmi pare rău. Eram bucuros să vă fiu de folos pentru cartea Dvs. Reveniţi cât de repede veţi putea, sunt la dispoziţia Dvs.

. Boris închise. Mâinilc încă î'i tremurau. N-avea chef să moară astfel. Dorea să trăiască, să trăiască şi să câştige!

Se duse şi se postă discret în spatele uşii duble a sălii de unde putea să observe

tot ceea ce se întâmpla. Nu remarcă nimic anormal examinând rarii oaspeţi care întârziau la masă. Deodată, observă afară o femeie care se apropia de un Volvo gri metalizat, parcat pe trotuarul din faţă. Se inslală la volan şi demară. Mai văzuse acest Volvo. Puţin după aceea, omul pe ca’re-l observase dimineaţa în cafenea intră în hotel. Inima lui Boris bătu cu putere. Omul nu mai era îmbrăcat cu aceleaşi haine, dar îl recunoscu după figură, care i se întipărise în memorie. Îf văzu îndreptându-se către recepţie şi îl auzi cerând o cameră pentru trei nopţi.

— Simplă sau dublă? întrebă patronul.

— Dublă. Soţia mea soseşte imediat.

Boris ajunse’ la masă cu ’respiraţia tăiată. Se simţea prins în capcană. Vru să se ridice, dar îi fu teamă că picioarele îl vor trăda. Cu o voce care se voia neutră, rugă să fie chemat patronul:

— Îmi prelungesc sejurul cu cinci zile. Pot avea o cameră…

— Mai mare? Desigur, inspectore.

Boris se forţă să surâdă. Omul care intrase în hotel nu plecase încă de la recepţie şi completa fişa pentru poliţie.

Boris remarcă partea stângă a ’hainei sale, umflată puţin. „Să nu sirângeţi mâna nimănui“, îl avertizase interlocutorul anonim, îl auzi pe bărbat vorbind în limba rusă.

— Vă dau imediat noua Dvs. Cameră, îi promise patronul lui goris.

— Nu, putem să aşteptăm până mâine. Urc să mă odihnesc puţin. Soarele oraşului m-â obosit.

Vocea îi ’redevenise normală. Reuşise să-şi revină şi să se concentreze. Trebuia să supravieţuiască. Femeia’ pe care o remarcase afară intră şi ea în hotel. Se îndreptă spre

bărbatul care o aştepta la recepţie şi-l sărută pe obraz. Se duseră apoi în cameră, în timp ce Boris'icşea din hotel pe ascuns. După cum presimţise, găsi maşina Volvo' o maşină închiriată, garată în faţa intrări'i de serviciu.

Uşa nu era închisă. Dublura cheilor se aila în cutia torpedoului. Demară brusc.

După o oră de drum, Boris se opri la o staţie de benzină. Avu timp să dea un telefon patronului hotelului ca să se scuze că a plecat fără să-l anunţe. Îi va trimite suma prin mandat poştal. Patronul vru să-i spună'ceva, dar Boris închise. Puţin mai târziu, rula în direcţia Kievului, situat la aproximativ 500 km, şi de unde va lua primul avion spre Moscova.

Ajunse la ora 10 seara. Ultimul avion pentru Moscova tocmai decolase.

Abandonă maşina în parkingul subteran al aeroportului şi se întoarse în oraş cu autobuzul. O oră mai târziu, se culca înir-o cameră la hotelul Dnepr, fără a putea închide însă ochii. La ora

7, a doua zi, cu obrazul neras, plăti şi plecă la aeroport cu un taxi, ca să ia avionul de ora 8 spre Moscova.

— Tu eşti sigură?

— Da. Era o femeie, îi răspunse fiica lui.

Boris Pliuci scoase o bandă pe care o introduse în magnetofon. Vocea Evci răsună în salon:

— Nu ştiu, dar accentul îmi spune ceva... Poale, da, era acelaşi accent...

Boris îşi petrecu ziua pe la administraţia telefoanelor şi, după ore de căutare, află că apelul provenise dintr-o cabină telefonică situată în Israel şi nu din Georgia. I se confirmă, de asemenea, că un alt apel, provenind de la aceeaşi cabină din Israel, fusese primit la ora 14 şi 30 la hotelul din Odessa. Boris nu înţelegea. Sub privirea speriată a fiicei

sale, telefonă la Agenţia de Presă Europeană.

— Daţi-mi-o, vă rog, pe Eva Dumoulin, ceru el, gala să închidă în cazul când i s-ar fi cerut să aibă răbdare.

Pia îi spuse că Eva Dumoulin era în străinătate şi că nu se va întoarce decât la 6 septembrie.

— Când a plecat?

— La 1 septembrie. S-a dus la Bruxelles. Trebuie să-i transmit vreun mesaj?

— Nu, o să revin eu.

— Vă recunosc vocea, sunteţi Jan Egorov, nu-i aşa?

— Da, de ce?

— Dar aţi mai căutat-o azi dimineaţă!

Boris închise telefonul. Aşadar, Egorov o cunoştea. Decise să nu întreprindă nimic, pentru moment. Trebuia mai întâi să înţe- leagă ce se întâmplă, dacă dorea să evite nebunia care îl pând'ca de la telefonul primit la Odessa. Eva Dumoulin. Nu putea fi decât ea. Avusese o sută de ocazii să-l omoare, dar, pentru un motiv care lui îi scăpa, renunţase. Teza unui al doilea om se confirma.

Şi poate a unui al treilea.

— „Anulaţi-vă întâlnirea!“ Cum de ştia ea că trebuia să-l întâl- nească pe Truşenko? Egorov fusese cel ce îi confirmase adresa şi numărul de telefon al ex-numărului 1 al KGB-ului. Asta putea- să nu spună nimic. Truşenko avea, desigur, telefonul pus sub ob- servaţie. Şi ci, fără îndoială. Se ridică şi începu să caute febril microfoane în casa lui.

Cuprins de o inspiraţie subită, se repezi la vechea comodă din salon şi deschise compartimentul secret, ascuns în fundul unui

sertar de sus: ceasul Evei se afla încă acolo. De mii de ori vrusese să-l^ ascundă într-un cufăr.

închise sertarul şi se prăbuşi pe sofa. Nu-şi dădu seama nici de plecarea fiicei Iul. Întrebări'chinuitoare nu'-i dădeau

pace: de ce Eva s-a dus în Israel? îşi aminti că vorbise cu Truşenko la telefon către ora 5 după-amia'ză, la 1 septembrie, deci două ore după plecarea Evei. În consecinţă, Eva aflase de condamnarea lui la moarte în Israel. Dar de ce în Israel? Răspunsul îi veni ca un flash. Simţi chiar că-l cuprinde un sentiment de mândric. Da, se gândisc deja la ambasada Israelului, la începutul anchetei lui. Primul lucru pe care-l făcuse, calculase distanţa dintre locul de agresiune şi ambasada cea mai apropiată. Găsise două: aceea a Israelului şi cea a Republicii Democrate a Palestinei. „Afganul" său chiar supraveghease intrările şi ieşirile din ambasada Israelului.

Fără îndoială. Era sigur acum'că există o legătură între cei din Israel şi Eva. Nu ştia încă unde îl va duce acest nou clement. Ideea că ar putea fi o s'pioană israelilă ce-l manipulează pe Karstov îi trecu prin cap. Dar în ce scop? Evreii puteau să părăsească ■URSS-ul fără multe dificultăţi, chiar dacă preferau America- în locul Pământlului făgăduinţei. Ca să obţină ultimele secrete privind energia atomică? Şi dacă era aşa, de ce i-a salvat lui viaţa? Asta nu mergea.

— Dar cine este femeia asta, Dumnezeule? strigă el brusc, obosit. Diavolul sau bunul Dumnezeu?

Ce vroia de la el? Cuvântul „diavol" îl făcu să se gândeaspă la prezicătoare. În lunga lui carieră fusese de multe ori obligat să recurgă la consultarea lor, mai ales când era vorba de dispariţia copiilor. De ce nu se gândise mai devreme?

îşi petrecu noaptea într-o stare de buimăceală, aproape de nebunie, întrebându-se dacă nu cumva el fusese cel caic gripase mecanismul? Ce reprezenta el, micul poliţist din Moscova? Doar un fir de nisip… Până la urmă adormi, în'trebându-se încă o dată în ce sens putea acţiona Eva şi care era, de fapt, finalitaroa acestei afaceri.

Paris, 4 septembrie în apartamentul pe care-l ocupa în hotelul Victor Hugo, Eva Du- moulin se pregătea să intre sub duş, când sună telefonul. Răspunse la aparatul din sala de baie.

— Câinele a reuşit să l'ugă'. Să nu faci nimic ca să-l regăseşti. Ne vorn ocupa noi. Să nu-ţi fie frică.

Telefonul se închise. Surise şi deschise robinetele. Trebuia să se reîntoarcă la Moscova? Reuşise deci. Chiar dacă nu înţelegea de ce îi salvase viata lui Boris Pl'iuci. O revanşă contra lui Nelson?

Apa fierbinte îi curgea pe corp. Şi-l privi'cu atenţie: se îngră- şase cu aproape un kilogram. Evita să-şi mângâie pântecele. De frică să nu se obişnuiască cu acest gest?'âmbrăcă un capot şi te- lefonă la Air France. Trei ore mai lărziu urca în Airbus-ul Â 320 pentru Moscova.

Moscova, 5 septembrie

Doamna Strasova a fost surprinsă să-l găsească pe Boris Pliuci în fala uşii de la intrare. Dorea s-o vadă de urgentă. Nu era decât ora 10 dimineaţa. Ea acceptă, fără bunăvoinţă.

— Este vorba de dispariţia unui copil? Aveţi fotografia lui? El dădu din cap. Chiar'ân dimineaţa aceea, îi telefonase lui

Nikitin, fostul lui adjunct de la comisariat care îi luase locul. Era prima dală că-l chema de când îşi dăduse demisia.

— Nu-mi pune întrebări. Trimite-mi o maşină cu doi miliţieni, îţi voi explica mai lărziu!

Maşina sosise peste 5 minute. Boris ceru să fie dus pe strada Suşcevski la nr. 47, în nordul Moscovei. Pe drum, miliţienii îi spuseră cât îl regretau la comisariat.

— Şi ce altceva se mai spune?

Se'lăsă o tăcere jenată.

— C-arn înnebunit, aşa-i?

— Da, şefule.

— Ei bine, au dreptate! Mă interesează acum arta prezicerii. E fascinant şi mult mai amuzant decât anchetele, dar asta te în- nebuneşte. În sfârşit, un pic…

Izbucnise în râs. Din când în când se întorcea discret, ca să nu atragă atenţia miliţienilor. Nicio maşină nu-i urmărea. Cine era atât de nebun să urmărească o maşină de miliţie? Odată ajuns, le ceruse să-l aştepte jos.

— Să vedem fotografia. Sper că nu este aşa grav?

Boris i-o întinse fără niciun cuvânt. Cunoştea destul de bine prezicătoarele şi n-avea intenţia s-o ajute, răspunzându-i la întrebări anodine.

— Dar este o femeie, exclamă ea, decepţionată. Mi-aţi spus că este un copil. Ce vreţi să ştiţi exact?

Boris nu răspunse. Trebuia s-o oblige să caute, să se concentreze. Prezicătoarea dădu din umeri şi începu să pipăie fotografia.

— Această femeie este însărcinată.

Boris tresări.

— Eşti sigură? întrebă el, înfuriindu-se pentru că întrerupsese involuntar tăcerea pe care şi-o impusese.

— Cum vă văd. Este însărcinată în două luni, poate mai mult. O văd foarte bine. Este foarte inteligentă. Un adevărat creier. Ah! era în armată…

— În armată? Cum vezi asta?

— O văd purlând arme, trăgând, este foarte puternică, foarte îndemânalică, ştie să facă orice… Există două persoane în ea. Cea care doreşte copilul şi cea care nu-l vrea… E slăşiată… Suferă mult. Este ca şi cum cineva ar sugruma-o în permanentă.:. Un om va încerca s-o omoare în curând… O văd căzând, da, cade…

— Cum este omul acela?

Vocea lui Boris tremura de nerăbdare.

— Foarte înalt, blond şi subţire, vorbeşte o limbă străină… El o duce spre un monument, sunt scări, trage asupra ci… dar îl văd şi pe el căzând…

Boris se agila febril pe scaun.

— Unde este ea în acest moment? întrebă el, în sfirşit.

— Aici. Nu prea departe de aici, în orice caz.

— O vezi supravieţuind?

— Nu este sigur… Văd sânge… Mult.

Ar fi putut să pună şi alte întrebări. Preferă să se ridice. Prezicătoarea părea epuizată. Boris puse pe masă o bancnotă de 50 de ruble şi plecă fără să spună nimic.

O oră mai lărziu, Boris telefona la Agenţia de Presă Europeană şi cerea să vorbească cu Eva Dumoufin. Se prezentă ca un funcţionar al Ministerului de Interne.

— Este important? întrebă Pia.

— Da.

— Tocmai a sosit din străinătate. Cred că acum este acasă. Vreţi să-i^transmit un mesaj?

închise şi-l chemă imediat pe Egorov la *Pravda.* Acesta era plecat la o conferinţă de presă în oraş. Îi lăsă un mesaj, cerându-i să-l cheme îndată ce va putea.

Egorov îl sună o oră mai târziu.

— V-aţi răzgândil?

— Trebuie să vă văd. Este urgent. Puteţi veni la mine?

— Este în legătură cu afacerea noastră?’

— Da.

Jan Egorov sosi 20 de minute mai lărziu. Boris îi deschise uşa cu un surâs larg pe buze.

— Intră, dragul meu. O cafea? Este caldă.

Apoi îi anunţă reluarea conferinţelor pentru luna ianuarie.

— Dar de ce ’să aşteptăm atâla timp? Deschiderea cursurilor are loc într-o săplămână. Sunt bombardat de scrisorile studenţilor.

— Şi eu, răspunse Boris, destul de mândru. Dar nu sunt încă gata. De fapt, ştii că avem aceeaşi voce la telefon?

îi povesti neînţelegerea survenită la agenţia unde lucra Eva Dumoulin.

— Doream să-i vorbesc ca să capăt 0 informaţie despre Paris, explică el.

— Da, o cunosc. Este atât de frumoasă că poate să te înnebunească. Zece ani în plus şi ar fi spioana ideală! Nu, nu este ceea ce credeţi...

Surâse şi adăugă, visător:

— Încă hu...

Boris îi aruncă o privire Complice.

— Vreţi s-o înlălniţi? Nimic mai uşor. De fapt îmi daţi o idee excelentă. Sunt aproape două luni de când mă evită. Sânteţi un pretext ideal. Nu va putea refuza.

Căută numărul şi vru să telefoneze, dar Boris îl opri.

— Plec peste câteva ore şi nu revin decât peste trei luni. Este inutil să. Încercaţi acum.

— Unde pleca'ti?

— La Odessa. Vreau să mă consacru scrisului, dar pentru asta am nevoie de linişte.

— Pot să anunţ ştirea în ziar? în acelaşi timp cu reluarea conferinţelor în ianuarie?

Boris făcu un semn afirmativ cu capul.

— Apropo, l-aţi întâlnit pe Truşenko?

— Nu, în final âm găsit ceea ce căutam în romanele de spionaj!

— Aţi făcut foarte bine.

— De ce? întrebă el intrigat.

— Are, desigur, telefonul sub urmărire şi reşedinţa supravegheată. N-ar fi fost bine pentru un om cu reputaţia Dvs. Să fiţi văzut în compania lui. Asta nu v-ar fi creat decât necazuri. Nu m-am gândit la asta când v-am dat numărul lui de telefon.

— Ştiţi, cu şi politica... Dar ce s-a înlâmplat de fapt? Am

citit în ziarul Dvs. Că si-a dat demisia…
9
214

— Dragul meu Pliuci, călcodată vă admir naivitatea… Şi plecându-se spre Boris adăugă: Iată, vă ofer un mic secret. Truşenko era amantul fostei solii a lui Karstov. Chiar înainte ca mareşalul să se fi însurat cu ea! El o întâlnea în timp ce celălalt stingea incendiile ţării!

— Este vorba de o răzbunare atunci?

— Poate că da.

— Şi această frumuseţe, care vă înnebuneşte, de ce vă evită? Sunteţi de fapt un bărbat bine.

— Xre pe cineva, se pare. La Paris. Este genul fidel, sau, cel puţin, aşa pretinde, ştiţi, ca toate femeile care ştiu că într-o zi nu vor mai fi aşa!

Boris îl conduse, liniştit. Se gândi să-l sfătuiască amical s-o evite la rândul său. Dar se reţinu: Egorov nu putea înţelege…

6 septembrie

Pioir Karstov intră în biroul lui, la al cincilea etaj al imobilului din strada Dzerjirtski, şi se îndreptă spre fereastră. Ploaia nu contenise toată noaptea. Privi cerul greu, apăsător. Una din primele decizii ale lui, ca şef al KGB-ului, fusese s-o pună pe Eva sub protecţie, 24 de ore din 24, afară de orele când el însuşi o întâlnea. Ceruse' să i se dea cei mai buni agenţi pentru supraveghere. Linia oficială a Evei fu pusă sub urmărire' „specială“. El luase această măsură la 19 iulie, a doua zi după ce Eva îi arătase certificatul medical ce confirma că este însărcinată. În ajun, citise un raport redactat de agenţi, care îl tulburase foarte mult. Redactorul şef de la *Pravda,* Jan Egorov, nu înceta să-i telefoneze. După extrasele înregistrate, acesta o curta de-o manieră extrem de presantă. O frază îl scosese pe Karstov

din fire. Egorov, făcând aluzie la o seralâ la care fuseseră împreună, îi spusese: „Recunoaşteţi că eraţi gata să cedaţi când v-am luat în braţe?“

Eva închisese telefonul. Ideea că’acest nenorocit a putut s-o atingă îl înnebunea. Şi gândul că Eva l-ar fi putut înşela îi mărea furia. La 29 iulie, fusese remarcat un tânăr, un student în drept, care conducea un taxi în orele lui libere, şi care o dusese acasă în seara aceea. Maşina staţionase mai mult în faţa casei şi două lucruri curioase atrăseseră atenţia oamenilor lui Karstov. Taxiul fusese oprit la aproximativ 15 în de imobil şi ei vorbeau în zgomotul asurzitor al radioului, r. Şi când le era teamă să nu li se asculte- conversaâL. Agenţii nu reuşiseră să înregistreze decât câteva cuvinte: „Zece mii dolari... mulţumesc... mâinc...“ Trei zile mai târziu, studentul, un anume Moisc ftenk’r, fusese găsit mort/Criză cardiacă...

Karstov îşi scoase paltonul şi-l aruncă pe canapea. Nu vrusese să pună microfoane la ca, dar se răzgândise. Va cerc, de asemenea, o anchetă asupra studentului. Petrecuse o noapte albă, examinând toate ipotezele posibile. Cuvânlul „spioană“ îi veni în minte de mai multe ori. De ce n-o urmărise în străinătate? De fiecare dată

respinsese această posibilitate cu dezgust. Eva îi salvase viaţa, ea îi purta copilul!

Istoria cu studentul era stranie, dar era sigur că Eva îi va furniza o explicaţie decentă. Poale că fusese trasă pe sfoară de un traficant de devize? Egorov era cel care-l enervase cel mai mult. Se decise să-l convoace imediat.

Redactorul şef al ziarului *Premia* sosi o jumătate de oră mai lărziu şi intră s’urâzând în biroul lui, flatat că era primul ziarist care-l întâlneştc pe noul şef al KGB-ului. Dar Karstov îi ordonă să se aşeze, fără să-i întindă nici măcar mâna.

îl observă în tăcere. Egorov se simţea prost. Se agita pe

canapea şi părea incapabil să-şi ţină mâinile liniştite. Piolr se ridică încet şi se plimbă prin birou, fără să pronunţe un cuvânt, aruncându-i din timp în timp priviri pline de ură. Egorov, paralizat de frică, nu îndrăznea să rupă tăcerea. Piotr se întoarse brusc, se aşează şi-l întrebă cu o voce puternică:

— Ce vârstă aveţi?

— 52 de ani.

— Văd în dosarul Dvs. Că ati fost căsătorit de patru ori.

Egorov aprobă din cap. Nu înţelegea unde vroia să ajungă mareşalul. Piolr continuă:

’ – Dvs. Le-aţi părăsii?

— Nu văd într-adevăr ce…

— Nu sânleţi obligat să-mi răspundeţi.

— Eu sunt acela care le-am părăsit, dar…

— Sunteţi un mare seducător, se spune.

— Da, aşa se spune.

Egorov ’âşi permise un surâs infatuat.

— A refuzat vreodată o femeie să vă cedeze?

— Niciodată, răspunse el mândru.

— Gândiţi-vă bine. Există doar una, una singură, care v-a-rezistat, nu?

Egorov se gândi la Eva Dumoulin.

— Da, aveţi dreptate, mărturisi el. Există una, într-adevăr. Dar n-am renunţat încă…

Se aşteptase la orice, numai să vorbească despre viaţa lui sentimentală cu omul cel mai puternic din ţară, nu.

— Şi pot să vă cer să-mi spuneţi cine este această femeie?

— Cea mai frumoasă femeie din’Moscova, ceea ce este mai degrabă în favoarea mea.

Piolr îi făcu semn să continue.

— O străină. O franţuzoaică. Este ziaristă. Cred că toţi bărbaţii visează s-o aibă.

— Numele ei?

— Eva Dumoulin. Vreţi să v-o prezint? Va fi îneânlală să-l înlăl- nească pe şeful KGB-ului. În plus, îmi veţi face un serviciu. Sunt deja două îuni de când mă evită…

Egorov se simţea acum bine. Aprinse chiar o ţigară, fără să ceară permisiunea’.

— De ce?

— Arc un prieten, un logodnic. Cred că trăieşte la Paris. O să cedeze într-o zi. Ştiţi, femeile…

Piotr păstră tăcerea, imperturbabil. Obţinuse ceea ce dorise. Eva îi era credincioasă! îi fusese frică de clipa în care Egorov i-ar fi mărturisit că s-a culcat cu ca. Poate că l-ar fi strâns de gâl? Acest nimic îşi salvase pielea, pentru moment…

— Bine, zise Piotr, în sfârşit. Nu era, vă daţi seama, scopul invitaţiei melc. Doream mai degrabă să vă vorbesc de presă în general. Am constatat, cu mare regret, că apar în continuare critici privitoare la guvern, cu loalc că eu am recomandat să-înceteze…

Egorov vru să vorbească, dar Karstov îl opri cu un gest.

— Vă cunosc problemele. Dar eu am reputaţia de a fi un om de mână forte şi nu un seducător ca dumneata. Problemele nere- zolvatc mă deprimă. Atunci, pentru a evita depresiunea, găsesc soluţii rapide şi eficace.

Se ridică, arălându-i astfel că întâlnirea luase sfârşit. Egorov ple- 5 că sub această ameninţare voalată, complet descumpănit. Cinci mi- [nule mai târziu, Karstov îl chemă pe adjunctul directorului de la I direcţia a 7-a a KGB-ului. Colonelul Aleksandrov sosi imediat. 1 Având trei mii de agenţi de supraveghere a străinilor pe teritoriul ’ naţional, această direcţie dispunea de resurse limitate. Personalul 1 – beneficiascră de o pregătire profesională superioară la Colegiul | de supraveghere din Leningrad – era echipat

remarcabil: binocluri cu infraroşii, aparate foto cu obiectiv puternic, microfoane ulira- I sensibile, instalaţii radio miniaturizate şi camuflate în lot felul. | Maşinile de care' dispuneau cei de la direcţia a 7-a semănau cu i o Volgă obişnuită, dar în realitate aveau un motor puternic-ca I al unei Ccaika şi portbagajul înţesat cu aparatură electronică. A- j ceastă direcţie era una dintre puţinele care întrebuinţau un număr j mare de femei.

Piotr Karstov ordonă o supraveghere completă a Evei, de a- cclaşi nivel ca cele cerute pentru ambasade. Timp de două săp- lămâni, pentru început.

— O spioană?

— Nu, o afacere sentimentală, spuse el surâzând. Îmi veţi raporta personal. Şi numai mic! Trebuie să vă precizez că este o afacere foarte confidenţială?

— Am înţeles. Asta-i lot?

»

— Nu, am aflat că, cu toată eficacitatea voastră reală, unii agenţi străini reuşesc să scape, pentru un timp mai mult sau mai puţin îndelungat' supravegherii.

— Aşa este. De vină este glasnostul. Nu mai avem mâinile libere ca pe vremea lui Andropov.

— O să le aveţi în curând. Mă ocup eu.

— Acest lucru îl spunea şi predecesorul Dvs. Dar situaţia a continuat să se înrăutăţească, domnule mareşal.

— El era el, iar eu sunt eu! strigă Karstov, fhcându-î semn să se retragă.

în aceeaşi seară, venind acasă, Eva observă o Volga bej în colţul străzii. Îi recunoscu imediat apartenenţa după portbagajul lăsat din cauza greutăţii aparaturii de filaj. Întrând în aparatamentul său, efectuă imediat un control de microfoane. Fu pozitiv, cum se aştepta. Erau cel puţin zece. Agenţii direcţiei a 7-a nu-şi bătuseră capul! „Mă consideră o

cretină“, gândi ea fără să se agite. Zece minute mai târziu, înota-în piscina de la Hilton, sub privirea discretă a unei blonde drăguţe.

Era urmărită, fără îndoială. Se aştepta şi găsea acest lucru normal. Se mira chiar că Piotr nu o făcuse mai devreme. Dar de ce o supraveghea el acum, atât de aproape de ţel? Singura problemă se numea Boris Pliuci. Oamenii lui Nelson Vor sfârşi prin a-l descoperi şi atunci… Dimineaţa, ziarul *Pravda* anunţase că fostul inspector’ pleacă pentru 3 luni la Odessa, unde avea de gând să-şi scrie memoriile. Nu crezuse un cuvânt. Cu noua supraveghere, ca avea tot interesul să-şi sporească precauţiile. Trebuia, totuşi, să dea un telefon ca să-l’ convingă pe Nelson să nu acţioneze. Cum să facă? Să scape de agenţi era dificil, dar posibil. Dar’alunci trezea bănuielile lui Piotr. Nu-’i rămânea decât să spere că oamenii lui Nelson îi reperaseră şi ei pe agenţii direcţiei a 7-a. De altfel, pentru ce îi ceruse Piotr, chiar în dimineaţa aceea, să se întoarcă în apartamentul său din strada Cehov, timp de două săptămâni? Timpul supravegherii ei? Probabil.

— Sper că nu-mi ceri asta ca să aduci aici alte fentei? se răzvrătise ca, mai mult de formă.

— Am nevoie de apartament pentru câteva înlălniri de care nu trebuie să ştie nimeni, îi răspunsese el.

încerca încă să înţeleagă ce putuse să declanşeze bănuielile lui, când numele lui Ego’rov îi trecu prin minte. EÎ era de vină. Ştia că telefonul „oficial“ era supravegheat şi Piotr surprinsese probabil propunerile intime pe care i le făcea câteodată Egorov. Surise. „Este gelos, gândi ea amuzată. Iată adevăratul motiv!“

Se întoarse în cameră şi vru să pună un disc, când sună telefonul. La celălalt capăt era Egorov. O invita la o seralâ.

— Domnule Jan Egorov, redactor şef al unei zdrenţe

numită *Pravăa.* De data asta o să mă asculla'li. Dacă continuaţi să mă hărţuiţi', o să găsesc pe cineva să vă facă ferfeniţă faţa aia' pe care o credeţi irezistibilă!

Eva închise telefonul.

Un minut mai târziu, telefonul sună din nou.

— Îmi datoraţi o explicaţie, urlă Egorov. Şi scuze. Cer scuze.

— Vreţi scuze? Atunci iâlă-le: să le ia dracu, imbecilule!

8mseptembrie

Eva nu reuşise încă să găsească un mijloc discret ca să-l avertizeze pe Nelson: Volga o urmărea pas cu pas.

Indiscreţia agenţilor lui Karstov confirma teza geloziei. „Indivizii ăştia se plictisesc, probabil, sau consideră supravegherea mea ca o chiverniseală", se gândea Eva. Boris Pliuri nu se manifestase încă în niciun fel. Dar ea nu-şi imagina nicio clipă că inspectorul ar fi abandonat partida. Doar dacă nu s-a speriat înir-adevăr la Odessa, ca să abandoneze lotul definitiv!

Această ipoteză îi păru logică. Ea ştia că ucigaşii lui Nelson nu se vor da în lături de la nimic ca să-l găsească. Cele trei luni la Odessa: o capcană întinsă de Boris ca să-i îndepărteze momentan de Moscova. Dar asta putea însemna şi că el se ascundea în capitală, sub o deghizare oarecare, aşteplând momentul potrivit.

La agenţie, îşi reluase, conform ordinului din Bruxelles, funcţiunile anterioare, aşteplând sosirea înlocuitorului lui David. Ieşi să dejuneze cu Pia şi' Martine. Merseră pe jos la Pierre, în Arba't. Patronul le primi cu jovialitatea lui

obişnuită:

— Ah, frumoasele mele doamne, intraţi, intraţi! Le însială la o masă şi chemă chelnerul, comandând din partea casei: Şampanie!

în acea clipă, blonda de la piscină intră, acompaniată de un bărbat de vreo 30 de ani. Luară loc la o masă, chiar în faţă. „Ar trebui să-mi mulţumească din tot sufletul!“ gândi, ironic, Eva. Ridică paharul, cân’d acesta îi alunecă deodată din mână: Pliuri îşi făcea intrarea în restaurant. Chelnerul veni imediat şi şterse faţa de masă, în timp ce inspectorul se îndreptă spre bar.’Se aşeză pe un scaun înalt şi consultă liniştit meniul.

Pia o scoase pe Eva din încurcătură, întrebând-o dacă succesorul lui David nu putea să fie o femeie.

— Nu, la Bruxelles egalitatea între sexe n-a devenit încă o obsesie.

Conversaţia se concentră îndată pe această numire. Boris nu se întoarse spre Eva. De ce venise? Ştia că ucigaşii se aflau pe

urmele lui. Se descotorosise de ei? Sau, poate, îl aşteptau afară? Doar dacă nu încerca să-i transmită un mesaj… Evâ acceptase să mănânce cu colegele ei, cu gândul să scape câteva minute pentru a-i telefona lui Nelson. Când blonda intrase în restaurant, înţelesese că lotul era ratat.

Boris se ridică şi se îndreptă către toalete. Eva era gata să-l imite. Se abţinu. O pradă nu-. Şi urmează vânălorul. Cu toate acestea, instinctul o îndemna să se’ ia după el: era sigură că şi el dorea să-i comunice ceva. Fără a mai ezita, se ridică şi se scuză. Se duse spre toalete; blonda se sculă imediat şi ea. Eva’ se îndreptă atunci spre telefonul situat în faţa toaletelor.

— Pot să obţin şi eu un ’fir cu oraşul? o întrebă pe

îngrijitoarea aşezată la intrare.’

Formă propriul număr şi se prefăcu că vorbeşte cu cineva:

— La piscină, la ora 7. Da, şi eu; nu, la 8 este prea târziu. Ciao!

Se întoarse şi se aşeză. Blonda o imită. Boris Pliuci nu mai reveni… O jumătate de oră mai târziu, încă nu revenise. O frică puternică o cuprinse… Examină feţele clienţilor încă o dată.

Şi se asigură că nimeni nu plecase. Barmanul, un italian cu părul pomădat, îl chemă pe patron şi indică cu bărbia locul unde fusese aşezat Pliuci, şoptindu-i ceva la ureche. Pierre, neliniştit, se îndreptă către toalete. Ieşi, vizibil furios, şi făcu un gest negativ în direcţia barmanului, ridicând umerii.

Eva, nerăbdătoare să iasă, achită nota cu voie bună. Trecând prin faţa barului, remarcă nota neplălilă de Boris.

10 septembrie

Radioul anunţa dispariţia inspectorului Boris Pliuci. Eva sări din pat şi-l dădu mai tare. Era ora 7 dimineaţa. Cel ce comenta ştirea afirma că inspectorul suferea de câtva timp de o depresiune. Părăsise casa la 8 septembrie, în acelaşi timp cu soţia lui, către ora 8 dimineaţa. O întovărăşise până la staţia de metrou Paveleţkaia, unde se despărţiscră, el uimind să-şi petreacă ziua la Biblioteca Naţională. Cei doi conveniseră să mănânce împreună. Dar fostul inspector nu venise la înlălnire. La ora 2 dimineaţa, soţia lui dăduse alarma.

„Au fost întreprinse imediat cercetări“, continua comentatorul. Soţia lui Pliuci spusese că „Boris trebuia să se ducă la Odessa pentru câtva timp, dar hotărâse să-şi amânc voiajul cu o săptămână. Nu, n-avea niciun motiv să se sinucidă, era puţin obosit, dar nu deprimat.“ Pierre, pentru a evita o publicitate neplăcută, nu spusese desigur

nimic la miliţie.

Eva intră ca o somnambulă în sala de baie. Boris dispărut, asta însemna că nu-l asasinaseră atunci, la restaurant. Doar dacă urmăritorii lui nu l-au obligat să iasă prin spate, înainte de a-l duce într-un parking subteran şi de a-l lichida după metoda Miil- îer, ca pe Alcksandr.

Trebuia cu orice chip să se debaraseze de cei ce o supravegheau pentru a intra în contact cu Nelson. Situaţia devenea prea periculoasă. Cercetările urmau să se intensifice.

O idee nebunească îi încolţi în minte. Introduse cheia în broasca uşii, în exterior, apoi răsturnă comoda şi intră în sala de baie. Rupse perdeaua duşului şi începu să strige, să geamă, ca şi când era pe cale să înfrunte un agresor: „Eşti nebun! Nu, te implor, sunt însărcinată... Sunt... Ah!“ Se trânti pe jos, se ridică, alergă cu zgomot prin apartament, reveni în sala de baie şi slărşi prin a trânti uşa cu putere, plângând

I

în fine, făcu numărul lui Piotr la KGB. Cu’ toată ora matinală, spera că va fi acolo înaintea tuturor, ca de obicei. Răspunse. Era Karstov.

— Vreau să mă duc la spital, strigă ca, mi-e frică!

— Ce se întâmplă?

El o auzi plângând şi deodată urlă:

— Nu le mişca! Sosesc imediat.

Intră câteva ’minute mai târziu, ca un uragan. O zări înghesuită într-un colt al salonului: o acoperi cu paltonul lui şi o ridică. Uşa se deschise’ şi un bărbat în pijama apăru: ¿i

— A fost ’un accident?

Nu-l recunoscuse pe mareşalul Karstov cu pălăria şi ochelarii lui negri.

Piotr îi ordonă s-o şteargă şi o trase pe Eva pe scară. Toţi;

locatarii imobilului se sculaseră şi discutau aprins. Afară, Piotr o instală pe Eva în Zilul lui blindat înainte de a face semn Volgăi bej, garată la capătul străzii, să-l urmeze.

— Ce s-a întâmplat, Eva, răspunde-mi!

Dar Eva se uita drept în faţa ei, cu obrajii uzi de lacrimi.

— Cineva a intrat la tine. Ce a făcut?

— Te urăsc, Piotr! Te urăsc! Eşti un monstru, un monstru! urlă ea, pe neaşteptate.

Piotr simţi o durere teribilă sirângându-i pieptul şi vru să pună mâna pe pântecele ei. Ea îl respinse violent:

— Nu mă atinge, nu mă mai atinge! Eşti un monstru, vreau – să plec de aici!

Izbucni brusc în plâns. Intrase în joc. Strigă, rupse perdelele maşinii oficiale, lovi în geam şi umărul lui Karstov. Vru să deschidă portiera şi să se arunce afară, dar el o opri în ultimul moment, evitând un camion. Înnebunit, opri maşina, palid ca moartea.;

— Te implor, Eva…

încercă s-o strângă lângă el. Ea îl respinse violent:

— Nu mă mai atinge, mă auzi? strigă ea. Vreau să merg la Ambasada Franţei. Vreau să mă întorc la mine!

Nepulând s-o calmeze, Piotr porni din nou maşina.

— Eva, linişteşte-le, te implor. Te duc la spitalul KGB-ului, vei fi în siguranţă. Ai o criză de nervi, totul o să se aranjeze, vei vedea, mica meâ Eva, viaţa mea!

Vocea îi tremura şi toată faţa îi exprima îngrijorarea.

— Lasă-mi braţul, îmi faci rau! —şnu vreau să merg la spital şi mai ales la KGB! Du-mă la mine.

Părea calmă. Rulau pe calea Sretenka. Piotr întoarse maşina. Zece minute mai târziu, oprea Zilul negru în faţa apartamentului din strada Novokuzneţkaia.

. 224

,

Medicul de la policlinica rezervată diplomaţilor sosi în

cinci minute după ce Piotr le lelefonă. Clinica era situată la câteva sute de metri, pe strada Dobrâninski. Medicul o examină pe Eva sub privirea neliniştită a lui Piotr şi îi administra un calmant. După el, totul părea'normal, dar pacienta suferise probabil un şoc puternic şi avea nevoie de odihnă. Afirmă că nu exista urmă de viol, iar starea copilului era normală. Când medicul plecă, Karstov se prăbuşi pe pat alături de Eva, care dormea deja. Dădu câteva telefoane colaboratorilor săi apropiaţi ca să le spună că nu va putea fi acolo o bună parte din zi şi veghe asupra somnului ci, devorat de nelinişte.

Eva deschise ochii spre prânz. Piotr îi întinse un pahar cu apă.

— Bea puţin, îi spuse.

îi ridică încet capul şi ca bău o înghiţitură, cu un aer mirat.

— Ce s-a înlâmplal? ¿c faci aici?

— Nimic grav, inimioara mea. Mai bea un pic.

Piotr îi povesti ce se întâmplase:

— Ai lăsat cheile în uşă. Nu este prima dată. Atunci, cineva a intrat la tine şi a încercat să te violeze. Tu te-ai zbătut şi el a fugit.

Piotr, în timp ce ea dormea, ordonase o anchetă. Perechea însărcinată cu paza nu remarcase nimic anormal. Dar serviciul de ascultare înregistrase toată scena. Încercaseră să-i alerteze imediat pe cei din Volga, dar aceştia nu au răspuns decât după 10 minute.

Perechea fu imediat dată afară. Vecinii auziseră strigăte spre 7 dimineaţa. Cel de dedesubt chiar credea că auzise paşi pe scară, ca şi cum cineva ar fi fugit. Eva îşi revenise în fire şl-i relatase şi ea cele întâmplalc:

— Mi-aduc aminte. Eram sub duş, când un bărbat a smuls perdeaua. Purta un fular pe partea de'jos a feţei. Am strigat şi instinctiv i-am dat o lovitură de picior în partea de jos a stomacului. S-a împiedicat şi am profitat ca să mă salvez.

M-a ajuns în salon şi i-am aruncat un scaun, cred, sau o masă mică, nu mai ştiu.

Am continuat să urlu şi el a fugit... Apoi, nimic.

— Ai putea să-l recunoşti? Acest om probabil te-a urmărit. Încearcă să-ţi aminteşti. N-aî remarcat faţa lui în zilele precedente, pe stradă, de exemplu, un tip straniu?'

— Nu. Dar de câteva zile, am observat o pereche, într-o maşină bej, care mă urmărea pas cu pas. Am vrut întâi să-ţi spun, dar mi-a fost frică să nu le neliniştesc. Ştiu că din timp în timp KGB- ul, în ciuda glasnostuiui, îi supraveghează pe ziarişti. Un coleg de la *Pravda* mi-a spus...

— Cine?

— Poftim?

225

— Cine este acest prieten, vreau să spun coleg? întrebă Piotr, cu o voce care se voia neutră.

— Redactorul sef de la *Pravda.* Dar...

— Ce?

— Este un idiot... Ascultă, Piotr, trebuie să-ţi spun ceva.

— Vorbeşte!

— Egorov, ăsta este numele lui, mă urmăreşte de mult. Oh! nimic rău în asta, încearcă şi el, este normal. Dar, în ultimul timp, a devenit foarte insistent. Acum 2-3 zile l-am trimis la plimbare într-un fel nu prea amabil... Or, bărbatul de azi dimineaţă, nu ştiu, avca ceva care m-a surp pus. Ceasul lui. Era un Cartier! Acelaşi ca al lui Egorov! Când l-am lovit, el s-a împiedicat şi ceasul i-a căzut pe pământ. L-am văzul. Era un Cartier. Ceasul m-a salvat într-un fel, deoarece individul La luat de pe jos şi cu am profitat ca să ies din camera de baie. Ştiu că este o acuzaţie gravă, dar...

— Eva, este într-adevăr o acuzaţie foarte gravă, spuse Karstov, zdruncinat. Dar îl voi găsi pe vinovat, pe cel adevărat. Cum ai reuşit^ să-ţi dai scama că eşti urmărită?

— Înlâi'am simţit o prezenţă în jurul meu. O prezenţă

ostilă. Noaptea am avut un vis, un coşmar mai degrabă. O maşină neagră mă urmărea, vroia să mă zdrobească. Şoferul, o femeie, ’râdea tare, foarte tare... A doua zi, coborând, am văzut o maşină bej cu o pereche şi-am recunoscut-o pe femeia pe care o văzusem în vis.

— Şi n-ai avut nicio viziune înaintea... tentativei de viol?

Eva izbucni în râs. Ştia că el îi va pune această întrebare.

— Tu crezi că eu văd totul? Nu. Din nenorocire, nu este aşa simplu. Rămase câteva momente pe gânduri. Nu, asta n-am văzut-o. Viaţa mea nu era în pericol, altfel l-aş 11 simţit într-un fel sau altul.

— Eva, ascultă ceea ce-ţi voi spune şi nu te supăra.

Piotr îi explică atunci motivele care-l făcuseră s-o protejeze, îi vorbi apoi despre afacerea Moise Henkin.

Ea îşi închipuise că şeful KGB-ului va afla într-o zi că îl cunoscuse.

— Era o lovitură contra *New York Times*-ului, mărturisi ea. A- genţia noastră nu putea oferi o astfel de sumă; atunci, m-am ho- lărât să fac pespioana. Studentul a înregistrat pentru mine primul curs al inspectorului.

— A murit, Eva.

— Cine? întrebă ca.

— Studentul. A fost găsit câteva zile mai târziu, mort, în maşina lui.

— Imposibil! O agresiune?

— Nu, a murit de o criză cardiacă.

— Dar n-avea decât...

— 23 de ani, da. Şi în plus a dispărut şi inspectorul Pliuci.

— Cum asta, a dispărut? Nu înţeleg nimic.

— Nici eu. Am cerut o anchetă! Pare un mister.

— A murit şi el?

— Probabil.

Eva simţi cum inima îi zvâcneşle..

— Dacă *Mew York Times* află că i-am dublat, sunt bună pentru pensie, spuse ea cu o voce slabă.

Piotr o îmbrălişă.

— N-avca teariră', mica! mea spioană, şeful KGB-uluieste aici să te protejeze.

Anunţul morţii redactorului şef al ziarului *Pmvda* umplea prima pagină a jurnalelor de a doua zi, 11 septembrie. Fusese găsit mort în sala de baie, în ajun, către ora 6 seara, de către femeia de serviciu. Stop cardiac. Părăsise redacţia la orele 17 pentru a se duce la o întâlnire şi trebuia să revină o oră mai târziu. Secretara lui susţinea că se afla într-o formă excelentă.

feva împături ziarul şi-l puse pe birou, când Martine intră brusc, cu un telex în mână, lividă:

— S-a găsit corpul inspectorului Pliuci!

îi întinse telexul. O durere teribilă o lovi pe Eva ca un bici. Simţea că nu-şi va putea opri mult timp lacrimile şi întoarse faţa. Martine se apropie, nelinişţită.

— Nu-i nimic, o asigură Eva, sunt îngrijorată din cauza bunicului meu. Am fost înştiinţată c-a fost spitalizat. Mă scuzi…

Martine o îmbrăţişa pentru a o consola. Printre lacrimi, Eva reuşi să citească textul telexului agenţiei TASS. Inspectorul Pliuci se sinucisese cu un glonţ tras în gură şi cadavrul îi fusese găsit într-o pădure în afara Moscovei.

Părăsind biroul seara, către ora 19, Eva se îndreptă instinctiv către florăria hotelului Meridian. Strada Piatnitkaia era în întregime blocată de miliţieni, care controlau accesul. Împinsă de curiozitate, înaintă cu buchetul în mână şi arătă legitimaţia de presă. Miliţianul rămase insensibil şi îi interzise intrarea pe stradă.

— Am fost o bună prietenă a inspectorului.

— Îmi pare rău, dar nimeni nu trece, cu excepţia celor ce locuiesc pe această stradă.

Eva îi strecură discret o bancnotă de 100 de ruble. Miliţianul o băgă în buzunar şi murmură:

227

— Nu rămâneţi prea muli! E în regulă, strigă el către ceilalţi miliţieni postaţi mai departe.

Eva înaintă către imobil. Curios, nu simţi niciun fel de teamă când se apropie de apartamentul situat la'primul etaj. Uşa era întredeschisă. O împinse şi intră. Soţia lui Boris Pliuci era aşezată pe un divan, cu fata ascunsă în palme. Câteva capete se întoarseră când apăru Eva. „familia, fără îndoială" se gândi ea. Apoi căută cu privirea corpul lui Boris. Nu era în acea cameră. Salonul era strâmt, sobru, fără iux. Pe pereţi, două reproduceri ale unor destul de cunoscute tablouri: prima 'reprezenta *Rondul prizonierilor* de Vincent Van Gogh; cealaltă, mai mică, fixată deasupra unei comode vechi, înfăţişa un tablou al unui pictor romantic rus, Pavel Andreievici Fedo'tov: *Anticamera comisarului de poliţie.* Se apropie de văduva inspectorului şi puse buchetul de flori pe, o măsuţă. Doamna Pliuci îşi ridică ochii şi îi întâlni pe ai Evei. Îi mulţumi din priviri acestei necunoscute.' Eva nu ştia ce să spună în faţa acestei femei doborâle de durere. Ieşi, cum intrase, în linişte.

Mai târziu, singură, acasă, Eva analiză eu mintea limpede situaţia. Piotr îl lichidase pe Egorov. Boris, la rândul lui, fusese ucis de oamenii lui Nelson, dar se va reţine teza sinuciderii: jurnalul de seară de la televiziune făcuse aluzie la un „comportament bizar". Piotr suspendase supravegherea. Era din nou liberă.

La 7 octombrie, peste trei săplămâni, misiunea ci lua sfârşit. Nimic n-o mai ameninţa în prezent. Se simţea, în fine, în siguranţă si-şi turnă un scotch mare, pe care-l bău dintr-o dală. Se gândi în 'treacăt^ la copilul pe care-l purta... Piotr îi prezisese că va fi un băiat. Îşi turnă un al doilea pahar şi adormi imediat cu pumnii strânşi.

17 septembrie

Şedinţa săptămânală, reunindu-i pe responsabilii celor zece direcţii generale ale KGB-ului, începuse în sala subterană a centrului.’

Piotr Karstov fusese primit de noii săi subordonaţi cu un a- numit scepticism. Venirea acestui militar cu trecut. De erou, prieten şi protejat al lui Gorşkov, care prefera, în locul sângelui, dialogul, şi care, graţie harului său, îl oprise pe papă, îi făcuse pe toţi să fie cu ochii’ân patru. Când Bogarski, numărul doi al KGBului, fusese arestat, neliniştea îi cuprinsese: fiecare îşi aştepta rân- dul cu teamă.

Aşezat sub portretele lui Lenin şi Gorşkov, Piotr luă cuvântul cu o voce măsurată.

— Am studiat cu grijă dosarul complet al acestei instituţii. De aceea, am să vă spun de la bun început că am decis să operez câteva reforme indispensabile funcţionării ci. Să începem cu tine, Smirnov.

Fixă figura directorului celei de-a treia direcţii, responsabil cu siguranţa în sânul armatei, inclusiv în statul major al acesteia şi în GRU. Ofiţerii acestei direcţii făceau dintotdeauna adevărate ravagii în unităţile Armatei Roşii. Acţionând împreună cu ofiţerii politici, aveau misiunea să cure’ţe armata de orice disidenţă ş’i să garanteze supunerea ei faţă de partid şi Comitetul Central. Aceştia erau oamenii care-l judecaseră pe Karstov înainte de a-l trimite la închisoare, după eliberarea oslatccilor din Afganistan.

— Misiunea voastră este de acum încheiată, urmă Karstov.

Faţa lui Smirnov deveni palidă.

— Ne vorn concentra energiile asupra străinătăţii.

îl privi pe generalul Timoşek, şeful primei direcţii, cea mai importantă din KGB. Era împărţită în trei sectoare

distincte: S, care răspundea de agenţii KGB-ului în lumea întreagă; T, care răspundea de spionajul în domeniile ştiinţifice şi de înaltă tehnologie; în sfârşit, K, cunoscut mai ales sub numele de „Linia KR“, care se infiltra în serviciile secrete străine.

229

— Generale Timoşek, eşti un incapabil! strigă deodată Karstov: Rezultatele ultimilor ani nu sunt la înălţimea resurselor angajate. Americanii, în ciuda tuturor handicapurilor – şi slavă Domnului că au destule – acţionează aproape la fel de bine ca voi. 187 de sovietici au fost declaraţi *persona non grai a* în aceşti ultimi trei ani şi 12 dintre cei mai buni oameni ai noştri au trecut în vest. Ştiu că trei dintre aceştia au fost infiltraţi, dar mi-e teamă că nu-i controlaţi atât de bine precum prclindeţi. Făcu o pauză. Cu toate acestea, am decis să vă mai dau o şansă.

— Mulţumesc, mareşale Karstov, spuse Timoşek, cu o voce spartă.

— Avem organizaţia cea mai importantă â planetei, mijloace nelimitate, dar subminate de o totală dezordine! Armata, pe care am onoarea s-o reprezint, nu va mai fi obiectul unei supravegheri, îşi va face meseria cu onoare, voi la fel.

Se întoarse către generalul Zarkiş, şeful celei de a cincea direcţii, cunoscută sub numele de „Direcţia disidenţei“ sau a „ideologiei“, creată sub Andropov cu scopul de a urmări, de a intimida şi, în final, de a elimina nonconformiştii. Această direcţie era deseori dispreţuită de către ofiţerii KGB-ului, din cauza metodelor brutale pe care le întrebuinţa. Cu tot glasnostul, ca continua să supravegheze un mare număr de intelectuali şi politicieni.

— Voi, spuse el, arălându-l pe Zarkiş cu mână, vă veţi intensifica cercetările, dar cu mai multă discreţie’ şi fineţe. Mulţi politicieni conservatori sau de stânga ajung, datorită

vouă, prea… cunoscuţi, în ultimul timp.

Directorii cădeau parcă din nori. Fala lor exprima o confuzie totală. Dar Karstov continua ca şi cum nu s-ar fi înlâmplat nimic şi-l fixă pe generalul Simonov, şeful celei de a doua direcţii, care administra vastul aparat al represiunii interne. Simonov se ocupa şi de urmărirea străinilor, din ce în ce mai numeroşi, care locuiau în Uniunea Sovietică şi de contraspionaj.

— Pregătiţi-vă să vă' întăriţi activităţile. Vreau un plan precis şi detaliat, care să aibă în vedere procesul de democratizare în curs. Înainte de sfârşitul lunii!

Bău o înghiţitură de apă şi observă figurile înspăimântate ale nomenclaturiştilor. O tăcere de plumb domnea în sală.

— Trebuie să mai precizez că această reuniune este ultra-secrclă şi că nu voi tolera nicio indiscreţie scăpată presei sau Comitetului Central?

Karstov se ridică şi merse spre uşă. O deschise şi, întorcându-se înainte de a ieşi, adăugă:

v – Era să uit esenţialul! Sunteţi invitaţi la masă astă-seară în *clacea* mea. Şi dumneata, tovarăşe Smirnov!

7»

230

19 septembrie

Eva Dumoulin era în înlărziere. Când ajunse la ambasada Israelului, recepţia în onoarea primului ministru israelian începuse deja. Majordomul îi strigă numele, stâlcindu-l exact cum făcuse şi prima dată. Îl identifică imediat pe cel cu care trebuia să ia legătura; cu o cupă de şampanie în mână, acesta făcea curte unei ziariste străine, de la agenţia americană UPI. Saloanele erau pline până la refuz. Se apropie de el, sirângând câteva mâini în trecere. Profitând de înghesuială, acesta îi strecură în mână o bucată de liârlie îndoită. În acelaşi moment, Olga' Karslov sări de gâtul Evei.

— Eram sigură că te voi găsi aici, draga mea!

Eva surâse. Această coincidenţă îi displăcea. Mai avea în mână hârlia, dar o îmbrăţişă la rândul ei pe Olga.

— N-am vrut să te deranjez. Ştiu că... spuse Olga, cu un surâs larg.

— Şi eu sunt fericită că te revăd, răspunse Eva.

— Feşti sigură?

— De ce spui asta?

— Oh, n-are nicio importanţă! Vino să bem un pahar. Nu te-ai îngrăşat un pic?

— ’Puţin, bucătăria rusească este delicioasă, dar fatală pentru siluetă.

Eva era furioasă. Întorcându-se, reuşi să ascundă hârlia în buzunarul pantalonului.

— Larlă-mă, te rog, trebuie să merg puţin să mă aranjez şi am să te ajung imediat din urmă, spuse ea.

7 Vino repede, vreau să ţi-l prezint pe prietenul meu.

îşi făcu drum prin mulţime şi o observă pe Olga de departe. Era în compania unui bărbat frumos, brun, abia de 30 de ani, cu aerul foarte distins. Exact contrariul lui Piotr! Cine era? Un diplomat, un om al KGB-ului?

Se hotărî să plece cât mai repede posibil. Această femeie o făcea să se simtă prost şi îi era frică de o capcană. La toaletă

citi mesajul şi fu gata să^ leşine: „Clinele nu a murit. Coşciugul gol.“ Eva rupse hârtiuţa. Împotriva tuturor regulilor de prudenţă, o aruncă în toaletă şi trase apa. Aşteptă o clipă, trase apa a doua oară şi ieşi.

Plecă de Ia recepţie fără ca Olga să-şi dea seama. Acasă, căzu pe pat, extenuată, „imposibil, gândi ea.’Borisapliuci n-avea cum să organizeze toată această punere în scenă.“ îşi aduse aminte de figura desfigurată a soliei lui. Corpul nu era acolo, sigur, şi ea nu îndrăznise să întrebe unde se

găsea. În cealaltă cameră, la morgă? Ar fi putut, de asemenea, să-l incinereze.

„Câinele nu a murit“ însemna că oamenii lui Nelson nu-l omo- râseră. Rămânea varianta sinuciderii. Dar nu credea nici în această eventualitate. Rămâneau alte două ipoteze: comedie sau KGB. De ce KGB? Degeaba îşi chinui Eva creierul, niciun răspuns n-o satisfăcea. Iar în privinţa comediei… în ce scop? Să-i îndepărteze pe ucigaşi? Dar cât timp credea el c-o să poată să reziste? Unde se ascundea?

îşi rememoră încă o dată scurta ei vizită în apartamentul lui Boris. Nu erau-copii şi totuşi fiica sa avea unul. De altfel, nici aceasta nu era acolo. Îugura unui om, aşezat în colţul salonului, îi reveni subit în minte. Pe când ceilalţi s-au uitat lâ ca imediat, acesta nu ridicase capul. Un astfel de amănunt n-o frapase pentru moment. Părea bălrân şi sărac, cu ochelarii lui negri de orb. Fusese Boris Pliuci? Inspectorul putea să fie genial într-un mod atât de simplu?

Deodată izbucni într-un râs nervos. Două sau trei zile mai devreme, ajutase un bălrân orb să traverseze o stradă şi chiar îi strecurase în buzunar o bancnotă de 50 de ruble…

„Dacă tu ai fost, gândi ea, atunci jos pălăria! Dar nu uita, Boris, nu există decât un glonte în revolver!“

21 septembrie

Piotr Karstov închise dosarul cu un aer satisfăcut. Ancheta care fusese întreprinsă în mare secret asupra Evei corespundea, cu excepţia câtorva mici detalii, propriei sale versiuni. După un moment de gândire, deschise din nou dosarul de carton albastru şi scoase cele şase pagini ale raportului. Le introduse una după alta în tăietorul de hârtie instalat în dreapta sa, dar păstră fotografiile Evei copil. Le privi liniştit. Era deja îneântătoare, chiar dacă nasul îi era puţin mai drept decât acum. Karstov le puse în seiful personal şi-şi aprinse o havană. Operaţiunea de dezinformare era în curs de realizare şi cu şanse de reuşită

peste speranţele lui: presa internaţională nu-i mai prezenta acum ca pe „măcelarul Varşoviei“* ci ca pe „un moderat, un reformator de talent, uman, cosmopolit, vorbind engleza, urmând cursuri de franceză. Partizan necondiţionat al perestroicii şi al glasnostului, dansează tango, bea Jack Daniel’s şi este pasionat de jazz“! Karstov era considerat chiar, aşa cum sugera un articol din *Washington Post,* „cea mai bună garanţie pentru succesul lui Gorskov şi al perestroicii“.

Râsese împreună cu Preşedintele Sovietului Suprem, citind a- ceste aprecieri în cursul dejunului lor săptămânal.

— Această operaţiune nu este decât un joc de copii, îi spusese Gorskov. Se făcea mai bine în timpul fostului meu protector, Andropov. Şi el a fost prezentat în termeni asemănători, obţinându-se exact aceleaşi rezultate, dar în plin război rece!

Piotr începuse să prindă gust pentru noua lui putere. De mai multe ori, s-a simţit îmbătat de glorie şi de respectul care i se arăta. Pentru armată devenise un mit viu şi îi plăcea acest lucru. Pentru nomenclatură, dimpotrivă, el simboliza oportunismul şi ră- mânea oaia neagră a neo-staliniştilor. În ziua de 6 octombrie, seara, trebuia să treacă la acţiune. Psihologic vorbind, el nu se simţea încă gata. Ceva îl oprea, în mod confuz. Eliminase, lotuşi, o mare parte din. Duşmanii lui, în special pe Truşenko. Atunci, de ce să

meargă mai departe? îşi puse jos ţigara şi privi cadranul ceasului de pe perete: ora 7 dimineaţa.

Ridică receptorul şi formă numărul Evei.

— În scara asta vorn fi împreună. Du-te la *dace a,* te voi urma şi eu în curând. Închise telefonul.

Eva era deja sculată când primise telefonul lui Piotr. Aştepta a- ccastă scară de multă vreme, cu nerăbdare. De

fiecare dată când îl întreba unde ajunsese cu planul pe care-l făcuseră în Polonia, el răspundea cu banalităţi: „Totul merge bine... lotul se derulează cum am prevăzut...“

Ziua trecu fără să-şi dea seama. La agenţie, remarcaseră silueta ei un pic împlinită: figura i se rotunjise, nu mai avea obrajii prelungi, care-i măreau frumuseţea, dar, în acelaşi timp, părea mai deschisă. Câteodată, simţea cum se mişcă copilul, asta o făcea furioasă. Se simţea umilită, handicapată. De mai multe ori fusese gata să meargă la doctor să întrerupă sarcina. Dar era prizoniera lui Piotr, prinsă în propria ci capcană, ostatică a Mossadului şi a CIA

Singurul care, împotriva oricărei raţiuni, îi aducea o oarecare reconfortare era Boris. Nu-şi explica de ce.

Piotr nu ajunse decât la orele 22. Se făcuse noapte de multă vreme şi Eva nu se ridică să-l înlâmpine.

— AÍ mâncat, sper? întrebă el, vrând s-o îmbrăţişeze.

Nu se gândea decât la fiul lui!

Ea îl respinse.

— Piotr, mă simt prost. Nu încetez să visez, să am coşmaruri, în special în ceea ce te priveşte pe line.

Izbucni în plâns şi se apropie de el.

— Ce fel de vise? întrebă el, liniştitor.

Cu o voce slabă, spuse tot ce avea pe inimă: el nu-i mai lua viziunile în serios, oricum mai puţin ca înainte. Puterea i se suise la cap. Se credea invulnerabil. Ea, în acest timp, avea coşmaruri, temându-se că el va fi omorât dintr-o clipă în alia...

încercă s-o calmeze:

— Draga mea, nu sunt gata pentru 7 octombrie.

Era gata să izbucnească^ într-alăt se aştepta la această frază. Exact asta. Ceea ce însemna, nici mai mult nici mai puţin, decât eşecul misiunii sale. Un eşec răsunător.

îl dădu la o parte şi se duse să se aşeze pe sofa, dar el o urmă imediat.

— Trebuie să înţelegi, Eva mea dragă. Nu este un joc. Nu-ţi poţi imagina frica pe care o simt. Tu duci o viaţă liniştită, pe când eu…

Eva îşi băgă capul într-o pernă şi plânse fără reţinere.

— Nu sunt încă sigur de oamenii' mei, îi explică el. Unul din ei mă poate trăda în ultimul moment…

— Atunci, hotărăşte-le! îmi faci un copil, îi laşi să te omoare, şi eu? Rămân cu copilul? Ca mama ta, asta vrei? Ăscultă-mă bine, Piolr. Nu voi aduce pe lume niciodată un orfan, mă auzi?

Piolr deveni roşu de furie: crezu c-o s-o pălmuiască. Nu-i era frică şi îl sfidă, privindu-l cu insolenţă. El lovi masa cu pumnul şi începu să umble nervos. Tăcerea dură mai multe minute. Piolr capitulă primul.

— Pe 7 noiembrie. Voi fi gala pentru 7, nu înainte. Am o altă idee…

Se apropie, o îmbrăţişa şi-i murmură câteva cuvinte la ureche. Eva îl ascultă fără să-l întrerupă. Planul lui era genial! De ce oare Washington-ul şi Tel-Aviv-ul nu se gândiscră mai înainte? Trebuia să-i spună cât mai repede lui Nelson. Singura dificultate: ea va intra atunci în a patra lună de sarcină. Acest gând o tortura. Dar mai putea ea alege? Nu servea la nimic să grăbească lucrurile. Piolr ar merge drept la dezastru! Trebuia ca Nelson să accepte, orice s-ar înlâmpla. Ea îl ştia nerăbdător, periculos de nerăbdător! Ca să-l convingă, trebuia să-l înlălnească. Dar dacă Piolr o urmărea?

Simţi copilul cum mişcă. Avu atunci un gest pe care nu şi-l controlă. Luă mâna lui Piolr şi o puse pe pânlec. Era prima da'tă. Tulburat, îşi simţi atunci băiatul, fiul său, trăind… Fiul pe care decisese să-l numească Igor, ca pe tatăl său.

Piotr Karstov, unul din oamenii cei mai puternici de pe planetă, nu-şi putu reţine emoţia: plânse încet, ca şi cum ar fi fost el însuşi un copil.

Luminile se stinseră exact la 1 şi 13 dimineaţa, după cifrele înscrise pe ceasul lui Boris Pliuci. Îşi opri puternicul captator orientat către casă şi decise să aştepte încă o oră. Aşezat pe o ramură groasă a unui arbore centenar, la doi metri numai de *dacea,* sosise cu trei ore înaintea franţuzoaicei. Dimineaţa, când Karstov îi telefonase Evei, el se găsea’la văduva cu care se împrietenise şi pe care şi-o făcuse complice. De ce să te refugiezi la sute de kilometri, când ai posibilitatea să fii la doi paşi de mister, de pradă? Doar trei persoane erau la curent cu falsa lui moarte: soţia, fata lui şi văduva. Dar despre aceasta doamna Pliuci nu ştia nimic.

Caterina era încânlătoare şi nu dorea ca soţia lui să aibă cea mai mică bănuială. Brunetă, ochi mari, negri, nas drept, gura senzuală, avea 44 de ani. Soţul ei, geomelru-şef al Moscovei, murise într-un accident de avion, ’ cu şase ani în urmă. Întâmplarea făcuse ca numai după o oră de la plecarea soţului ei la aeroport, medicul specialist care o trata s-o anunţe că ultimele examene erau pozitive: putea, în sfârşil, să aibă un copil. Drama distrusese acest yis. Medic generalist’ ca încetase din acea zi să-şi exercite profesia ’ şi trăia din pensia ce i se cuvenea după moartea soţului. Apariţia lui Pliuci, al cărui nume îi era binecunoscut, îi redase gustul de viaţă. Ea fusese cea care îi sugerase ideea de a simula moartea. Boris se folosise de această stratagemă ca de un colac de salvare. A doua zi, urmărind-o pe Eva la restaurant, îşi improvizase imediat dispariţia: trebuia să-l vadă pentru ultima oară. Acest lucru s-a dovedit mult mai simplu decât îşi închipuise. La Pierre, ieşise foarte uşor prin fereastra care dădea în curte. De aici, nu avusese decât să sară un gard pentru a se găsi în stradă. Zece minute mai târziu, se întorcea la Caterina. Eva, care, aşa cum remarcase, era urmărită de KGB, deci

de amantul ei, nu va îndrăzni, se gândea el, să se ducă la toaletă să vadă dacă el mai era acolo.

Caterina nu ştia nimic concret despre afacerea care-l preocupa pe inspector. Ea'âi procurase totuşi puternicul captator care îi permitea să asculte conversaţiile de la o anumită distanţă. Deghizat ca un funcţionar de la poştă, el făcuse o mică gaură în zid, în dreptul ferestrei Evei, şi instalase acolo un micro-emiţător minuscul. Din apartamentul Caterinei, situat la acelaşi nivel pe cealaltă parte a străzii, distingea cam jumătate din conversaţii. Tot Caterina îi procurase şi hainele cu care se deghizase, cel mai reuşit „rol", după părerea lui, fiind cel al bălrânului orb. Astfel grimat, a putut s-o observe pe Eva în ziua falsei sale morţi şi, cu câleva zile înainte, s-o ţină chiar de mână mai mult de 30 de secunde! în sfârşit, remarcase, ascuns în spatele unui mormânt din cimitir, perechea de ucigaşi plătiţi ce-i fuseseră semnalaţi la Odessa, mai mult ca sigur de către Eva, ocupaţi să verifice sicriul lui, care era de fapt gol.

Lui îi aparţinuse însă ideea să se deghizeze în preot. Aproape că-şi reproşa că n-o făcuse mai devreme. La începutul străzii Piat- niţkaia se aflau o clopotniţă din secolul XVIII şi două biserici. Una, de la începutul secolului XVI, era închinată sfântului loan- Botezălorul, cealaltă, de la sfârşitul secolului XVIII, sfinţilor părinţi Mihai şi Teodora din Cernigov. Mai departe, la colţul străzii Klimentovski, se ridica, de asemenea, impozanta biserică Sf. Clement, care data din timpul domniei Ecaterinei a H-a. Care era

cca mai bună metodă de a se pierde în peisaj, dacă nu aceea de a se plimba îmbrăcat ca preot?

Soţia lui nu ştia unde se ascunde. Dar, din când în când, primea ştiri la' locul ei de muncă: dacă telefonul suna de trei ori la rând, în trei reprize, asta însemna că totul merge

bine.

Luând din economiile unei vicii întregi, Boris îşi cumpărase o Lada-break de ocazie şi un scaun rulant, ca să simuleze perfect postura de handicapat... Caterina reuşise să-l angajeze ca grădinar la *dacea* primarului Moscovei, un vechi prieten al soţului ci, situată la un kilometru de cea a lui Karstov.

Boris adormise pe ramura arborelui centenar. Fu trezit de ploaie, pe la ora 5 dimineaţa. În ciuda sacului lui de dormit, Asimţi cum îl pătrunsese umiditatea. Rămase nemişcat, încovoiat. Îl durea spatele, şi ar fi dat orice pentru a fi la căldură, în patul lui. Îşi scoase din sacoşă termosul cu cafea şi bău o ceaşcă să se încălzească. Nu era momentul să renunţe.'

La ora 5 şi 30 se aprinse o lumină în *dacea,* Piotr Karstov ieşi, se urcă în Zilul lui şi plecă. Un kilometru mai departe, o maşină a securităţii i se alătură: merseră în direcţia Moscovei. Boris murmură printre dinţi: „Numărul doi al ţării fără gardă de corp. A înnebunit!" Eva' plecă la rândul ci către ora 6 şi Boris putu, în sfârşit, să se dea jos din ascunzătoare. Merse tre'murând până la *dacea* primarului, ud până la oase, şi se îndreptă direct spre garaj.

Primarul ieşi în acelaşi moment, acompaniat de o tânără în- cânlătoarc.

— Aşa devreme, domnule Popov?

— Natura n-are noţiunea timpului, domnule primar, răspunse Boris pe un ton amabil şi sentenţios în acelaşi timp.

— Dar eşti complet ud! O să te alegi cu un guturai. La vârsta dumitale trebuie să fii atent.

Boris îmbătrânise, într-adevăr, de când îşi lăsase barba să crească. Cu ochelarii fără ramă, în hainele de grădinar, nu mai avea nevoie să se deghizeze. Devenise de nerecunoscut.

— Am oasele lari, domnule primar!

Patru ore mai târziu, Boris se întoarse la CaterinaA şi ascultă de mai multe ori banda înregistrată în seara din ajun. II auzi distinct pe Karstov pronunţând datele de 7 octombrie, apoi de 7 noiembrie. Legătura era limpede. 7 octombrie era ziua Constituţiei, iar 7 noiembrie aniversarea revoluţiei din Octombrie. Cu muâtă tenacitate şi cu toată proasta calitate a sunetului, reuşi să reconstituie esenţialul conversaţiei dintre mareşal şi Eva. Nu-i lipseau decât deta-

iiile. Fraza pe care o reascultase cel mai des şi care-i tulburase cel mai mult fusese pronunţată de franţuzoaică: „Nu voi aduce pe lume un orfan“. Observase că era însărcinată. Cu binoclul lui cu infraroşii, el putuse, fără voia lui, să-i observe silueta prin perdelele ferestrelor. Prezicătoarea îi spusese, iar acum avea confirmarea, că, de fapt, copilul era al unui om important, şi acesta nu putea fi decât Karstov.

La 7 noiembrie, se desfăşura în fiecare an o defilare militară în Piaţa Roşie. Membrii Biroului Politic asistau în tribuna mausoleului lui Lenin. Desigur, din anul 1991 defilarea era mai puţin grandioasă, dar rămânea destul de impresionantă.

Boris închise ochii şi încercă să se concentreze. O succesiune de tablouri confuze îi trecu prin minte. Auzi o bătaie în uşă şi tresări. Caterina intră cu o farfurie aburindă.

7 Comisare, supa te va încălzi.

îi mulţumi cu o privire pierdută. Îngrijorată de înfăţişarea lui, se aşeză lângă el şi îi luă mâna.

— Eşti bolnav, ’comisare. Ai febră.

— Nu-i nimic. Am nevoie doar de puţin somn.

Ea îi reţinu mâna între mâinilc ei şi’âl privi fix. Boris plecă ochii. De o’sută de ori, fusese gata să’abdice în faţa frumuseţii melancolice a acestei femei. De o sută de ori, alungase acest gând. O respecta prea mult. Totuşi, de

multe ori îi zărise corpul atunci când ieşea din baie, cu un prosop sirâns în jurul taliei. La vederea sinilor ei, simţise că-l cuprinde dorinţa. Dar Caterina nu era femeia care să se culce cu cineva doar pentru plăcere. Era femeia unui singur om. Şi acel om era mort.

Şi cf se voia un om cu o singură femeie. Şi a lui trăia încă, torturată de nelinişte, la 5 minute de aici. Caterina sfârşi prin a-i da drumul ntâinii şi Boris îi mulţumi în sinea lui. Îngitiţi supa. Epuizat şi încă înfrigurat, se sculă'şi se duse împleţicindu-'se până în camera lui.

Bruxelles, 24 septembrie

— Nu mai putem aştepta. Este imposibil.

După cum se aştepta, Nelson era nebun de furie.

Eva venise în ajun, după-amiaza. La agenţie invocase ca pretext boala gravă a bunicului ei, iar lui Piotr îi lăsase, simplu, o notă: „Trebuie să-l înlălnesc pe viitorul meu adjunct. Revin în 2 sau 3 zile. Nu te nelinişti."

De la aeroportul din Bruxelles, îl chemase pe Robert Nelson şi-i ceruse să vină de urgenţă. El îi propusese să ia primul avion spre Washington, dar ea refuzase şi îi ceruse să-l anunţe pe Claude, numele de cod al patronului Mossad-ului.

Nelson nu veni decât a doua zi, la 10 dimineaţa, singur şi furios.

— Şi Claude? întrebă Eva, atunci când intră în mica vilă izolată, de la Zoutc, pe coasia belgiană, pustie în această perioadă a anului.

— Claude nu va veni, răspunse sec Nelson. Doamna apasă pe buton şi noi trebuie să venim la comandă? Mulţumeşte-te că sunt eu aici. Sper că este pentru a mă informa că totul se derulează conform planului? Şi, observând-o de sus în jos, îşi opri un moment privirea pe pântecele ci, adăugind: Te ascult'.

O cuprinse din nou dorinţa aceea stranie de a ucide.

Relaţiile ei cu Nelson continuau să se degradeze. Niciodată el nu-i va ierta faptul că a procedat aşa cum a crezut ca că era cazul să o facă. Şi chiar dacă acţiunea va reuşi, pentru Nelson aceasta nu va însemna decât o jumătate de victorie, întrucât Piotr rămânea sub controlul ei şi nu al CIA. Se aşează şi vorbi cu o voce pe care încerca să şi-o slăpânească. Îi vorbi despre temerile şi reticenţele lui Karstov, apoi îi comunică noul său plan. Nelson o asculta, plimbându-se nervos.

Când Eva termină, nu se mişcă şi rămase tăcut multă vreme. Apoi izbucni deodată, împroşeând-o cu reproşuri, cu o brutalitate nemaipomenită. De la început comisese greşeli grave! Nu, nu avea nicio putere asupra lui Karslov şi, la 7 noiembrie, el va pretinde

din nou că. Nu este gata! Pliuci era încă viu şi pe deasupra de negăsit! O adevărată bombă cu întârziere. Era, într-adevăr, inconştientă.

fiva se simţi deodată vlăguită, incompetentă. Dacă şeful Mos- sad-ului ar fi fost aici, el ar fi susţinut-o, fără îndoială. Căci ideea ei era mult mai bună decât cea a strategilor de la CIA. În mod obiectiv, Nelson ar fi trebuit să fie de acord. Dar Nelson nu era obiectiv. Era mult prea nerăbdător să-şi vadă planul realizat, ca şi cum ar fi vrut să intre în- istorie cu această lovitură strălucită, încoronare a unei întregi cariere.

Nelson îi privi din nou pântecele. Eva îşi întoarse faţa. Spera de la început că el nu va ataca acest punct nevralgic.

— La 7 noiembrie, bastardul va avea 4 luni? Ce garanţie avem noi că n-o să te îndrăgosteşti de Karstov, că n-o să vrei să păstrezi copilul?

Eva se ridică şi se îndreptă liniştită către fereastră. Nu-şi păstră sângele rece decât cu un efort supraomenesc şi, după un lung moment de tăcere, se întoarse spre el.

Fata lui Nelson nu exprima decât ura.

— Aceasta nu-mi va pune nicio problemă. Menţin ceea ce am spus la Haifa.

— Patru luni… Vei omorî o fiinţă vie?

— Exact!

Ochii Evei străluceau de furie. Nelson înţelese că mersese prea departe şi schimbă subit tonul.

— Ascullă-mă bine, Eva. Am mijloace să grăbesc lucrurile, să-l manipulez pe Karstov de la distanţă. Am făcut-o deja cu operaţiunea Bogarski. Continuă cu visele şi coşmarurile tale, eu voi folosi imediat o serie de acţiuni directe'. Am câteva idei…

— Pot să ştiu care?

— Nu, încă nu este totul pus la punct.

— Dacă accelerezi lucrurile, rişti să-l duci pe Karstov direct la un dezastru şi pe mine o dată eu el. Ştiu că mă repet.

Concentrat asupra gândurilor lui, Nelson nu o mai asculta. Eva tăcea. Atacând situaţia copilului, îi dăduse o adevărată lovitură de pumnal ^în inimă.' între Nelson şi ea, de-acum înainte, totul se siârşise. Îl va uri la infinit. Nimic, nici măcar reuşita misiunii ei, nu-i va putea împăca. O făcuse să înţeleagă că misiunea ei era practic terminată şi că, de acum, el singur va decide ce anume să întreprindă. Ea trebuia să se mai culce cu Piotr câtva timp şi să-l îmbrobodească cu poveştile ei de prezicătoare! El, geniul, va culege singur fructele victoriei, ale acestei misiuni care trebuia „să schimbe faţa lumii". Ideea de-a se retrage îi trecu prin gând timp de o secundă.

— Trebuie să ştiu care sunt proiectele tale, ca să pot acţiona în consecinţa, spuse ca, cu o voce care o trăda.

— Contează pe mine. Lucrurile nu sunt încă destul de clare, dar sunt sigur că vorn găsi cele mai bune soluţii. Vei

fi informată pe canalul obişnuit. Cred că este timpul să ne despărţim.

Se apropie şi îi întinse mâna. Eva închise ochii şi i-o strânse.-

Plecă primul. Eva se prăbuşi în fotoliu şi rămase' copleşită de gânduri mult timp înainte de a se hotărî să plece şi ca.

26 septembrie

Boris Pliuci nu fusese surprins văzând-o pe Eva plecând cu un sac de voiaj în mână. „Pleacă în Israel", se gândi. Când ea reveni, două zile mai târziu, Boris surise. „Misiune rapidă", îşi spuse.. Dar tot nu ştia ce se va întâmpla la 7 noiembrie. Ceva extraordinar, fără îndoială, nu o simplă explozie... Fuseseră deja atâlca asasinate! Ultimul, a cărui victimă fusese Egorov, literalmente îl doborâsc.

îşi aduse aminte deodată ce-i spusese prezicătoarea. Un bărbat înalt' blond şi subţire o va atrage pe Eva la capătul unei scări... şi o va împuşca. Va curge sânge... Acest om va acţiona la 7 noiembrie?

Moartea Evci îl obseda şi îl împiedica să gândcască. Cu toate elementele de care dispunea, trei lucruri rămâncau neclarificale. De ce Eva îi salvase viaţa? Ce se va întâmpla la 7 noiembrie? De ce să fie şi ea eliminată? Şi o a patra întrebare se ivea inevitabil: cine dorea moartea ei? Mossad-ul? CIA?

Ştia prea puţine lucruri despre Mossad, doar că era vorba de cele mai bune servicii secrete din lume şi că pentru ei viaţa oricărui evreu era sacră. Moartea lui David şi apoi cea a lui Moise îl făcuseră să se gândească că, dacă Mossad-ul lucra cu Eva, ei nu erau singuri. Şi CIA, desigur, juca un rol în afacere...

Dacă'dorea ca toţi acei morţi nevinovaţi să nu fi murit degeaba şi ca sacrificiile la care el însuşi consimţ'ise să nu fie zadarnice, trebuia să acţioneze rapid...

Gândurile’i se îndreptară din nou spre Eva. Exista un fel de fenomen de telepatie între ei. De exemplu, ştia că atunci când s-a spus că el a murit ea va veni în apartamentul lui cu un buchet de fipri în mână; de asemenea, că îl va ajuta să traverseze strada, atunci când s-a deghizat în orb. Se afla la câţiva metri de ea şi l-ar fi putut ajuta şi alte persoane. Dar Eva fusese aceea care-i luase braţul. Bancnota de 50 de ruble îl emoţionase: un astfel de gest nu era cel al unei spioane fără scrupule. Era misterioasă şi, mai mult ca sigur, cu o existenţă dublă, dar se afla probabil sub

controlul unor oameni fără milă, care ştiau să profite de partea ei obscură… Câleodală, avea impresia că simte temerile Evei.

Calerina îl eliberă de aceste gânduri apăsătoare. Intră, fără să bată la uşă, cu o tavă în mână. De zece ori pe zi, un paliar cu apă, o ceaşcă cu cafea, o farfurie cu supă îi sciveau drept pretext. Se ocupa de el’ ca de un copil. De câtva timp, Boris număra orele care aveau, inexorabil, să-i apropie fizic. Curând, nu va mai rezista acestei dorinţe pe care ea i-o provoca şi i-o înteţea cu bună ştiinţă.

Eva îl salvă încă o dată: se întorcea acasă.’

— Vine, spuse ci, cu o voce strangulată.

Se întoarse la postul lui de observaţie. De câteva zile, Eva. Nu se mai ducea la piscină. „Nu vrea să-şi arate pântecele“, se gândi.

— Comisare? spuse Calerina cu o voce dulce.

El se întoarse:

— Da, fata mea.

— Am să spun o prostie… Pot?

— Bineînţeles, ştiu că această viaţă…

— Comisare…

Ea ezită şi rămase în picioare, cu ochii plecaţi. Boris Pliuci

se aştepta la o declaraţie de dragoste. Inima îi bătea mai repede.

— Comisare, nu eşti un pic îndrăgostit?

— Ce-ţi trece prin’cap? Eşti ca fala mea, ştii bine!

— Nu mă gândeam la mine, comisare, ci la’ femeia din faţă.

Calerina ieşi, închizând, fără zgomot, uşa în urma ei.

*

27 septembrie

Reuniunea Biroului Politic se terminase. Ordinea de zi nu avusese decât un singur punct: Republica Democrată Germană. De luni de zile tara era paralizată de greve, de manifestaţii monstruoase, iar plecările către vest, care încetaseră în 1991, luau din nou proporţii de neacccptat. Lupla dintre neo-nazişti, uniţi cu stalinişlii, şi democraţi, partizani ai reunificării, era încrâncenală. De câteva săptămâni, puterea, depăşită, îşi închisese frontierele, violând acordurile semnate cu guvernul de la Bonn. Lupta ameninţa acum să se transforme într-un adevărat război civil. Sub presiunea explozivă a poporului şi ca să sfârşească cu acest haos, noul guvern, fără să consulte Moscova, promisese să părăsească Pactul de la Varşovia, la 26 decembrie. Cu o singură condiţie: anarhia să înceteze imediat. Ultimatumul guvernului lua sfârşit la 27 septembrie dimineaţa. Potrivit ultimelor ştiri, oamenii reveniseră la lucru chiar în aceeaşi dimineaţă. Gorşkov îşi manifestase în mod oficial mânia, în termeni neobişnuiţi. La ultimul sondaj, mai mult de 97% dintre germanii din est’crau favorabili plecării trupelor sovietice şi ruperii alianţei militare eu Moscova.

— Sper că nu vorn fi obligaţi să intervenim, spuse pe un ton ridicat Gorşkov, privindu-l pe karstov.

Dar cel care luă cuvântul fu ministrul economiei, copilul teribil al Biroului Politic.

— Consider că ar fi o greşeală monumentală şi, în tot cazul, sfârşitul perestroicii. Jocurile sunt făcute şi nu serveşte la nimic să împiedicăm o evoluţie pe care aţi declarişat-o şi aţi dorit-o Dvs. În plus, nu mai avem mijloace şi mă îndoiesc că soldaţii noştri, împotmoliţi în Azerbaidjan, vor'accepta să acţioneze.

De data asta, Karstov era de acord cu el, dar se feri să exprime acelaşi punct de vedere.

— Am încheiat înţelegeri, spuse el. Soldaţii americani nu vor mai fi acolo. Cei 30.000 staţionaţi încă în Germania de Vest trebuie să plece la 20 decembrie. Putem interveni sau amenința că

o vorn face şi întreaga lume ne va mulţumi. Dacă îi lăsăm, toate ţările vor părăsi Pactul de la Varşovia în minutul următor deciziei Germaniei de Est. Alianţa Atlantică este moartă. URSS-ul este acum prima putere militară pe continentul european: nu este, deci, cazul Să renunţăm la această carte câştigătoare.

Gorşkov, tăcut până atunci, luă cuvântul:

— Am anunţat în 1989 că toate trupele noastre se vor întoarce în ţară la sfârş'itul anului 1990. Mareşalul are dreptate. Singura putere care ne rămâne este armata. Dacă pierdem acest avantaj, Uniunea Sovietică va deveni inevitabil o putere de gradul doi. A- tâta timp cât nu ne vorn dezvolta economia, industriile şi tehnologiile, vorn fi condamnaţi să punem înainte puterea noastră militară. Nu avem de ales! '

Făcu o pauză şi adăugă, tot calm:

— Sper că Germania va înţelege.

— Dacă intervenim, străinii vor înceta să investească, observă ministrul economiei.

— Străinii nu ne-au părăsit atunci când a trebuit să punem capăt haosului polonez, răspunse Gorşkov,

ridicându-se…

Conform obiceiului, Karslov'âl ajunse din urmă pe Gorşkov în biroul acestuia.

Preşedintele îi ceru să elaboreze un plan de invazie, rapid şi eficace.

— O să-l aveţi, domnule Preşedinte.

— Care va fi 'reacţia americanilor?

— Ca şi în cazul 'Poloniei, bănuiesc. Proteste, ameninţări cu embargoul ele. De formă, bineînţeles. Ei sunt prea ocupaţi cu războiul lor economic cu Japonia şi cu CEE. În ceea ce priveşte Europa, mă gândesc că reacţiile vor fi ambigue, ca de obicei. Dar, în fond, va fi o aprobare'sau, să spunem, o înţelegere… îmi voi consulta şi agenţii de acolo, chiar azi.

Ezită o clipă'şi adăugă:

— Cred, totuşi' c-ar fi mai bine să aşteptăm ca ultimii soldaţi americani să fi părăsit pământul german, înainte de a acţiona…'

Gorşkov îl întrerupse:

— N-âm nicio obiecţie. Cu atât mai mult cu cât pleacă cu câteva zile înainte de referendum. Pe 20 decembrie, nu?

— Da. Băieţii vor petrece Crăciunul în familie.

— Câţi soldaţi avem în Germania?

— Cu ultimeâe reduceri, avem 120.000. Este mai mult decât satisfăcător.

Gorşkov se îndreaptă spre bar şi umplu două pahare cu scotch, îi dădu un pahar lui Karstov, într'ebându-l de ce îl minţise în legătură cu ziarista străină.

— Se pare că va avea chiar un copil cu line! Sau poate nu cu tine?

Karstov îşi păstră sângele rece. Gorşkov îl spiona. Era evident şi ţinea neapărat să i-o arate.

Aşa este, am revăzut-o, admise el, nu prea bucuros. Este

însărcinată, este adevărat, dar cu mine.

Gorşkov se instală în faţa biroului şi începu să se joace cu un creion. „Este oare la curent şi cu Egorov?“, se gândi Karstov, obosit, cu toate simţurile treze.

Gorşkov rupse creionul şi întrebă cu o voce mieroasă:

— Aştept explicaţii, mareşale.

— Am pus să se ’facă o anchetă asupra ei. Este curată, pot să jur. Am hotărât, deci, să mă însor cu ea.

Gorşkov rupse al doilea creion.

— Piotr, ştiu c-ai fost nenorocit cu Olga. Nu era demnă de tine. În plus, le înşela…

Karstov se’ prefăcu că este surprins.

— Da, şi între alţii şi cu predecesorul tău, credeam că eşti la curent!

Sângele lui Karstov îngheţă. Îi răspunse:

— Nu, nu am ştiut. Nu eram niciodată aici, după cum ştiţi.

— Piotr, trebuie să încetezi s-o mai vezi pe această femeie!

Gorşkov se ridicase. Îi puse o mână pe umăr:

— Numărul doi în stat nu-şi poate lua un asemenea risc…

— Dar zeci de „demnitari“’ inclusiv ministrul transporturilor, sunt însuraţi cu străine… protestă Karstov, iritat şi umilit.

— Piotr, ’nu înţelegi. Eşti inteligent, curajos, un strateg strălucit şi credincios. Da, eşti plin de calităţi. Dar ai un defect, unul singur: naivitatea.

Piotr nu spuse nimic.

— Nu înţelegi că într-o zi vei sta aici, în locul meu, şi că numărul unu trebuie să aibă o soţie rusoaică? URSS-ul nu este o republică bananicră. Ţarii preferau străinele. Noi, noi trebuie să ne alegem soţiile dintre fiicele poporului.

Lui Karstov îi trecu prin minte să demisioneze.

— Ea poartă copilul meu, spuse cu o voce înceată.

— Cere-i să avorteze şi termină cu ea!

Karstov privi în vid, gânditor.

— Bun. Daţi-mi câteva zile.

— Ştiam că’ vei fi rezonabil. Este în interesul tău. Rezolvă a- ccastă afacere cât mai repede posibil. Avem priorităţi mai importante în săptămânile care vor veni, după câte ştii. Poţi să pleci!

Cu un gest prietenesc îi făcu semi) că întrevederea luase sfârşit.

246

Karstov trăi cca mai îngrozitoare zi din viaţa lui. Nu-şi putea imagina c-ar mai putea exista fără Eva. Un lucru era sigur. Gorşkov, pusese să fie supravegheat, deci, de către KGB. Să i se fi montat chiar lui microfoane? Dacă da, Gorşkov ştia de Egorov. Nu, nu regreta că I-a eliminat. Pentru Eva âr omorî din nou, dacă ar fi nevoie. „Numărul unu nu se poate însura cu o străină.“ Prostii! Niciodată nu o va părăsi. Orice ar gândi acest cinic de Gorşkov. „Eva va fi soţia mea, ea este soţia mea, fără ea cu nu mai’ sunt nimic, încetez să exist“, murmurase pe scaunul din spate al Zilului care îl ducea la Ministerul Apărării.

29 septehibrie

Piolr Karslov aflase aproape clin întâmplare. Pe moment, se gândise să se ducă drept la Kremlin şi să-şi dea demisia. Târziu, în seara de 28, adjunctul său, generalul Dmitri Basov, intrase fără să bată Ia uşă în biroul lui:

— Atunci’refacem figura din Polonia în Germania de Est?

— Sper că nu. Polonia mi-a rămas în gât!

— Nu-i vorn putea obliga pe nemţi să rămână în Pactul de la Varşovia. Dar, ca şi în Polonia, va trebui suprimat primul ministru. Ce spune Preşedintele?

Pentru moment, Piotr nu înţelese. Făcându-se că se gândeşte, el îşi rememoră motivele care au condus la

intervenţia din Polonia.

în urmă cu şapte luni, rezultatele alegerilor făcuseră ca partidul comunist să iasă din guvern. Cu 0,3% din voturi, nu avea nicio şansă să se mai impună. De atunci chiar, guvernul social-democrat polonez îşi anunţase intenţia să părăsească Pactul de la Varşovia, într-un interval de opt luni. URSS-ul reacţionase foarte drastic la această declaraţie şi în acelaşi timp începuseră primele asasinate. Oameni politici de lot felul, ziarişti, preoţi, membri influenţi ai Solidarităţii căzuseră sub gloanţele ucigaşilor profesionişti, niciodată identificaţi. Adăugându-se şi criza economică, ţara ajunsese în faţa războiului' civil. Până aici Karstov vedea limpede. Pe urmă primul ministru fusese găsit torturat de moarte, într-o pădure din apropierea capitalei. A fost acuzată extrema dreaptă, teză acreditată de către ansamblul presei internaţionale. Apoi, KGB-ul, într-o formidabilă operaţiune de dezinformare, a lăsat să se creadă că armata poloneză fusese gata să preia puterea. Atunci Karstov nu-şi dăduse seama de toate acestea. Şi iată că Basov, în modul cel mai natural, îl anunţa că acum urma să se procedeze în acelaşi fel. KGB-ul se găsea, fără îndoială, în spatele unor proiecte sâri- geroase, pe care, totuşi, Karstov nu le aflase din dosarele sale confidenţiale. Îl înşelaseră! Truşenko nu acţionase fără acordul lui Gorşkov. Era de neconceput Sau, atunci, Gorşkov îl înşelase de

la început până la sfârşit! Deci şi el nu era decât un om sângeros, camuflat în democrat! Karslov se simţea ridiculizat. Gorşkov avea dreptate să-i spună că era prea naiv.

— Bine, poate că ai dreptate, îi spuse. Cum ai aflat?

— Din întâmplare, în dimineaţa asta. Îţi mărturisesc că în primul moment am fost dezgustat. Dar cred că este singura soluţie ca să se salveze imperiul.

— *Din întâmplare*? Cum adică din întâmplare?

— Studiind arhivele secrete ale lui Truşenko, aşa cum mi-ai cerut, am dat peste un document semnat de mâna lui Gorşkov şi care, teoretic, ar fi trebuit să ajungă la coş.

— Poţi să mi-l arăţi? întrebă intrigat Karslov.

— Nu'eşti la curent? Credeam că Preşedintele, prietenul tău…

— Da, mi-a spus, dar vreau lotuşi să arunc o privire.

Şurâsc sirâmb.

în timp ce Basov se dusese să caute documentul, Karslov, nebun de furie, începu să se plimbe prin birou.

Trei minute mai târziu, Basov intra ca un dement. Faţa îi era lividă, flutura o grămadă de hârtii tăiate în bucăţele.

— Iată tot ce-a mai rămas! îl lăsasem pe biroul meu, nu mai înţeleg nimic.

Linişleşic-le, spuse Piotr, el însuşi gata să facă o criză de nervi.

Se lăsă tăcere între ei. Respiraţia greoaie a lui Basov îl împiedica pe Karslov să gândească. Se îndepărtă şi se opri în faţa ferestrei. Spusele Evei îi reveniră în minte: „Am coşmaruri, vor încerca să le omoare dintr-un moment în altul. Nu voi aduce pe lume un orfan!“ Simţi cum tot corpul îi este cuprins de răceală. Avea întotdeauna aceeaşi senzaţie, când îi era într-adevăr frică.

Truşenko, desigur! Mai avea oameni în clădire. De ce acceptase Gorşkov să se despartă de Truşenko, când erau prieteni de 13 ani şi un secret diabolic îi unea pentru vecie?

Se întoarse:

— Dragă prietene, nu căuta să înţelegi şi uită ce-ai văzut. Este în interesul ţării.

— Dar…

— Este un ordin.

Cu un gest îi făcu semn să tacă şi scrise câteva fraze pe o foaie de hârlie. Basov se apropie şi citi: „Treci pe la mine la miezul nopţii, singur. Ai încredere în mine“.

La 30 septembrie, un articol din prima pagină a ziarului *New York Times* anunţa „botezul patronului KGB-ului de către papa în per-

soană“. Jurnalul relata întreaga poveste cu toate detaliile... în aceeaşi seară, Gorşkov îl convocă pe Piotr Karstov.

Ce-i cu povestea asta? întrebă el, furios.

— Dezinformare, fără îndoială, domnule Preşedinte.

Eva îl sfătuise cu fermitate să nu-i spună Iuigorşkov. „într-o zi, asta s-ar putea întoarce împotriva ta“.

— Nu-mi place deloc. Trebuie să-i găsim pe autorii acestei farse, cât mai repede posibil. Dacă intervine şi biserica, unde ajungem? îţi ordon să dezminţi zvonul chiar acum, cu cea mai mare fermitate! Eu am să-i telefonez papei şi-am să-i cer să facă acelaşi lucru!

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule Preşedinte, dar nu văd care este problema. Să lăsăm opinia mondială să creadă asemenea stupidităţi. Ceea ce nu ar face decât să ne servească.

— I^u, vreau o dezminţire! Dacă Biserica ar fi de acord cu opinia ziarului *Times,* asta ar însemna o adevărată blasfemie.

Gorşkov îşi ieşise din fire. Începu să strige şi să vorbească incoerent:

— Se va spune despre mine că sunt un escroc... că toate mijloacele, inclusiv Dumnezeu, sunt bune ca să înşele lumea. Polonia se va ridica. Numărul doi în statul nostru botezat? Conservatorii, slalinişlii ne vor asasina!

Piotr nu se gândise la asta. Numai Eva era la curent, în afara celor doi iezuiţi care îl asistaseră pe papă. Unul dintre ci trădase! Sau chiar sfânt’ul papă, el însuşi! Oricum se încerca să fie discreditat din nou. Cine, dacă nu chiar Gorşkov... Dar în ce scop? Ca şă-şi salveze pielea încă o

dată? Eva avea dreptate, ca întotdeauna, îşi aduse aminte ceea ce îi spusese ea, noaptea trecută, după ce făcuseră dragoste: „Gorşkov îţi dă toate puterile, pentru ca să ţi le ia mai uşor. Cu o singură lovitură de secure. Are întotdeauna nevoie de ţapi ispăşitori. Datorită lor se mai menţine. Rândul tău se apropie“.

— Mă duc imediat să dau presei o dezminţire, anunţă Karstov, cu o voce calmă.

în^momentul în care se ridică, Gorşkov se scuză:

— Îmi pare rău că m-am ambalat. Dar această afacere, care în condiţii normale ar fi fost efectiv o lovitură de geniu a dezinformării, 'mi se pare prost venită. Înainte de a dezminţi, ai face bine să-i contactezi pe oamenii noştri de la Vatican...

Karstov se întoarse imediat la biroul său de la KGB. În maşină, vru să-i telefoneze Evei, daţ se răzgândi. Cel care: l spiona nu putea să fie decât şoferul, deşi îl alesese el însusi în ziua numirii sale.

Se holăr^să-l schimbe. Îşi va alege unul dintre cei ce făcuseră parte din comandourile din Afganistan. Piotr simţea cum se siringe laţul în jurul lui.

în ajun, tânărul Berzin, care conducea ancheta în legătură cu moartea lui Moise, îi adusese un prim raport. Agenţii direcţiei a şaptea îl filaseră pe student chiar a doua zi după discuţia pe' care

0 avusese cu Eva. Simplă măsură de siguranţă. Printre numeroşii clienţi ai lui Moise, îl găsiseră pe ex-inspect'orul Boris Pliuci. Şi el rămăsese un timp mai îndelungat în taxiul acestuia la oprire. Pentru moment, anchetatorii nu făcuseră legătura. Mama studentului, domiciliată la Odessa, povestise că o ziaristă străină îi oferise fiului ei o sumă considerabilă pentru ca să înregistreze conferinţele unui inspector foarte cunoscut la Moscova. Fiul ei îi trimisese *b*

scrisoare în care îi promitea un televisor şi un colier de aur pentru aniversarea zilei ei de naştere. Dispariţia lui Pliuci, apoi sinuciderea lui treziseră interesul'lui Berzin. Trei zile mai târziu, dăduse ordin să-i fie dezgropat coşciugul. Nu numai că era gol, dar alţii îl dezgropaseră deja mai înainte. Inspectorul era deci viu şi, foarte probabil, el îl asasinase pe Moise Henkin! De ce oare? Raportul povestea viaţa lui Pliuci în cele mai mici detalii. Tăietori de presă din *Pravda* anunţau conferinţele în care acesta îşi propusese să dezvăluie câleva'afaceri confidenţiale. O copie â contractului semnat de Jan Egorov şi de Pliuci'dezvăluia importanţa conferinţelor: *Pravda* îi oferea 50 de mii de ruble pentru exclusivitate. În raportul lui, anchetatorul insistase asupra caracterului judiciar al acestei afaceri misterioase şi propunea ca dosarul să fie încredinţai celor de la Petrovka. Karstov îşi aminti subit de un detaliu, a cărui importanţă Berzin nu o ses'izase: inspectorul Pliuci fusese văzut ultima oară într-un restaurant la modă de către agenţii care o urmăreau pe Eva; ei notaseră în post-scriptum: „Pensia foştilor inspectori trebuie să fie foarte mare: Boris Pliuci îşi ia şi el'masa aici!“

Karstov, prin reflex, ceruse KGB-ului să păstreze dosarul şi scrisese pe el apăsat: „Nu acţionaţi, aşteptaţi noi instrucţiuni“.'

„în ce încurcătură se băgase Eva?“ se gân'dise, închizân'd dosarul. Înţelegea de ce, ca bună ziaristă, se interesase de această afacere, dar nu-i plăcea deloc coincidenţa care o adusese în acelaşi restaurant cu Pliuci. Desigur, Eva îi va da o explicaţie şi nu s'c va mai gândi la asta.

Karstov îşi consultă agenda şi îi lelefonă lui Andrei Leonov.

1 se răspunse că era în Polonia, cu trupele de ocupaţie. Ceru numărul de la Varşovia. O oră mai târziu, vocea prietenului său răsuna la capătul firului.

— Fă-ţi bagajele. Te întorci imediat. Am aranjat totul.
251

Fostul locotenent din trupele speciale, care servise sub comanda locotenent-colonelului Karstov în Afganistan, era acum el însuşi comandant de unitate. Intră în biroul ministrului apărării la ora 5 fix. Era înalt, blond, şi o mică meşă îi acoperea fruntea. Karstov îl îmbrăţişă cu căldură.' Tânărul comandant era vizibil emoţionat. Piolr îi întinse o foaie de hârtie, făcându-i semn să tacă. Leonov o citi fără să spună un cuvânt şi faţa i se lumină.

Apoi, Karstov îl conduse spre curtea ministerului, vorbind pe drum ca doi prieteni care se regăsesc după o lungă despărţire. După ce îşi aduseră aminte de timpurile bune, îi şopti:

— Ai m'ână liberă. O să serbăm revederea la 5 octombrie! Ai tot timpul!

— Nu va fi uşor. Au rămas aproape toţi în armată, dar sunt răspândiţi în toate republicile. În afară de cameraman. A dispărut cu lotul.' Probabil l-au omorât!

— Acţionează în cel mai mare secret. Nimeni nu trebuie să ştie. Şi, privi'ndu-l în ochi, adăugă: Consideră acest lucru ca o operaţiune de comando.

Am visat întotdeauna să fim din nou împreună. Dar n-am îndrăznit niciodată să ţi-o spun!

— Acum suntem. Nimic nu ne va mai despărţi de aici încolo.

Eva se pregătea să cineze când auzi un zgomot uşor venind dinspre uşă. Cineva îi strecurase o scrisoare. O deschise imediat.

„La ora 22, astă-scară, Andrei Leonov, un prieten, va veni să te caute. Ia-ţi câteva haine şi nu pune întrebări. Piotr."

Eva privi ceasul. Era ora 20. Era pentru prima dată, în ultimele patru zile, că Piotr lua legătura cu că şi pentru prima dată când proceda în acest mod. Era, oare, datorită

articolului din *New York Times*? O lovitură a lui Nelson, fără îndoială! Eva îşi imaginã imediat reacţia Nadiei Saronski, când va afla că fusese înşelată de Karstov. Botezat pe ascuns, evreu în ascuns, dacă şi ea dezvăluia informaţiile pe care le deţinea, catastrofa ar fi fost asigurată.

A doua zi, trebuia să-l'ântâlnească pe noul director general al Agenţiei de Presă Europene în persoană. Îşi anunţase venirea în ajun, prin fax. Piotr îi cerea să-şi ia haine şi să nu pună întrebări. Hotărâsc să grăbească lucrurile?

De cealaltă parte a străzii, Boris Pliuci urmărea lotul neliniştit. Observase un bărbat coborând dintr-o Ceaika neagră la câţiva metri de imobilul Evei. Bărbatul, în civil, intrase şi ieşise aproape imediat. Şi acum Eva se mişca grăbită prin salon. Boris înţelese că

ceva important se va petrece. Eva puse o geantă de voiaj pe sofa şi începu s-o umple. N-o văzuse niciodată aşa de nervoasă.

Boris o găsi pe Caterina în bucătărie.

— Trebuie să plec, spuse el. Se petrec lucruri stranii. Pregăteşte-mi, te rog, cafea şi biscuiţi.

— O.K., comisarci

— Îmi iau şi sacul de dormit.

— Vei sta ¿e veghe?

— Probabil. Iau şi scaunul rulant.

Din comoda din sufragerie îşi luă revolverul, îl încarcă şi îl puse la centură, sub haină. Omul care intrase la Eva era înalt, blond şi puternic. Era, oare, cel pe care îl văzuse prezicătoarea? Ea spusese: „înalt, blond şi slab.“ Dar putea să se înşele!

Câteva minute mai târziu, Caterina ieşea din imobil, 'âmpingând un scaun cu rplile, de handicapat, spre Lada break, parcată la capătul străzii. Ajungând la maşină, Boris

îi ceru să se oprească.

— Astăzi îţi vei asuma anumite riscuri.

Caterina îl privi, mirată.

— Ţine, îi spuse el, încredinlându-i un microemiţător. Cineva va veni s-o caute pe vecina ta. Nu ştiu când. Te ve'i apropia de maşina lui şi vei lipi acest obiect pe portbagaj. Acum, întoarcc-te acasă şi aşteaptă semnalul meu.

Pliuci î'i dădu *talkie-walkie*-ul japonez, pe care Caterina îl cumpărase cu două zile mai înainte.

La ora 22, Ceaika neagră, cu perdeaua lăsată, trecu prin faţa maşinii în care aştepta Boris şi-şi continuă drumul până la imobilul Evei. Pliuci o anunţă pe Caterina:

— A venit, du-te repede!

în acelaşi moment, disperat, Pliuci o văzu pe Eva ieşind din imobil şi intrând în maşina care demară imediat. Caterina nu avusese timp nici să traverseze strada! Boris demară la rândul lui, încetini în faţa Caterinci, îi strigă să se întoarcă acasă şi porni în urmărirea maşinii.

Drumul ducea în afara oraşului. Boris încerca să rărnână la o distanţă bună, pentru a nu fi reperat. În faţa lui, şoferul Ceaikăi conducea fără să se preocupe de codul rutier. Şi el trebui să treacă peste două stopuri ca să nu-l piardă.

Aţâţat de această cursă de urmărire, nu reuşea să-şi calmeze bătăile dezordonate ale inimii. Maşina rula din ce în ce'mai repede. În câteva minute fusese gata să provoace două accidente. Şoferul nu o luase spre *dacea* lui Karstov cum credea, ci în direcţia aeroportului Domodedovo, aflat în sud-eslul capitalei. Riscul de a fi reperat creştea pe măsură ce kilometrii se derulau. Deodată, Ceaika se opri în dreptul unui drum lateral. Pliuci nu avea de

ales... Probabil că fusese reperat. La doi kilometri de aeroport! înjură cu voce tare şi fu obligat să continue să ruleze drept înainte. Cu puţin noroc, îi va regăsi la aeroport.

Dar, privind în oglinda retrovizoare, îşi dădu seama că maşina dispăruse în noapte… Nebun de furie, învârti violent volanul şi întoarse. Nu mai era nimeni. Cu moartea în suflet, renunţă şi se întoarse la Caterina.

Eva se urcă în elicopterul militar care aştepta înir-un perimetru izolat al aeroportului Domodedovo, a cărui clădire sumbră era abia vizibila în noapte. Pilotul puse motoarele în mişcare şi decolă. Eva reperase Lada brcak la ieşirea din Moscova. Oprirea pe care o propusese nu era decât o verificare. Andrei Leonov, la sugestia ci, disimulase maşina pe o cărare împrejmuită de copaci. Două minute mai târziu, ’aşa cum prevăzuse, Lada rula încet în sens invers. Ascunsă după’un copac, Eva avusese timp să reţină doar primele patru cifre din cele şase ale numărului de înmatriculare. Le notase imediat pe dosul carnetului ei.

Elicopterul ateriză pe un câmp ce i se păru imens. Eva se îndreptă imediat către clădirea din apropiere, ce avea doar câteva camere luminate la parter. Zări ostaşi din trupele speciale păzind obiectivul, înarmaţi până-n dinţi. Purta uniforma ofiţerilor superiori ai KGB-ului, uniformă pe care Andrei i-o dăduse în maşină, aşa că, în întuneric, nimeni nu putea bănui că era vorba de-o femeie.

Piotr Karstov o aştepta înăuntru. Izbucni în râs la vederea ei şi o îmbrăţişă cu o putere neobişnuită.

— O să ’locuieşti aici câteva zife, îi spuse.

Eva vru să protesteze, dar o sirânse mai tare lângă el. Îi şopti la ureche:

— A început numărătoarea inversă…

— Trebuie să-ţi vorbesc, i-o tăie ea.

— Am doar zece minute… Trebuie să mă întorc la Moscova, revin mâinc sau poâmâine.

Eva dădu din cap.

— Trebuie să-ţi vorbesc imediat. Este foarte important.

Karstov acceptă să iasă împreună câteva minute. Merseră spre pădure, în spatele casei. La o distanţă destul

de mare, Piotr îi explică grijile lui.

— Am decis să trec la acţiune pe 7 octombrie. Până atunci, rămâi aici.

Eva îl opri:

— Gorşkov va afla. Am fost urmăriţi.

— Eşti'sigură?

— Da, ne-au pierdut urma, dar asta nu schimbă nimic.

— O Volgă a KGB-ului? Ca cea care...

— Nu, era o Lada.

Piolr se gândca la toate implicaţiile posibile.

— Şi cu trebuie să mă întorc la Moscova, îşi susţinu Eva punctul de vedere. Îi povesti apoi ce întâlnirc importantă trebuia să aibă a doua zi şi adăugă: Inutil să atragem bănuielile. Voi trăi în mod normal până în momentul în care vei acţiona! Găseşte doar un loc unde să ne putem vedea fără niciun risc.

— Ai dreptate. Voi aranja lotul chiar din seara asta. Acum pri- veşte-mă bine în ochi. Eşti sigură că mă iubeşti?

— Din tot sufletul.

— Eşti sigură că vrei să-mi dăruieşti acest copil?

— Da.

— Şi nu-mi ascunzi nimic în afacerea Moise?

Ea' răspunse fără să ezite:

— Ti-am spus lotul, de ce îmi pui din nou această întrebare?

— Pentru că inspectorul Pliuci a fost văzut cu Moise, apoi, pentru ultima dată, într-un restaurant în care te aflai şi tu.

Karstov îi destăinui toate detaliile cuprinse în dosarlil pe care i-l prezentaseră.;

— Este o poveste de nebuni! protestă ca. Îţi jur că ţi-am spus lot adevărul. Ţi-o jur pe copilul tău, pe care-'l port în'mine.

'Piolr se îmblânzi.

— Acum spune-mi ce vezi în visele tale.

— O să meargă. O simt.

Avu o senzaţie stranie. Simţi cum o cuprinde ameţeala, cum se înăbuşe, ca şi când mâini invizibile ar fi încercat s-o sugrume. Imagini stranii îi treceau prin minte, fără să înţeleagă ce i se în- lâmplă. Lui Karstov îi fu frică.

— Te simţi rău? Vino, să intrăm.

Piotr grăâti pasul, susţinând-o. Îndată ce ajunseră în cameră, vru s-o culce, dar ca îl strânse în braţe cu toate forţele.

— Piotr, murmură ea cu o voce înceată. La 7 no’iembrie. Nu acum!

. — Dar…

Ea îl scutură brutal.

— Nu acum, Piolr, ascultă-mă! 7 noiembrie e dala cea mai potrivită!

— Eşti sigură? întrebă Karstov, cu privirea neliniştită.

— Da! Am avut o viziune foarte puternică, foarte cişră. Nu este nicio îndoială. Văd vulturul noului drapel flulurând pe Kremlin. Da, asta e… îl văd, Piotr. Îl văd…

Eva se lăsă să cadă pevpat.

I

Karstov fu cât pe ce să se prăbuşească şi el, clar se ţinu bine. Îi dădu să bea ceva şi, când ea se calmă, *o* anunţă că p’leacă.

O jumătate de oră mai târziu, Eva se întorcea la elicopter şi decola la rândul ci.

împins atât de instinctul său, cât şi de ideea că nu poate accepta eşecul, Boris Pliuri, abia ajuns în fata imobilului în care locuia ¿a te rina, se întoarse la aeroportul bomodedovo. Oprit pe un drum de acces, cu toate luminile stinse, el recunoscu Ceaika neagră. Aceasta rula încet în direcţia pistei rezervată elicopterelor militare. Era ora 1 şi

30 diminea'ţa. Asistă la aterizare şi distinse din depărtare silueta Evei. Semnalul regulat al emiţătorului pe care reuşi să-l lipească pe portbagajul maşinii în timp ce şoferul se ducea' s-o întimpine se auzea normal.

Pe drumul de întoarcere, simţi marca satisfacţie de a o fi regăsit pe Eva în viaţă, chiar dacă uniforma de la KGB pe care ea o purta îl pusese oarecum în încurcătură...

Boris parcă la capătul străzii şi aşteptă ca luminile din apartamentul Evei să se stingă. O jumăta'te de oră mai târziu, apăru pe stradă, bălăbănindu-se ca un beţiv, şi intră, în sfârşit, la Caterina. În salon, îşi luă binoclul şi branşă captatorul de distanţă. Eva dormea. Se putea duce şi el' să se culce. N-o auzi intrând în cameră pe Caterina. Tresări când ca îl cuprinse cu ambele braţe. Lumina slabă a străzii, care intra pe fereastră, puneţi în evidenţă silueta corpului ei gol sub cămaşa de noapte. Tulburat, Pliuri nu putu face nicio mişcare. 'i

— Nu mai pot, comâsare, murmură ea.

Se ridică şi ea se lipi strâns de el. Boris simţi că i se taie respiraţia. O durere surdă urca în el. Îi puse mâinile pe umeri şi le lăsă să coboare încet de-a lungul spatelui. Acest moment, de care se ferise atâla vreme, venise. Simţi trupul Caterinci tremurând lângă el şi gura ei, caldă şi dulce, căutind-o pe a lui. Îmbătat de această sărutare, toată tensiunea acumulată de săptămâni se eliberă brusc şi nu mai rezistă când Caterina îl atrase spre dormitor.

5 octombrie

Erau toţi aici, participanţii încă în viata la operaţiunea legendară din 17 mai 1983. Karstov'ân persoană îi întâmpinâse. Toţi ocupau acum posturi mai mult sau mai puţin importante. Erau *2§* în total. Kaistov îi primi în *dacca* sa şi serbarea dură până în zori, cu cânicce şi râsetc. — înainte ca toţi să 'fie beţi, Piotr îi observase cu atenţie. Unii nu beneficiascră de promovarea pe care o meritau; îi luă' la

o parte şi ie promise să repare această nedreptate. Nu se schimbaseră mult: rămăseseră războinici exemplari, devotaţi singurului şef pe care-l cunoşteau, mareşalul, cum îl numeau.’ Mai târziu, Piotr îi ceru şefului de stat-major, mareşalul Igor Vasilicvici Ni- kolaev, să-i mute la Moscova, înainte de 20 octombrie, şi pe cei caic nu erau încă aici.

— Ce se va înlâmpla după 20?

— După 20, începe adevăratul tău destin. Am numeroase proiecte pentru tine. Dar păstrează secretul, Igor, adăugă el grav, sirângându-l la piept.

în timpul acestei nopţi de revedere, Piotr reuşi să repete aproape aceeaşi frază fiecăruia dintre invitaţii săi, fără ca vreunul să-şi dea seama de acest lucru.

Se despărţiră după un ultim toast, prin care toţi îi jurară credinţă şi recunoştinţă. Karstov adormi legănat de imagini grandioase.

Washington, 8 octombrie

t

Robert Nelson îi făcu semn vizitatorului său să se aşeze. Turnă whisky în două pahare şi se apropie de el, întinzându-i unul dintre pahare.

— Iată-l, spuse, arătându-i un plic mare, aşezai la vedere pe masă.

Omul puse jos paharul şi luă plicul. Conţinea câteva fotografii şi câteva notiţe. Le examină’ân linişte şi strecură totul în buzunarul interior al vestei. Bău o înghiţitură ele whisky şi întrebă:

— Când?

— La 8 noiembrie. Nu înainte. Atenţie, este un agent feroce.

— Agentjdublu?

— Da, şi protejat de KGB! Această misiune are cea mai mare importantă. Priveşte securitatea ţării noastre. Pentru asta v-am a- les. Veţi începe sa vă pregătiţi îndată ce veţi

ieşi din această încăpere. Nimeni, nici chiar eu, nu vă poate da un contraordin, e clar? întrebări?

Omul îşi încrucişa picioarele. Cula pantalonului lui bleu era impecabilă' ca firul unei lame. Impasibil, scoase fotografiile şi le examină încă o dală.

— Nu, răspunse el în sfârşit.

Le puse la loc, îşi bău paharul şi se ridică.

La uşă, se întoarse. Nelson avu sentimentul că ar vrea să spună ceva.

— Da? făcu Nelson.

Dar blondul se întoarse dirr nou, ieşi pe uşă şi o închise în urma lui.

Moscova, 20 octombrie

Revenită la ca acasă, la 1 octombrie, ora 2 dimineaţa, Eva plânsese în tăcere. Era încă tulburată: viziunea de care îi vorbise lui Piolr era autentică. Simţise deodată o durere atroce traversându-i craniul şi-l văzuse, într-adevăr, pe Piotr reuşind la 7 noiembrie. Era posibil să fi dobândil dintr-odată calităţi cu care se prefăcea de câteva luni că este înzestrată? Această 'idee i se părea de nesu- porlat. Nu doica să devină un clement incontrolabil al jocului pe care, în teorie, trebuia să-l dirijeze singură...

A doua zi făcu o descoperire care o îngheţă de spaimă: vrând să reîncarce bricheta cu gaz, găsi din întâmplare, în interiorul capacului, un microreceplor cât un mini-purice. Nelson, fără îndoială. Deci, avea înregistrarea ultimei sale conversaţii cu Piotr. Un lucru, totuşi, îi scăpa. Cum se face că gadgetul pe care Nelson i-l dăduse cu ocazia ultimei lor întâlniri, un detector camuflat în ţocul pantofului, nu semnalase microfonul disimulat în brichetă? îşi aduse aminte că îşi pusese bricheta şi pachetul de ţigări pe masa aflată în mijlocul camerei în care discutaseră la Zoute. Nelson făcuse schimbul când ea se dusese la fereastră? Totul era posibil şi asta explica lotul... Mai târziu, pleeând de

acasă, zări Lada care o urmărise pe drumul spre aeroport parcată la capătul străzii. Compară numărul cu cel pe care-l scrisese pe dosul agendei. Primele patru cifre erau indentice. Se opri brusc: crezuse până atunci că această maşină era a vecinei din faţă, care însoţea de obicei un handicapat. Dar, atunci, ce căuta maşina în spatele ei pe drum? Evei nu-i venea să creadă. Erau oamenii' lui Nelson? Sau ICGB-ul? Şi dacă... îşi îndepărtă din gând numele lui Boris Pliuci.

Chiar în aceeaşi seară, întorcându-se la miezul nopţii, după un dineu plicticos, la care fusese însoţită de noul director al agenţiei, care-şi permisese să-i facă o curte'indiscretă, observase că maşina nu mai era la colţul străzii. Nu o regăsi decât după două zile, 're-

vopsită în albastru, dar cu acelaşi număr. CIA sau KGB-ul n-ar fi făcut o greşeală aşa de grosolană. Se hotărî să verifice.

La 4 octombrie, lâ ora 8 dimineaţa, comandă un taxi prin telefon.. Două minute mai târziu, femeia'din faţă ieşi cu handicapatul ci. Îl recunoscu pe Boris Pliuci, în ciuda deghizării. Boris era aici, la 10 metri de ea!

Andrei o găsi seara, aşezată pe un scaun, cu faţa palidă. Încercă de mai multe ori s-o facă să-şi revină. În zadar.' După ce vorbi la telefon cu Karstov, o transportă la clinică a doua zi, la ora 7 dimineaţa, cu o ambulanţă specială. Pliuci observa zăpăcit scena de la fereastră.

Buchetul de flori pe care i-l trimisese, ieri, prinir-un comisionar, fără să spună din partea cui venea, o tulburase mult: buchetul număra 13 trandafiri roşii, ca şi acela pe care ea îl lăsase în ziua „morţii" lui. Erau deci chit.

Eva ieşi la 13 octombrie din clinică, după o cură de somn prescrisă de medicul-. Şcf care o consultase cu toată atenţia. A doua zi, Andrei veni dimineaţa devreme s-o

conducă într-o’vilă situată aproape de parcul Academici, pe drumul spre aeroportul internaţional Şeremelievo.

De vreo trei zile, Pliuci remarcase un străin de lip nordic, care dădea târcoale imobilului Evei. Silueta lui corespundea descrierii făcute de prezicătoare. Îl văzuse chiar o dală intrând în apartamentul Evei şi-l auzise înjurând în engleză… Boris încă nu ştia ce se va petrece la 7 noiembrie, dar, ca s-o regăsească pe Eva Dumoulin, n-avea decât să-l urmărească pe necunoscut.

Omul îşi lua mii de precauţiuni. Dar Boris avea un mare avantaj asupra ’lui. Îl cunoştea.

30 octombrie

ZIL-ul negru se opri în spaţiul rezervat membrilor Biroului Politic. Piotr Karstov coborî din maşină şi urcă scările.

Gorşkov nu-i mai vorbise despre Eva. Afacerea botezului, în schimb, continua să constituie subiectul principal al presei internaţionale şi zvonurile se răspândeau în toată ţara, cu toate dezminţirile formale. Vaticanul prefera să păstreze o tăcere prudentă.

Pentru a evita ca situaţia să se complice şi mai mult, Karstov, se mai întâlnise încă o dală cu Nadia Şaronski. Fostul purtător de cuvânl al „verii Moscovite“ îi promisese să păstreze secretul asupra pretinsei lui origini iudaice şi-şi ţinuse cuvântul până acum.

Karstov intră în biroul lui Gorşkov şi înţelese, după creionul pe care acesta îl rupsese, că fusese convocat de şeful statului şi nu de prieten. „Semn rău“, îşi spuse Karstov.

— Piotr, le înşeli asupra KGB-ului.

— În ce sens?

— Mi-e teamă că în toate sensurile. Ai făcut rău că ai suprimat direcţia a treia, fără să mă consulţi. Am dat, de altfel, instrucţiuni să se menţină supravegherea armatei.

— Dar mi-aţi încredinţat sarcina să împac armata cu KGB-

uL După exemplul românesc, toate ţările Pactului au făcut acelaşi lucru. Este o pierdere de energic considerabilă.

— Tot sistemul necesită o pierdere de energic! Dar el ţine tocmai graţie acestui lucru din octombrie 1917. Sistemul nostru se bazează pe trei piloni: armata, partidul şi KGB-ul. Dacă unul dintre aceştia slăbeşte, cum este acum cazul partidului, nu este grav. Ceilalţi doi piloni sunt capabili să-l susţină. Dar dacă unul din cei trei se prăbuşeşte, întregul sistem se prăbuşeşte la rândul lui. O ştii bine, nu? Exemplele ţărilor frăţeşti au dovedit-o în mod tragic. Partidul, fie că este socialist sau social-democrat, nu trebuie

să dispară înainte de a se construi structurile democratice solide. Or, noi sântern încă departe de a fi ajuns în această situaţie.

— Înţeleg, admise Karstov, sperând că-l va linişti.

— Nu, nu înţelegi nimic! Acţionezi ca un manager american, care mizează pe’eficacitate. E stupid! Asta nu c valabil decât pentru economie şi industrie, după cum ne-au învăţat occidentalii! Aşteptând instaurarea reală a democraţiei, cei trei piloni trebuie să’rămână intacţi. Armata trebuie să se simtă supravegheată. Partidul, deşi i-am schimbat eticheta, trebuie să fie sigur de credinţa şi de loialitatea ei! Altfel, cei pe care îi vorn trimite să restabilească ordinea în republicile noastre sau la aşa-zişii noştri aliaţi vor fi de slânga. Nu ne putem permite acest lux imbecil!

— Voi pune imediat lucrurile în ordine, îi răspunse cu o voce calmă.

— Dar asta nu este lot. Germania de Est... Situaţia se complică, se înveninează. În ultimul tău raport confirmi că ei vor părăsi Pactul. Vreau, deci, un plan pentru restabilirea situaţiei în două săptămâni. Un plan complet, cu o

intervenţie aşa de rapidă încât prietenii noştri să nu poată replica. Nu mi-î vei arăta decât mie. Apoi, vorn vedea ce va decide şi Biroul Politic.

— Am pregătit deja unul, spuse Karstov. Socoteam să vi-l prezint pe 5 sau 6 noiembrie.

— Poţi să mi-l expui acum, în linii mari?

— Trebuie să intervenim înaintea alegerilor, fără îndoială. Spre deosebire de situaţia din Polonia, economia germană funcţionează foarte bine, fiind ’inundată de capitaluri vest-germane. Prăvăliile sunt pline, oamenilor nu le lipseşte nimic. În Polonia, intervenisem într-o ţară aflată în plină derută’economică. Faptul c-am dus pâine în camioanele noastre ne-a uşurat acţiunile. În Germania, vorn intra în ţara unor aliaţi aliaţi în plină criză politică. Soldaţii noştri nu vor avea deci pretextul foamei. Trebuie să „organizăm“ o tentativă de luare a puterii de către un anumit grup, susţinut oficial de Germania de Vest. Dispun de oamenii care-mi sunt necesari. Vorn crea astfel un climat de tensiune internaţională, ceea ce ne va permite să justificăm manevrele de la frontiere şi să menţinem îndoiala asupra intenţiilor noastre. Vorn putea să-i înlocuim atunci uşor pe membrii statului-major al armatei est-germane cu oameni’care ne sunt apropiaţi. Am întocmit deja o listă. Totul va începe prin a pune o bombă în maşina şefului statului de către un autentic spion al Germaniei de Vest. Va fi arestat şi va mărturisi chiar în aceeaşi zi. I-am promis chiar eu acestui agent suma de zece milioane de’ dolari. Dar, pentru acest preţ, Germania de Vest va fi acuzată de ansamblul comunităţii internaţionale. O criză

gravă se va instaura în această ţară. Vorn putea, fără risc, să reluăm astfel controlul asupra Germaniei de Est.

Gorşkov îl ascultase pe Karstov fără să-l întrerupă. Faţa îi strălucea de bucurie.

— Eşti un geniu, Piotr. Şi adăugă: Ştiu că Germania de Est va fi, în ce'le din urmă, pierdută. Dar este' singura carte ce ne rămâne şi trebuie să o vindem foarte scump!

Se aşeză în faţa ferestrei. Urmă o tăcere lungă. Karstov avea mâinile umede. Gorşkov se întoarse, în slărşit, spre el.

— Ai rezolvat problema la personală?

Mareşalul scoase un plic din buzunar şi i-l întinse. Gorşkov îl deschise în tăcere. Certificatul medical confirma că o anume Eva Dumoulin, de naţionalitate franceză, ziaristă de profesie, făcuse un avort pe 15 octombrie, la policlinica din strada Dobrî- ninski nr. 3.

— Sper că nu este un fals? exclamă Gorşkov, râzând.

— A părăsit teritoriul sovietic la 15 octombrie. Această afacere este clasată, răspunse Karstov, cu o voce înceată.

— Îmi pare, sincer, rău. Dar, într. —o zi, îmi vei mulţumi.

2 noiembrie

Boris Pliuci nu se mai îndoia: Eva Dumoulin era într-adevăr plecată din Moscova, oficial... La agenţie i se răspunsese Caterinci că domnişoara Dumoulin fusese muta'tă la sediul central de la Bruxelles şi chiar el constatase că apartamentul din strada Celiov era deja ocupat de altcineva. Ministerul Afacerilor Externe confirmase reîntoarcerea ci la Bruxelles.

Cu toată legătura lui cu Calerina, resimţea teribil lipsa soţiei. Dar prefera să nu se întoarcă acasă, ălăla timp câl ucigaşii erau încă pe urmele lui. Străinul de tip nordic pierduse vizibil urma Evci. Dar era încă aici, ameninţător. Pentru Boris era clar că individul avea misiunea s-o lichideze...

Graţie micului emiţător fixat pe Ceaika la aeroport, reuşi în cele din urmă să localizeze adresa unde se ascundea Eva. Aşteptase căleva zile până când, într-o dimineaţă, şoferul venise să ia câleva lucruri din imobilul din faţă. Boris nu făcu altceva decât să-l urmărească de la distanţă. Noul

domiciliu al Evei era situat la doi kilometri vest de aeroportul internaţional Şeremetievo. Casa, de la începutul secolului, nu era aparent păzită. Dar Pliuci îşi dădu seama că şoferul n-o părăsea pe Eva niciun pas. Aşteptă noaptea pentru a se apropia cât mai mult posibil de casă şi se ascunse în interiorul unei magazii din fundul curţii. De aici putea observa ferestrele salonului şi ale bucătăriei. Îşi scoase captatorul şi-l orientă spre salon. Nu-i parvenea niciun zgomot. Rămase, îotuşi, în această poziţie, cu răbdarea pescarului. Deodată, către miezul nopţii, auzi vocea Evei. Cuvintele ei păreau de neînţeles:

„Te revăd, Dahlia, mă urmăreşti de la început, te-am recunoscut. Ce vrei tu de la mine, Dahlia? Vrei copilul, ştiu, îl vrei… Dar nu-l vei avea, Dahlia… Eu ştiu că lu-l iubeşti, tu… dar copilul nu trebuie să se nască. Trebuie' s-o ştii, n-am de ales, nu poţi să mă înţelegi… şi eu nu pot să-ţi explic, nu acum… Ştiu, de asemenea, că tu i-ai salvat viaţa lui Pliuci, vezi, ştiu totul. Mă spionezi, dar şi eu…“

Brusc, izbucni în plâns. Boris Pliuci, tulburat, auzi un zgomot de apă care curge, apoi se instală din nou liniştea… înir-un târziu, se întoarse la Moscova. Acolo, toată noaptea reascultă banda, prea concentrat asupra semnificaţiei frazelor pentru a mai avea timp să remarce avansurile Caterinci.

6 noiembrie

Karslov bău o înghiţitură de cafea. Era rece şi amară. Peste 3 ore trebuia să se ducă la Kremlin să participe îa o reuniune extraordinară a Biroului Politic, convocată la cererea lui. Urma să prezinte un plan pentru rezolvarea definitivă a problemei Germaniei de Est. În ajun, îi prezentase lui Gorşkov două planuri. Primul, acela a cărui aplicare o preconiza, îl incită pe patron. Al doilea, mai

moderat, fusese pregătit într-o formă acceptabilă pentru Biroul Politic. De la 1 noiembrie, îl văzuse pe Gorşkov de vreo zece ori, în cel mai mare secret, pentru a pune la punct toate aspectele militare, diplomatice şi politice ale operaţiunii.

în acest timp, pregătirile pentru comemorarea Revoluţiei din Octombrie se terminau în mare grabă. Ca şi când ar fi fost ultima. Totul era pregătit pentru cea mai mare defilare care se ţinuse vreodată. Conform sfaturilor mareşalului Karstov, Preşedintele acceptase să-şi manifeste clar autoritatea în faţa polonezilor, a germanilor şi â întregii Europe. Piaţa Roşie era interzisă publicului de la 2 noiembrie şi zvonurile despre un discurs de cea mai mare importanţă ce va fi'pronunţat de Gorşkov se răspândea în capitală. Trebuia să-l pronunţe- de la înălţimea tribunei oficiale, deasupra mausoleului lui Lenin, în ziua de 7 noiembrie, la ora 12, înconjurat de toţi membrii Biroului Politic şi în faţa celei mai puternice armate din lume.

Aşleptând evenimentul, chiar bălrânii spuneau că nu-şi aduc aminte să fi văzul atâtea tancuri, blindate, elicoptere şi trupe pe străzile oraşului lor. La prânz, în acea zi, radioul îi sfătui pe moscoviţi să se'ântoarcă devreme acasă. Cuvinte ca „furt“ şi „criminalitate“ lăsau să se înţeleagă că era mai bine să priveşti defilarea la televizor. În zilele de 3 şi 4 noiembrie, miliţia curăţase cartierele periculoase ale capitalei şi o atmosferă de frică cuprinsese puţin câte puţin oraşul. Cei mai grijulii se precipitaseră în prăvălii 'ca să se aprovizioneze cu alimente, gândindu-se la eventualitatea unor tulburări.

Biroul Politic trebuia să se întrunească seara, la ora 18, eu două ore înaintea recepţiei oficiale pe care Preşedintele o oferea corpului diplomatic în sala Sf. Ghcorghe.

Karslov privi cadranul ceasului: 15 şi 30. Nu închisese

ochii toată noaptea. Generalul Basov, tot aşa de palid ca şi el, intră fără să bată. Cu mâna, îi făcu semn că totul mergea bine şi ieşi imediat. În ajun, Karslov găsise timp s-o revadă pe Eva pentru prima dată după o lună. Inconjurându-se de toate precauţiunile imaginabile, se dusese la ca la 1 dimineaţa, fericit s-o regăsească aşa cum o dorea, calmă şi încrezătoare, p'ântccele se mărise şi îşi lipise obrazul de el.

— Chiar dacă aş vrea, nu mai pot da înapoi, murmură el, ca şi când i-ar fi vorbit copilului.

— Vei reuşi, îi răspunse ca simplu.

Făcuseră dragoste în tăcere. Plecă peste două ore.

Boris părea a fi într-o stare de şoc. Îl văzuse pe Karslov venind în ajun şi branşase imediat microreceptorul. Calitatea sunetului era infectă. Dar putuse să distingă totuşi câteva cuvinte: „să dau înapoi... să reuşesc"... întors acasă după plecarea lui Piolr, adormise fără să vrea în fotoliul din salon, unde avu un vis ciudat. Revăzu toată scena defilării militare din 6 octombrie 1981... din Egipt. Ceremonia se soldase cu asasinarea preşedintelui Anwar Sadal, în tribuna prezidenţială! Se trezi transpirat, la ora 5 dimineaţa, ameţit şi tremurând. Nu văzuse aceste imagini decât o dală, la televizor. Dar, în visul lui, imaginile aveau o precizie puţin obişnuită, mai ales una, pe care era sigur că televiziunea nu o arătase: faţa preşedintelui egiptean mort! Aşezai în fotoliu, mii de întrebări fără răspuns, născute din acele imagini misterioase, i se în- vârteau în dezordine prin cap. Toată ziua rămase copleşit de nelinişte, fără să mănânce, fără să vorbească. Era ora 16 când înţelese că visul reprezenta, de fapt, un posibil răspuns la toate întrebările lui.

Dar cum să-i avertizezi pe cei responsabili? L-ar lua drept nebun. Era exact ora 17, când Boris Pliuci se hotărî să cheme Kremlinul. Aşteptarea îl irita. După cel de-al treisprezecelea apel, o voce obosită se făcu auzită:

— Kremlinul, vă ascult.

— Inspectorul Boris Pliuci, de la Comisariatul 1 Mai: Doresc să vorbesc cu Preşedintele Mihail Gorşkov. Este urgent, foarte urgent.

— Aţi spus Pliuci, faimosul inspector?

— În persoană! Vă rog, grăbiţi-vă, este foarte important! Fiecare minut contează.

— Dar am citit în ziar că…

— O să vă explic asta altădată. Nu pierdeţi timpul, este preţios.

— Sper că nu este o farsă? Sunt atâţia nebuni care. Telefonează, ştiţi doar…

’Boris urlă din toate puterile, ameninţând-o pe centralistă cu toate calamităţile lumii.

— Vă fac imediat legătura cu preşedinţia…

Mihail Gorşkov ieşi din biroul său şi se îndreptă cu pas grăbii către sala de şedinţe aflată la subsolul aripii drepte a Kremlinului. Secretara sa particulară, o blondă cu ochi căprui, alergă după el, ţinându-şi rochia cu ambele mâini. Dar, la câţiva metri de Preşedinte, că’nd să-l ajungă, se împiedică, îşi scrânli glezna şi căzu la pământ. Gorşkov se întoarse surprins. Adjutantul încercă să o pună pe picioare, în timp ce Preşedintele se îndrepta spre ea. Cu faţa schimonosită de durere, secretara reuşi să-i spună:

’ – Seuzaţi-mă, domnule Preşedinte… dar âm primit un apel pentru Dvs. Este urgent… inspectorul Boris Pliuci doreşte să vă vorbească…

— Dar Tania, inspectorul a murit.

— Tocmai, ’ el pretinde că nu… EL.

Gorşkov o privi, perplex.

— Spune că este extrem de urgent, insistă tânăra.

— Bine, îngrijeşte-te. Sper că nu este prea grav şi spune-i acestei fantome că îl voi chema peste o oră.

Se întoarse şi, trei minute mai târziu, intră în sala de şedinţe. Cei 12 membri ai Biroului Politic erau deja acolo. Strânse mâna fiecăruia dintre ci şi se instală la locul lui, în capul mesei. Abia aşezat, declară, surâzând:

— Tovarăşi, inspectorul Boris Pliuci este, se pare, în viaţă. A vorbit la telefon, chiar acum câteva minute, cu secretara mea, care, de emoţie, s-a şi împiedicat când a alergat să-mi dea vestea…

— Este vorba, mai mult ca sigur, de un dezechilibrat, domnule Preşedinte. Avem destui în acest moment, spuse Voronţov, cu cinismul lui obişnuit.

— Să trecem, mai bine, la lucruri serioase. Sânlem cu toţii aici la cererea ministrului apărării şi director al KGB-ului, tovarăşul Karsiov.'Bănuiesc că aţi avut timp să studiaţi raportul care v-a fost remis în această după-amiază.

îşi privi ostentativ ceasul, arătându-le în acest fel că reuniunea nu trebuie să dureze prea mult.

— Arc cineva observaţii sau sugestii de făcut? întrebă, cercctându-i pe toţi cu privirea. Ochii lui îi întâlniră pe cei ai ministrului economiei şi perestroicii. Haideţi, adăugă el. Am sentimentul că ceva nu vă dă pace, spuse ironic.

Karslov, aşezat la dreapta Preşedintelui, părea o stană de piatră. Totuşi, telefonul lui Pliuci îi înzecise neliniştea. Simţi cum i se întoarce stomacul pe dos când ministrul economici se simţi dator să ia cuvântul, făcând un bilanţ al situaţiei din domeniul- de care răspundea.

Gorşkov i-o tăie, însă, imediat.

— Sânlem aici pentru a discuta raportul pe care îl aveii în fata ochilor!

— Totul se leagă. Am deturnat 70% din ajutorul occidental destina^ Poloniei. Graţie acestor bani am putut…

în acel moment' uşa se deschise brusc. Doi generali şi

şase soldaţi în ţinută de luptă intrară în sală, înarmaţi cu automate Kalaşnikov cu amortizoare, şi închiseră uşa după ei.

— ’Ce înseamnă asta? urlă Gorşkov.

Unul dintre generali întâlni privirea lui Karslov. Acesta îi făcu un semn afirmativ din cap.

Maşina lui Boris Pliuci rula cu toată viteza în direcţia Kremlinului. Ceasul lui indica 18 şi 33. Văzând că nu este chemat de Preşedinte, aşa cum i se promisese, ceru să vorbească cu soţia acestuia. Trimis însă de la un serviciu la altul, de fiecare dată trebui să-i convingă pe interlocutorii săi că era inspectorul Boris Pliuci. În zadar. O chemă pentru a treia oară pe secretara lui Gorşkov, care îi reconfirmă că Preşedintele îi promisese că-l va chema imediat după şedinţa Biroului Politic.

— Feiroul Politic, acum?

— Este vorba de o reuniune extraordinară.

Boris închisese brusc şi alergase spre maşină. Dar toate străzile care duceau la Piaţa Roşie erau închise. Şi niciun baraj al miliţiei, dublat cu armată, nu-l lăsă să treacă, cu toate rugăminţile lui. Nimeni nu-l recunoştea şi înţelese atunci cât de mult se schimbase fizic. Făcu stânga-mprejur, cu moartea în suflet.

— Am fost căutat? o întrebă el pe Caterina, de îndată ce intră.

— Nu, spuse ea, neliniştită, văzându-l cu sufletul la gură.

Livid, rămase în picioare în faţa telefonului. La ora 20 şi 4

minute înţelese că destinul fusese mai grăbit decât el, Se hotărî să vadă ce mai este cu Eva.

Eva avu senzaţia că leşină atunci când auzi soneria telefonului. Era exact ora 20 şi 8 minute. Ridică receptorul cu o mină tremurândă.

— Sunt eu. Eşti liberă. Totul merge bine.

Vocea lui Piotr era calmă; începu să plângă. Andrei, care era în bucătărie, alergă spre ea. Ea îl strânse în braţe cu toate puterile.

— S-a terminat, Andrei, putem pleca! exclamă ca.

Telefonul sună din nou. Eva tresări.

— Tot cu sunt. Pliuri n-a murit... Vroia să-i vorbească de urgenţă Preşedintelui. Nu părăsi casa şi rămâi cu Andrei.

închise telefonul.

Eva simţi deodată că o cuprinde o mânie feroce: „Fiu de căţea“, murmură că printre dinţi. Se întoarse spre Andrei.

— Mă duci acasă. Plecăm imediat.

— Sunteţi sigură? Mareşalul mi-a spus să nu părăsim acest loc.

— E bine, tocmai i-am’vorbit. Hai, să nu pierdem vremea, îşi luă geanta de voiaj, îşi băgă în ea câteva lucruri. Se simţea deodată fericită, salvată. În maşină, îi ceru lui Andrei s-o conducă mai întâi la aeroport ca să cumpere nişte ziare.

Zece minute mai lărziu, la ora 20 şi 40 minute, Ccaika se oprea la intrarea principală. Andrei vru s-o însoţească, dar Eva îi ordonă să rătnână.

— Un minut doar.

Se îndreptă alergând către cabinele telefonice internaţionale.

Washington, om 13 şi 42

Roberl Nelson ridică receptorul la primul apel.

— Alo, tată? sunt cu. Totul merge bine. Am reuşit la examenul de rusă. 20 din 20. Poţi să-i spui unchiului Claude. Trebuie să închid, nu mai am bani. Nu uita să-mi trimiţi un mandat.

închise telefonul.

Nelson rămase cu receptorul în mână: nu era dialogul prevăzut, dar înţelesese. Cu Eva totul era imprevizibil. Formă un număr de la Tel-Aviv. Vocea gravă a patronului Mossad-ului îi răsună în urechi.

r Este bine, bătrâne, eleva ta a reuşit!

închise, se ridică şi ieşi fără să mai’piardă un minut. Şoferul îl aştepta afară.

— La Casa Albă! îi ordonă, cu un surâs pe buze.

Eva se urcă în maşină, cu câteva ziare în mână. — Acum putem’să mergem, Andrei. Acasă!

în timp ce Ccaika demara, ea se prăbuşi pe canapea. Nu-i venea să creadă că toiul se terminase. Reuşise! Nebună de fericire şi incapabilă să gândească, amână pentru mai lărziu întrebările inevitabile pe care le suscita succesul operaţiei. Karstov de o parte şi… Pliuci de alta. Fără incidente, la ora 21 şi 12 maşina parca în faţa imobilului. Dădu la o parte perdeaua ce acoperea geamul maşinii şi aruncă o privire către fereastra lui Boris. Salonul nu era luminat. Coborî şi intră în imobil, cu Andrei pe urmele ci.

Casa Albă, 6 noiembrie, ora 14

— Domnule Preşedinte, o lovitură de stat militară s-a produs la Moscova, anunţă Nelson cu o voce puternică, imediat ce intră în biroul oval.

— Ce! Ce spui acolo?

Nelson se aşează în faţa Preşedintelui, încă emoţionat. Cu o voce aparent calmă, începu să-i povestească cum se’ desfăşurase operaţiunea, lerindu-se să menţioneze rolul serviciilor lui.’ Abia terminase, că Preşedintele îl bombardă cu întrebări:

— Şi Gbrşkov?’

— În paradis!

Preşedintele îşi încruntă sprâncenele.

— Când ai aflat asta?

— Dc-abia de o oră… Numărul doi al Mossad-ului a venit special să mă informeze…

— De ce Mossad-ul a acţionat singur? N-are destule probleme în Orientul Mijlociu? Apoi, nu văd interesul…

— Este evident, domnule Preşedinte. Mossad-ul speră că Piolr Karstov va expulza ***mânu militari*** toţi evreii din URSS în Israel. 300.000 au plecai deja. Dar au mai rămas încă peste două milioane de evrei sovietici şi majoritatea nu vor să părăsească ţara. Israelul are nevoie de sânge nou, mai ales de când că acceptat un stal palestinian pe teritoriile sale, sub presiunea internaţională.

— Şi interesul nostru?

— Şi acesta este evident, domnule Preşedinte. Marxismul a murit. Vorn asista în curând la renaşterea Rusiei. O Rusie liberă, capitalistă, dar fără vlagă, subdezvoltată, fără influenţă. O putere de rangul doi, în ciuda formidabilului său arsenal nuclear. O vorn putea face aliata noastră cea mai bună.

Preşedintele îl întrerupse cu un gest:

— Dar toate astea erau pe calc să se realizeze cu prietenul meu Mihail Gorşkov la conducere, Dumnezeule!

— Nu tocmai, domnule Preşedinte. Riscul ca staliniştii, ajutaţi de naţionalişti, să repună mina pe putere era mare, permanent, iminent. Numai armata poate să pună capăt acestei diabolice ideologii. Ceea ce se şi întâmplâ.

Făcu o mică pauză şi reluă pe acelaşi ton:

— În afară de asta, trupele noastre vor li repatriate într-o lună. Nu vorn mai avea nicio influenţă în Etiropa. Avem, deci, tot interesul să ne aliem cu Rusia, s-o'facem dependentă de noi. Avem mijloacele. Va fi o contragreutate faţă de CEE şi Germania reu- nificată, care vor duce un război economic /ără milă contra noastră.

— Ce fel de om este Karstov?

— După Mossad, un tip bine. Va spune ce are de spus mâine, de la tribună, şi vor fi, desigur, surprize.

— Ce-o să anunţe?

— Octombrie II.' O a doua revoluţie. De dala aceasta,

binevenită.

Kremlin, ora 20 şi 30

Karstov pătrunse în sala Sf. Gheorghe. Tot corpul diplomatic era acolo. Cu o oarecare rigiditate, se apropie de microfon şi ceru linişte.

— Preşedintele Gorşkov se simte rău. Vă roagă să-l scuzaţi. Medicii cred pă mâine va'fi restabilit. Toţi membrii Biroului Politic sunt la căpălâiul lui. Vă propun să mai rămâneţi aici, în eventualitatea că va putea veni, totuşi, alături de dvs. Vă mulţumesc.

Se întoarse şi ieşi. Imediat, şoaptele cuprinserâ sala'.

Când Boris Pliuci reveni la Caterina, la ora 22, avu surpriza să descopere doi oameni în ţinută de luptă şi cu arma la umăr aşezaţi în faţa intrării imobilului în Care locuia Eva. Parcă Lada câţivâ metri'mai jos şi ridică ochii spre ferestrele luminate ale franţuzoaicei. Îşi făcea reproşuri. În loc să fi făcut toţi aceşti kilometri degeaba', ar fi trebuit mai bine să rămâjlă la postul să'u de observaţie, de unde ar fi putut s-o vadă intrând. Nu era nicio îndoială'că soldaţii îi asigurau protecţia. Dar prezenţa ci neaşteptată dovedea că „evenimentul" se petrecuse. Disperat, urcă lâ Caterina şi se prăbuşi în fotoliul din salon. Eşuase şi nici nu ştia în ce consta eşecul!..

7 ***noiembrie***

Era ora 10 fix când zece oameni în uniformă îşi făcură apariţia în tribuna oficială. Defilarea militară începu îndată, într-un vacarm de infern.

Camerele de luat vederi ale televiziunilor din lumea întreagă începuseră să transmită, dar primele comentarii vădeau confuzia totală în care se aflau reprezentanţii presei internaţionale. Agenţia de Presă Europeană era şi ea prezentă; tânărul John întoarse camera înzestrată cu un puternic teleobiectiv către oamenii care stăteau ţepeni în tribună, în timp ce o voce din *off* spuse:

— ¿¡înteţi pe cale să asistaţi în direct la o a doua revoluţie, la un al doilea octombrie, un Octombrie II. Militarii pe care îi vedeţi în tribună formează echipa de conducere a noului stat. Acest 7 noiembrie 1994 este o dată istorică. Ea semnifică nici mai mult nici mai puţin decât moartea definitivă a întregii ideologii comuniste.

Fata Evei Dumoulin apăru în câmpul camerei. Radia.

— *T*>a, este vorba de un al doilea octombrie şi de dispariţia partidului comunist. Noul Preşedinte, mareşalul Pi'otr Karstov, va pronunţa în curând un discurs în care va anunţa el însuşi, oficial, noua eră. După informaţiile noastre, va fi vorba de testamentul lui Mihail Gorşkov, mort în această noapte în urma unei crize cardiace.

La patru metri de ea, corespondentul de la CBS News se opri brusc şi începu să se bâlbâie:

— Scuzaţi-mă, dragi concetăţeni. Am aflat în acest moment…

O privi pe Eva Dumoulin.

— Ce? Ce spui, Eva? Eşti sigură de ce afirmi?

Eva nu răspunse. Continua, concentrată asupra comentariului propriu.

Zvonul circulă cu viteza luminii. Confraţii Evei, înnebuniţi, încercau să prindă informaţia şi, într-o panică'de nedescris, începură să repete în microfoane:'

„Gorşkov a murit. Se parc că a murit de o criză cardiacă în noaptea asta… Acest lucru rămâne să fie confirmat, dar, după informaţiile noastre… Nu, nu este în tribună, nu figurează printre oficiali…"

Niciodată, de la moartea preşedintelui John Kennedy, lumea nu asistase la o asemenea confuzie în rândurilc ziariştilor.

Eva era asaltată de confraţii ci, care voiau să ştie d'e unde avea aceste informaţii; unii ajunseră chiar să o

ameninţe... Zarva crescu până în momentul când Piotr Karstov se apropie de microfon: atunci, o tăcere de plumb se lăsă peste Piaţa Roşie.

Eva îşi lipi ochiul de cameră, ca să-l vadă pe Karstov de aproape. Mareşalul avea ochii încercănaţi. Faţa îi era brăzdată şi ridurile erau mai vizibile decâl de obicei. Dar, de departe, silueta lui, cu fizicul de aventurier, figura lui frumoasă şi faimoasa lui meşă rebelă păreau a fi aceleaşi dintotdeauna. Îşi aranjă uniforma şi îşi drese glasul. Peste câteva secunde va ţine un discurs de însemnătate istorică. Momentul era solemn, dar lui Karstov nu-i era frică. Cunoştea textul pe dinafară. De săplămâni îl lot citea, fără a crede însă prea mult în el.

La ora 6 dimineaţa, făcuse un ultim bilanţ al situaţiei cu generalii săi. Operaţiunea fusese condusă cu măiestrie, cu o uşurinţă deconcertantă. Toţi membrii Biroului Politic şi ai Comitetului Central erau deja împrăştiaţi în cele patru colţuri ale ţării, la loc sigur şi sub pază bună. Reprezentanţii corpului diplomatic aşteptaseră'ân zadar apariţia lui Gorşkov şi părăsiseră sala Sf. Gheorghe către miezul nopţii.'

— Dragi compatrioţi, începu Karstov. Scumpul şi preaiubitul nostru preşedinte a murit azi dimineaţă, la ora 3 şi 47, de o criză cardiacă. Conform ultimelor lui dorinţe şi a testamentului său, declar solemn sfârsitul comunismului în ţâra noastră.

Făcu o pauză, "tăcerea era grea. Continuă, cu o voce vibrantă:

— URSS-ul a pierdut 77 de ani şi milioane dintre cei mai buni fii ai săi. Ţara a" suferit, în trupul şi în inima ei, cea mai mare teroare din propria sa istorie şi din 'istoria umanităţii. Lipsită de drepturile cele mai elementare, 'a cunoscut foamea, mizeria, teama, umilinţa, denunţurile cele mai odioase. Generaţii întregi au fost sacrificate în numele partidului comunist, această utopie care ne-a guvernat şi

tiranizat atâta timp. Gorşkov dorea să pună sfârşit acestui coşmar. Slalinişlii, profitorii nomenclaturii, fasciştii de toate soiurile au făcut totul ca să-l împiedice. Armata, pe care am onoarea să o reprezint aici, va veghea ca acel bun de care am fost atâta vreme frustraţi să vină mai repede: democraţia! Niciun popor din lume nu a'meritat mai mult ca al nostru'libertatea, egalitatea şi fraternitatea. Democraţia, adevărată, va fi instaurată

îndată ce vorn organiza structurile necesare. Până atunci, (ara va fi temporar condusă de autoritatea militară.

Făcu o pauză şi se întoarse către tribuna unde se aflau diplomatic

— În ceea ce vă priveşte pe voi, ţări ale estului european, declar solemn sfârşitul Pactului de la Varşovia! în momentul în care vă vorbesc, tuturor trupelor noastre le-a fost dat ordinul de a reveni în ţară în cel mai scurt timp. Aceasta este valabil şi pentru trupele noastre din anumite ţări care continuă să-şi oprime poporul în numele acestei ideologii diabolice, pe care o vorn înmormânta acum!

Ambasadorii Vietnamului, Chinei, Cubei şi Nicaraguci părăsiră imediat tribuna diplomatică.

— Iar vouă, popoare ale republicilor noastre din sud, un referendum vă va permite, în curând, să decideţi în toată libertatea dacă doriţi să împărţiţi destinul marii Rusii sau să vi-l asumaţi singuri pc'-al vostru.

Făcu o ultimă pauză şi, cu o voce gravă şi tremurătoare, care răsună în toată Piaţa Roşie, adăugă:

— URSS a murit'. Trăiască Rusia eternă!

Eva Dumoulin iraducea, cu o voce caldă, discursul lui Karstov. Deodată se întrerupse. O mină invizibilă cobora de pe stâlpul din spatele lui Karstov drapelul roşu cu secera şi ciocanul şi în locul lui se ridică un alt imens drapel roşu, pe care un vultur negru, cu două capete, întindea, aripile

deasupra crucii tradiţionale a Rusiei eterne. O tăcere profundă se lăsă peste piaţă.’Apoi, ovaţii puternice se ridicară din rândurile armatei. Cât eva minute mai tâ’r- ziu, începu să plouă.

înainte de a pleca, Eva ţinuse să aducă un omagiu agenţiei. Pentru a doua oară, în nouă luni, ea îi oferea un al doilea reportaj bombă, de însemnătate istorică. Graţie ei, Agenţia de Presă Europeană, în care nimeni nu credea acum doi ani, când fusese creată, câşligase respectul presei internaţionale.

în ajun, la 11 seara, î’iolr îi telefonase şi, în faţa insistenţelor ei, o lăsase să-şi facă meseria pentru ultima oară.’Acum, mereu sub protecţie, discretă de data asta, ea reveni în vechiul său birou unde-şi redactă articolul. Ca să-şi ascundă sarcina, îmbrăcase o rochie bleu, minunată, de aceeaşi culoare cu ochii ei, şi un mantou de blană. Tot personalul agenţiei o primi cu căldură’ iar înlocuitorul ci nici nu se gândi măcar că ar fi avut dreptul să-i interzică să scrie acest comentariu despre „evenimentele pe care chiar ea le transmisese, în direct, din Piaţa Roşie.

275

Ţoală ţara era la fel ea Moscova: puslâe şi tăcută. Populaţia respecta consemnul dat prin mass-media.

Ceea ce Piotr Karslov nu spusese în scurta lui cuvântare, sovieticii înţelesescră fără greutate: legea marţială fusese declarată *de faclo.* Era suficient să-ţi scoţi nasul afară în stradă ea să-ţi dai seama de asta. Armata era pretutindeni şi blindatele patrulau pe fiecare bulevard, în fiecare cartier.

Eva ajunse la maşina parcată în faţa agenţiei însoţită de vociferările câtorva din colegii săi de breaslă. Uliul din eî, un american de la NBC, o apucă violent de braţ şi o apostrofă în toate felurile. Ea se întoarse furioasă şi, fără să-i dea timp să înţeleagă ce se întâmplă, îl apucă brutal de gât.

— Cere-mi iertare, cu voce tare, să audă toată lumea, dacă nu, strâng şi în zece secunde vei fi handicapat pe viaţă!

Americanul încercă să scape, dar se înăbuşea'deja sub sirân- soarc. Toată lumea privea, năucă. Eva strânse mai tare. Faţa ziaristului se congestionă. Un coleg al americanului sări în ajutorul acestuia. Eva îi dădu o lovitură de picior în partea de jos a pântecelui. Cât de voinic era, se învârli în loc şi căzu urlând. Celălalt sfârşi prin a capitula. Eva îi dădu drumul din strânsoare şi-l împinse cu un gest violent în portiera maşinii. Ziaristul căzu 'la. Pământ.

— Acum o să-mi ceri iertare. Dacă nu, la trei te omor.

— Îmi cer scuze... iartă-mă... murmură ziaristul cu o voce abia auzită.

Satisfăcută, Eva se urcă în maşină şi demară sub privirile aiurite ale colegilor ei. În acest timp, ' Bor'is Pliuci, deghizat în preot, reuşise să ajungă în preajma agenţiei. O zărise la un moment dat, în timpul transmisiunii directe realizate de televiziunea sovietică, şi se grăbise spre Piaţa Roşie. Norocul ţinea cu el. Miliţienii îl îăsaseră să treacă fără să protesteze. Un'alt om o reperase şi el pe Eva. Era înalt, blond şi lăsase să-i scape ceaşca de cafea'din mină când o descoperise pe micul ecran.

8 noiembrie

Numeroşi ziarişti europeni reluară analiza pe care Eva Dumoulin o dezvoltase în'tr-un lung articol transmis în ajun de A.E.P.. Tot ceea ce se înlâmplase era cuprins în acest articol, cu excepţia expresiei „lovitură de stat militară".

Articolul Evei, reluat de *Pravda,* cu autorizaţia specială a noii cenzuri militare, instituită la 7 noiembrie, la ora 10, fu citit şi recitit de către Boris Pliuci.

Sfârşitul partidului în sine i se părea a fi un lucru normal. El nu acceptase niciodată să se îiţscrie, cu toate presiunile constante ce se exercitaseră asupra lui. Nu-şî ascunsese, ia

drept vorbind, dispreţul pentru nomenclatură şi pentru ştabii mai mici din aparatul partidului. De mai multe ori, trebuise să renunţe la o anchetă pentru „motive de securitate naţională“. În majoritatea cazurilor, era vorba de un membru mai mult sau mai puţin influent al nomenclaturii sau de unul dintre apropiaţii acestuia implicat într-o afacere^ cu droguri, în traficul de devize sau într-un asasinat păcătos. Înir-o zi, a fost direct ameninţat de un general din KGB. O prostituată fusese găsită moartă, cu un glonte în cap; reuşise să-l identifice pe vinovat: un ofiţer superior din KGB. A trebuit, desigur, să abandoneze. Astfel că, în subconştientul lui Boris, afacerea Eva Dumoulin ajunsese un fel de revanşă faţă de sistemul care-l înăbuşise îndelung. Evident, nu credea nicio secundă în criza cardiacă a lui Gorşkov şi înţelesese că această lovitură de stat militară, care nu îndrăznea să-şi spună pe nume, era în bună măsură opera străinătăţii. Ştia că Eva este o spioană de mare anvergură. O văzuse la lucru timp de câteva săptămâni. Chiar în ajun, pusese la pământ, sub ochii lui, doi bărbaţi în puterea vârstei, fără să fie aparent jenată de sarcină.

Boris îi observase bine faţa în timpul incidentului: încordată, fără milă. Aceea a. Unei profesioniste de înalt nivel, a unei persoane pregătită să ucidă cu sânge rece.

Personajul Evei îl fascina mai mult ca oricând pe ex-inspector. Ar fi putut scrie o carte despre ea, aşa de bine o cunoştea. Ghicise itinerarul ci de necrezut. Recrutată de foarte lânără, graţie formidabilului bagaj intelectual şi frumuseţii sale, ca devenise acea maşină nemiloasă de a seduce’ şi a ucide’ pe care dorise s-o combată. Dar el, un biet poliţist din Moscova, nu era de talia ei.

în revanşă, undeva în oraş, un om se pregătea s-o

omoaredintr- un moment într-altul. Aşa'cum se omoară spionii care ştiu prea multe sau care, precum Eva', riscă, să nu-şi joace rolul până la capăt. Şefii ei, desigur, americanii, nu se încred'eau în această femeie care scăpa controlului lor. Fără să mai pună la socoteală faptul că întreaga istoric putea fi dezvăluită într-o zi. Un risc imposibil de asumat. Apoi, Eva nu era o stâncă: se dovedise vulnerabilă nu numai o dată, salvându-i lui viaţa, lui Boris Pliuci, apoi făcând o depresiune în faţa oglinzii…

Era convins de justeţea analizei lui. Altă întrebare: cum ar acţiona Karslov, dacă ar afla că a fost manipulat? Şi cum va evolua când femeia vieţii lui îl va abandona?

Eva nu ieşise toată ziua. Deşi ar fi trebuit să se întoarcă la el acasă şi să uite toată afacerea, Boris rămăsese totuşi postat în faţa ferestrei pentru a o vedea pentru ultima oară pe' tânăra franţuzoaică, cea care îl zdrobise într-o luptă inegală. Câştigase, desigur, dar rămânca ea însăşi ameninţată… Abia spre seară, la ora 8, avu certitudinea că n-a aşteptat în zadar. Zărise o Ladă roşie, care se oprise la 10 metri de imobilul Evei. La volan, îl recunoscu pe blondul care o urmărea.

Tocmai atunci, Eva ieşea cu însoţitorul ci din ultima vreme. Discutară câteva minute cu cei doi soldaţi care făceau de gardă în faţa intrării. Apoi îşi sirânscră mâinile şi bărbatul urcă în Ccaika cu oamenii lui. Eva se prefăcu că intră în imobil, dar ieşi numai- decât. Maşina dispăruse la colţul străzii. Se îndreptă spre Lada roşie a blondului şi urcă lângă şofer. Plecară în direcţia Pieţii Do- brâ'ninski. Pliuci se' ridică repede. Fără să se mai deghizeze – acum nu mai era necesar – îşi luă revolverul din comodă şi ieşi în viteză. Smulse aproape uşa Ladei sale parcată la câţiva metri' de casă şi demară.

Lada roşie o luă la dreapta, depăşi Piaţa Oktiabrski şi se angajă pe marele Bulevard Lenin. Boris încetini. Nu trebuia să-i urmărească aşa de aproape. Microemiţătorul pe care-l

fixase cu discreţie pe’portbagajul Ladei cu zece’ zile mai înainte funcţiona normal. De ce urcase, oare, în maşina acestui individ? O’făcuse să creadă că era purtătorul unui mesaj pentru ea…?

278

Lada depăşi muzeul de geologie şi paleontologie, apoi semnalizatorul din dreapta începu să clipească; se angaja pe şoseaua Vorobievskoe, către Colinele Lenin. Straniu, acest lucru îl linişti pe Boris. Îi fusese teamă că blondul va continua pe Bulevardul Lenin şi se va îndrepta spre aeroportul Vnukovo, la 30 de km de Moscova. Puţin după aceea, un baraj militar îi opri. Eva arătă un permis de liberă trecere şi unul dintre soldaţi, cu Kalaşnikovul pe umăr, o salută. Plecară imediat. Boris fu oprit la rândul lui. Întrerupse sunetul emiţătorului şi, cu un gest autoritar, întinse legitimaţia sa de inspector, pe care soldatul o examină minuţios.

— Sunt în serviciu comandai, nu mă faceţi să pierd timp! ’

Soldatul nu părea să ia în serios cererea lui şi-i spuse să aştepte. Trebuia să-i verifice identitatea. Boris nu avea de unde să ştie că însuşi mareşalul Karstov semnase ordinul de arestare a inspectorului Boris Piiuci, mort sau viu…

Boris crezu că leşină văzând trei ofiţeri înaintând spre el, cu un aer ameninţător. Nu mai avea de ales.’Riscă şi demară cu toată viteza, rupând bariera. Imediat auzi tiruri de arme automate şi rulă în zig-zag pentru a evita gloanţele, cu piciorul pe accclerator. Simţi o durere îngrozitoare în braţul stâng. Sângelc începu să curgă din abundenţă. Apăsă pe butonul emiţătorului. Tăcere. Deci maşina se oprise.

Rulă cu viteză sperând că va descoperi Lada care, probabil, nu se îndepărtase prea mult. Câteva secunde mai lărziu, o văzu în faţa debarcaderului de la poalele Colinelor

Lenin, dar nimeni nu se mai afla în ea. Frână şi sări afară, lăsându-şi maşina de-a curmezişul trotuarului. Începu să fugă, dar trebui să facă o pauză, pentru a-şi trage răsuflarea. Sângele continua să curgă. Suferea îngrozitor, dar reuşi să-şi facă un garou cu fularul. Parcul, slab luminat, era aproape gol. Numai câteva perechi inconştiente îndrăzniseră să se aventureze, în ciuda legii marţiale care se instaurase în ţară din ajun.

Boris alerga oarecum la întâmplare, cu respiraţia sacadată. Îşi aduse aminte că prezicătoarea îi vorbise de o scară, aşa că o luă în direcţia Colinelor Lenin. Tremurând parcă din toate încheieturile, crezu că o să-l lase inima. Făcu un ultim efort şi înainlă către scara mare, clătinându-se. Îşi înălţă privirea şi începu ascensiunea. Niciodată n-o să reuşească să urce aceste 75 de trepte. În spatele lui, sirenele maşinilor armatei se apropiau. În câteva minute vor fi aici şi-l vor omorî ca pe un câine… La treapta a zecea, se împiedică şi se rostogoli până jos, cu glezna scrânţită şi cu spatele paralizat parcă de durere…

279

— Colinele Lenin erau altădată numke „Colinele vrăbiilor“. Ştiţi că marcau limita oraşului înainte de revoluţie?

Vocea Evei răsuna în noapte. Cu privirea pierdută în gol, îi povestea confratelui său de la CIA istoricul acestor locuri. Admirau luminile Moscovei. Ea reluă, cu o voce obosită:

— Aici este locul unde s-a refugiat Ivan cel Groaznic în timpul incendiului care a distrus Moscova în 1547 şi de aici Napoleon a urmării derularea operaţiunilor înainte de’ a intra în oraş, în 1812. De aici, de asemenea, ’artileria bolşevică a bombardat Kremlinul în 1917.

în timp ce Eva îşi continua discursul, omul se îndepărtă puţin în întuneric şi scoase un Colt cu amortizor ascuns în’buzunarul interior al paltonului. În acelaşi moment, Eva

se întoarse.

— Se petrec lucruri bizare aici, am impresia că armata se află prin împrejurimi. Dar…

O voce îi strigă deodată să se arunce la pământ; în acelaşi moment se auzi o împuşcătură. Blondul căzu, lovit de un glonte în mijlocul pieptului. Reuşi, totuşi, să tragă spre agresorul lui, pe urmă se ridică şi trase două gloanţe în direcţia Evei, care fugea spre scară. Căzu la rândul ei. Blondul încercă şi el să fugă, dar un glonte îl lovi drept în frunte şi căzu golind'u-şi întreg încărcătorul. Boris se lărî spre Eva şi se aplecă deasupra ei. Un glonte o lovise în pulpa stângă, un altul îi atinsese gâtul. Se priviră în tăcere. Un surâs apăru pe buzele rusului; Eva surâse, de asemenea, dar o durere îngrozitoare îi contractă pântccul. Era pe cale să-şi piardă copilul…

10 noiembrie

O mână o bătu pe obraz cu blândeţe. Deschise ochii şi-l descoperi pe Boris, care îi întindea un pahar cu lapte.

7 Beli, aveţi nevoie.

îi ridică atent capul şi o ajută să bea.

— Unde sunt?

— În siguranţă.

Eva nu-i auzi răspunsul. Adormise imediat. Era prima dată când deschidea gura din noaptea de 8 noiembrie. De două zile vegeta într-o stare de semicomă.

Dimineaţa, la ora 9, se trezi din nou şi începu să-şi recapete, puţin câte puţin, luciditatea. Pliuci rămase tot timpul Lângă ea. O oră mai târziu, îi povesti ce se întâmplase.

Făcuse apel la ultimele lui puteri ca să urce până în partea cea mai de sus a Colinelor Lenin. Ajunsese în momentul când blondul scotea revolverul. Trăsese primul, dar omul era zdravăn şi experimentat. I-au trebuit încă două gloanţe ca să-l trimită în infern. După ce luase cheile

din buzunarul cadavrului, pusese legitimaţia lui de inspector în locul lor, înainte de a arunca corpul în gol. Căderea deturnase atenţia soldaţilor, care se îndreptaseră spre locul de unde venise zgomotul. Boris profitase şi, luând-o pe Eva pe umeri, coborâse în cealaltă parte a scărilor. Reuşise să ajungă la maşina ucigaşului câteva minute mai târziu. Apoi, în timp ce parcul' era invadat de armată, ei rulau spre centrul oraşului. La primul baraj, mai mult din instinct, Eva întinsese permisul de liberă trecere. Ajungând acasă la Caterina, leşinaseră amândoi în acelaşi timp.

Fosta doctoriţă se pusese imediat pe treabă. Curăţase rănile, exlrăsese gloanţele.

A doua zi, 6oris îşi revenise.

Caterina se apiccă'asupra Eveî şi îi spuse cu o voce blândă:

— Încă cinci minute şi v-aţi fi pierdut copilul. Din fericire, aveţi o constituţie excepţională.

Eva o asculta în tăcere. Boris ştia la ce se gândea ca: exact la acelaşi lucru se gândea şi el.

— Şi acum? se întrebă ea.

— Mulţumesc, răspunse Boris.

Eva nu înţelegea.

— Mulţumesc, repetă Boris.

Se întoarse spre Caterina rugând-o parcă din priviri. Ieşind din cameră, ea închise uşor uşa în urma ei.

Boris se aplecă asupra' Evei. Îi luă mâna şi o mângâie cu un gest părintesc.

— Îţi mulţumesc, spuse el pentru a treia oară. Datorită ţie am petrecut cele mai neliniştite, cele mai teribile, cele mai bune momente din viaţa mea. Am înfruntat cea mai mare provocare din cariera mea. M-am apropiat de femeia cea mai extraordinară pe care-i este dat unui om s-o înlălnească.

Da. Îţi mulţumesc, Eva.

Eva vru să vorbească, dar el o împiedică:’

— Nu, nu spune nimic. Ai risca să distrugi acel *puzzle* care mi-a luat alăta timp ca să-l reconstitui.

Se ridică şi scoase o cutiuţă din buzunarul hainei. I-o întinse Evei, care îl urmărise cu privirea. Cu stângăcie, pentru că el o îndemna să facă acest lucru, deschise cutia. Un surâs uşor i se desenă pe buze când îşi descoperi ceasul intact, aşezat pe catifeaua bleu.

— Uită-te la mine,. Boris, spuse ea în cele din urmă.

El îşi înălţă capul şi se priviră îndelung. Ochii lor exprimau aceeaşi’confuzie, aceeaşi oboseală, aceeaşi epuizare.

Eva avu deodată o tresărire: tatăl ei, Âdevăralui ei tată… Văzuse o fotografic de-a lui, o dată, o singură dală. Cât de mult îi semăna Boris! închise ochii.

— Păstrează-l, Boris! Păstrează acest ceas. Nu-mi place. Ar fi… cum să-ţi spun… o amintire prea puţin plăcută, iar tu îl meriţi din plin.’

Boris surâsc.

— Spune-mi, Dahlia…

Ea se ridică deodată. Boris o privea cu insistenţă. Simţi cum un fior, ca o descărcare electrică îi străbate tot corpul.

— Spune-mi, Dahlia, repetă el, ce intenţionezi să faci acum? Eva începu să respire tot mai adânc. Picături de transpiraţie îi apărură pe frunte, clar trăsăturile feţei i se destinseră, puţin cile puţin. Simţise o lovitură de picior în pântece. Închise ochii şt spuse cu o voce slabă, care parcă venea din adâncul tenebrelor:’

— Să fiu alături de soţul meu. Trebuie să fie teribil de neliniştit.

Tiparul executat sub comanda nr. 20.232
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria Coresi
Piaţa Presei Libere, 1, Bucureşti
ROMÂNIA